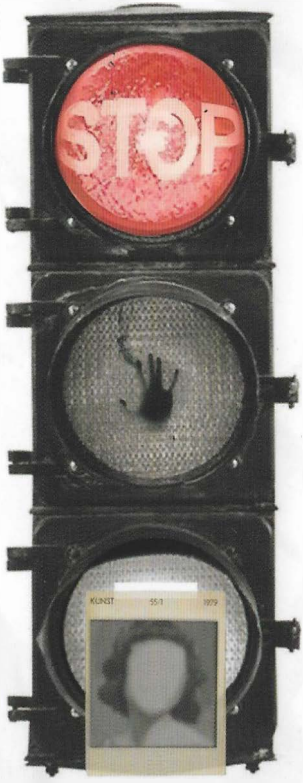
"Üslubu kusursuz, ters köşeleri
şaşırtıcı ve sarsıcı." – **Stephen King**

KAZA

PSİKOZ'un yazarı

LINWOOD BARCLAY

Koridor

PSİKOLOJİK GERİLİM

LINWOOD BARCLAY

KAZA

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

Koridor

KORİDOR YAYINCILIK – 591

ISBN: 978-625-6353-32-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49242 MATBAA SERTİFİKA NO: 42010

© 2011 Linwood Barclay

© Bu eserin Türkçe hakları Kalem Ajans aracılığıyla Marsh Agency'den alınmıştır. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

•

Kaza

Linwood Barclay

Özgün adı: The Accident

✧ *Çeviren*: Belgin Selen Haktanır

✧ *Editör*: Şafak Tahmaz

✧ *Düzelti:* Esra Yüksel

✧ *Kapak tasarımı:* Kübra Yeşilyurt Çakır

•

Baskı: Ekosan Matbaacılık Cilt: Deniz Matbaacılık

İlk basım: Koridor Yayıncılık, İstanbul, 2024

Koridor Yayıncılık

Ömerli Mah. Harman Tepe Cad. No: 17 Kat: 4 Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 – 544 41 41 / Faks: 0212 – 544 66 70

info@koridoryayincilik.com.tr www.koridoryayincilik.com.tr

LINWOOD BARCLAY

KAZA

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

Koridor

Linwood Barclay, *Psikoz, Issız Ev* ve *Ölüm Gece Gelir* olmak üzere dünya çapında çok satanlar listesine giren çok sayıda romanın yazarıdır. Evli ve iki çocuk babası. Eşi Neetha'yla birlikte Toronto yakınlarında yaşıyor. Kendisi ve eserleri hakkında detaylı bilgi edinmek için www.linwoodbarclay.com internet sitesini ziyaret edebilirsiniz.

Belgin Selen Haktanır, 1970 senesinde Brüksel, Belçika'da dünyaya gelmiştir. Lise eğitimini New York'ta, lisans eğitimini Hacettepe Üniversitesi, İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde ve lisans üstü eğitimini Atılım Üniversitesi, İngiliz Edebiyatı alanında tamamlamıştır. Amatör olarak müzikle ilgilenmektedir ve çeviri çalışmalarına Ankara'da devam etmektedir.

Neetha'ya...

GİRİŞ

İsimleri Edna Bauder ve Pam Steigerwald'dı, ikisi de Butler, Pennsylvania'da çalışan ilkokul öğretmenleriydi ve New York'a daha önce hiç gitmemişlerdi. New York dünyanın öteki ucu sayılmazdı ama Butler'da yaşayanlara her yer öyle görünürdü. Pam'in kırkıncı yaş günü yaklaşırken, Edna arkadaşının o hafta sonu asla unutamayacağı bir doğum günü yaşayacağını söylemiş, dediğinde haklı da çıkmıştı.

Eşleri bunun "sadece kızların katılacağı" bir hafta sonu kaçamağı olacağını duyduklarında çok sevinmişlerdi. İki gün boyunca alışveriş yapacaklarını, bir Broadway gösterisine gidip *Sex and the City* turuna katılacaklarını öğrendiklerinde, onlarla gitmektense evde kalıp kafalarına kurşun sıkmayı yeğlediklerini söylemişlerdi. Böylece eşlerini otobüse bindirip iyi eğlenceler dilemiş, yankesicileriyle bilinen New York'ta fazla sarhoş olmamalarını ve kendilerini kaybetmemelerini tembihlemişlerdi.

İki arkadaş 50. Cadde yakınlarında, en azından New York standartlarına göre makul sayılabilecek bir otel bulmuşlardı ama odalarına sadece uyumak için girecekleri düşünülürse yine de pahalı bir yerdi. Taksiye binmeyerek gereksiz yere para harcamayacaklarına yemin etmişlerdi ama metro sisteminin haritaları bir uzay mekiği şemasını andırdığından nihayetinde takside

karar kıldılar. Bloomingdale's'e, Macy's'e ve Union Meydanı'ndaki bir ayakkabı fabrika satış mağazasına gittiler. Burası öyle büyüktü ki Butler'daki bütün mağazaları içine alır, geriye postanenin de sığabileceği kadar yer bile kalırdı.

"Öldüğümde küllerimin buraya serpilmesini istiyorum," dedi Edna bir çift sandaleti denerken.

Empire State Binası'nın en üst katına çıkmayı denemişler ama upuzun bir kuyrukla karşılaşmışlardı. Büyük Elma'da geçirecek sadece kırk sekiz saatiniz varsa, bu süreyi kuyruklarda harcamak istemezsiniz. O yüzden bundan çabucak vazgeçtiler.

Pam, Meg Ryan'ın bir filmde orgazm taklidi yaptığı şarküteride öğle yemeği yemek istemişti. Masaları filmdeki masanın hemen sağındaydı –hatta hangi masa olduğu belli olsun diye arkasındaki duvara bir tabela bile asılmıştı– ama Butler'a döndüklerinde herkese o masada oturduklarını söyleyeceklerdi. Edna yanında *knish* ile pastırmalı bir sandviç sipariş etti ama *knish*'in nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Pam, "Ben de onunkinden istiyorum!" dedi ve garson kadın gözlerini devirince iki arkadaş isterik kahkahalar atmaya başladı.

Yemekten sonra kahve içtiler. Edna birden, "Galiba Phil, Denny's'de çalışan garson kızla görüşüyor," dedi ve gözlerinden yaşlar süzüldü. Pam ona neden şüphelendiğini sordu ve kocası Phil'in ona asla ihanet etmeyecek, iyi bir adam olduğunu söyledi. Edna kocasının garson kızla yatıp kalktığını düşünmediğinden, ama her gün kahve içmek için kafeye gitmesinin bir nedeni olması gerektiğinden bahsetti. Hem kocası artık ona neredeyse hiç dokunmuyordu.

"Yapma," dedi Pam. "Hepimizin işi başından aşkın, çocuklarımız var. Ayrıca Phil iki işte birden çalışıyor. Kimin geriye enerjisi kalıyor ki?"

"Haklı olabilirsin," dedi Edna.

"Bu saçmalıkları aklından atman gerek," diye devam etti Pam. "Eğlenmemiz için beni buraya getiren sensin." New York Fodor gezi rehberinden yapışkanlı bir not kâğıdıyla işaretlediği sayfayı açtı. "Bence senin biraz daha alışveriş terapisine ihtiyacın var. Kalk, Canal Sokağı'na gidiyoruz."

Edna, Canal Sokağı'nın nasıl bir yer olduğunu bilmiyordu. Pam yok pahasına marka çantalar alabileceklerini söyledi; en azından marka olanlara benzer, taklit çantalar bulabilirlerdi. En uygun fiyatlı çantaların nerede satıldığını biraz araştırmaları gerekecekti tabii. Bir dergide okuduğuna göre bazen en iyi mallar insanların görebileceği yerlerde sergilenmiyor, mağazaların arka tarafındaki depolarda tutuluyordu.

"Şimdi anlayacağım dilde konuşmaya başladın işte," dedi Edna. Bir kez daha taksiye bindiler. Canal'la Broadway'in köşesinde inmek istediklerini söylediler ama taksi Grand İstasyonu'nun önünde durdu.

"Ne oldu?" diye sordu Edna şoföre.

"Bir kaza," diye yanıtladı adam. Pam adamın aksanının El Salvador'dan İsveç aksanına kadar hepsi olabileceğini düşündü. "Buradan dönemem, gideceğiniz yer birkaç blok ötede."

Pam şoföre parasını verdi ve iki kadın Canal Sokağı'na doğru yürümeye başladılar. İlerideki sokakta kalabalık toplanmıştı.

"Aman Tanrım," dedi Edna.

Ve başını diğer yöne çevirdi ama Pam büyülenmiş gibi kazanın olduğu yere bakıyordu. Bir adamın bacakları, sokak lambasına çarpmış sarı bir taksinin kaputuna yayılmıştı. Vücudunun üst kısmı ön camdan içeri girmiş, gösterge panelinin üstüne sarkmıştı. Taksinin ön tekerleklerinin altındaysa yamulmuş bir bisiklet duruyordu. Taksinin direksiyonunda kimse yoktu.

Belki de şoförü çoktan hastaneye kaldırmışlardı. Ceketlerinde FDNY ve NYPD yazan adamlar arabayı inceliyor, insanlara geri çekilmelerini söylüyordu.

Kalabalıktan biri, "Lanet bisikletli kuryeler," dedi. "Bu tür kazaların daha sık olmamasına şaşmamak gerek."

Edna, Pam'i dirseğinden tutup kendine doğru çekti. "Bu manzaraya bakamayacağım."

Nihayet Canal'la Broadway'in köşesine vardıklarında o korkunç manzara hâlâ akıllarındaydı ama hafta sonu keyifleri kaçmasın diye, "Olur böyle şeyler," lafını bir mantra misali tekrarlayıp durdular.

Pam telefonunun kamerasıyla Edna'nın, Broadway sokak tabelasının altında bir fotoğrafını çekti. Sonra Edna aynı yerde arkadaşının bir fotoğrafını çekti. Yanlarından geçen bir adam ikisinin birlikte fotoğrafını çekmeyi önerdiyse de Edna teşekkür ederek adamı geri çevirdi. Daha sonra Pam'e bunun telefonlarını çalmak için bir numara olabileceğinden bahsetti. "Dünkü çocuk değiliz yani."

Canal Sokağı'na girdiklerinde kendilerini yabancı bir ülkedeymiş gibi hissettiler. Hong Kong, Fas ya da Tayland'daki pazarlara benzemiyor muydu? Yan yana dizilmiş dükkânlarla ve sokağa taşmış ürünlerle bu ülkelerin sokak pazarlarından farksızdı.

"Bir Sears* sayılmaz," dedi Pam.

"Etrafta ne kadar çok Çinli var," dedi Edna.

"Çin Mahallesi'nde olduğumuz içindir belki de" dedi Pam.

Üstünde Toronto Maple Leafs takımının mont uolan evsiz bir adam onlardan bozuk para istedi. Bir başkası onlara bir

* Amerika Birleşik Devletleri'nde büyük bir perakende zinciri olan Sears, Roebuck and Co.'ya atıfta bulunuluyor. (e.n)

broşür vermeye çalıştı ama Pam kendini korumak istermiş gibi elini havaya kaldırdı. Bir grup genç kız kıkırdayarak, şaşkın şaşkın etrafa bakınıyordu. Bazıları kulaklıklarıyla müzik dinlediği halde arkadaşlarıyla sohbet etmeyi de başarıyor gibiydi.

Dükkânların vitrinleri kolyelerle, saatlerle ve güneş gözlükleriyle doluydu. Bir tanesinin önüne ALTIN ALINIR yazan bir tabela konmuştu. Bir binanın yangın merdiveninden sarkan uzun, dikey tabelada "Dövme-Piercing-Geçici Kına Malzemeleri-Toptan Vücut Takıları-Kitaplar, Dergiler ve Sanat Ürünleri 2. Katta" yazıyordu. Diğer dükkânlarda "Deri" ve "Paşmina" yazılı tabelalar ve Çin harfleriyle süslü sayısız flama göze çarpıyordu. Bir Burger King bile vardı.

İki kadın tek bir dükkân olduğunu sandıkları yere girdiler ama içeride bir düzineden fazla dükkân olduğunu gördüler. Ufak bir alışveriş merkezi ya da bir bit pazarını andıran binadaki dükkânlar cam bölmelerle ayrılmıştı. Her biri ayrı bir ürün satıyor, tezgâhlarda takılar, DVD'ler, saatler ve cüzdanlar sergileniyordu.

"Şuna bak," dedi Edna. "Bir Rolex."

"Gerçek değil," dedi Pam. "Ama muhteşem görünüyor cidden. Sence Butler'dakiler aradaki farkı anlayabilir mi?"

"Butler'dakilerin bir Rolex'in ne olduğunu bildiklerini mi sanıyorsun?" diye güldü Edna. "Ah, şu çantalara bak asıl!"

Fendi, Coach, Kate Spade, Louis Vuitton, Prada. "Bu fiyatlara inanamıyorum," dedi Pam. "Normalde böyle bir çantanın fiyatı ne kadardır sence?"

"Çok çok daha yüksek," diye yanıtladı Edna.

Çanta tezgâhının başındaki Çinli adam yardım isteyip istemediklerini sordu. Civarı iyi biliyormuş gibi davranmaya çalışsa da çantasından bir New York gezi rehberi sarkarken pek de inandırıcı olamayan Pam, "*Esas* mallar nerede?" diye sordu.

"Ne?" dedi adam.

"Bunlar güzel ama esas ürünleri nerede tutuyorsunuz?"

Edna gergin bir ifadeyle başını salladı. "Hayır, hayır, bunlar güzel. Bunlardan seçelim işte."

Ama Pam ısrar etti. "Sizin dükkânınızdan söz edip etmediğinden emin değilim ama bir arkadaşım bana böyle açıkta sergilenmeyen başka çantalar olduğundan bahsetti."

Adam başını salladı. "Bir de şuraya bakın," dedi, tavşan deliğini andıran pasajın ilerisini işaret ederek.

Pam bir sonraki bölmeye geçti ve çantalara şöyle bir göz gezdirdikten sonra üstünde parlak kırmızı, ipek bir ceket olan, yaşlı, Çinli kadına iyi malların nerede olduğunu sordu.

"Ha?" dedi kadın.

"En kaliteli çantaları diyorum," dedi Pam. "En iyi çakma mallar."

Kadın, Pam ve Edna'yı uzun uzun süzdü. Bir yandan da eğer bu iki kadın sivil polisse, hayatında gördüğü en başarılı kılık değiştirmiş polis memurları olabileceklerine kanaat getirdi. En sonunda, "Arka kapıdan çıkın, sola dönün, üstünde 8 yazan kapıyı bulun. İçeri girin. Andy size yardım eder," dedi.

Pam heyecanla Edna'ya baktı. "Teşekkürler!" Edna'yı kolundan tutup dar pasajın sonundaki kapıya doğru çekti.

"Bu iş hiç hoşuma gitmedi," dedi Edna.

"Merak etme, bir şey olmaz."

Ama arka kapıdan çıkıp kendilerini çöp bidonlarıyla, etrafa saçılmış çöplerle ve hurdaya çıkmış araç gereçlerle dolu bir ara sokakta bulduklarında Pam da duraksadı. Kapı arkalarından kapandı ve Edna kapıyı açmaya çalıştığında kilitli olduğunu gördü.

"Harika," dedi. "Sanki o kaza beni yeterince germemiş gibi."

"Kadın sola dönün demişti, haydi oraya gidelim," diye önerdi Pam.

Üstüne el yazısıyla "8" rakamı çizilmiş metal kapıyı bulmaları uzun sürmedi. "Kapıyı çalsak mı, yoksa doğrudan içeri mi girsek?" diye sordu Pam.

"Bu harika fikir senden çıktı, benden değil," diye tersledi Edna.

Pam kapıyı hafifçe tıklattı, on saniye kadar bekledikleri halde ses gelmeyince kapı kolunu yokladı. Kapı kilitli değildi. Karşılarına karanlık bir merdiven boşluğuna uzanan, kısa birkaç basamak çıktı. Ama alt kattaki ışığın yandığını görebiliyorlardı.

"Kimse var mı? Andy?" diye seslendi Pam.

Yanıt gelmedi.

"Gidelim," dedi Edna. "Son baktığımız yerde güzel çantalar görmüştüm."

"Geldik bir kere," dedi Pam. "Ne var ne yok bir göz atalım işte." Basamaklardan indi ve attığı her adımda sıcaklığın düştüğünü hissetti. Odaya şöyle bir baktı, arkasına döndü ve kocaman bir gülümsemeyle Edna'ya baktı. "*Tam* aradığımız yer."

Edna arkadaşının peşinden çantalarla dolu ufak, dağınık ve alçak tavanlı odaya girdi. Masaların üstü çanta doluydu, duvarlardaki ve tavandaki kancalardan çantalar sarkıyordu. Belki de içerisi serin olduğundan burası Edna'ya etlerin muhafaza edildiği soğuk hava depolarını anımsattı ama et parçaları yerine her yerde deri eşyalar vardı.

"Ölmüş olmalıyım," dedi Pam. "Çanta cennetine düştük resmen."

Tavandaki ince, uzun, floresan ışıklar yanıp söndü ve iki kadın teşhir masalarındaki çantaları incelemeye koyuldu.

"Şu sahte bir Fendi'yse ben de ne olayım," dedi Edna çantalardan birini dikkatle incelerken. "Gerçek deri gibi. Yani bu *gerçek* deri, değil mi? Sadece *etiketler* sahte olmalı. Bunun fiyatını öğrenmek isterdim doğrusu."

Pam odanın karşı tarafında perdeli bir bölme olduğunu fark etti.

"Belki de Andy denen adam oradadır." Bölmeye doğru yürümeye başladı.

"Bir dakika," dedi Edna. "Buradan çıkmamız gerek. Şu halimize bak. New York'ta, ara sokaktaki bir binanın bodrum katındayız ve kimse nerede olduğumuzu bilmiyor."

Pam gözlerini devirdi. "Tanrım, tipik bir *Pensilvanyalı* gibi konuşuyorsun." Bölmeye vardığında seslendi. "Bay Andy? Çinli hanımefendi bize yardımcı olabileceğinizi söyledi." Ama "Çinli hanımefendi" dediği an kendini salak gibi hissetti. Çin Mahallesi'nde birini Çinli diye tarif etmenin hiçbir anlamı yoktu.

Edna sahte Fendi'nin astarını incelemeye geri döndü.

Pam elini uzatıp perdeyi kenara çekti.

Edna *pof* diye garip bir ses duydu ve sesin geldiği yöne baktığında Pam'in yerde olduğunu fark etti. Hareket etmiyordu.

"Pam?" Çantayı bıraktı. "Pam, iyi misin?"

Ona yaklaşırken, sırtüstü yere serilmiş arkadaşının alnının ortasında kırmızı bir nokta olduğunu ve içinden bir şey aktığını gördü. Sanki Pam'in vücudundan bir şey sızıyordu.

"Aman Tanrım, *Pam*?"

Perde birden açıldı ve bir gözünün üstünde yara izi olan, ince, uzun, koyu renk saçlı bir adam çıktı dışarı. Elinde bir tabanca vardı ve Edna'nın başını hedef almıştı.

Hayattaki son saniyeleri olduğunu düşünürken Edna'nın gözüne bir şey takıldı: perdenin arkasındaki odada alnı masaya yaslanmış, şakağından kanlar akan, yaşlı, Çinli bir adam vardı.

Duyduğu son şey bir kadın sesiydi ama bu Pam olamazdı çünkü Pam artık konuşacak halde değildi. Kadın, "Hemen gitmemiz gerek," demişti.

Edna'nın aklından geçen son şeyse, *Evim. Evime gitmek istiyorum*, oldu.

İKİ AY SONRA

BİR

Son sabahımız olduğunu bilseydim, yatakta diğer tarafa dönüp ona sarılırdım. Hatta böyle bir şeyi bilmek mümkün olsaydı – geleceği görebilseydim– onu hiç bırakmazdım. Her şey farklı olurdu.

Yatak örtüsünü nihayet üstümden atıp ayaklarımı parkeye basmadan önce bir süre gözlerimi tavana dikip öylece yattım.

"İyi uyudun mu?" diye sordu Sheila, ben gözlerimi ovuştururken. Elini uzatıp sırtıma dokundu.

"Pek sayılmaz. Sen?"

"Birkaç kez uyandım."

"Uyandığını hissettim ama belki tekrar uyursun diye seni rahatsız etmek istemedim," dedim başımı çevirip ona bakarak. Günün ilk ışıkları perdelerin arasından süzülüyor, yattığı yerden bana bakan eşimin yüzüne vuruyordu. Günün o saatinde çoğu insan güzel görünmezdi ama Sheila farklıydı. O her zaman güzeldi. Hatta tıpkı o anda olduğu gibi endişe hissettiği zamanlarda bile güzeldi.

Başımı önüme çevirip çıplak ayaklarıma baktım. "Uzun süre uyuyamadım ama iki gibi daldım galiba. Daha sonra saate baktığımda beşti. O saatten beri uyanığım işte."

"Glen, her şey yoluna girecek," dedi Sheila. Sırtımı okşayıp beni rahatlatmaya çalıştı.

"Eh, böyle düşündüğüne sevindim."

"İşler yoluna girecektir, merak etme. Her şeyin bir döngüsü var. Ekonomik durgunluk dönemleri de sonsuza dek sürmez."

İç çektim. "Ama bu seferki öyle görünüyor. Elimdeki işlerden sonra yapabileceğim hiçbir şey yok. Sadece ufak tefek birkaç iş daha var. Geçen hafta birkaç fiyat teklifi verdim –bir mutfak için, bir de bir bodrum katı tadilatı için– ama henüz aramadılar." Kalkıp ona döndüm. "Peki, sen neden bütün gece tavanı izledin?"

"Senin için endişeleniyorum. Bir de... benim de aklım dolu."

"Neden?"

"Bir şey yok," dedi hemen. "Her zamanki şeyler işte. Devam ettiğim kurs, Kelly, senin işin."

"Kelly'yle ilgili seni düşündüren ne?"

"Bir sorun yok aslında. Ama ben bir anneyim. O da henüz sekiz yaşında. Tipik bir anne gibi endişeleniyorum. Kurs bitince sana daha fazla yardım edebileceğim. Sana biraz faydam olacağından eminim."

"O kursa gitmeye karar verdiğinde bunu karşılayacak paramız vardı. Ama artık senin yapabileceğin bir iş olup olmayacağından bile emin değilim," dedim. "Umarım Sally'yi meşgul edecek kadar işimiz olur."

Sheila ağustos ayının ortasında muhasebe kursuna başlamış, aradan geçen iki aylık sürede bundan düşündüğünden de çok hoşlandığını fark etmişti. Planımız onun eskiden babama ama artık bana ait olan Garber İnşaat için günlük hesapları tutmasıydı. Bunu evden bile yürütebilirdi. Böylece ofisteki diğer işlerle ilgilenen "kızımız" Sally Diehl genel ofis idaresine, gelen telefonları yanıtlamaya, tedarikçiler bulmaya ve müşterilerin sorularını yanıtlamaya daha çok vakit ayırabilecekti. Genellikle

Sally'nin muhasebe işi yapacak vakti kalmıyordu. Dolayısıyla bu işi yapabilmek için evde, gece yarılarına kadar çalışma masasının başından kalkamayan ben oluyordum. Öte yandan işler azalmaya başladığı için bu planı nasıl uygulayacağımızdan da emin değildim.

"Bir de yangın meselesi var."

"Yeter," dedi Sheila.

"Sheila, lanet olasıca işlerimden biri yanıp kül oldu. Lütfen, bana her şeyin yoluna gireceğini söyleme lütfen."

Sheila doğrulup oturdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Böyle olumsuz laflar etmene izin vermeyeceğim. Genellikle karamsar olan benim, sen değilsin."

"Her şeyi açık açık söylüyorum."

"Ben de sana durumun nasıl *değişeceğini* söylüyorum," dedi. "*İyi* olacağız. Çünkü *ikimiz* her zaman iyi olmanın yolunu buluyoruz. Zorlukları aşıyoruz. Bir çözüm buluyoruz." Bir an için söylemek istediği bir şey varmış ama nasıl söyleyebileceğini bilmiyormuş gibi bakışlarını kaçırdı. En sonunda, "Aklımda birkaç fikir var," dedi.

"Ne gibi?"

"Bize faydası olabilecek fikirler. Bu zor dönemi atlatabilmemiz için."

Kollarımı iki yana açıp anlatmasını bekledim.

"O kadar meşgul ve kendi sorunlarına odaklanmış haldesin ki... Bunların büyük sorunlar olduğunu söylemiyorum elbette ama fark etmedin bile."

"Neyi fark etmedim?"

Başını sallayıp gülümsedi. "Kelly'ye okul için yeni giysiler aldım."

"Peki."

"Güzel giysiler."

Gözlerimi kıstım. "Ne demek istiyorsun?"

"Biraz para kazandım."

Bunu biliyordum. Sheila bir hırdavatçı deposunda, haftada yirmi saatini alan yarı zamanlı bir işte çalışıyor, kasayla ilgileniyordu. Kısa bir süre önce mağazaya insanlara karmaşık gelen otomatik kasalar yerleştirmişlerdi. Sorunlar çözülene dek Sheila'ya ihtiyaçları olacaktı. Sheila yaz başından beri, yan komşumuz Joan Mueller'ın evinden idare ettiği işinin muhasebe kayıtlarını da tutuyordu. Joan'un kocası Ely bir sene önce Newfoundland kıyısındaki petrol kuyusunda meydana gelen patlamada ölmüştü. Petrol şirketi tazminat konusunda onu oyalamaya devam ederken Joan da bir kreş açmıştı. Her sabah dört beş minik çocuk ona emanet ediliyordu. Sheila'nın çalıştığı günlerde, Kelly de birimiz eve gelene dek Joan'un evinde bizi bekliyordu. Sheila alacak verecek işini takip edebilmesi için Joan'a bir muhasebe sistemi kurmuştu. Joan çocukları çok seviyordu ama hesap kitap işlerinden hiç anlamıyordu.

"Biraz para kazandığını biliyorum," dedim. "Joan ve mağaza işi var. Her şeyin katkısı oluyor."

"O iki iş karnımızı bile doyurmaz. Ben bundan daha iyi para kazanmaktan söz ediyorum."

Şaşkınlıkla ona baktım. Sonra da endişeye kapıldım. "Fiona'dan para aldığını söyleme sakın." Fiona annesiydi. "Bu konuda ne düşündüğümü biliyorsun."

Bu sözlerime incinmiş gibiydi. "Tanrım, Glen, bunu asla yapmayacağımı..."

"Ben sadece düşüncemi söylüyorum. Annenden para alacağına bir torbacı olmanı yeğlerim."

Gözlerini birkaç kere kırpıştırdı, yatak örtüsünü aniden yana attı ve kalkıp banyoya gitti. Kapıyı sert bir şekilde arkasından kapattı.

"Of, lütfen böyle yapma," dedim.

Mutfağa indiğimizde artık bana kızgın değilmiş gibiydi. İki kere özür dileyip daha fazla para kazandıracağını düşündüğü işin ayrıntıları öğrenmek istedim.

"Bu konuyu akşam konuşuruz," dedi.

Önceki geceden kalan bulaşıkları yıkamamıştık. Birkaç kahve kupası, viski bardağım ve Sheila'nın en dibine koyu kırmızı bir tortu çökmüş şarap kadehi lavaboda duruyordu. Yanındaki diğer şeyler devrilirse kırılabilir diye düşünüp şarap kadehini tezgâha koydum.

Kadeh bana Sheila'nın arkadaşlarını düşündürdü. "Öğle yemeğinde Ann'i görecek misin?" diye sordum.

"Hayır."

"Buluşacağınızı sanıyordum."

"Belki bu hafta ilerleyen günlerde olabilir. Belinda, Ann ve ben buluşabiliriz ama her buluştuğumuzda eve taksiyle dönmem gerekiyor ve bir hafta boyunca başım ağrıyor. Her neyse, galiba Ann bugün doktora gidecekti. Sigortasıyla ilgili bir şeymiş."

"O iyi mi?"

"İyi." Sheila duraksadı. "İyi sayılır yani."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum. Darren'la araları iyi değil sanırım. Belinda ve George da aynı durumdalar."

"Neler oluyor?"

"Kim bilir?"

"Peki, sen bugün ne yapacaksın? Vardiyan yok, değil mi? Biraz kaçabilirsen, benimle öğle yemeğine çıkmak ister misin? Parkın önünde sosisli sandviç satan adamın büfesi gibi şık bir yere gidelim diyordum."

"Bu akşam kursa gitmem gerek," dedi. "Birkaç işim daha var, anneme de uğrayabilirim." Ters bir bakış attı. "Para istemek için *değil*."

"Tamamdır." Başka bir şey sormamaya karar verdim. Kendisini hazır hissettiğinde anlatırdı.

Kelly tam konuşmamızın sonunda içeri girdi. "Kahvaltıda ne var?"

"Mısır gevreği mi yoksa mısır gevreği mi istersin?" diye takıldı Sheila.

Kelly seçeneklerini düşünür gibi yaptı. "Mısır gevreği olsun madem." Masaya oturdu.

Kahvaltı, evimizde, akşam yemeği gibi hep birlikte masaya oturduğumuz bir öğün değildi. Hatta genellikle akşam yemeklerinde de bir araya gelmiyorduk çünkü ya benim sahada işim uzuyor ya da Sheila'nın işe veya kursa gitmesi gerekiyordu. Ama yine de akşam yemeklerini ailece bir araya geldiğimiz bir zaman olarak sürdürmeye çalışıyorduk. Kahvaltıysa ayrı konuydu. Tostumu ayaküstü yiyip kahvemi içerken *Register* gazetesinin sabah baskısını tezgâha yayar, haberlere şöyle bir göz atardım. Sheila meyve ve yoğurt yerken Kelly de Cheerios mısır gevreğini kaşıklıyor, taneler yumuşamadan önce ağzına atmaya çalışıyordu.

Bu arada, "Neden yetişkin birinin mecbur olmadığı halde gece okula gitmesi gerekiyor?" diye sordu.

"Bu kursu bitirince babana daha çok yardım edebileceğim. Bunun ailemize ve sana da faydası olacak," diye açıkladı Sheila.

"Bana nasıl bir faydası olacak ki?"

Araya girdim. "Şirketim daha iyi iş yaparsa, daha çok kazanır, bunun *sana* da faydası olur."

"Bana daha çok şey satın alabilmeniz için mi?"

"Sadece onun için değil."

Kelly portakal suyundan bir yudum aldı. "Asla gece ya da yaz okuluna gitmem. Yaz okuluna gitmem için beni öldürmeniz gerek."

"İyi notlar alırsan, buna gerek kalmaz," dedim onu biraz olsun uyarmak niyetiyle. Öğretmeni arayıp ev ödevlerini eksik yaptığını söylemişti.

Kelly buna yanıt vermeden mısır gevreğine odaklandı. Kapıdan çıkmadan annesine sarıldı ama bana el sallamakla yetindi. Sheila bana kasıtlı olarak ters davrandığını fark edince, "Evdeki kötü polis sen olduğun için böyle yapıyor," dedi.

Sabahın ilerleyen saatlerinde evi aradım.

"Selam," dedi Sheila.

"Demek evdesin. Nerede olduğundan emin değildim."

"Hâlâ evdeyim. Ne var ne yok?"

"Sally'nin babası."

"Ne oldu?"

"Ofisten evi aradı ve babası yanıt vermeyince fırlayıp gitti. İyi olup olmadıklarını merak edip aradım. Babasını kaybetmiş."

"Nasıl? Ölmüş mü?"

"Evet."

"Tanrım. Kaç yaşındaymış?"

"Yetmiş dokuz sanırım. Sally doğduğunda ellili yaşlarının sonlarındaymış." Sheila bu hikâyeyi biliyordu. Adam kendisinden yirmi yaş genç bir kadınla evlenmiş ve kadın ondan önce ölmüştü. Galiba on sene önce bir anevrizma sonucu.

"Ona ne olmuş?"

"Bilmiyorum. Diyabeti vardı, kalbiyle ilgili sorunlar da yaşıyordu. Bir kalp krizi olabilir."

"Sally'ye yardım etmemiz gerek."

"Uğramayı teklif ettim ama yapması gereken çok şey olduğunu söyledi. Cenaze birkaç güne düzenlenir herhâlde. Sen Bridgeport'tan döndüğünde konuşuruz." Sheila'nın kursu oradaydı.

"Bir şeyler yapmak gerek. Her zaman yanında olduk."

Sheila'nın başını salladığını hayal edebiliyordum. "Tamam, şimdi çıkmam gerek," dedi. "Sana ve Kelly'ye lazanya yaptım, tamam? Joan okuldan sonra onu bekliyor olacak ve..."

"Tamamdır. Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Pes etmediğin için. Moralini bozmadığın için."

"Sadece elimden geleni yapıyorum."

"Seni seviyorum. Bir baş belası olduğumu biliyorum ama seni seviyorum."

"Ben de seni."

Saat onu geçmişti. Sheila'nın çoktan eve dönmüş olması gerekirdi. On dakika içinde ikinci kez cep telefonunu aradım. Altı kere çaldıktan sonra sesli mesaja geçti. *Selam. Ben Sheila. Ya başka bir görüşme yapıyorum ya telefondan uzaktayım ya da*

trafikte olduğum için yanıt veremiyorum. Lütfen, bir mesaj bırakın. Sonra bip sesini duydum.

"Selam, yine ben. Endişelenmeye başladım. Beni ara."

Telsiz telefonu yerine koydum ve mutfak tezgâhına yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. Sheila dediği gibi bizim için buzdolabına üstleri sıkı sıkıya streç filme sarılı iki tabak lazanya bırakmıştı. Eve döndüğümüzde Kelly'ninkini mikrodalga fırında ısıttım. Kelly biraz daha almak için geri geldi ama buzdolabında Sheila'nın lazanyayı pişirdiği yemek kabını bulamadım. Birkaç saattir tezgâhta duran kendi yemeğimi ona verdim. Aç değildim.

Tükenmiş durumdaydım. Elimdeki işler de tükeniyordu. Yangın. Sally'nin babası.

Daha sonra karnım acıkmış olsa bile Sheila'nın hâlâ dönmemiş olması beni germişti.

Bridgeport İş İdaresi Koleji'nde aldığı kursu bir buçuk saat önce bitmiş olmalıydı, arabayla eve dönmesiyse sadece yarım saat sürüyordu. Yani bir saat kadar gecikmişti. Çok geç kalmış sayılmazdı. Pek çok şey olmuş olabilirdi.

Birileriyle bir fincan kahve içmek için kurstan sonra biraz oyalanmış olabilirdi. Bunu daha önce de birkaç kere yaptığı olmuştu. Belki de paralı geçitte trafik sıkışmıştı. Zaten her şeyin yavaşlaması için birinin lastiğinin patlaması yeter de artardı. Bir kaza her şeyin tıkanma noktasına gelmesine neden olurdu. Ama tüm bu olasılıklar, telefonuna neden yanıt vermediğini açıklamıyordu. Sheila'nın kurstan sonra telefonunu açmayı unuttuğu da olmuştu ama öyle olsa arama doğrudan sesli mesaja geçerdi. Oysa onu aradığımda telefonu çalmıştı. Belki de çantasının dibinde kalmış ve çaldığını duymamıştı. Darien'a gidip annesini ziyaret etmeye karar verdiğini, Bridgeport'taki

kursa yetişememiş olabileceğini düşündüm sonra. Tereddüt etsem de annesini aradım.

"Alo?"

"Fiona, ben Glen."

Arka plandan birinin, "Kim arıyor, canım?" diye fısıldadığını duydum. Kocası Marcus'tu. Teknik olarak Sheila'nın üvey babasıydı ama Fiona kızı evden ayrıldıktan ve hayatını benimle birleştirdikten çok sonra evlenmişti.

"Evet?" dedi.

Ona Sheila'nın Bridgeport'tan geri dönmediğini ve orada olabileceğini düşündüğüm için aradığımı söyledim.

"Sheila bugün bana gelmedi," dedi. "Onu beklemiyordum da. Geleceğinden söz etmemişti."

Bu bana tuhaf geldi. Sheila onu ziyaret edebileceğini söylediğinde annesine de haber vermiştir diye düşünmüştüm.

"Bir sorun mu var, Glen?" dedi Fiona buz gibi bir sesle. Sesi endişeli değil, şüpheliydi. Sanki Sheila'nın geç kalmış olması onunla değil de daha ziyade benimle ilgiliydi.

"Hayır, hayır, her şey yolunda," dedim. "Yatağa dönebilirsin."

İkinci kattan hafif ayak sesleri geldiğini duydum. Henüz pijamasını giymemiş olan Kelly mutfağa girdi. Tezgâhtaki streç filme sarılı lazanya tabağına baktı. "Bunu yemeyecek misin?" diye sordu.

"Tabağı elleme," dedim. Sheila eve gelince iştahım da yerine gelebilir diye düşünüyordum. Duvardaki saate baktım. Onu çeyrek geçiyordu. "Neden yatmadın?"

"Çünkü daha yatmamı söylemedin."

"Bu saate kadar ne yaptın?"

"Bilgisayar başındaydım."

"Haydi, artık yat," dedim.

"Ev ödevi yapıyordum."

"Öyle mi?"

"Daha doğrusu, *ev ödevimi* yapmak için bilgisayarın başına geçtim," dedi kendini savunur gibi. "Ödevimi bitirince arkadaşlarımla sohbet etmeye başladım." Alt dudağını ısırıp gözlerine düşen sarı buklelerini üfleyip geriye atmaya çalıştı. "Annem neden gelmedi?"

"Kursu geç başlamış olmalı," dedim. "Eve döndüğünde seni öpmesi için onu yukarı yollarım."

"Uyuyakalırsam beni öptüğünü nereden anlayacağım?"

"Sabah sana söyler."

Şüpheyle bana baktı. "Yani beni hiç öpmeyebilir ama öptüğünü de söyleyebilirsiniz."

"Foyamız ortaya çıktı. Bunca zamandır seni kandırdığımızı anladın," dedim.

"Neyse." Arkasını dönüp ayaklarını sürüye sürüye mutfaktan çıktı ve üst kata döndü.

Telefonu alıp tekrar Sheila'nın cep telefonunu aradım. Sesli mesaj kaydını duyunca mesaj kaydı başlamadan, "Kahretsin," deyip telefonu kapattım.

Bodrum katındaki ofisime indim. Ahşap panellerle kaplı duvarlar odaya kasvetli, boğucu bir hava katıyordu. Çalışma masamdaki dağ gibi evraklar da inanın hiç iç açıcı değildi. Senelerdir o odayı tadilattan geçirmeyi –ilk olarak panelleri söküp daha büyük görünsün diye bembeyaz boyamayı– ya da evin arka tarafına bol pencereli ve tavan camı olan bir ek oda inşa etmeyi planlıyordum. Ama ev inşaatı ve tadilatı alanında çalışan birçok kişi gibi ben de kendi evimle ilgilenememiştim.

Çalışma sandalyeme çöktüm ve birkaç evraka göz attım: çeşitli tedarikçilerden gelen faturalar, Derby'de bir evde tadilattan

geçireceğimiz mutfağın ve Devon'da iki eski Corvette'ini park edebilmek için çift arabalı, müstakil bir garaj isteyen adamın taslakları.

Bir de Shelter Cove Yolu'nda, Arnett ve Leanne Wilson için inşa etmekte olduğumuz evde bir hafta önce çıkan yangının olası nedenleriyle ilgili Milford İtfaiyesi'nin hazırladığı bir ön rapor vardı. Raporu belki yüzünce kere sonuna kadar hızla okudum: *İncelemelere göre yangının sigorta paneli alanında başladığı gözlemlenmiştir.*

Ev, bir yıkım güllesiyle dümdüz etmemiş olsaydık, doğudan esen güçlü bir rüzgârla devrilecek, savaş sonrası döneme ait, iki katlı, üç yatak odaklı bir kır evinin yerine inşa edilmişti. Yangın öğlen saat birden hemen önce başlamıştı. Evin dış cephesi kaplanmış, pencereleri takılmış, elektrik tesisatı döşenmişti, su tesisatı da aşağı yukarı bitmiş sayılırdı. İdari yardımcım Doug Pinder ve ben kısa süre önce takılmış elektrik prizlerini birkaç masa testeresini çalıştırmak için kullanmıştık. Güneyli aksanıyla konuşan Çinli elemanımız Ken Wang –ailesi o daha bebekken Pekin'den Kentucky'ye göç etmişti ve her "N'aber?" dediğinde hâlâ gülmekten yerlere yatıyorduk– ve birkaç aydır Stratford'daki akrabalarının yanında kalan Ottawalı yeni elemanımız Stewart Minden üst kattaki ana banyoya takılacak armatürlerle uğraşıyorlardı.

Dumanın kokusunu ilk alan Doug oldu. Sonra hepimiz bodrum katından yükseldiğini fark ettik.

Üst kattaki Ken ve Stewart'a seslenip derhâl evden çıkmalarını söyledim. Henüz halı döşenmemiş merdivenden paldır küldür indiler ve Doug'la birlikte ön kapıdan dışarı fırladılar.

Sonra çok ama çok aptalca bir şey yaptım.

Derhal kamyonetime koşup şoför koltuğunun arkasındaki yangın tüpünü aldım ve koşarak eve girdim. Bodruma inen merdivenlerin yarısına geldiğimde duman öylesine yoğundu ki önümü göremiyordum. Düşmemek için eğreti tırabzanlara tutunarak en alt basamağa inip içeriye köpük püskürtürsem yangının kaynağını söndürebileceğimi ve evi kurtarabileceğimi düşündüm.

Çok aptalcaydı.

Bir anda öksürmeye başladım ve gözlerimin yandığını hissettim. Merdivenden yukarı çıkmak için arkama döndüğümde basamakları bulamadım. Boştaki elimi uzatıp bir o yana bir bu yana sallayarak tırabzanı bulmaya çalıştım.

Ama elime tahtadan daha yumuşak bir şey çarptı. Birinin koluydu bu.

"Buraya gel, geri zekâlı," diye kükredi Doug, beni sıkıca tutarak. Beni en alt basamaktan durduğu yere çekti. İlk itfaiye arabası sokağın köşesinde belirirken ikimiz öksürerek ve nefes almaya çalışarak dışarı fırladık. Birkaç dakika içinde her yer alevler içinde kaldı.

"Sheila'ya içeri girdiğimi söyleme," dedim Doug'a nefesimi kontrol altına almaya çalışarak. "Duyarsa beni öldürür."

"Öldürmeli zaten, Glenny," dedi Doug.

Yangın söndürüldüğünde geriye evin temelinden başka pek de bir şey kalmamıştı. Artık her şey sigorta şirketine bağlıydı. Ödemeyi yapmadıkları takdirde, evin yeniden inşasına ait masraflar cebimden çıkacaktı. Gecenin bir yarısı saatlerce tavanı izlemem çok da şaşılacak bir şey değildi bu yüzden.

Daha önce başıma hiç bu kadar büyük bir olay gelmemişti. Bir projemin bir yangında yok olması beni sadece korkutmakla kalmamış, özgüvenimi de sarsmıştı. Her zaman doğru olanı yapmak, kaliteli işler çıkarmak isterdim.

"Boktan şeyler herkesin başına gelir," demişti Doug. "Toparlanıp yolumuza devam edeceğiz."

Ama kendimi hiç de felsefi konuşmalar yapacak durumda hissetmiyordum. Hem kamyonetimin kapısında yazan Doug'ın ismi değildi.

Bir şeyler yesem iyi olacak diye düşünüp lazanya tabağımı mikrodalga fırına koydum. Mutfak masasına oturup yemeğimi didikledim. İçi soğuk kalmıştı ama tekrar ısıtmaya üşendim. Lazanya, Sheila'nın en iyi yaptığı yemeklerdendi ve zihnim o kadar dolu olmasaydı, soğuk soğuk bile mideye indirirdim. Sheila ne zaman kahverengi turuncu –tabii o "hurma" rengi olduğunu söylerdi– fırın kabında lazanya pişirse mutlaka iki üç öğün yiyebileceğimiz kadar yapardı. Dolayısıyla birkaç gece, hatta bazen cumartesi günleri öğle yemeğinde bile yerdik. Bunu sorun etmezdim.

Lazanyanın yarısından azını yiyebildim ve tekrar üstünü kapatıp buzdolabına kaldırdım. Kelly'nin odasına baktım, yatak örtüsünün altına girmişti, komodinindeki lambası açıktı. *Saftirik Greg'in Günlüğü* adlı bir çocuk kitabı okuyordu.

"Işığı söndür, canım."

"Annem geldi mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Onunla konuşmam gerek."

"Hangi konuda?"

"Hiç."

Başımı salladım. Kelly aklında bir şey olduğunda genellikle annesiyle konuşmak isterdi. Sadece sekiz yaşında olduğu halde oğlanlarla, aşkla ve birkaç seneye kadar deneyimleyeceğini bildiği değişimlerle ilgili sorular sorardı. İtiraf etmem gerekirdi ki bunlar benim uzmanlık alanıma girmiyordu pek.

"Kızma," dedi.

"Kızgın değilim."

"Bazı konuları annemle konuşmak daha kolay. Ama ikinizi de seviyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"O, eve dönene kadar uyuyamam."

Ben de uyuyamazdım.

"Başını yastığa koy. Bir anda uykuya dalarsın."

"Sanmam."

"Işığı söndürüp dene bakalım."

Kelly lambasını söndürdü. Alnından öptüm ve yavaşça kapısını kapatıp odasından sessizce çıktım.

Aradan bir saat geçti. Sheila'nın cep telefonunu altı kere daha aradım. Bodrum katındaki ofisimle mutfak arasında gidip geldim. Bu arada ön kapının önünden geçtiğim için sık sık pencereden garaj yoluna baktım.

Saat on birden hemen sonra, mutfakta öylece dikilirken arkadaşı Ann Slocum'ı aradım. Biri telefonun çalmasını durdurmak için yanıt verip hemen kapattı. Ann'in kocası Darren olmalıydı. Tam da onun yapacağı bir şeydi. Ama gerçekten de geç bir saatte aramıştım.

Sonra Sheila'nın diğer arkadaşı Belinda'yı aradım. Seneler önce kütüphanede birlikte çalışmışlar, farklı kariyerlere yönelseler de birbirlerinden kopmamışlardı. Belinda artık emlak işiyle uğraşıyordu. O tür bir iş için de iyi bir dönem değildi. Son zamanlarda insanlar ev satın almaktan ziyade satmak istiyordu. Belinda'nın önceden kestirilemeyen iş programına rağmen Sheila ve o birkaç haftada bir öğle yemeği için buluşurlardı. Bazen Ann de onlara katılırdı.

Kocası George uykulu bir sesle yanıt verdi. "Alo?"

"George, ben Glen Garber. Bu kadar geç bir saatte aradığım için özür dilerim."

"Glen, Tanrım. Saat kaç?"

"Geç olduğunu biliyorum. Belinda'yla görüşebilir miyim?"

Boğuk konuşma sesleri ve biraz hışırtıdan sonra Belinda telefonu aldı. "Glen, her şey yolunda mı?"

"Sheila hâlâ kurstan dönmedi ve cep telefonuna yanıt vermiyor. Ondan haber almadın, değil mi?"

"Ne? Neden söz ediyorsun? Bir daha söyle." Bir anda paniğe kapılmıştı.

"Sheila seni aradı mı? Genellikle, bu saate kadar çoktan evde olurdu."

"Hayır. Onunla en son ne zaman konuştun?"

"Bu sabah," dedim. "Benim ofiste çalışan Sally var ya?"

"Evet?"

"Babası öldü. Ben de Sheila'yı arayıp haber verdim."

"Sonra hiç konuşmadınız mı?"

Belinda buna sinir olmuş gibiydi. Suçlayıcı bir ses tonuyla konuşmuyordu ama sesi yine de garipti.

"Bak, seni üzmek için aramadım. Sadece ondan haber alıp almadığını merak etmiştim."

"Hayır, hayır, haber almadım. Glen, lütfen Sheila gelir gelmez beni arasın, tamam mı? Şimdi ben de endişelendim. İyi olduğunu duymak istiyorum."

"Tamam, ona söylerim. George'a sizi uyandırdığım için özür dilediğimi söyle."

"Beni *mutlaka* arasın."

"Tamam."

Telefonu kapatıp üst kata çıktım ve Kelly'nin kapısını araladım. "Uyudun mu?" dedim başımı içeri uzatıp.

Karanlıktan neşeli bir, "Hayır," yanıtı geldi.

"Üstüne bir şeyler giy. Anneni aramaya gideceğim ama seni evde yalnız bırakamam."

Kelly lambasını yaktı. Buna itiraz edeceğini, evde kalmak istediğini söyleyeceğini sandım ama o, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Büyük ihtimalle bir şey olmadı. Annen bir arkadaşıyla kahve içiyor olabilir. Belki telefonunun çaldığını duymuyordur. Ama arabasının lastiği de patlamış olabilir. Eve dönerken genellikle kullandığı yolu kontrol etmek istiyorum."

"Tamam," dedi Kelly hemen, bacaklarını yatağın kenarından sallandırıp. Endişeli değildi. Gece dışarı çıkmak onun için bir maceraydı. Pijama altının üstüne bir kot geçirdi. "Bana iki saniye verir misin?"

Alt kata inip montumu aldım ve cep telefonumu kontrol ettim. Sheila biz dışarıdayken evi arasa bile sonra cep telefonumu denerdi. Kelly kamyonete binip emniyet kemerini taktı. "Annemin başı derde girecek mi?"

Kontağı çevirirken ona döndüm. "Evet. Evden çıkmama cezası alacak."

Kelly kıkırdadı. "İmkânsız."

Garaj yolundan sokağa çıktığımız anda, "Annen bugün neler yapacağını söyledi mi?" diye sordum. "Ailesinin evine gitmeyi düşünüyor muydu? Sonra fikrini değiştirmiş olabilir mi? Sana bir şey söyledi mi?"

Kelly kaşlarını çattı. "Sanmıyorum. Ama eczaneye gitmiş olabilir."

Eczane sokağın köşesindeydi. "Neden oraya gideceğini düşündün?"

"Geçen gün telefonda birisine ödeme yapacağını söylüyordu."

"Ne için?"

"Eczaneden aldığı bir şeyler için."

Kelly'nin yanıtı bana mantıklı gelmediği için üstünde durmadım.

Yola çıkalı daha beş dakika bile olmadan Kelly uyuyakaldı ve başı omzuna düştü. Başım bir dakikadan uzun süre o pozisyonda kalsaydı, bir ay boyunca boyun ağrısı çekerdim sanırım.

Schoolhouse Yolu'na çıkıp 95. Batı Otoyolu'na girdim. Özellikle de gecenin o saatinde Milford ve Bridgeport arasında trafiğin en sakin olduğu ve Sheila'nın büyük olasılıkla izlemiş olabileceği yol buydu. Sürekli doğu otoyoluna bakıyor, yolun kenarına çekilmiş bir Subaru olup olmadığını görmeye çalışıyordum.

Bu şekilde onu bulmam çok zordu. Ama herhangi bir şey yapmak bile evde oturup endişelenmekten daha iyi bir seçenekti.

Otoyolun karşı şeridine göz atmaya devam ettim ama ne Sheila'nın arabasını ne de yolun kenarında duran başka arabalar gördüm.

Tam Stratford'dan çıkıp Bridgeport şehir sınırına girmek üzereyken karşı şeritte ışıkların yanıp söndüğünü fark ettim. Işıklar yoldan değil, rampanın aşağısından geliyor gibiydi. Bir sonraki çıkışa bir an önce varmak ve geriye dönüp doğu yönünde ilerleyen şeritlere girebilmek için gaza bastım.

Kelly uyumaya devam etti.

95. Otoyol'dan çıkıp karşı şeride girip ilerlemeye başladım. Işıkları gördüğümü düşündüğüm çıkışa yaklaşırken, ışıkları yanıp sönen bir polis arabasının yolun ortasında durduğunu fark ettim. Yavaşladığım halde polis devam etmemi işaret etti. Sorunun ne olduğunu anlayabileceğim kadar yakın değildim,

bağlantı yolunun aşağısını göremiyordum ve Kelly kamyonetteyken işlek bir otoyolda kenara çekmek bana akıllıca gelmedi.

Bir sonraki çıkışa girdim ve ara yollara çıkıp bağlantı yoluna aşağıdan ulaşabileceğimi düşündüm. Bunu başarmam yaklaşık on dakika sürdü. Polis memurları henüz bağlantı yolunun alt kısmına bir barikat kurmamıştı çünkü o saatte oraya kimse girmezdi. Kenara yanaşıp bağlantı yolunun başlangıcında durdum ve neler olduğunu ilk kez o an anladım.

Bir kaza olmuştu. Kötü bir kazaydı. İki araba vardı. O kadar büyük hasar almışlardı ki kazanın nasıl meydana geldiğini tahmin etmek imkânsızdı. Bana daha yakın olan tarafta bir Subaru kenara yakın olan taraftaysa bir sedan vardı. Sedan diğer arabaya yandan çarpmış gibi görünüyordu.

Sheila da bir Subaru kullanıyordu.

Kelly hâlâ derin uykudaydı ve onu uyandırmak istemiyordum. Kamyonetten çıkıp kapıyı yavaşça kapattım ve bağlantı yoluna yaklaştım. Olay yerinde üç polis arabası, birkaç çekici kamyonet ve bir itfaiye arabası vardı.

Kaza yapan arabaları daha iyi görmek için olay yerine doğru yürürken dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim. Dönüp kamyonete baktım ve yolcu koltuğunda Kelly'yi görebildiğimden emin olmak istedim. Ama bir adım daha atmama fırsat kalmadan polis memurlarından biri önüme geçti.

"Affedersiniz, efendim. Geride durmanız gerek."

"Arabanın markası nedir?" diye sordum emin olmak isteyerek.

"Efendim, lütfen..."

"Markası ne? Bize yakın olan aracı diyorum."

"Bir Subaru."

"Plakası?"

"Efendim?"

"Plakayı görmem gerek."

"Kimin arabası olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

"Bırakın da plakaya bakayım."

Arabaya yaklaşmama izin verdi ve beni arabanın arka tarafını görebileceğim bir noktaya götürdü. Plakayı net bir şekilde görebiliyordum.

Rakam ve harflerden oluşan kombinasyonu tanıdım.

"Aman Tanrım," dedim dizlerimin boşaldığını hissederek.

"İyi misiniz, efendim?"

"Eşimin arabası bu."

"İsminiz nedir, efendim?"

"Glen Garber. Eşimin arabası bu. Onun plaka numarası. Aman Tanrım."

Polis memuru bana doğru bir adım attı.

"O... iyi mi?" diye sordum. Vücudum düşük voltajlı bir elektrik kablosuna kapılmışım gibi titremeye başladı. "Onu hangi hastaneye götürdüklerini biliyor musunuz? Öğrenebilir misiniz? Oraya gitmem gerek. Onu bulmalıyım."

"Bay Garber..."

"Milford Hastanesi mi? Yok, bir dakika. Bridgeport Hastanesi buraya daha yakın." Kamyonete koşmak için arkamı döndüm.

"Bay Garber, eşiniz hastanede değil."

Durdum. "Ne dediniz?"

"Hâlâ arabada. Ne yazık ki..."

"Ne diyorsunuz siz?"

Hurdaya dönmüş olan Subaru'ya baktım. Polis memuru yanılıyor olmalıydı. Etrafta ilk yardım görevlileri yoktu; yakınlardaki itfaiyeciler de arabayı keserek kimseyi içinden çıkarmaya çalışmıyorlardı.

Polis memurunun yanından hızla arabaya koştum, arabanın içe göçmüş şoför kapısına gittim ve kapıdan geri kalan bölüme baktım.

"Sheila," dedim. "Sheila, canım."

Şoför tarafının camı tuzla buz olmuştu. Omzundaki kırık cam parçalarını temizleyip kan içindeki sarı saçlarının arasından çıkarmaya koyuldum. Sürekli ismini tekrarlıyordum.

"Sheila? Tanrım, Sheila lütfen..."

"Bay Garber." Polis memuru arkamda duruyordu. Elini omzuma koyduğunu hissettim. "Efendim, lütfen benimle gelin."

"Onu arabadan çıkarmanız gerek," dedim. Burnuma benzin kokusu geliyordu ve yere bir şey damladığını duyabiliyordum.

"Emin olun ki çıkaracağız. Lütfen, benimle gelin."

"O ölmemiş. Onu..."

"Efendim, ne yazık ki eşiniz öldü. Hayat belirtisi yok."

"Hayır, yanılıyorsunuz." Elimi uzatıp kolumu Sheila'nın başının etrafına doladım. Başı yana düştü.

İşte o anda anladım.

Polis memuru sıkıca kolumu tuttu. "Arabadan uzaklaşmanız gerek, efendim. Burada durmanız güvenli değil." Beni sert bir şekilde geriye çektiğinde ona direnmedim. Birkaç metre ötede durmak zorunda kaldım. Eğilip ellerimi dizlerime yasladım.

"İyi misiniz, efendim?"

Bakışlarımı kaldırımdan ayırmadan, "Kızım kamyonetimde. Onu görebiliyor musunuz? Uyuyor mu?"

"Başının tepesini görebiliyorum. Evet, uyuyor sanırım."

Birkaç kesik nefes alıp doğruldum. Muhtemelen on kere, "Aman Tanrım," dedim. Polis memuru bana birkaç soru sormak için sabırla bekliyordu.

"Karınızın ismi Sheila mı, efendim? Sheila Garber mı?"

"Evet."

"Bu gece ne yaptığını biliyor musunuz? Nerelere gittiğinden haberdar mısınız?"

"Bu gece kursu vardı. Bridgeport İşletme Fakültesi'nde. Bana işimde yardımcı olabilmek için muhasebe ve birkaç başka kurs alıyor. Neler oldu? Burada neler oldu? Kaza nasıl oldu? Diğer arabayı kim kullanıyormuş? Ne yapmış?"

Adam başını önüne eğdi. "Bay Garber, alkol yüzünden meydana gelen bir kaza olduğunu düşünüyoruz."

"Ne? Sürücü sarhoş muymuş?"

"Öyle görünüyor, efendim."

Şok ve üzüntü hislerine öfke de karışmaya başladı. "Diğer sürücü kim? Hangi geri zekâlı içkiliyken..."

"Diğer arabada üç kişi vardı ve sadece biri hayatta kaldı. Arka koltukta oturan bir genç. Babası ve kardeşi kazada öldü."

"Tanrım, nasıl bir insan sarhoşken oğullarıyla araba sürebilir?"

"Olay tam olarak öyle değil, efendim," dedi polis memuru.

Yüzüne baktım ve ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Bir anda jeton düştü. Diğer arabayı baba değil, oğullarından biri sürüyor olmalıydı.

"Oğullarından biri mi sarhoşken direksiyon başına geçmiş yani?"

"Bay Garber, lütfen. Biraz sakinleşmeniz gerek. Beni iyi dinleyin. Kazaya neden olan kişi eşiniz gibi görünüyor."

"Ne?"

"Bağlantı yoluna ters yönden girmiş, yolun yarısında arabayı yolu enlemesine bölecek şekilde durdurmuş ve farları kapatmış. Uyuyakalmış olabileceğini düşünüyoruz."

"Neden söz ediyorsunuz?"

"Diğer araba yaklaşık seksen kilometre hızla otoyoldan bağlantı yoluna girince eşinizin arabasını fark etmiş ama frene basamadan ona çarpmış olmalı."

"Ama diğer sürücü sarhoşmuş, değil mi?"

"Beni anlamıyorsunuz, Bay Garber. Efendim, bir sakıncası yoksa eşinizin içki alışkanlığı olup olmadığını sorabilir miyim? Genellikle bir insan kaza yapana dek pek çok kez sarhoş araba kullanmayı göze alır..."

Tam o sırada Sheila'nın arabası alevler içinde kaldı.

İKİ

Tam olarak ne kadar süre Sheila'nın gardırobunun önünde dikildiğimi bilmiyordum. İki dakika mı? Beş mi? On mu?

Son iki haftadır gardırobun kapağını bile açmamıştım. Bundan kaçınıyordum. Sheila'nın ölümünün hemen arkasından biraz araştırma yapmıştım elbette. Tabutun kapağı açılmayacağı halde cenaze evi benden bir kıyafet getirmemi istemişti. Sheila'yı ellerinden geldiğince düzeltmeye çalışmışlardı. Cam parçaları saçma gibi her yanına saplanmıştı. Takip eden patlamada alevler aracın içini tamamen sarmadan itfaiyeciler tarafından kontrol altına alınmıştı ama cenaze görevlisinin işini yine de bir hayli zorlaştırmıştı. Sheila'nın gerçek hayattaki görünümüne çok az yaklaşabilmişlerdi.

Ama annesini törende o şekilde görmenin, sevdiği kadına çok az benziyor olmasının Kelly'ye ne yapacağını düşünüp durdum. Üstelik herkes bizi teselli etmek için onun ne kadar iyi göründüğünü, cenaze evinin muhteşem bir iş çıkardığını söylemek zorunda kalacak, bize sırf Sheila'yı o hale getirmek için neler yaptıklarını hatırlatacaklardı.

Tabutun kapağının kapalı olmasını istediğimi söylemiştim.

Cenaze evi müdürü öyle yapacaklarını ama yine de bir kıyafet getirmem gerektiğini dile getirmişti.

Böylece lacivert renkli bir döpiyes, iç çamaşırları ve ayakkabılar seçmiştim. Sheila'nın birkaç çift ayakkabısı vardı, orta topuklu bir çift seçmiştim. Bir ara elime daha yüksek topuklu bir çift aldım ama Sheila'nın bu ayakkabılarının rahat olmadığını söylediğini hatırlayınca vazgeçtim.

Büyük yatak odamızın bir duvarında ona bir gömme dolap yapmak için yer açarken, "Şunu baştan konuşalım," demişti. "Bu alan sadece bana ait olacak. Şuradaki telefon kulübesi büyüklüğündeki daracık alan sana yeter. Kesinlikle benim alanıma bir şey koymayacaksın."

"Beni asıl endişelendiren, bir uçak hangarı büyüklüğünde gömme dolap yapsam bile onu da doldurabileceğini ve eşyalarının oraya da sığmayacağını bilmek," demiştim. "Cidden, Sheila, insanın kaç tane çantaya ihtiyacı olabilir ki?"

"Bir erkeğin aynı işi yapmak için kaç tane elektrikli alete ihtiyacı vardır?"

"Tamam, madem öyle şimdi bana bir söz ver. *Benimki* mini bar büyüklüğünde olduğu halde, hiçbir şeyini *benim* gardırobuma koymayacaksın."

Buna yanıt vermek yerine kollarını boynuma dolayıp beni duvara itmiş, "Bu gardırop alanı ne yapacak kadar büyük, biliyor musun?" demişti.

"Emin değilim. Aklından ne geçtiğini söylersen, ölçü alıp kontrol ederim."

"Ah, kesinlikle ölçmek istediğim *bir şey* var."

Başka bir zamana ait bir anıydı bu.

O sırada gardırobun karşısında durmuş, giysilerini ne yapacağımı düşünüyordum. Belki de bunu düşünmek için çok erkendi. Tüm bu bluzlar, kazaklar, elbiseler, etekler, ayakkabılar, çantalar, mektuplarla ve hatırası olan eşyalarla dolu ayakkabı

kutuları onun kokusunu ve geride bıraktıklarının özünü taşıyordu.

Bana büyük bir hüzün veriyor, bir yandan da midemi bulandırıyordu.

"Lanet olsun sana," diye fısıldadım.

Üniversite günlerimde, yas tutmanın aşamalarını öğrendiğimi hatırladım. Pazarlık, reddetme, kabullenme, öfke, depresyon. Ama aşamalar her zaman bu sırayı izlemiyordu. İnsanların deneyimledikleri söylenen bu aşamaların öleceğinizi öğrendiğinizde mi yoksa sevdiğiniz birisi öldüğünde mi yaşandığını çıkaramadım. O zamanlar da bana saçmalık gibi geliyordu, şimdi de öyle geliyor. Ama Sheila'yı toprağa verdiğimizden beri, son birkaç gündür hissettiğim, benliğimi saran o duyguyu inkâr edecek değildim.

Öfke.

Elbette yıkılmıştım. Sheila'nın öldüğüne inanamıyordum ve onsuz paramparçaydım. Hayatımın aşkı artık yoktu. Doğal olarak büyük bir üzüntüye kapılmıştım. Yalnız kalabildiğim ve içeri Kelly'nin girmeyeceğinden emin olduğum anlarda kendimi bırakıyordum. Şok içindeydim, içim boşalmış gibiydi ve depresif hissediyordum.

Ama aslında *çok* öfkeliydim. Öfkeden köpürür haldeydim. Daha önce hiç o kadar yoğun bir öfke hissetmemiştim. Saf, katışıksız bir öfke. Ne yazık ki bunu yöneltebileceğim hiçbir şey yoktu.

Sheila'yla konuşmak, ona birkaç soru sormak istiyordum.

Ne yaptığını sanıyordun? Bunu bana nasıl yapabildin? Kelly'ye nasıl yapabildin? Sana bu kadar aptalca bir şeyi yaptıran neydi? Hem kimsin sen? Evlendiğim o zeki, aklı başında kıza ne oldu? Onun o arabada olmadığını biliyorum.

Sorular zihnimde dönüp duruyordu. Hem de zaman zaman değil. Uyanık olduğum her saniye bunlarla boğuşuyordum.

Karımın zilzurna sarhoş bir şekilde direksiyon başın geçmesine neden olan şey neydi? Nasıl ona bu kadar ters düşen bir şey yapabilirdi? Aklından neler geçmişti? Benden neler gizlemişti? O gece sarhoş halde arabaya bindiğinde ne yaptığının farkında mıydı? Kendisinin ve başkalarının hayatını tehlikeye atabileceğini biliyor muydu?

Davranışları kasıtlı olabilir miydi? Ölmek mi istemişti? Kazadan önce bir süredir içten içe ölmeyi mi düşünüyordu?

Bu soruların yanıtlarını öğrenmek istiyordum. Öğrenmek için *can* atıyordum ama bu duyguyu tatmin edebilecek hiçbir şey yoktu.

Belki de Sheila'ya acımalıydım. Ona acımalıydım çünkü anlayamadığım nedenlerden dolayı çok büyük bir aptallık etmiş ve bu kötü kararının bedelini ödemişti.

Ama bunu yapamıyordum. Hissettiğim tek şey geride bıraktıklarına yaptıkları yüzünden bıkkınlık ve büyük bir öfkeydi.

Giysilerine bakarak, "Affedilecek bir şey değil bu," diye fısıldadım. "Kesinlikle..."

"Baba?"

Hızla arkama döndüm.

Kelly bir kot pantolon, spor ayakkabılar ve pembe bir mont giymiş, sırt çantasını omzuna asmıştı. Yatağın ucunda duruyordu. Saçlarını kırmızı renk, lastik bir tokayla atkuyruğu biçiminde toplamıştı.

"Hazırım," dedi.

"Tamam."

"Sesimi duymadın mı? Sana yüz kez seslendim."

"Özür dilerim."

Bakışlarını annesinin gardırobuna çevirip beni suçlarmış gibi kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey. Sadece burada duruyorum."

"Annemin eşyalarını atmayı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hiçbir şey düşünmüyordum aslında. Ama bir noktada bunları ne yapacağımı düşünmem gerekecek. Sen büyüyene kadar bunların modası geçmiş olur."

"Annemin giysilerini giymek istemiyorum, *saklamak* istiyorum."

"Peki," dedim kısık bir sesle.

Bu yanıtım onu tatmin etti. Olduğu yerde bir müddet öylece dikildikten sonra, "Artık beni götürebilir misin?" diye sordu.

"Gitmek istediğinden emin misin? Buna hazır hissediyor musun?"

Evet anlamında başını salladı. "Sürekli seninle evde oturmak istemiyorum." Alt dudağını ısırdı. "Üstüne alınma ama."

"Montumu alayım."

Alt kata inip vestiyerden montumu aldım. Kelly de peşimden geldi. "Her şeyi aldın mı?"

"Evet," dedi.

"Pijamalarını?"

"Evet."

"Diş fırçanı?"

"Evet."

"Terliklerini?"

"Evet."

"Hoppy'yi?" Kelly'nin gece uyurken yanına aldığı içi doldurulmuş oyuncak tavşanıydı bu.

"*Ba-ba*. Gerekli olan her şeyi aldım. Annemle bir yere gideceğiniz zaman, neler alman gerektiğini sana *o* hatırlatırdı. Ayrıca ilk kez bir arkadaşıma yatıya gitmiyorum."

Haklıydı. Ama annesi o salak kazada kendini öldürdüğünden beri ilk kez bir arkadaşına yatıya gidecekti.

Dışarı çıkması, arkadaşlarıyla birlikte olması ona iyi gelecekti. Benimle vakit geçirmek kimseye iyi gelmeyebilirdi.

Gülümsemeye çalıştım. "Annen bana 'şunu aldın mı bunu aldın mı?' diye sorardı, ben de 'elbette aldım, salak olduğumu mu sanıyorsun,' derdim. Ama dediklerinin yarısını unuttuğum için o görmeden yatak odasına girer ve söylediği şeyleri teker teker alırdım. Bir keresinde, bir tatile gittik ve yanıma yedek iç çamaşırı almayı unuttum. Ne kadar aptalca, değil mi?"

Onun da bana gülümseyeceğini umuyordum ama öyle olmadı. Son on altı gündür, dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılmamıştı bile. Bazen birbirimize sokulmuş, koltukta televizyon izlerken komik bir şey görüyor ve gülmeye başlıyordu. Ama hemen toparlanıyor, artık gülmeye hakkı yokmuş, hiçbir şey komik olamazmış ve bir şey onu mutlu ettiğinde utanıyormuş gibi davranıyordu.

Kamyonete bindiğimizde, "Cep telefonunu da aldın mı?" diye sordum. Beni dilediği zaman arayabilsin diye, annesi öldükten sonra ona bir cep telefonu almıştım. Elbette telefon sayesinde ben de onun neler yaptığını takip edebilecektim. Telefonu alırken, onun yaşındaki bir çocuk için ne kadar büyük bir lüks olduğunu düşünmüş ama sonra bunun bir ayrıcalık olmadığını fark etmiştim. Ne de olsa çocukların sekiz yaşına gelene dek bırakın telefonu, bir terapistlerinin bile olduğu Connecticut'ta yaşıyorduk. Ayrıca bir cep telefonu artık sadece bir telefon değildi. Kelly telefonuna şarkılar yüklemiş, fotoğraflar, hatta kısa skeç videoları bile çekmişti. Muhtemelen benim telefonum da bunlardan bazılarını yapabiliyordu ama ben genellikle konuşmak ve inşaat alanlarında fotoğraf çekmek için kullanıyordum.

"Aldım," dedi, bana bakmadan.

"Sadece kontrol ediyordum," dedim. "Kendini huzursuz hissedersen ve eve gelmek istersen, saat kaç olursa olsun beni arayabilirsin. Kendini iyi hissetmezsen, sabahın üçü bile olsa hemen gelip seni..."

"Başka bir okula gitmek istiyorum," dedi Kelly, umutla bana bakarak.

"Ne?"

"Okulumdan nefret ediyorum. Başka bir okula geçmek istiyorum."

"Neden?"

"Oradakilerin hepsi berbat insanlar."

"Bana daha fazla bilgi vermen gerek, tatlım."

"Hepsi kötü kalpli."

"Herkes derken kimi kastediyorsun? Emily Slocum seni seviyor. Seni yatıya çağırdı."

"Onun dışında herkes benden nefret ediyor."

"Bana tam olarak neler olduğunu anlat."

Kelly yutkunup başını önüne eğdi. "Bana şey diyorlar..."

"Ne diyorlar, tatlım? Çocuklar sana ne diyorlar?"

"Ayyaş. Ezik Ayyaş. Annem ve kaza yüzünden."

"Annen bir... ayyaş falan değildi."

"Öyleydi," dedi Kelly. "O yüzden öldü. Diğer insanların ölümüne de bu yüzden neden oldu. Herkes öyle diyor."

Çenemi sıktığımı hissettim. Neden böyle demeyeceklerdi ki? Gazete manşetlerini ve akşam altı haberlerini görmüşlerdi: *Sarhoş annenin neden olduğu kazada Milford'da üç kişi hayatını kaybetti.*

"Bunu sana kimler söylüyor?"

"Bunun bir önemi yok. *Sana* söylersem müdürle konuşursun. Sonra o *çocukları* da çağırırlar, *herkesin* bir araya gelip konuşması gerekir ve bunu yapmaktansa *başka* bir okula gitmeyi tercih ederim. Annemin öldürmediği birilerinin olduğu bir okula."

Sheila'nın arabasına çarpan arabada ölen iki kişi, otuz yaşındaki Connor Wilkinson ve on yaşındaki oğlu Brandon'dı.

Kaderin işine bakın ki Brandon da Kelly'nin okuluna gidiyordu.

Brandon'ın on altı yaşındaki ağabeyi Corey hayatta kalmıştı. Kaza sırasında arka koltuktaydı ve emniyet kemeri takılıydı. Ön camdan yola bakarken Sheila'nın Subaru'sunun bağlantı yolunun ortasında durduğunu görmüş, babası tam o anda, "Tanrım!" diye çığlık atıp frene basmış ama çok geç kalmıştı. Corey çarpışmadan hemen önce Sheila'nın direksiyon başında uyuduğunu gördüğünü iddia etmişti.

Connor ise emniyet kemerini takmaya gerek görmemişti ve polis olay yerine vardığında vücudunun yarısı araba kaputunun üzerindeydi. Ben geldiğimde, onun ve küçük oğlunun cesetleri götürülmüştü. Çocuk emniyet kemerini taktığı halde ağır yaralanmıştı.

Brandon altıncı sınıftaydı ve Kelly'den üç yaş büyüktü.

Okula geri döndüğünde Kelly'nin bazı zorluklarla karşılaşacağını tahmin ediyordum. Hatta müdürle bile görüşmüştüm. Brandon Wilkinson popüler bir çocuktu, A+ notlar alan bir öğrenciydi ve muhteşem bir futbol oyuncusuydu. Bazı öğrencilerin Kelly'yi rahatsız edeceklerini, okul çapında çok sevilen çocuklardan birinin ölümüne neden olduğu için annesini suçlayacaklarını biliyordum.

Kelly'nin okula döndüğü gün okuldan aramışlardı. Birisi ona bir şey dediği için değil, sınıf arkadaşlarından biri ona annesinin cesedi arabadan çıkarılmadan önce onu gördü mü, başının kopmuş olması gibi havalı bir şeye şahit oldu mu diye sorunca Kelly onun ayağına bastığı için. Kızın ayağı o kadar kötü incinmişti ki onu eve yollamak zorunda kalmışlardı.

"Belki de Kelly henüz okula geri dönmeye hazır değildir," demişti müdür bana. Kelly'yle konuşmuş, hatta kıza ne yaptığını bana göstermesini bile istemiştim. Kızın önüne geçmiş, dizini kaldırdığı gibi topuğunu ayağına indirmişti. "Bunu hak etti," demişti Kelly.

Bir daha böyle bir şey yapmayacağına söz verdi ve ertesi gün tekrar okula gitti. Bir daha bir sorun çıktığını duymadığım için her şeyin yoluna girdiğini sanmıştım. En azından, durumun olabildiğince düzeldiğini umuyordum.

"Buna izin veremeyeceğim," dedim Kelly'ye. "Pazartesi günü müdürle görüşeceğim ve seni rahatsız eden o veletlerin..."

"Başka bir okula gidemez miyim?"

Broad Caddesi'nden şehir merkezine ilerleyip Milford Green'in önünden geçerken direksiyonu sıkı sıkı kavradım. "Bir araştırayım. Pazartesi ne yapabileceğimize bakarım, tamam mı? Hafta sonundan sonra."

"Hep 'ne yapabileceğime bakarım' diyorsun ama bunu asla yapmıyorsun."

"Yapacağım diyorsam yaparım. Ama okul değiştirirsen, mahallemizde oturmayan çocuklarla aynı okula gideceksin demektir."

Bana imalı bir bakış fırlattı. "Tabii ki başka çocuklarla aynı okula gideceğim," der gibi bakıyordu.

"Tamam, mesaj alındı. Şu anda bu sana iyi bir plan gibi gelebilir ama altı ay ya da bir sene sonra ne hissedeceksin? Kendini bunca zamandır bildiğin ortamdan ayırmış olacaksın."

"Ondan nefret ediyorum," diye fısıldadı.

"Kimden? Sana kötü isimler takan kızdan mı?"

"Annemden," dedi. "Annemden nefret ediyorum."

Güçlükle yutkundum. Hissettiğim öfkeyi kendime saklamakta zorlanırken Kelly'nin de ihanete uğradığını duymak beni neden bu kadar şaşırtmıştı? "Öyle deme, bunu içtenlikle söylemediğini biliyorsun."

"İçtenlikle söylüyorum. Bizi terk etti ve o salak kaza yüzünden herkes benden nefret ediyor."

Direksiyonu sıktım. Tahtadan yapılmış olsaydı kırılabilirdi. "Annen seni çok seviyordu."

"O zaman neden aptalca bir şey yapıp hayatımı mahvetti?" dedi Kelly.

"Kelly, annen aptal değildi."

"Sarhoş olmak ve yolun ortasına park etmek aptalca bir şey değil mi?"

O anda kendimi kaybettim.

"Yeter!" Yumruğumu sert bir şekilde direksiyona indirdim. "Lanet olsun, Kelly. Her şeyin yanıtını bildiğimi mi sanıyorsun? Annenin neden bu kadar aptalca bir şey yaptığını anlamaya çalışırken çıldırmadığımı mı düşünüyorsun? Bu durumun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun? Annenin seni büyütmem için beni tek başıma bırakmış olması hoşuma gidiyor mu sence?"

"Az önce onun aptal olmadığını söylemiştin," dedi Kelly. Alt dudağı titriyordu.

"Tamam, annenin *yaptığı* şey aptalcaydı. Hem de çok. Bir insanın yapabileceği en aptalca şeydi, tamam mı? Üstelik hiç

mantıklı değil çünkü annen asla ama *asla* içkili araba kullanmazdı, o bunu yapmamıştır." Yine direksiyona vurdum.

Sheila bunları söylediğimi duysaydı yüzünde oluşacak ifadeyi biliyordum. Bunun doğru olmadığını bildiğimi söylerdi.

Seneler önceydi. Henüz nişanlanmamıştık. Bir partiye gitmiştik. İş yerinden insanlar, eşleri ve kız arkadaşları katılmıştı. O kadar çok içmiştim ki ayakta bile zor duruyordum. Araba kullanmam mümkün değildi. Sheila da muhtemelen alkol testini geçemezdi ama benden çok daha iyi durumdaydı.

Ama o olay sayılmazdı. O zamanlar daha gençtik. Daha aptaldık. Sheila bu yaşında asla böyle bir şey yapmazdı.

Ama yapmıştı işte.

Kelly'ye baktığımda gözlerinin dolduğunu fark ettim.

"Madem asla böyle bir şey yapmazdı, neden bu kaza oldu?" diye sordu.

Kamyoneti yolun kenarına çektim. "Buraya gel."

"Emniyet kemerim takılı."

"Lanet kemerini çıkar ve bana yaklaş."

"Burada rahatım," dedi kapıya yanaşarak. Koluna dokunmaktan başka bir şey yapamadım.

"Özür dilerim," dedim kızıma. "Bak, işin aslı şu ki bu sorunun yanıtını *bilmiyorum*. Annenle uzun seneler geçirdim. Onu dünyadaki herkesten iyi tanıyordum ve sen dünyaya gelene dek herkesten çok seviyordum. Sonra seni de o kadar sevdim. Yani bu olayı ben de senden daha iyi anladığımı söyleyemem." Yanağını okşadım. "Ama lütfen, sakın ondan nefret ettiğini söyleme." Kızım bunu söylediğinde suçluluk hissetmiştim çünkü kendi duygularımın ona yansıdığını düşünüyordum.

Sheila'ya çok kızgındım ama kızının onu kötü hatırlamasını da istemiyordum.

"Anneme çok kızgınım," dedi Kelly pencereden dışarı bakarak. "Üzgün olmam gerekirken bu kadar kızgın olmak midemi bulandırıyor."

ÜÇ

Kamyoneti çalıştırdım. Kısa süre sonra sinyal verip Harborside yoluna saptım. "Emily'nin evi hangisiydi?"

Evin yerini hatırlamam gerekirdi. Emily'nin annesi Ann Slocum ve Sheila altı yedi sene önce kızlarını yüzme kursuna götürdüklerinde tanışmışlardı. Minik kızlarına mayolarını giydirip çıkarırken, genç birer anne olmanın zorluklarını paylaşmış, o zamandan beri görüşmeye devam etmişlerdi. Birbirimize yakın yerlerde yaşadığımız için kızlar da okulda aynı sınıfa düşmüşlerdi.

Kelly'yi Emily'nin evine götürüp getirme görevi genellikle Sheila'ya ait olduğundan Slocumların evinin nerede olduğunu hemen çıkaramadım.

"Şuradaki," dedi Kelly işaret ederek.

Evet, evi hatırladım. Kelly'yi daha önce de oraya götürmüştüm. Tek katlı, altmışların ortalarında inşa edildiğini tahmin ettiğim bir evdi. Biraz bakımlı olsa pekâlâ güzel bir yer olabilirdi. Saçaklardan bazıları sarkmış, çatı padavralarının miadı dolmuş, bacanın tepesine yakın tuğlalardan birkaçı nemden dolayı ufalanmaya başlamıştı. Slocumlar evleriyle ilgili tadilatları askıya alan tek aile değildi. O günlerde herkesin eli dardaydı ve insanlar yapılması gereken işleri mümkün olduğunca erteliyor, hatta bazen bunlarla hiç uğraşmıyorlardı.

Ann Slocum'ın kocası Darren pek de matah olmayan polis memuru aylığıyla ailesini geçindiriyordu. Kasabada fazla mesai saatleri kesildiği için muhtemelen eskisi kadar kazanmıyordu da. Ann on altı ay önce bütçe kısıtlamaları yüzünden New Haven gazetesindeki işini kaybetmişti. Ekmek parasını çıkarmanın başka yollarını bulmuş olmasına rağmen, maddi açıdan çok rahat olduklarını sanmıyordum.

Bir sene kadar kadınların, sahte marka çantaları gerçek olanların fiyatının çok daha azına satın alabilecekleri "çanta partisi" denen günler düzenlemişti. Sheila kısa bir süre önce bu partilerden biri için evimizi Ann'e açmıştı. Şu Tupperware buluşmaları* gibi büyük bir organizasyon olmuştu – en azından Tupperware toplantılarının öyle olduğunu tahmin ediyordum.

Yirmi kadın evimizi istila etmişti. Ofisimden Sally ve Doug Pinder'ın karısı Betsy de gelmişlerdi. Ama özellikle de Sheila'nın annesi Fiona, kocası Marcus'la birlikte geldiğinde şaşırmıştım. Fiona istese gerçek bir Louis Vuitton çanta alabilirdi ve onu marka çantanın çakmasıyla bir türlü hayal edemiyordum. Ama arkadaşı Ann'in kâr edemeyeceğinden endişelenen Sheila gelmesi için annesine adeta yalvarmıştı. Fiona'yı nihayet kızını kırmaması için ikna edense Marcus olmuştu.

"Biraz sosyalleş," demişti ona. "Hem gerçekten de bir çanta satın almana gerek *yok*. Sadece oraya git ve kızına destek ver."

Şüpheci davranmak hoşuma gitmezdi ama üvey kızını mutlu etmek için neden bu kadar çaba sarf ettiğini merak etmiştim. O tür partilere bir sürü kadın gelir ve Marcus kadınları izlemekten hoşlanırdı.

* Tupperware partileri, ev sahiplerinin plastik mutfak ürünleri üreten bir şirket olan Tupperware ürünlerini, arkadaşları ve aile üyelerini davet ederek tanıtıp satışı yaptığı özel toplantılardır. (e.n.)

Marcus ve Fiona gelen ilk konuklar oldular. Diğer kadınlar gelmeye başladıklarında Marcus her birini kapıda karşılayıp kendisini tanıttı, birer kadeh şarap ikram etti ve kadınlar deri ve taklit marka çantaları incelemeye koyulduklarında onlara oturacak yerler buldu. Fiona onun bu davranışlarından utanmış gibiydi. "Saçmalamayı kes," diye azarlamış, bir noktada onu kenara çekmişti.

Ann satış yapmaya başladığında Marcus'la birlikte birkaç bira içmek için arka verandaya çıktık. Kendisini savunmak istermiş gibi, "Merak etme, hâlâ kayınvalidene çılgınlar gibi âşığım. Sadece kadınlardan hoşlanıyorum," demiş, gülümseyerek, "Sanırım onlar da benden hoşlanıyorlar," diye eklemişti.

"Evet," dedim. "Sen zeki ve seksi bir erkeksin."

Ann o gece epey para kazandı. Yaklaşık birkaç bin dolarlık satış yaptı –sahte çantaların bile her biri birkaç yüz dolara satılıyordu– ve Sheila evimizi kullanmasına izin verdiği için dilediği çantayı bedavaya aldı.

Slocumlar evlerini tadilattan geçiremiyorlarsa bile, çanta satışları ve polis memuru aylığı Ann'in üç senelik bir Beemer sedan, Darren'ın da kırmızı renkli bir kamyonet kullanmasına yetiyordu. Eve yaklaştığımızda kamyonetin orada olduğunu gördüm.

"Emily başka arkadaşlarını da mı yatıya çağırdı?" diye sordum Kelly'ye.

"Hayır. Sadece beni."

Kaldırımın kenarına yanaşıp durdum.

"İyi misin?"

"İyiyim."

"Seninle kapıya geleyim."

"Baba, bunu yapmana..."

"Haydi, gel."

Kelly sırt çantasını aldı ve bir mahkûm gibi ağır adımlar atarak peşime takıldı.

"Merak etme," dedim. Darren Slocum'ın kamyonetinin arka penceresinin iç tarafına bir satılık ilanı yapıştırılmıştı. "Babandan kurtulduğun anda çok eğleneceksin."

Tam zili çalacaktım ki garaj yoluna bir arabanın girdiğini duydum. Beemer'ının içindeki Ann'di bu. Arabadan inip bir Walgreens torbası aldı.

"Selam!" diye seslendi benden ziyade Kelly'ye. "Pijama partiniz için biraz daha atıştırmalık aldım." Sonra bana baktı. "Selam, Glen." Sadece bu iki sözcüğü söylediği halde ses tonu nazikti.

"Ann."

Ön kapı açıldı ve sarı saçlarını tıpkı Kelly'ninki gibi atkuyruğu yapan Emily karşımızda belirdi. Bana alelacele hoşça kal deyip arkadaşına koşan Kelly'yi görünce neşeyle bağırdı.

"Gözyaşları içinde hoşça kal demedi en azından," dedim Ann'e.

Ann gülümseyip yanıma geldi ve koluma girip bana antreye kadar eşlik etti.

"Kelly'yi davet ettiğin için teşekkürler," dedim. "Gerçekten çok heyecanlandı."

"Rica ederim."

Ann Slocum otuzlu yaşlarının ortalarında, minyon, kısa ve siyah saçları olan bir kadındı. Üstünde hoş bir kot, mavi renkli, parlak bir tişört vardı ve aynı renk bilezikler takmıştı. Gayet sade görünse de muhtemelen hızı ayarlanabilen ve çeşitli aksesuarla birlikte satılan, yeni bir Makita delici matkaba ödeyeceğim paraya eş değer bir kıyafet giymişti. Kolları kaslıydı

ve ufak göğüslerinin atlındaki karnı dümdüz görünüyordu. Egzersiz yapan birisine benziyordu ama Sheila'nın bir keresinde Ann'in spor salonu üyeliğini iptal ettirdiğini söylediğini hatırladım. İnsanlar evde de egzersiz yapabilirdi. Ann'in hali tavrı, duruşu, birisine bakarken başını hafifçe yana eğişi farklıydı. Sanki birinin yanından uzaklaşırken onu etkilediğini ve arkasından kendisini izleyeceğini biliyordu. Eğer aklınızı başınıza almazsanız, kendinizi aptalca bir şey yapmak isterken bulabileceğiniz türden bir kadındı.

Ama ben aptal değildim.

Darren Slocum yemek odasından çıkıp yanımıza geldi. İnce yapılı, Ann'den biraz daha uzun boylu ve aynı yaşlarda olmasına rağmen, saçları erkenden kırlaşmış bir adamdı. Çıkık elmacık kemikleri ve iri gözleri ona göz korkutucu bir hava veriyordu. İnsanları Milford hız sınırını aştıkları için kenara çektiğinde bu hali işine yarıyor olmalıydı. Elini uzattı. Tokalaşması güçlüydü ve üstünlüğünü sergilemek istermiş gibi insanın elini fazla sıkıyordu. Ama ev inşa etmek de benim ellerimi güçlendirmişti ve Darren elini uzattığında hazırdım. Ben de onun elini güçlü bir şekilde sıktım.

"Selam, nasıl gidiyor?" dedi.

"Tanrım, Darren, ne biçim soru bu?" dedi Ann irkilerek. Özür dilermiş gibi baktı bana.

Kocası ona ters bir bakış attı. "Affedersin, lafın gelişi demiştim."

"Sorun değil," der gibi başımı salladım. Ama Ann ısrarla devam etti. "Konuşmadan önce düşünmen gerek."

Ne eğlence ama. Belli ki bir tartışmanın ortasına düşmüştüm. Durumu düzeltmeye çalışarak, "Bu davetiniz Kelly'ye çok iyi gelecek," dedim. "İki haftadır benden başka biriyle vakit

geçirmedi ve bu süreçte pek de eğlenceli biri olduğumu söyleyemem."

"Emily de bir süredir arkadaşını yatıya çağırmamız için başımızın etini yiyor. Nihayet ayarlayabildik. Belki bu akşam herkese iyi gelir."

Kızların mutfakta kıkırdadığını ve bir şeyler yaptıklarını duyabiliyordum. Kelly'nin, "Yaşasın, pizza!" diye bağırdığını duydum. Dikkati dağılan Darren seslerin geldiği yöne baktı.

"Ona çok iyi bakacağız," dedi Ann. Kocasına dönüp, "Değil mi, Darren?" dedi.

Darren başını hızla ona çevirdi. "Ne dedin?"

"Ona çok iyi bakacağız dedim."

"Evet, elbette," dedi Darren. "Elbette."

"Kamyonetini satıyorsun galiba," diye sordum.

Darren'ın yüzü bir anda aydınlandı. "İlgileniyor musun yoksa?"

"Şu anda pek para harcayacak durumda değilim."

"Sana büyük bir indirim yaparım. Yüksek beygir gücüne sahip bir motoru ve iki buçuk metrelik bir kasası var. Senin gibi biri için biçilmiş kaftan. Bunun için ne kadar öderdin? Söyle hadi."

Başımı salladım. Yeni bir kamyonete ihtiyacım yoktu. Sheila'nın pert olmuş Subaru'su için bile sigortadan para alamayacaktım. Kaza onun hatası olduğu için sigorta şirketi zararı karşılamayacaktı. "Kusura bakma," dedim. "Kelly'yi kaç gibi alayım?"

Ann ve Darren bakıştılar. Ann elini kapıya dayayıp, "Neden biz seni aramıyoruz?" dedi. "Kızlar oyuna daldıklarında geç uyurlar. Sabah erkenden kalkamazlar, öyle değil mi?"

Evimin garaj yoluna girdiğimde yan komşum Joan Mueller pencereden dışarı bakıyordu. Beni görünce hemen kapısını açıp dışarı çıktı. Arkasında dört yaşlarında küçük bir çocuk duruyordu. Onun çocuğu değildi. Joan ve Ely'ın çocuğu yoktu. Bu minik çocuk kreşe gelenlerden biri olmalıydı.

"Selam, Glen," diye seslendi ben kamyonetimden inerken.

"Selam, Joan," dedim. Doğruca evime girmek istiyordum.

"Nasılsın?"

"İdare ediyorum," dedim. Benim de onun hatırını sormam gerekirdi ama sohbet etmek istemiyordum.

"Biraz vaktin var mı?" diye sordu.

Eh, her zaman istediğiniz olmaz. Bahçesine girip yanına gittim ve küçük çocuğa gülümsedim.

"Carlson, Bay Garber'ı tanıyorsun, değil mi? O çok *iyi* biridir." Çocuk, Joan'un bacağının arkasına gizlendi, sonra da koşarak eve girdi. "Kalan son çocuk," dedi Joan. "Babası birazdan gelir. Bütün çocuklar gitti. Geriye bir tek Carlson'ın babası kaldı. Sonra hafta sonu için hayatımı yeniden geri alacağım!" Gergin bir ifadeyle güldü. "Çoğu ebeveyn cuma gecesi çocuklarını erkenden almayı tercih eder ama Bay Bain, yani Carlson'ın babası öyle değil. Cuma günü olsa da olmasa da geç saatlere kadar çalışıyor."

Joan hep böyle ağzında bir şeyler gevelerdi. Tam da bu yüzden sohbet etmekten kaçınmaya çalışmıştım.

"İyi görünüyorsun," dedim ama bu tam olarak doğru değildi. Joan Mueller güzel bir kadındı. Otuzlu yaşlarının başındaydı ve kahverengi saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Kot pantolonu ve tişörtü onu ikinci bir deri gibi sarıyor, onları iyi taşıyordu. Aslında oldukça zayıf sayılırdı. Eşi öldüğünden beri

evinde resmî olmayan bir kreş işletiyordu ve bu işe başladığından beri dokuz kilo vermiş olmalıydı. Asabi enerji, kaygı ve her gün dört beş çocuğun peşinden koşmaktan bahsetmiyorum bile.

Yanakları kızardı ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sürekli koşturuyorum. Tam çocukları televizyonun karşısına ya da bir el işi aktivitesi için masaya oturttuğumda, biri başka bir köşeye kaçıyor. Onu geri getirene dek bir diğerinin dikkati dağılmış oluyor... Yemin ederim ki bir sepete koyduğun anda geri çıkan kedi yavruları gibiler."

Ondan sadece birkaç adım ötede duruyordum ve nefesinin içki koktuğuna yemin edebilirdim.

"Sana yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

"Ben, şey, mutfaktaki musluk akıtıyor. Belki bir ara vaktin olursa... Çok meşgul olduğunu biliyorum ama..."

"Hafta sonu olabilir," dedim. "İşlerden fırsat bulduğumda." Seneler içinde, işler durgun olduğunda komşularımız için şirketimle ilgisi olmayan ufak tefek işler yapmıştım. Birkaç sene önce tek başıma Muellerların bodrum katını tadilattan geçirmiş, hafta sonları da çalışmıştım.

"Ah, tabii, anlıyorum. Dinlenme vaktinde seni meşgul etmek istemem, Glen. Sorun değil."

"Tamam, görüşürüz." Gülümsedim ve gitmek üzere arkamı döndüm.

"Kelly nasıl? Biliyorsun, o günden beri okul çıkışlarında bana gelmedi hiç." Nedense Joan Mueller gitmemi istemiyormuş gibiydi.

"Onu her gün okuldan ben alıyorum," dedim. "Bu akşam da bir arkadaşında kalacak."

"Anladım," dedi Joan. "Demek bu akşam yalnızsın."

Evet anlamında başımı salladım ama bir şey demedim. Joan'un bir şey ima edip etmediğinden emin değildim. Ama buna ihtimal vermiyordum. Kocası uzun süre önce ölmüş olabilirdi ama ben Sheila'yı kaybedeli sadece on altı gün olmuştu.

"Bak, ben..."

"Aaa, bak," dedi Joan biraz zoraki bir heyecanla. Rengi solmuş kırmızı bir Ford Explorer garaj yoluna girdi. "Carlson'ın babası geldi. Onunla tanışmalısın. Carlson! Baban geldi!"

Adamla tanışmak istemiyordum ama bir anda çekip gitmek de kabalık olurdu. İnce, uzun bir adamdı. Takım elbise giymiş olabilirdi ama bir bankada çalışamayacak kadar uzun ve dağınık saçları olan adam bize doğru yürümeye başladı. Soğukkanlı bir havası vardı. Abartılı bir şeyi yoktu. Bu tavrı motorcularda gözlemlemiştim –seneler içinde bir iki motorcu yarı zamanlı olarak yanımda çalışmıştı– ve adamın bir hafta sonu yarışçısı olup olmadığını merak ettim. Sadece yaptığını anlamama yetecek kadar kısa bir süre beni baştan aşağı şöyle bir süzdü.

Carlson kapıdan dışarı fırladı ve babasına merhaba bile demeden araca koştu.

"Carl, bu Glen Garber," dedi Joan. "Glen, bu Carl Bain."

İlginç, diye düşündüm. Oğlunun ismi de Carlson'dı ama Joan ona "Carl Jr." diye hitap etmemişti. Tokalaştık. Adam bakışlarını Joan'dan bana çevirdi. "Memnun oldum."

"Glen inşaat işi yapıyor," diye devam etti Joan. "Kendi şirketi var. Yandaki evde yaşıyor." Evimi işaret etti. "Hemen şuradaki evde."

Carl Bain başını salladı. "Pazartesi görüşürüz," dedi Joan'a ve Explorer'a doğru ilerledi.

Joan adamın arkasından biraz fazla neşeli bir tavırla el salladı. Sonra bana dönüp, "Teşekkürler," dedi.

"Ne için?"

"Yandaki evde olman beni daha güvende hissettiriyor."

Joan eve girerken, dostane ifadesinin komşuluk sınırlarını aştığını hissettim.

DÖRT

"Nasıl bir şey?" diye sordu Emily.

"Ne nasıl bir şey?" dedi Kelly.

"Annen olmaması yani. Nasıl bir his?"

Emily'nin yatak odasında, yerdeki giysilerin arasında oturuyorlardı. Kelly arkadaşının giysilerini, Emily de Kelly'nin üstündeki ve yanında götürdüğü yedek kıyafetini denemişti. Kelly bir hafta boyunca bluz değiş tokuşu yapmalarını önerirken, Emily bu soruyu ağzından kaçırmıştı.

"Pek iyi bir his değil."

"Annemin ya da babamın ölmesi gerekse, sanırım babamı seçerdim," dedi Emily. "Onu seviyorum ama insanın annesinin ölmesi daha kötü çünkü babalar her şeyi bilmiyorlar. Sen de annen yerine babanın ölmüş olmasını ister miydin?"

"Hayır. Kimsenin ölmemiş olmasını isterdim."

"Casusçuluk oynamak ister misin?"

"Nasıl bir oyun?"

"Telefonun yanında mı?"

Kelly cebinden telefonunu çıkardı. "Tamam, evde bir yerlere saklanıp birbirimizin fotoğraflarını gizlice çekmeye çalışacağız," dedi Emily.

Kelly sırıttı. Kulağa eğlenceli geliyordu. "Sadece fotoğraf mı yoksa video mu?"

"Video olursa daha fazla puan alırsın."

"Kaç puan?"

"Fotoğraf başına bir puan ama videonun her saniyesi için bir puan."

"Bence beş puan olmalı," dedi Kelly. Bunu kendi aralarında kısa bir süre tartıştılar ve sonunda fotoğraf başına beş puana ve videoların her saniyesi için on puana karar verdiler.

"İkimiz aynı anda gizlenirsek, birbirimizi nasıl bulacağız peki?" diye sordu Kelly.

Emily bunu düşünmemişti. "Tamam, önce sen gizlen, ben seni bulmaya çalışayım."

Kelly ayağa fırladı. "Beş yüze kadar sayman gerek. Onar onar değil, teker teker say ama."

"Çok uzun olur. Yüze kadar sayalım."

"Tamam ama yavaş yavaş say o zaman."

"Tamam! Başla!"

Kelly telefonu sıkı sıkı tutarak odadan dışarı fırladı. Koridorda koşarken nereye gizlenebileceğini düşündü. Hızla banyoya baktı ama gizlenebileceği bir yer göremedi. Kendi evi olsaydı, küvete girip duş perdesini çekebilirdi ama Slocumların evinde cam kapılı bir duşakabin vardı. Çarşaf dolabının kapağını açtı ama raflar çok dardı.

Bir başka kapıyı açınca annesiyle babasının yatağı kadar büyük bir yatağın bulunduğu bir odayla karşılaştı ama artık babası o yatakta tek başına yatıyordu. Yatağın örtüsü kırık beyaz renkti ve dört kenarında uzun ahşap direkler vardı. Burası Bay ve Bayan Slocum'ın yatak odası olmalıydı. Odanın kendi banyosu vardı ama buradaki duşakabin de camdı ve küvetin perdesi yoktu. Kelly hemen dolabın kapağını açtı. İçi askılardan sarkan giysilerle, alt tarafına dizilmiş ayakkabılar ve çantalarla tıka

basa doluydu. Kelly dolabın içine girip gömleklerle elbiselerin arasına gizlendi. Kapağı aralık bıraktı. Böylece Emily içeri girdiğinde gizlice videosunu çekebilecekti. Dolabın kapağını açtığında da "Sürpriz!" diye bağıracaktı.

Emily'nin şaşkınlıktan altına işeyip işemeyeceğini merak etti.

Telefonunu açtı ve ekranı aydınlandı. Kamerayı açıp video simgesine bastı.

Ayağına bir şeyin çarptığını hissetti. Bir çanta olabileceğini düşündü. İçinde bir şey çıngırdadı. Dizlerinin üstüne çöküp elini uzattı ve çantanın içindeki ses çıkaran şeyi aldı.

Tam o sırada bir kıpırtı hissetti. Dolap kapısının aralığından yatak odasının kapısının açıldığını gördü.

Elindeki şeyi gömleğinin cebine attı. Telefonu elindeydi.

Ama içeri giren kişi Emily değil, annesi Ann Slocum'dı.

Kahretsin dedi Kelly içinden.

Kadının dolabının içine gizlendiği için başının derde girebileceğini düşündü. Bu yüzden Emily'nin annesi gelip yatağın kenarına otururken kıpırdamadan durdu. Ann komodininin üstündeki telefonu alıp birini aradı.

"Selam," dedi telefonu ağzına yakın tutarak. "Müsait misin? Evet, yalnızım... Tamam, umarım bileklerin daha iyidir... Evet, izler geçene dek uzun kollu giysiler giy... Bir sonraki... Sana da uygunsa çarşamba olabilir? Ama şunu bil ki masraflar için daha fazla... Bir dakika, biri arıyor. Sonra... Alo?"

Bayan Slocum fısıldayarak konuştuğu için Kelly her şeyi duyamıyordu. Kulak kesildi ve orada gizlendiği ortaya çıkmasın diye korkudan dolabın içinde bir heykel gibi oturmaya devam etti.

"Neden bu... arıyorsun... telefonum kapalı... anda olmaz... Kızımın bir arkadaşı Evet, o... Bak, anlaşmayı biliyorsun.

Ödeme yaparsın ve... karşılığında... teklifin varsa, yeni bir anlaşma..."

Ann Slocum birden duraksadı ve dolaba baktı.

Kelly birden büyük bir korkuya kapıldı. Bir arkadaşının annesinin dolabına gizlenmesi kötüydü. Bayan Slocum buna kızabilirdi. Ama kadının özel bir konuşmasına kulak misafiri olması onu gerçekten küplere bindirebilirdi.

Kelly kollarını iki yanına indirdi ve sanki bu şekilde incelip gözden kaçabilirmiş gibi, bir askermişçesine kıpırdamadan durdu. Kadın konuşmaya devam etti.

"Tamam, nerede istiyorsun... Tamam, anladım. Saçmalama... beynine bir mermi yemek istemiyorsan... Bu da ne?"

Ann Slocum doğrudan dolabın kapağına bakıyordu.

"Bir dakika, burada birisi var... Burada ne işin var?"

BEŞ

Bir bira almış, Sheila ile Kelly'nin iki kış önce çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafına bakıyordum. Pembe renkli, birörnek eldivenleriyle soğukta birbirlerine sokulmuşlardı ve çizmeleri karla kaplıydı. Sıra sıra dizilmiş Noel ağaçlarının önünde duruyorlardı. En soldaki ağacı sonunda satın alıp oturma odamıza kurmuştuk.

"Ona ayyaş diyorlarmış," dedim. "Senin de bilmen gerekir diye düşündüm." Sheila'dan gelebilecek olası yanıtları engellemek için elimi kaldırdım. "Duymak istemiyorum. Mazeretlerinin hiçbirini duymak istemiyorum."

Şişeyi ağzıma götürdüm. İlk biramdı. İstediğim noktaya varabilmek için birkaç tane daha içmem gerekecekti.

Kelly olmadan evde kendimi yalnız hissediyordum. Acaba yatma vakti gelince uyuyabilecek miyim diye düşündüm. Genellikle sabahın ikisinde kalkıyor, oturma odasına inip televizyonu açıyordum. Üst kattaki büyük yatakta tek başıma yatmak hiç hoşuma gitmiyordu.

Telefon çaldı. Ahizeyi aldım. "Alo?"

"Selam, Glenny, n'aber?" Garber İnşaat'taki sağ kolum Doug Pinder arıyordu.

"Selam."

"Ne yapıyorsun?"

"Bira içiyorum," dedim. "Kelly'i bir arkadaşının evine bıraktım. Bu akşam orada kalacak. O günden beri ilk kez onsuz bir gece geçiriyorum."

"Olamaz, tek başına mısın?" dedi Doug heyecanla. "Bir şeyler yapmamız gerek. Cuma gecesi. Biraz dışarı çıkıp hayatını yaşa."

Doug, Bayan Custer'a kocası öldükten bir hafta sonra kuaföre gidip saçlarını yaptırmasını, keyfine bakmasını söylemiş bir adamdı.

Saate baktım. Dokuzu biraz geçiyordu. "Çıkabileceğimi sanmıyorum. Çok yorgunum."

"Yapma, dışarı çıkmamız şart değil. Ben de evde tek başımayım. Betsy dışarı çıktı. Bütün ev bana kaldı. Hemen kamyonetine atla ve buraya gel. Belki bir film falan kiralarız. Bira da getir."

"Betsy nerede?"

"Kim bilir? Başıma iyi bir şey gelince bunu sorgulamam."

"Pek keyfim yok, Doug ama teklif için teşekkürler. Sanırım bu birayı bitirip bir tane daha içeceğim ve biraz televizyon izleyip yatacağım."

İşin aslı çoğu gece yatmamak için oyalanıyordum. Yatak odam bana hayatımın ne kadar değiştiğini en çok hatırlatan yerdi.

"Sonsuza dek suratını asıp yaşayamazsın, dostum."

"Daha üç hafta bile olmadı."

"Evet, uzun bir süre sayılmaz. Bak, alınma Glen. Bazen düşüncesiz davranabiliyorum ama bunu bilerek yapmıyorum."

"Sorun değil. Sesini duyduğuma sevindim. Pazartesi sabahı..."

"Bir dakika. Bu konuyu bugün ofiste açmam gerekirdi ama hiç fırsat olmadı."

"Neyi?"

"Tamam, konu şu. Senden bunu istemek gerçekten de hiç hoşuma gitmiyor ama hatırlarsan senden bir ay kadar önce biraz avans istemiştim."

İç çektim. "Hatırlıyorum."

"Çok işime yaradı. O dönem yaşadığım sıkıntıyı bu sayede atlattım. Sen gerçekten de hayatımı kurtardın, Glenny."

Devam etmesini bekledim.

"Bana bir avans dana verebilirsen, sana minnettar olurum, dostum. Şu sıralar biraz darda yım. Bana borç ya da yardım parası vermeni istemiyorum, sadece bir avans istiyorum."

"Ne kadar?"

"Bir aylık olur mu? Önümüzdeki dört haftanın ücretini verebilirsen, yemin ederim ki senden bir daha bir şey istemeyeceğim."

"Bana olan borcunu ödedikten sonra bir ay boyunca neyle geçineceksin peki?"

"İşin o kısmını merak etme, halledeceğim."

"Beni zor durumda bırakıyorsun, Doug." Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Bu adamı seviyordum ama saçmalıklarıyla uğraşacak durumda değildim.

"Yapma, dostum. Seni o yanan evden kim kurtardı?"

"Tamam, biliyorum, Doug." Yangından sonra bana sık sık bunu hatırlatıyordu.

"Hem bunu senden son kez istiyorum. Bundan böyle her şey yoluna girecek."

"Geçen sefer de öyle demiştin."

Acı acı güldü. "Evet, haklısın galiba. Ama her şeyi yoluna sokmak için elimden geleni yapıyorum ve şansımın yaver gideceğini umuyorum. Bence öyle de olacak."

"Doug, mesele şansının yaver gitmesi değil. Gerçeklerle yüzleşmek zorundasın."

"Ama maddi zorluk yaşayan tek kişi ben değilim ya? Bütün ülkede kriz yaşanıyor. Wall Street'te sorun yaşanıyorsa, herkesin başına gelebilir. Benim ne kadar...

"Bir saniye," dedim lafını keserek. "Diğer hattan biri arıyor." Tuşa bastım. "Alo?"

"Eve dönmek istiyorum," dedi Kelly telaşla fısıldayarak. "Hemen gelip beni al buradan, babacığım. Lütfen, acele et."

ALTI

Belinda Morton, George'a o akşam potansiyel alıcılara bir evi gezdireceğini söylemişti. "Kısa süre önce aldığım iş var ya? Hani şu Vermont'a taşınacak olan çiftin evi?"

George o sırada *Judge Judy* programını izliyordu ve dikkati eşinde değildi. Belinda'nın dışarı çıkmak için sadece bir bahane uydurması yeterliydi. Zaten emlak işinde olduğunuzda her an iş çıkabiliyordu. Ama o, kocasının soru sormamasını garantilemek için en sevdiği programın başlamasını beklemişti. George *Judge Judy*'ye bayılırdı. Belinda önceleri onun programdaki farklı dava konularını ilginç bulduğunu sanmıştı –ödenmemiş kiralarla ilgili tartışmalar, birbirlerinin arabalarını çizen öfkeli sevgililer, erkek arkadaşlarını hapisten çıkarmak için ödedikleri kefalet paralarını isteyen genç kadınlar– ama sonra kocasını televizyonun karşısına mıhlayan şeyin bizzat yargıcın kendisi olduğunu fark etmişti. Kocası o kadına bayılıyordu. Katı tavrı, duruşma salonunu ve oradaki herkesi etkisi altına alışı onu büyülüyordu.

Ama George karısıyla ilgileniyor olsaydı, son zamanlarda sık sık dışarı çıkmadığını fark ederdi. Emlak piyasasında kriz yaşanıyordu. Kimse ev satın almıyordu. Evlerini satışa çıkarmış olanlarsa –işlerini kaybedenler ve aylarca yeni bir iş bulmayı

başaramamış olanlar gibi– iyiden iyiye umutsuzluğa kapılmıştı. Hastane yatak sayısını azaltmış, hemşirelerin bir kısmını işten çıkarmıştı. Eğitim Komitesi düzinelerce öğretmeni işten çıkarmaktan söz ediyor, bayilikler kapanıyordu. Polis departmanı bile bütçe kesintileri yüzünden birkaç polis memurunu işten çıkaracaktı. Belinda insanların evlerini bırakıp gidecekleri günü göreceğini asla düşünmemişti. *Umurumuzda değil, banka evi alsın. Biz gidiyoruz.* İnsanlar eşyalarını toplayıp gidiyor, evlerini geride bırakıyordu. Bazı evleri satmak imkânsız hale gelmişti. Florida'da apartman dairelerinin neredeyse tamamı boş duruyordu ve Kanadalı alıcılar gelip 250.000 dolarlık tatil evlerini 30.000 dolar gibi komik rakamlara satın alıyorlardı.

Dünya çıldırmış haldeydi.

Belinda keşke çökmek üzere olan bir emlak piyasası en büyük derdim olsaydı, diye düşünüyordu.

Birkaç hafta önce, düşen ev fiyatları, ortalıkta hiç alıcı olmaması ve banka hesabına büyük komisyon çeklerinin girmemeye başlaması üzerine uykuları kaçmaya başlamıştı. Ama en azından o zaman aklındaki tek dert maddi durumunun ne olacağıydı. Kendi evlerini kaybetmemek ve Acura marka otomobillerinin taksitlerini ödemek.

Kendi güvenliğinden endişe etmiyordu. Birisinin ona *zarar* verebileceğinden korkmuyordu.

Ama durum değişmişti.

Belinda'nın hâlâ 37.000 dolar bulması gerekiyordu. Ama bu bile kısa süreli bir çözümdü. Sonuç olarak 62.000 doların tamamını bulmak zorundaydı. Kredi kartlarının limitlerini arttırıp 10.000 dolar kadar nakit para çekmişti, kredi borcunun 5000 dolarını daha ödemişti. Arkadaşlarından borç aldığı 8000 doları da ödemesi gerekiyordu. Kamyonetlerinin satışından

15-20.000 dolar daha ellerine geçerse, bunu da borçlarını ödemek için kullanabilirlerdi ama Belinda'nın yine de zararı telafi etmesi şarttı. Tedarikçilerine değil, onlara borçlu olmayı yeğlerdi.

Tedarikçiler alacaklarının ödenmesini istiyorlardı. Bunu arkadaşlarına açıkça göstermişlerdi. Üstelik bunun kimin suçu olduğu umurlarında değildi.

Ama esas olarak suçu Belinda'yı atıyorlardı. "Senin suçun," demişlerdi. "Bu insanları hafife alamazsın. Bizden o parayı istiyorlar. Biz de senden istiyoruz."

Belinda kendisinin hatalı olmadığında diretmişti. "Bir *kazaydı*," diye açıklama yapmıştı tekrar tekrar. "Öngörülemeyen bir durumdu."

Karşılık olarak bunun hiç de kazaya benzemediğini söylemişlerdi. Bir anda çarpışan iki araba olsa, buna kaza denebilirdi. Ama sürücülerden biri aptalca bir şey yapmaya karar verirse, olay şüpheli hale gelirdi.

Belinda, *Araba havaya uçtu*, demişti. "Benden ne istiyorsunuz?"

Ama kimse mazeretlerle ilgilenmiyordu.

Ne yapıp edip parayı bulması gerekiyordu. Bu yüzden elindeki malları da bir an önce satması şarttı. Oradan buradan gelecek birkaç yüz dolara bile ihtiyacı vardı. Keşke o hergeleler malları geri alsalar, diye düşünüyordu. Bu şekilde borcunun büyük kısmını kapatabilirdi. Ama bu adamlar Sears değildi. Bir "iade politikası" izlemiyorlardı. Sadece paralarını istiyorlardı.

Belinda o gece birkaç teslimat yapacaktı. Bunlardan biri, tip 2 diyabet rahatsızlığı için Avandia isteyen bir adamdı. Diğeriyse kellik tedavisi için Propecia kullanan, birkaç blok ötede yaşayan biriydi. Belinda haplardan birazını kendisine ayırmayı,

bunları ezip ertesi sabah George'un yulaf ezmesine koymayı düşünmüştü. Kelliğini örtmek için birkaç senedir saçlarını geriye doğru taraması hiçbir işe yaramıyordu. Kasabanın diğer ucunda, Viagra götürdüğü bir kadın vardı. Belinda, kadın hapları ezip kocasının Heavenly Hash dondurmalarına karıştırıyor ve akşamları onu yatağa hazırlıyor olabilir mi diye merak ediyordu. Dahası Orange'taki adamı arayıp kalbi için aldığı Lisinopril hapları azaldı mı diye sorması gerekiyordu.

Önce bir internet sitesi kurmayı düşünmüştü ama sonra yaptığı işin kulaktan kulağa gayet güzel yayıldığını görmüştü. Neredeyse herkesin reçeteli bir ilaca ihtiyacı vardı ve o günlerde herkes eczaneden ilaç almayıp tasarruf etmenin yolunu arıyordu. Kimsenin ilaçlarla ilgili bir planı olmadığından ve ne kadar süre reçeteli ilaç alacaklarını bilemediklerinden Belinda'nın işi her zaman revaçtaydı. İnsanlara bulduğu reçeteli ilaçlar –aslında bunlar reçetesiz de bulunabilirdi– kim bilir nerede üretiliyordu. İlaçlar Çin malı olabilirdi, hatta Ann Slocum'ın sattığı o sahte Fendi çantalarının üretildiği fabrikalarda bile üretiliyor olabilirlerdi. Tıpkı o çantalar gibi bu ilaçlar da orijinallerinden çok daha düşük bir fiyata bulunabiliyordu.

Belinda kendi kendini ikna etmek için bir tür kamu hizmeti verdiğini, insanlara yardım ettiğini ve tasarruf yapmalarını sağladığını söylüyordu.

Gerçi içi bu ek işten George'a söz edecek kadar rahat değildi. Kocası ticari markaların kutsallığı ve telif hakkı yasaları konusunda fazla titiz olabiliyordu. Yaklaşık beş sene önce Manhattan'a gittiklerinde, Belinda, Ground Zero'nun köşesinde el altından çanta satan bir adamdan sahte bir Kate Spade almaya kalktığında George buna çok kızmıştı.

Bu yüzden ilaçları kendi evinde tutmuyordu.

Hepsini Torkinlerin evine gizlemişti.

Bernard ve Barbara Torkin, Barbara'nın Arizona'daki anne ve babasıyla birlikte yaşamak için ülkenin öteki ucuna taşınmaya karar verdiklerinde on üç ay önce evlerini satılığa çıkarmışlardı. GM şirketi Bernard'ın on altı senedir çalıştığı Saturn şubesini kapatınca kayınpederinin Toyota şubesinde satış temsilcisi olmayı kabul etmişti.

Torkinlerin arka tarafı bir okulun oyun bahçesine açılan, iki katlı ufak bir evi vardı. Hemen yanlarındaki ev, sürekli havlayan üç köpekli bir adama aitti. Diğer taraflarındaki evdeyse motosiklet tamircisi olan ve yedi gün yirmi dört saat Black Sabbath dinleyen bir adam yaşıyordu.

Belinda evi bir türlü satamamıştı. Torkinlere fiyatı biraz indirmelerini tavsiye ettiyse de onlar buna yanaşmamışlardı. Ödediklerinin yüzde kırk altına satmaya hiç niyetleri yoktu. Piyasanın toparlanmasını bekleyip satacaklarını söylemişlerdi.

Boşuna beklemeyin, diye düşündü Belinda.

İşin iyi yanı bu ev Belinda Morton'ın mallarını saklayabilmesi için kusursuz bir yerdi. Ve bu gece, kendi deyimiyle "eczanesine" gidecek ve gelen siparişlerden birkaçını hazırlayacaktı.

Topuklu ayakkabılarıyla dikkatle bodrum katının basamaklarından indi. Alt kat serindi ve mutfak kapısı kapanırken basamaklar yine karanlıkta kalacak gibi oldu. Tam vaktinde tavandan sarkan ampulün ipini çekip ışığı açtı ama odanın köşeleri yine de karanlıkta kaldı.

Bodrum katının potansiyel alıcıları etkileyecek bir özelliği yoktu. Beton blok duvarları, kirişli açık bir tavanı vardı. En azından yerler toprak değil, beton kaplıydı. İçeriye çamaşır

yıkama ve kurutma makinesi ve bir çalışma tezgâhından başka bir şey konulmamıştı ama bir şömine vardı.

Isıtma borusuna çarpmamak için eğildi ve şömineyle duvar arasındaki üç adımlık yere girdi. Ahşap kirişlerin beton bloklarla birleştiği yerin üstünde bir boşluk vardı. Elini boşluğa doğru uzattı. Kavanozları oraya gizliyordu. İçleri en çok aranan ilaçlarla dolu on beş kavanoz vardı. Kalp hastalıkları, reflü, diyabet ve ereksiyon ilaçları. Burası o kadar az ışık alıyordu ki kavanozları çıkardı ve alması gereken ilaçları görebilmek için tek tek tezgâha dizdi.

Ellerinin titrediğini fark etti. O akşam birkaç satış yapsa bile eline en fazla beş yüz dolar geçeceğini biliyordu. Daha iyi bir plan yapması gerekiyordu.

Belki de Torkinleri tadilata ikna edebilirdi. Arizona'ya bir e-posta yollayıp ufak tefek tamiratlar yaptırırlarsa evlerini satabileceğini düşündüğünü söyleyebilirdi. Biraz boya işi, ön verandadaki çürük tahtaların tamiri ve bahçenin köşelerine yığılmış ıvır zıvırın atılması yeterli olabilirdi.

Bunların birkaç bin dolara halledilebileceğini söyleyebilir ve parayı kendisi kullanabilirdi. Ne yapabilirlerdi ki? Bir uçağa atlayıp Milford'a gelecek ve işlerin yapılıp yapılmadığını kontrol mü edeceklerdi? Bunu yapacaklarını sanmıyordu.

Evlerini tadilattan geçirmelerine ikna edebileceği, şehir dışında yaşayan iki müşterisi daha vardı. Kendi borçlarını ödedikten sonra, mecbur kaldığı takdirde tadilat işlerini yaptırmanın bir yolunu bulabilirdi. Evlerin sahiplerinin geri döneceğini anlarsa, tadilatları yaptırması gerekirdi. İşin aslı Belinda diğer insanlara neden onlara borçlu olduğu paranın kendisinde olmadığını açıklamaktansa, ev sahiplerine neden tadilatların tamamlanmadığını açıklamayı yeğlerdi.

İlk kavanozu ışığa tutup etiketini okumaya çalıştı. Sihirli mavi haplar. George da bir keresinde denemişti bunları. Ama onun kullandıkları korsan ilaçlar değildi. Doktorunun yazdığı reçeteyle almış, ne tür bir etkisi olacağını görmek istemişti. Haplar feci bir baş ağrısına neden olmuştu. Kadının üzerinde olduğu süre boyunca kafası patlamadan önce Tylenol'e ihtiyacı olduğunu söyleyip durmuştu.

Belinda tam kavanozun kapağını açarken üst kattan bir ses geldiğini duydu.

Donakaldı. Bir an için çıt çıkmadı. Bunu hayal etmiş olabileceğini düşündü.

Ama sonra sesi tekrar duydu.

Biri mutfakta yürüyordu.

İçeri girdikten sonra ön kapıyı kapatıp kilitlediğinden emindi. İlaçları hazırlarken suçüstü yakalanmak istemiyordu. Ama belki de kapıyı kilitlemeyi unutmuştu. Belki birisi satılık ilanını ve köşeye park ettiği Acura'yı görmüş, ön sileceklere iliştirdiği kartvizitini fark etmiş ve evi gezebileceğini düşünmüştü.

"Merhaba?" diye seslendi tereddütle. "Orada biri mi var?"

Kimse yanıt vermedi.

Belinda yine seslendi. "İlanı mı gördünüz? Ev için mi geldiniz?"

Üst kattaki kişi kalacak bir yer bulabilmek, sevişmek ya da evi talan etmek gibi başka bir niyetle geldiyse, artık orada yalnız olmadığını biliyordu. Salağın teki değilse, hemen kaçıp gitmesi gerekirdi.

Ama Belinda kimsenin ön kapıdan dışarı fırladığını duymadı.

Yutkunmaya çalışınca ağzının kuruduğunu hissetti. Oradan çıkması gerekiyordu. Ama çıkabileceği tek bir yol vardı. Ama

tek bir çıkış yolu vardı, o da merdivenlerden çıkmaktı ve mutfak da o merdivenlerin üstündeydi.

Polisi aramaya karar verdi. Cep telefonuyla polisi arayabilir, fısıldayarak derhal oraya gelmelerini, evde birisi olduğunu söyleyebilirdi ama...

Cep telefonu çantasındaydı. Ann'in çanta partilerinden birinde aldığı sahte bir Chanel ve o sırada üst kattaki mutfak tezgâhında duruyordu.

Basamakların tepesindeki kapı açıldı.

Belinda saklanmayı düşündü ama nereye saklanacaktı? Şömine boşluğunun arkasına mı? Birisinin onu bulması ne kadar sürerdi? Beş saniye mi?

"Buraya izinsiz giriyorsunuz!" dedi. "Evle ilgilenmiyorsanız, buraya giremezsiniz."

Kapıda bir adam silueti belirdi. "Sen Belinda'sın," dedi adam.

Belinda evet anlamında başını salladı. "E-evet. Evle ilgilenen satış temsilcisiyim. Siz kimsiniz?"

"Ev için gelmedim."

Mutfağın ışığı adamı arkadan aydınlattığı için yüzü seçilmiyordu. Ama Belinda onun bir doksan boylarında, ince yapılı, kısa, siyah saçlı bir adam olduğunu, koyu renk, özel dikim bir takım elbise ve beyaz bir gömlek giydiğini ama kravatı takmadığını görebiliyordu.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu. "Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Vaktin daralıyor," dedi adam. Sesi sakindi ve düz bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Para," diye fısıldadı Belinda. "Para için gelmiş olmalısınız."

Adam bir şey demedi.

"Bulmaya çalışıyorum," dedi Belinda, sesine inandırıcı bir hava katmaya çalışarak. "Gerçekten de bulmaya çalışıyorum. Ama size durumu anlatayım. Kazada neler olduğunu anlatmam gerek. Bir yangın çıktı. Yani zarf yangın sırasında arabada kaldıysa..."

"Bu benim sorunum değil." Adam bir basamak indi.

"Ama parayı bulmam bu yüzden gecikti. Çek kabul ediyor olsaydınız..." Gergin bir sesle güldü. "Size kendim bir çek yazardım. Belki paranın tamamı için değil ve bugün değil ama..."

"İki gün," dedi adam. "Arkadaşlarınla konuş. Bana nasıl ulaşacaklarını biliyorlar."

Arkasını dönüp basamaktan yukarı çıktı ve mutfağa girip gözden kayboldu.

Belinda'nın kalbi çılgınlar gibi atıyordu. Bayılmak üzere olduğunu hissetti. Yine titremeye başladı.

Gözyaşlarına boğulmadan önce adama, daha önce aklına gelmeyen bir şey söylediğini fark etti.

Yangın sırasında zarf arabada kaldıysa...

Ya kaldıysa.

En başından beri öyle olduğunu düşünmüştü. Herkes öyle düşünmüştü. O anda aklına ilk kez araba yanarken zarfın başka bir yerde olabileceği ihtimali gelmişti. Milyonda bir ihtimal bile olsa böyle bir şey mümkün müydü? Yangın sırasında arabada kalmış olsa bile yanıp kül olmamış olabilir miydi? Araba yanmıştı ama Belinda'nın bildiği kadarıyla tamamıyla yanıp kül olmadan yangını söndürmeyi başarmışlardı. Tabutun kapağının da ceset yandığı için değil, küçük kız üzülmesin diye kapalı tutulduğunu duymuştu.

Sorması gereken bir sürü soru vardı.

Çok zor sorular...

YEDİ

Beş dakikada Slocumların evine geri döndüm.

Kelly'yi ön kapıda beni beklerken bulacağımı sanmıştım ama zili çalmak zorunda kaldım. On saniye boyuna kimse kapıyı açmayınca zile tekrar bastım.

Kapıyı açan Darren Slocum beni gördüğüne şaşırmış gibiydi. "Selam, Glen," dedi kaşlarını şaşkınlıkla kaldırarak.

"Selam."

"Hayırdır?"

Neden orada olduğumu biliyor olacağını sanmıştım. "Kelly'yi almaya geldim."

"Öyle mi?"

"Evet. Beni aradı. Onu çağırabilir misin?"

Anlık bir tereddütten sonra, "Tabii," dedi. "Bir saniye. Gidip neler olduğuna bakayım."

Davet beklemeden antreye girdim. Darren sol taraftaki yemek odasına doğru yürüdü. Sağ tarafta içinde büyük ekran bir televizyon ve birkaç deri koltuk olan bir oturma odası vardı. Fiskos sehpanın üstünde yüzükoyun yatmış askerleri andıran bir sürü uzaktan kumanda duruyordu.

Birinin geldiğini duydum ama Kelly değil, Ann'di.

"Selam," dedi. O da beni gördüğüne Darren kadar şaşırmış

gibiydi. Yüz ifadesini doğru yorumladığımdan emin değildim ama sıkıntılı görünüyordu. Elinde siyah bir telsiz telefon vardı.

"Her şey yolunda mı?"

"Darren, Kelly'yi getirmeye gitti," dedim.

Yüzünde bir anda belirip kaybolan ifade panik miydi?

"Bir sorun mu var?"

"Kelly beni aradı ve gelip onu almamı istedi."

"Haberim yoktu," dedi Ann. "Ne olmuş? Sana ne olduğunu söyledi mi?"

"Sadece buraya gelip onu almamı söyledi." Kelly'nin yatıya kalmaktan vazgeçmesi için aklıma bir sürü neden geliyordu. Belki de annesinin ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra başka bir yerde kalmaya hazır değildi. O ve Emily kavga etmiş olabilirlerdi. Belki pizzayı fazla kaçırmıştı ve midesi ağrımaya başlamıştı.

"Benden telefon istemedi," dedi Ann.

"Yanında kendi telefonu var." Ann beni sinir etmeye başlamıştı. Kelly'yi alıp bir an önce gitmek istiyordum.

"Elbette," dedi Ann düşünceli bir ifadeyle. "Artık sekiz yaşındaki kızların bile kendi telefonları var. Bizim çocukluğumuzda öyle değildi, değil mi?"

"Değildi," dedim.

"Umarım kızlar tartışmamışlardır. O yaşlarda nasıl olduklarını bilirsin. Bir bakarsın canciğer kuzu sarması, bir bakarsın ölümcül düşmanlar ve..."

"Kelly!" diye seslendim. "Ben geldim!"

Ann beni susturmak istermiş gibi ellerini kaldırdı. "Şimdi gelir. Bir ara Emily'nin odasındaki bilgisayarda film izliyorlardı. Ona odasına bir televizyon koyamayacağımızı söyledik ama bilgisayar varken kimin televizyona ihtiyacı olur ki? Artık

bütün programları internetten izleyebiliyorsun. Sanırım bir hikaye yazıyorlardı, bir tür macera ya da onun gibi bir şey uyduruyorlardı..."

"Emily'nin odası nerede?" diye sordum yemek odasına yönelerek. Slocumlar kızımı çağırana kadar gidip onu kendim bulabilirim diye düşündüm.

Ama birden Kelly'nin, peşinde Darren'la oturma odasından bize doğru geldiğini gördüm. Kelly önden önden yürümeye özen gösteriyormuş gibiydi.

"Onu buldum," dedi Darren.

"Selam, baba," dedi Kelly keyfi kaçmış gibi.

Montunu giymiş, sırt çantasını eline almıştı. Yanıma gelip bana sokuldu. Sırt çantasının fermuarını tam çekmemişti ve Hoppy'nin kulaklarından biri dışarı sarkmıştı.

"İyi misin, tatlım?"

Evet anlamında başını salladı.

"Hastalandın mı?"

Önce tereddüt etti ama sonra yine başını salladı. "Eve gitmek istiyorum," dedi ısrarla.

"Sorunun ne olduğunu anlayamadım," dedi Darren, sanki Kelly yanımızda değilmiş gibi. "Ona ne olduğunu sordum ama söylemedi."

Kelly ona bakmıyordu. Bir teşekkür cümlesi geveleyip onu dışarı çıkardım. Ann ve Darren da bir şeyler mırıldanıp arkamızdan kapıyı kapattılar. Kelly'yi durdurup montunun fermuarını çekmek için eğildim. Evden seslerin yükseldiğini duyabiliyordum.

Kelly'nin emniyet kemerini takıp Slocumların evinden biraz uzaklaştıktan sonra, "Ne oldu?" diye sordum.

"Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Sorun ne? Karnın mı ağrıyor?"

"Bir garip hissediyorum."

"Pizzayı fazla mı kaçırdın? Çok fazla kola mı içtin yoksa?"

Omuzlarını silkti.

"Bir şey mi oldu? Emily'yle mi bozuştunuz?"

"Hayır."

"Bir şey mi olmadı yoksa Emily'yle mi bozuşmadınız?"

"Sadece eve gitmek istiyorum."

"Emily ya da başka birisi bir şey mi dedi? Annenle ilgili bir şey mi dedi?"

"Hayır."

"Bay Slocum'la konuşmak istemiyormuş gibiydin. O mu bir şey dedi?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyorum da ne demek?" Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Darren'ın hali tavrı hoşuma gitmemişti. Tam olarak anlayamıyordum. Ama hoşuma gitmeyen bir şey vardı. "O... huzursuz olmana neden olacak bir şey mi yaptı?"

"Her şey *yolunda*," dedi Kelly ama bana bakmadı.

Zihnim beni gitmek istemediğim yerlere götürüyordu. Sormam gereken sorular vardı ama bunları sormak hiç de kolay değildi.

"Bak canım, orada bir şey olduysa bana anlatman gerek."

"Anlatamam."

Ona baktım ama hâlâ yola bakıyordu. "Anlatamaz mısın?"

Yanıt vermedi.

"Bir şey oldu ama bundan söz edemiyorsun. Doğru mu anladım?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. Birden içimi kötü bir his kapladı.

"Birisi senden olanları anlatmamanı mı istedi?"

Birkaç saniye sonra Kelly," Başımın derde girmesini istemiyorum," dedi.

Elimden geldiğince sakin bir ses tonuyla konuşmaya çalıştım. "Başın derde girmeyecek. Bazen yetişkinler çocuklardan bir şeyi söylememelerini isterler ama bu doğru bir hareket değildir. Bir yetişkin böyle bir şey yaptığında bir şeyi gizlemeye çalışıyordur. Sorun senin yaptığın yanlış bir şey değildir. Anlatırsan başının derde gireceğini söyleseler de bu doğru değildir."

Kelly hafifçe başını salladı.

"Bu olay..." dedim tereddütle. "Emily yanında mıydı? Olanları gördü mü?"

"Hayır."

"O sırada Emily neredeydi?"

"Bilmiyorum. Henüz beni bulamamıştı."

"Bulamamış mıydı?"

"Önce ben saklandım. Sonra da o saklanacaktı."

"Babasından mı?"

"Hayır," dedi bıkkınlıkla. "Birbirimizden saklanıyorduk. Evin farklı yerlerine saklanıp birbirimizi korkutacaktık."

"Tamam," dedim neden söz ettiğini anlamaya başlayınca. "O, gizlendiğin yere mi geldi? Seni bulabildi mi?"

Hayır anlamında başını salladı.

Tam da evimizin bulunduğu Seaside Caddesi'ne sapacağımız hastanenin köşesine varmıştık. Caddenin ismi yanıltıcıydı gerçi, ne deniz kenarındaydı ne de denizi görüyordu. Ama Kelly bana olanları anlatmaya başlamıştı ve garaj yoluna girdiğim anda bundan vazgeçebilirdi. Bu yüzden sapağı geçip Bridgeport Caddesi'nde ilerlemeye devam ettim. Kelly her zamanki yola sapmadığımızı fark ettiyse bile ses etmedi.

Tamam, artık oyalanmak yoktu. Artık bu benim, daha doğrusu *ikimizin* hayatıydı. Artık kızımın normalde annesiyle konuşmayı tercih edeceği şeyleri benimle konuşması gerekiyordu.

"Tatlım, bunu sormakta gerçekten zorlanıyorum ama sormak zorundayım, tamam mı?"

Gözlerimin içine baktı ama başını tekrar çevirdi.

"Bay Slocum sana bir şey mi yaptı? Sana dokundu mu? İstemediğin bir şey mi yaptı? Çünkü böyle bir şey yaptıysa bu yanlış ve bana anlatman gerek." Buna ihtimal vermiyordum. Tanrı aşkına, adam bir *polis* memuruydu. Ama FBI'ın başkanı bile olsa umurumda değildi. Çocuğuma dokunduysa, onu fena benzetirdim.

"Bana dokunmadı," dedi Kelly.

"Tamam," dedi. Aklımdan farklı senaryolar geçmeye başlamıştı. "Sana bir şey mi *söyledi*? Ya da bir şey mi *gösterdi*?"

"Hayır, bunların hiçbirini yapmadı."

Derin bir oh çektim. "Sorun ne o zaman canım? Ne yaptı?"

"O, hiçbir şey *yapmadı*, tamam mı?" Kelly başını çevirip beni suçlamaya hazırlanıyormuş gibi gözlerimin içine baktı. "Sorun o değildi. *Diğeriydi*."

"Diğeri mi? Kimi diyorsun?"

"Emily'nin annesini."

SEKİZ

"Emily'nin *annesi* mi sana dokundu yani?" dedim şaşkınlıkla. Bu daha da akıl almaz bir senaryoydu.

"Hayır, bana *dokunmadı*. Ama bana çok *kızdı*."

"Kızdı mı? Ne yaptın da kızdı?"

"Odalarına girdim." Kelly artık bana bakmıyordu.

"Odalarına mı? Yatak odalarına mı?"

Evet anlamında başını salladı. "Oyun oynuyorduk."

"Emily'nin annesiyle babasının odasında mı?"

"*Dolaba* saklandım. Kötü bir şey yapmıyordum. Ama orada olduğumu bilmediği için kızdı. Telefonla konuşuyordu."

Keyfim kaçmıştı ama bir yandan da rahatlamıştım. En kötü senaryoyu elemiştim. Kelly olmaması gereken bir yere girmiş, Ann ve Darren Slocum'ın yatak odasına saklanmıştı... Emily'yi dolabımda bulsam ben de kızardım.

"Tamam, şunu bir açıklığa kavuşturalım," dedim dikkatle. "Sen Bay ve Bayan Slocum'ın yatak odasındaki dolaba saklanmıştın ve Bayan Slocum bir telefon görüşmesi yapmak için içeri girdi, öyle mi?"

Yine başını salladı. "İçeri girip yatağın dolaba yakın ucuna oturdu ve birini aradı. Beni görecek diye çok korktum çünkü

dolabın kapağı aralık duruyordu ama kapatmaya çalışırsam bunu fark eder diye bir şey yapmadım."

"Peki."

"Biriyle konuşuyordu. Sonra başka biriyle konuşmaya başladı ve..."

"İlk görüşmeyi bitirip başka birini mi aradı?"

"Hayır, biriyle konuşurken başka biri aradı. İkinci kişiyle konuşurken, nefes alıp verdiğimi duymuş olmalı. Konuşmayı kesip dolabın kapağını açtı. Beni görünce çok kızdı ve dışarı çıkmamı söyledi."

"Odalarına girmemeliydin," dedim. "Özellikle de dolaplarına. Orası özel eşyaların koyulduğu bir yer."

"Sen de mi kızdın?"

"Hayır, sadece hatırlatma yapıyorum. Sana ne dedi?"

"Konuşmayı dinleyip dinemediğimi sordu."

Göz açıp kapayıncaya kadar Devon'a kadar gitmiştik. Naugatuck'tan sola saptım ve tekrar Milford Point Yolu'na doğru ilerlemeye başladım. "Bayan Slocum odada birinin olduğunu bilseydi, büyük ihtimalle telefonda söylediği şeyleri söylemezdi."

"Evet, orası kesin," diye mırıldandı Kelly.

"Ne demek istiyorsun? Telefonda ne diyordu?"

Dik dik baktı bana. "Sana söylememi mi istiyorsun? Hani benim bu konuşmayı duymamış olmam gerekiyordu? Sana anlatırsam sen de dinlemiş kadar olmaz mısın?"

Başımı salladım. "Tamam, tıpkı senin gibi onun telefonda ne dediği beni de ilgilendirmez. Ama genel olarak neyle ilgiliydi? Neden konuşmayı duyduğun için o kadar kızdı?"

"İlk telefonu mu ikincisini mi soruyorsun?"

"Her ikisini de."

"İlkine kızgın değildi. Ama ikincisine kızgındı."

"Onu arayan kişiye mi? Ona mı kızgındı?"

Evet anlamında başını salladı.

"Ne diyordu?"

"Söyleyemem," dedi Kelly. "Bayan Slocum bundan söz etmemem gerektiğini söyledi."

Bunu biraz düşündüm. Kelly duymaması gereken bir konuşmaya kulak misafiri olmuştu. Ann Slocum'ın telefon görüşmesi beni de ilgilendirmiyordu. Ama bir yandan da neler olduğunu anlamalıydım. Ann'in verdiği tepkinin mantıklı olup olmadığını ya da çizgiyi aşıp aşmadığını öğrenmeliydim.

"Tamam, telefonda tam olarak ne dediğini unutalım ama sana ne dedi?"

"Ne kadar süredir dolabın içinde olduğumu, dediklerini duyup duymadığımı sordu. Ben de tam olarak doğru olmasa da pek bir şey duymadığımı söyledim. Bunu yapmamın yanlış olduğunu ve duyduklarımı başkasına söylememem gerektiğini söyledi."

"Bana yani," dedim.

"*Kimseye* söyleme demedi. Emily'ye ve Bay Slocum'a söylemememi söyledi."

İşte bu ilginçti. Kelly'nin, Slocumları ilgilendiren, onların evinin dışına çıkmaması gereken bir telefon konuşmasına kulak misafiri olması ayrı konuydu. Ama kızımın duyduğu konuşma bundan biraz daha özel gibiydi. "Nedenini söyledi mi?"

Kelly sırt çantasını çekiştirdi. "Hayır. Sadece söylemememi söyledi. Birisine anlatacak olursam, Emily'yle arkadaş olmama izin vermeyeceğini de söyledi." Sesi titremeye başlamıştı. "Çok fazla arkadaşım yok ve Emily'nin arkadaşım olarak kalmasını istiyorum."

"Elbette, arkadaşın olarak kalmasını istiyorsun," dedim. Ann Slocum'ın düşüncesizliğine ne kadar sinirlendiğimi gizlemek için büyük çaba sarf ettim. Tanrı aşkına, Kelly annesini daha yeni kaybetmişti. "Peki sonra ne oldu?"

"Odadan çıktı."

"Yatak odasından mı? Oradan mı çıktı?" Kızım başını salladı. "İkiniz birden çıkmadınız mı?" Hayır anlamında başını salladı. "Bir dakika. Yatak odasına gizlendiğin için sana kızdı ama sonra sen orada mı kaldın? Neden böyle bir şey yaptın?"

"Orada kalmamı *söyledi* de ondan. Odada kalmamı çünkü benimle ilgili ne yapacağını düşünmesi gerektiğini söyledi. Bunun bir oyun molası gibi bir şey olduğunu söyledi. Sonra telsiz telefonu alıp gitti."

Her yanımın karıncalanmaya başladığını hissettim. Bu kadın ne yaptığını sanıyordu?

"O gittikten sonra seni aradım," dedi Kelly. "O, kapıyı açmadan önce telefonumu cebime koymuştum. O yüzden telefonum olduğunu görmedi."

"Telefonunu neden çantandan çıkarmıştın?"

"Emily beni aramak için kapıyı açtığında, "Sürpriz!" diye bağıracaktım ve çığlıklarını kaydetmek istiyordum."

Başımı hafifçe salladım. "Tamam, o halde Bayan Slocum odadan çıkarken orada kalmanı söyledi ve sen o gittikten sonra beni aradın." Evet anlamında başını salladı. "Çok iyi yapmışsın. Çıktıktan sonra kapıyı kilitledi mi?"

"Bilmiyorum. Kapıda bir kilit olup olmadığından bile emin değilim. Ama bana orada kalmamı söyledi ve başımın derde girmesini istemediğim için dışarı çıkmadım. Ama telefonda konuştuğumu duyarsa kızabilir diye fısıldayarak konuştum. Sen gelince Bay Slocum bana seslendi, onu duyunca da odadan çıktım."

"Tatlım, Bayan Slocum'ın yaptığı şey yanlış. Onun dolabına saklanmamalıydın ama o da seni odada yalnız bırakmamalıydı. Yarın onunla konuşacağım."

"Ama o zaman sana anlattığımı anlar ve Emily artık arkadaşım olmaz."

"Bunu yapmamasını isteyeceğim."

Kelly hızlı hızlı başını salladı. "Ama buna kızabilir."

"Tatlım, Emily'nin annesi sana zarar veremez."

"Belki *sana* zarar verebilir."

"Ne? Bana ne yapabilir ki?"

"Başına bir mermi sıkabilir," dedi Kelly. "Telefonda konuştuğu kişiye öyle yapacağını söyledi."

DOKUZ

Glen Garber kızıyla birlikte gittikten sonra Darren Slocum karısına, "Neler oluyor burada?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Kendisini iyi hissetmedi ve evine gitmek istedi. O küçük bir çocuk. Büyük ihtimalle çok abur cubur yemiştir ya da annesini özlüyordur, ne bileyim." Ann arkasını dönünce Darren onu dirseğinden yakaladı.

"Bırak beni," dedi Ann.

"Yatak odamızda ne işi vardı? Onu orada buldum. Orada ne yaptığını sorduğumda, ona orada beklemesini söylediğinden bahsetti. Bir çocuğun odamızı karıştırmasından hoşlanmıyorum."

"Kızlar saklambaç oynuyorlardı," dedi Ann. "Ben de oraya gizlenebileceğini söylemiştim."

"Çocukların bizim odamızda oyun oynamaması gerek. Oraya giremezler."

"Tamam, anladık! Tanrım, bunu bu kadar büyütmeye ne gerek var? Başımda yeteri kadar dert yok mu sanıyorsun?"

"*Senin* mi? Bir tek senin mi derdin var sanıyorsun? Bu işte tek başına olduğuna inandıklarını mı sanıyorsun? Şu kadarını biliyorum: Seni haklarlarsa, beni de haklarlar."

"Biliyorum. Tamam, haklısın. Ben sadece bir sürü şeyle uğraştığımı ve kızların evde nerede oyun oynadığıyla ilgili

aptalca bir tartışma yapacak vaktim olmadığını söylemeye çalışıyorum."

"Emily'nin bir arkadaşını yatıya çağırmasına izin vermek aptalcaydı," dedi Darren onu suçlar gibi.

Ann bıkkınlıkla ona baktı. "Ne yapabilirdik? Bu durumu düzletmeye çalışırken bir hayatımız *olmaması* mı gerekiyordu? Ne yapmamı istiyorsun? Her şey normale dönene kadar Emily'yi kız kardeşime mi yollayayım?"

"Pizzaya kaç para harcadın?" dedi Darren. Kollarını havada sallayarak, "Sokağa atacak paramız mı var sanıyorsun?" diye sordu.

"Tamam, Darren. Pizzaya harcadığım yirmi dolar bizi kurtaracaktı. Onlara, Hey, alın size yirmi dolar. Şimdi bizi biraz rahat bırakın diyelim."

Darren öfkeyle arkasına döndü ama sonra hızla yine karısına döndü.

"Bunlar olmadan önce telefonda mıydın?"

"Ne?"

"Mutfaktaki paralel telefonun ışığı yanıyordu. Telefondaki sen miydin?"

Ann gözlerini devirdi. "Neyin var senin?"

"Telefonda mıydın dedim sana."

"Çocuk babasını aradı ya? Babası az önce onu alıp gitmedi mi?"

Bu yanıt Darren'ı bir süre tatmin etti. Kocası konuşurken Ann, *Buradan gitmem gerek*, diye düşünüyordu. Ama önce bir mazeret bulmalıydı. İnanılır bir gerekçe olmalıydı.

Tam o sırada telefon çaldı.

Oturma odasında bir telsiz telefon vardı. Ann oraya daha yakındı. Ahizeyi alıp hemen yanıt verdi. "Alo?"

Birisi tiz bir sesle, "Beni görmeye geldi!" diye bağırdı.

"Tanrım, Belinda, sen misin?"

"Vaktimin daraldığını söyledi. Bodrum katında birkaç siparişi hazırlıyordum..."

"Bir dakika, biraz sakinleş, bağırma. Kim seni görmeye geldi?"

Darren, "Neler oluyor?" diye sordu. Ann elini kaldırıp onu susturdu.

"O adam," dedi Belinda. "Senin iş yaptığın adam. Ann, yemin ederim ki bir an için... Adamın ne yapacağını bilemedim. Seninle konuşmam gerek. Bu parayı bulmamız gerekiyor. Ona verecek 37.000 dolar bulursak, sen de biraz katkıda bulunursan, annemin mezarı üstüne yemin ederim ki sana geri ödeyeceğim."

Ann gözlerini kapatıp ihtiyaçları olan parayı düşündü. Belki onu daha önce arayan ve az sonra buluşacağı kişi onları kurtarmak için daha fazlasını yapabilirdi. *Bu son, kesinlikle son. Bundan sonra senden bir daha bir şey istemeyeceğim*, gibi bir şey diyebilirdi.

Bunu düşünebilirdi.

"Tamam, bir şeyler düşünürüz," dedi Ann.

"Seni görmem gerek. Bunu yüz yüze konuşmalıyız."

Harika. "Tamam," dedi Ann. "Birazdan çıkarım. Bir dakikaya kadar seni cepten ararım. Nerede buluşacağımızı kararlaştırırız."

"Peki," dedi Belinda burnunu çekerek. "Bu işe asla bulaşmamalıydım. Asla. Böyle olacağını bilseydim..."

"Belinda," dedi Ann sert bir sesle. "Birazdan görüşürüz." Telefonu kapatıp kocasına döndü. "Adam onu sıkıştırmaya başlamış."

"Aman ne güzel!"

"Dışarı çıkıyorum."

"Neden?"

"Belinda bu konuyu konuşmak istiyor."

Darren parmaklarını saçlarının arasında gezdirip saçlarını çekiştirdi. İçinden bir şeye yumruk atmak geçiyormuş gibiydi. "Mahvolduk. Farkındasın, değil mi? Belinda'yı asla bu işe karıştırmamalıydın. Aptalın teki. Ama bu *senin* fikrindi. Benim değil."

"Gitmem gerek." Ann yanından geçip ön kapının yanındaki sandalyeden montunu, arabanın anahtarlarını, çantasın aldı ve çıktı.

Darren arkasına dönünce Emily'nin oturma odasının diğer ucundan korkuyla kendisine baktığını gördü.

"Neden herkes kavga ediyor?" diye sordu Emily.

"Yatağına git," dedi babası kükrer gibi. "Derhal yatağa."

Emily arkasını döndüğü gibi odasına koştu.

Darren ön kapının camlı bölmesinin perdesini çekip karısının Beemer'ını garaj yoluna çıkarışını izledi, hangi yöne gittiğine özellikle dikkat etti.

Ann, Belinda'nın tam o sırada aramasına minnettardı. Evden çıkması kolaylaşmıştı. Ama bu hemen Belinda'ya gideceği anlamına gelmiyordu. Önce başka biriyle buluşması gerekiyordu. Belinda biraz bekleyebilirdi. Ne de olsa olanlar için bir tek kendisini suçlayabilirdi.

Rıhtım kapkaranlıktı ama gökte yıldızlar parıldıyordu. Hava serindi; on, on iki derece var ya da yoktu. Arada sırada sert bir rüzgâr esiyor, ağaçlardaki kuru yaprakları etrafa savuruyordu.

Ann Slocum arabasını iskeleye yakın bir yere park etti ve hava soğuk olduğu için motoru kapatmadan arabada beklemeye karar verdi. Birkaç dakika sonra bir arabanın yaklaştığını gördü. Rıhtımda hâlâ demirlenmiş birkaç tekne vardı ama etrafta kimsecikler yoktu. Gizli buluşmalar için hiç de fena bir yer sayılmazdı.

Beş dakika sonra dikiz aynasına vuran far ışıklarını fark etti. Araba doğruca arkasına yanaştı. Farları öylesine parlaktı ki Ann gözlerini korumak için dikiz aynasını ayarlamak zorunda kaldı.

Kapıyı açıp arabanın arka tarafından dolanırken ayaklarının altındaki çakıl taşları gıcırdadı. Diğer arabanın sürücüsü kapıyı açıp hızla dışarı fırladı.

"Selam," dedi Ann. "Sen ne...

"Kimdi?" diye sordu adam üstüne yürüyerek.

"Kimi soruyorsun?"

"Sen telefondayken yanındaki kişi *kimdi*?"

"Önemli değil, kimse değildi. Endişelenmene gerek yok. Çek ellerini üstümden!"

Adam onu omuzlarından tutmuş sarsıyordu. "Yanında kimin olduğunu söylemen gerek!"

Ann avuçlarını adamın göğsüne dayayıp sendelemesine neden olacak kadar sert bir şekilde itti. Arkasını döndü ve arasına binmek için yürümeye başladı.

"Sakın bana arkanı dönüp gitme," diye bağırdı adam. Onu sol dirseğinden yakalayıp kendisine çevirdi. Ann tökezledi ve düşmemek için ellerini arabaya dayadı. Adam ona yaklaşıp bileklerini sıkıca kavradı ve ellerini bagaj kapağına bastırdı. Ann'e yaslanarak dudaklarını kulağına yaklaştırdı.

"Bu kadar yeter," dedi yumuşak bir sesle. "Her şey bitti."

Ann hızla dizini kaldırıp adamın apış arasına sert bir darbe indirdi.

"Kahretsin!" diye bağıran adam ellerini gevşetti.

Ann adamın ellerinden kurtulunca bagaj kapağının yanından arabanın sürücü tarafına geçti. Arabayla rıhtımın kenarı arasında birkaç adımlık bir mesafe vardı.

"Lanet olsun, Ann." Adam ona doğru bir hamle daha yaptı ve bu sefer montunu yakaladı. Ama onu sıkıca tutmayı başaramadı ve Ann hızla geri çekildi. O kadar ani bir hareketle geri çekilmişti ki dengesini kaybedip rıhtımın kenarına doğru sendeledi.

Doğrulmaya çalıştıysa da bunu yapabilmesi için birkaç adımlık bir alana daha ihtiyacı vardı. Rıhtımın kenarından suya düşerken başını sert bir şekilde çarptı.

Adam kenara gidip aşağıya baktı. Su, gökyüzü gibi karanlıktı. Ann'i ancak birkaç saniye sonra görebildi. Yüzükoyun bir haldeydi, kolları iki yana açılmıştı. Derken kolları zarif bir şekilde vücuduna yapıştı ve ağır ağır sırtüstü yuvarlandı. Görünmez bir güç onu bacaklarından dibe çekerken, adam birkaç saniyeliğine Ann'in donuk gözleriyle karşılaştı. Vücudu tamamıyla suya batarken, yüzü suya dalan soluk renkli bir denizanasından farksızdı.

ON

Kelly'yi yatağına yatırıp kızgın olmadığıma, daha doğrusu ona kızgın olmadığıma ve Ann Slocum'la arasında geçenler hakkında endişelenmemesi gerektiğine dair epey dil döktükten sonra mutfağa indim ve kendime bir kadeh viski koydum. Sonra bodrum katındaki çalışma odama indim.

Orada oturup ne yapacağımı düşünmeye koyuldum.

Slocumların numarası Sheila'nın kullandığı üst kattaki telefonun hızlı aramasında kayıtlıydı muhtemelen ama ofis telefonuma kayıtlı değildi. İçkimi alıp oturduğum ve tekrar üst kata çıkmaya üşendiğim için telefon rehberini önüme çekip numaralarını buldum. Telefonu aldım ve numaraları tuşlamaya kendimi hazırladım. Ama işaret parmağım hareket etmedi.

Ahizeyi yerine koydum.

Kelly'yi yatırmadan önce Ann'in telefonda ne dediğini ayrıntılarıyla anlatmasını istemiştim. Tabii Emily'nin hâlâ arkadaşı olarak kalması için elimden geleni yapacağıma söz verdikten sonra.

Kelly, Hoppy'ye sarılıp yastıklarının arasına oturmuştu. Sözcüklerin nasıl yazıldığını ya da ezberlediği şiirleri hatırlamaya çalıştığında da böyle yapardı. Gözlerini yumdu.

"Tamam," dedi gözlerini açmadan. "Bayan Slocum birini arayıp bilekleri iyi mi diye sordu."

"Emin misin?"

"'Umarım bileklerin daha iyidir; iz kalırsa diye uzun kollu giysiler giysen iyi olur,' dedi."

"Bileğini kırmış biriyle mi konuşuyordu yani?"

"Sanırım."

"Sonra ne dedi?"

"Bilmiyorum. Önümüzdeki çarşamba görüşürüz gibi bir şey."

"Bir randevu gibi buluşmayı mı planladılar? Bileklerinin alçısı o gün çıkacakmış gibi mi konuştu?"

Kelly evet anlamında başını salladı. "Olabilir. Ama sonra diğer kişi aradı. Şu senin nefret ettiğin telefonlardan biri gibiydi."

"Nasıl yani?"

"Hani tam akşam yemeği vaktinde ararlar ve para ya da gazete aboneliği yaptırmanı isterler ya?"

"Tele pazarlamacılar gibi mi?"

"Evet."

"Neden arayan kişinin bir pazarlamacı olduğunu düşündün?"

"Çünkü Bayan Slocum hemen, 'Neden arıyorsun?' dedi. Cep telefonunun kapalı olduğuyla ilgili bir şey söyledi."

Hiç mantıklı değildi. Ann Slocum bir tele pazarlamacıyla konuştuysa, neden Kelly'nin konuşmaya kulak misafiri oluşuna bu kadar sinirlenmişti ki?

"Başka ne dedi?"

"Bir şeyin ödemesiyle ya da geri alınmasıyla ilgili bir şey söyledi. Pazarlık yaptı."

"Anlayamadım," dedim. "Bir şey satmaya çalışan biriyle pazarlık mı yaptı?"

"Sonra da o kişiye saçmalamamasını yoksa kafasına bir kurşun yiyeceğini söyledi."

Kafam karışmış halde alnımı ovuşturdum ama ben de telefonda bir satıcıya kafasına bir kurşun sıkmak istediğimi söyleyebilirdim pekâlâ.

"Bay Slocum'la ilgili bir şey söyledi mi?"

Ann, Kelly'den kocasına hiçbir şey söylememesini istemişti. Belki bunun bir anlamı olabilirdi. Ama olanların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Kelly hayır anlamında başını salladı.

"Başka bir şey dedi mi?"

"Sanmıyorum. Başım dertte mi?"

Eğilip onu öptüm. "Hayır. Başın kesinlikle dertte değil."

"Bayan Slocum buraya gelip bana yine kızmaz, değil mi?"

"Mümkün değil. Kapını aralık bırakacağım. Kötü bir rüya görürsen sesini duyarım ya da kalkıp yanıma gelirsin. Ama şimdi aşağıya ineceğim, tamam mı?"

Kelly tamam dedi, Hoppy'yi yanına koydu ve gece lambasını söndürdü.

Bitkin bir halde çalışma masamda otururken olanları anlamaya çalıştım.

Konuşmanın ilk kısmı, yani Ann'in yaralanmış birini arayıp hâl hatır sorması kulağa gayet masum geliyordu. Esas şaşırtıcı olan ikinci görüşmeydi. Birisi bir şey satmak için aradıysa, Ann konuşması bölündü diye sinirlenmiş olabilirdi. Mantıklıydı da. Belki de o yüzden bu kişiyi kafasına kurşun sıkmakla tehdit etmişti.

İnsanlar her zaman gerçekleştirmeyecekleri tehditler savururlardı. Kim bilir ben bile bunu kaç kez yapıştım. Mesleğimde neredeyse her gün tekrarladığım bir şeydi. Malları zamanında teslim etmeyen tedarikçilerimizi öldürmek isterdim mesela. Düzgün kesilmemiş paneller yollayan kereste deposundaki adamları da keza. Önceki gün de Ken Wang alçı panele çivi

çakarken arkasındaki su borusunu deldi diye onu öldüreceğimi söylemiştim.

Ann Slocum sırf birine kafasına kurşun sıkmak istediğini söyledi diye bunu gerçekten de yapacak değildi. Ama kontrolünü bu şekilde kaybettiğini küçük bir çocuğun duymuş olması hoşuma gitmemişti. Ayrıca telefonda birini tehdit ettiğini kendi kızının da öğrenmesini istememiş olabilirdi.

Peki ama kocasının öğrenmesini istemediği bir şey söylemiş miydi?

Bunların hepsi bir yana, asıl Kelly için endişeliydim. Böyle bir korku yaşamayı hak etmiyordu. Ann'in onu dolabında saklanırken bulmasına sinirlenmesini anlayabiliyordum ama ona çıkışması, Emily'nin artık arkadaşı olmayacağını söyleyerek tehdit etmesi, odadan çıkmamasını emredip Kelly beni arayamasın diye telsiz telefonu da alıp götürmesi ne anlama geliyordu?

Telefonu bir kez daha elime alıp numarayı tuşlamaya başladım.

Sonra yine vazgeçtim.

Kelly'yi almaya gittiğimde kapıda olanlar ne anlama geliyordu? Belli ki Ann kızımın yanında telefonu olduğunu bilmiyordu. Ya Kelly onu almam için beni aramasaydı? Ann o zaman ne yapardı? Ann'e telefonda ne diyeceğimi düşündüm.

Sakın bir daha kızıma böyle davranma.

Evet, bu tür bir şey söyleyecektim.

Onu ararsam.

Son haftalarda Sheila'nın karar verme yetileriyle ilgili fikirlerim tepetaklak olduğu halde, o olsaydı bu durumda ne yapardı diye düşünmeden edemedim. Ne de olsa o ve Ann arkadaşlardı. Sheila her zaman böyle zor durumlarda ne yapılması

gerektiğini, sosyal ilişkilerde bir sorunu nasıl çözmek gerektiğini benden iyi bilirdi. Beni nasıl sakinleştireceğini bilirdi. Bir keresinde adamın teki Escalade arabasıyla Merritt Yolu'nda beni sıkıştırıp önüme geçtiğinde onun peşine takılmış, kenara çekmesini sağlayıp haddini bildirmek istemiştim.

Ben hızlanırken Sheila gayet sakin bir sesle, "Dikiz aynasına bak," demişti.

"Adam arkamda değil önümde," demiştim.

"Dikiz aynasına bak," demişti Sheila yine.

Bir bu eksikti, peşime bir trafik polisi takılmış olmalı, diye düşünmüştüm. Ama dikiz aynasına bakınca arkadaki çocuk koltuğunda oturan Kelly'yi görmüştüm.

"Bu adama haddini bildirmek kızının emniyetinden daha önemliyse gaza basmaya devam et," demişti Sheila.

Ayağımı derhal gaz pedalından çekmiştim.

Yola ters yönden giren, kendisinin ve iki kişinin daha ölümüne neden olan bir kadına göre gayet mantıklı bir yaklaşımdı doğrusu. O gece olanlar, hatırladığım sakin ve mantıklı Sheila'ya hiç uymuyordu. İçinde bulunduğum zor durumda ne yapmam gerektiğini bana söylerdi diye düşündüm.

Ann Slocum'ı arayıp ona çıkışsam ne olacaktı? Biraz rahatlayabilirdim belki. Ama bunun Kelly için sonuçları ne olurdu? Emily'nin annesi kızına Kelly'yi kötüler miydi? Bu davranışım Kelly'nin, okulda ona "Ezik Ayyaş" diyen çocuklarla sorun yaşamasına neden olur muydu?

İçkimi bitirdim ve yukarı çıkıp bir kadeh daha alsam mı diye düşündüm. Orada oturmuş vücuduma yayılan sıcaklığı hissederken telefon çaldı.

Hemen yanıt verdim. "Alo?"

"Glen? Ben Belinda."

"Selam, Belinda." Saate baktım. Neredeyse on olmuştu.

"Geç olduğunu biliyorum," dedi.

"Sorun değil."

"Seni aramak istedim. Cenazeden beri hiç rastlaşmadık. Görüşemediğimiz için kendimi kötü hissettim ama seni biraz rahat bırakmak istedim."

"Anlıyorum."

"Kelly nasıl? Okula başladı mı?"

"Daha iyi olabilir. Ama bunu atlatacak. İkimiz de atlatacağız."

"Biliyorum, biliyorum. O harika bir çocuk. Ben sadece... Sheila'yı düşünüp duruyorum. Hayattaki tek arkadaşımdı, tabii senin kaybının çok daha büyük olduğunun farkındayım. Yine de çok üzgünüm."

Ağlamak üzereydi. O gece bir de bununla uğraşacak halim yoktu.

"Keşke onu son bir kez görebilseydim," dedi. Ne demek istiyordu? Sheila ölmeden önce onunla biraz daha vakit geçirmiş olmaktan mı söz ediyordu? "Ama araba alev alınca..."

Tamam, tabutun kapağının kapalı olmasını kastediyordu. "Alevler arabanın içini sarmadan söndürmeyi başardılar. Ona... Bir şey olmadı." Saçlarındaki kırık cam parçalarını ve kanı düşünmemeye çalıştım.

"Evet, ben de öyle olduğunu duymuştum," dedi. "Ben sadece alevlerin ona zarar verip vermediğini merak etmiştim... İnsan bunları düşünmek istemiyor ama... Bunu nasıl söyleyebileceğimi bilmiyorum."

Neden Sheila'nın tanınmayacak kadar yanıp yanmadığını merak ediyordu? Neden bu konudan söz etmek isteyebileceğimi düşünüyordu? Karısını yeni kaybetmiş bir adam böyle mi teselli edilirdi? Karısı kazada yandı mı diye sorarak mı?

"Tabutun kapalı kalmasının daha iyi olacağına karar verdim. Kelly için."

"Haklısın, haklısın. Anlıyorum."

"Belinda, vakit biraz geç oldu..."

"Bunu sormak gerçekten zor, Glen ama acaba Sheila'nın çantası... Onu arabada bulabildiniz mi?"

"Çantası mı? Evet, çantasını buldular. Polisten geri aldım." Çantasını inceleyip kanıt, fatura gibi şeyler aramışlardı. Arabada buldukları boş votka şişesini nereden aldığını anlamaya çalışmışlar ama hiçbir şey tespit edememişlerdi.

"Mesele şu ki... Çok zor bir durum, Glen ama Sheila'ya bir zarf vermiştim ve... Çok korkunç bir şey, bunu sana sormamam gerekir ama...

"Belinda."

"Acaba zarf Sheila'nın çantasında olabilir mi diye merak ediyordum, o kadar."

"Çantasına baktım, Belinda. İçinde zarf falan yoktu."

"Şu büyük kahverengi zarflardandı."

"Ona benzer bir şey görmedim. İçinde ne vardı?"

Tereddüt etti. "Affedersin, ne dedin?"

"Zarfın içinde ne vardı?"

"Şey, biraz para vardı. Sheila şehre indiğinde benim için bir şey alacaktı."

"Şehre indiğinde mi? New York'a mı?"

"Evet."

"Sheila sık sık şehre gitmezdi."

"Kızlar alışveriş gezisi planlıyordu galiba. Ben de bir sipariş vermiştim."

"Böyle bir geziyi kaçırdığına inanamıyorum."

Gergin bir sesle güldü. "O hafta çok işim vardı ve gidemeyeceğimi düşünmüştüm."

"Zarfta ne kadar para vardı?"

Yine duraksadı. "Çok fazla yoktu."

"Çantasında bir zarf yoktu," dedim. "Arabada yanmış olabilir ama çantasında olsa bulurdum. Sheila sana şehre gideceğini söylemiş miydi?"

"Ben... öyle sanıyorum, Glen."

"O gün bana birkaç işi olduğunu söylemişti ama Manhattan'a gideceğinden hiç bahsetmemişti."

"Glen, dinle, bu konuyu hiç açmamalıydım. Artık seni rahat bırakayım. Aradığım için özür dilerim."

Hoşça kal dememi bile beklemeden telefonu kapattı.

Ahize hâlâ elimdeydi. Ann Slocum'ı arayıp Kelly'yi üzdüğü için ağzıma geleni söylesem mi diye düşünürken üst kattaki zilin çaldığını duydum.

Gelen Joan Mueller'dı. Atkuyruğunu çözmüş, saçları omuzlarına yayılmıştı ve üstünde mor renkli dantelli sutyeninin kenarının göründüğü daracık bir tişört vardı.

"Az evvel eve geldiğini ve ışıkların açık olduğunu gördüm," dedi kapıyı açtığımda.

"Kelly'yi arkadaşından almak zorunda kaldım."

"Kelly uyudu mu?"

"Evet. İçeri girmek ister miydin?" Bunu teklif eder etmez pişman oldum.

"Olur, tabii," dedi neşeli bir ses tonuyla. İçeri girerken bana hafifçe sürtündü. Oturma odasının kapısında durdu. Belki de onu oturmaya davet etmemi bekliyordu. "Teşekkürler. Cuma

gecelerine bayılıyorum. Ertesi sabah çocukları okula filan bırakmak zorunda değiliz. En güzel yanı da bu. Ama günümü nasıl geçireceğimi bilememek kötü."

"Senin için ne yapabilirim, Joan? Mutfak musluğunu unutmadım."

Gülümsedi. "Sadece daha önce olanlar için teşekkür etmek istemiştim." Ellerini kotunun ön ceplerine sokup başparmaklarını kemer halkalarının içine soktu.

"Anlamadım."

"Aslında seni kullandım." Sırıttı. "Bir koruma gibi yani." Carl Bain'in geldiği andan söz ediyor olmalıydı. "Anlarsın ya, yanımda güçlü bir erkek olması gerekiyordu."

"Hayır, neden söz ettiğini anlayamadım."

"Günün en sevmediğim iki anı, Carl'ın çocuğunu bıraktığı ve akşam almak için geldiği anlar. O adam tüylerimi diken diken ediyor. Ondan kötü bir elektrik alıyorum. Her an patlamaya hazır bir bomba gibi."

"Sana bir şey mi dedi? Seni tehdit mi etti?"

Ellerini ceplerinden çıkarıp sallamaya başladı. "Sorun şu ki bence çocuğunu bana bıraktıktan sonra onun neler anlatacağından endişeleniyor. Carlson küçücük bir çocuk ve çocuklar akıllarından geçen her şeyi söyler."

"Doğru."

"Zaman zaman annesiyle ilgili bir şeyler söylüyor. Alicia'yı tanıyor musun? Annesinin ismi Alicia. Ama Carlson annesine Alicia diye hitap etmiyor tabii." Gözlerini devirdi. "Tabii ki ona Alicia *demiyor*. Bunu söylemem gereksizdi. Her neyse. Bazen çocuklara anneleri nasıl diye soruyorum. Bir keresinde Carlson, kolunu kırdığı için annesinin hastanede olduğunu söyledi. Ben de çok üzüldüm ve kolunun nasıl kırıldığını sordum. Babasının onu merdivenlerden aşağı ittiğini anlattı."

"Aman Tanrım."

"Korkunç, değil mi? Ama ertesi gün geldiğinde bana yanıldığını söyledi. Annesinin merdivenlerden düşmediğini, babasının ona annesinin ayağının takıldığını söylediğinden bahsetti. Bunu duyunca evde neler olduğunu az çok anladım. Babasına kreşte bakıcıya annemi merdivenlerden aşağı ittikten sonra kolunun kırıldığını ve hastanede olduğunu söyledim filan demiş olmalı. Adam da panikleyip oğluna yanıldığını, annesinin ayağı takıldığı için düştüğünü söylemiştir." Alt dudağını sarkıtıp nefesini dışarı verdi, yüzüne düşmüş birkaç saç teli havalandı.

"Anladım," dedim. "Her gün çocuğunu almak için geldiğinde senin neler bildiğini merak ediyor olmalı diye düşünüyorsun."

"Evet, öyle sayılır."

"Çocuğu bunu ne zaman anlattı peki?"

"Üç dört hafta önce. Babası Carl iyi gibiydi ama son zamanlarda çok gergin. Bana evini arayıp aramadığımı soruyor."

"Neden aradığını düşünüyor?"

"Bilmiyorum. Ama birisi onu polise şikâyet etmiş olabilir."

"Sen mi şikâyet ettin?"

Ağır ağır hayır anlamında başını salladı. "Kesinlikle ben aramadım. Aslında aramak istedim, Glen. Ama müşterilerimden birini kaybetmeyi göze alamam. En azından petrol şirketinden tazminat ödemesi gelene dek o çocukların hepsine ihtiyacım var. Ben sadece birisi polisi aradıysa bile Carl'ın bunu benden bilmesini istemiyorum. Yan komşumun beni koruyabilecek güçlü bir adam olduğunu görürse, bana bir şey yapmaktan çekinir diye düşündüm."

"Güçlü bir adam" sözcüklerini vurgulamıştı sanki.

"Eh, o zaman yardımcı olabildiğime sevindim," dedim.

Joan başını hafifçe yana eğip gözlerimin içine baktı. "Gelecek biliyorsun," dedi. "Eninde sonunda gelecek. İyi bir tazminat olacak, rahat edeceğim."

"Çok iyi," dedim. "Umarım çabuk gelir."

Birkaç saniye bir şey demedi. "Neyse, ben esas şunu merak ediyordum. Onu Sheila şikâyet etmiş olamaz, değil mi?"

"Sheila mı?"

"Kazadan birkaç gün önce onunla konuşmuştum. Carlson'ın annesiyle ilgili anlattıkları konusunda ne yapayım diye akıl danışmak istedim. Bir kadının kolunun nasıl kırıldığını bile bile hiçbir şey yapmamak çok kötü bir şey. Ona ismimi vermeden polisi arayayım mı ve Carl tutuklanırsa oğluna bakmaya devam edebilir miyim diye sordum."

"Bunu sadece Sheila'yla mı konuştun?"

Evet anlamında başını salladı. "Sadece bir kere. Sana bundan hiç söz etmedi mi? Polisi aramayı düşündüğünden ya da o tarz bir şeyden hani?"

"Hayır," dedim. "Bundan kesinlikle söz etmedi."

Joan yine başını salladı. "Şu üstünde çalıştığın evin yanmasından dolayı son zamanlarda çok stresli olduğunu söylüyordu. Belki de bunu anlatarak canını sıkmak istememiştir." İç çekip ellerini bacaklarına vurdu. "Neyse, gitsem iyi olacak. Ne hoş değil mi? Komşun bu saatte gelip sana sorunlarını anlatıyor." Sesini inceltti. "Selam komşu, bir fincan toz şekerin var mı? Ha bu arada, korumam olur musun?" Gülmeye başladı ama aniden sustu. "Tamam, sonra görüşürüz," dedi.

Evine gidene kadar onu izledim.

O gece Ann Slocum'ı aramamaya karar verdim. Bu konuyu biraz düşünüp sabah ne yapacağıma karar verecektim.

Üst kata çıktığımda Kelly'nin benim odamda derin bir uykuda olduğunu, yatağın annesinin tarafına yattığını gördüm.

Cumartesi sabahı onu erkenden uyandırmadım. Önceki gece onu kendi odasına taşımıştım. Kahve yapmak için aşağıya inerken uyuyup uymadığını kontrol ettim. Hoppy'ye sarılmış, yüzünü onun tüylü kulaklarının arasına gömmüştü.

Dışarıdan gazeteyi aldım ve yemek masasına oturup haber başlıklarına bakmaya koyuldum. Hazırladığım yulaf ezmesine dokunmadan kahvemi yudumladım.

Haberlere odaklanmayı başaramadım. Bir haber okumaya başlıyor ama dört paragraf sonra aklımda hiçbir şey kalmadığını fark ediyordum. Gerçi köşe yazılarından biri ilginç olduğundan onu sonuna kadar okuyabildim. Ülkede prefabrik malzeme kıtlığı yaşanırken – özellikle de Katrina kasırgasından sonra birçok yeni binanın inşa edildiği dönemde– Çin'den satın alınan yüz milyonlarca metrekarelik prefabrik malzemenin zehirli olduğu anlaşılmıştı. Prefabrik malzeme sülfür içeren alçı taşından yapılır ve sülfür üretim sürecinde süzülür. Ama Çin'den gelen malzemeler sülfür yüklüydü ve sadece leş gibi kokmuyor aynı zamanda bakır boruları eritiyor, türlü türlü başka hasara da neden oluyordu.

"Tanrım," diye mırıldandım. Bundan böyle malzeme satın alırken dikkat etmek şarttı.

Gazeteyi bir kenara atıp masayı toparladım ve çalışma odama indim. Sonra tekrar yukarı çıktım, kamyonette hiç de ihtiyacım olmayan bir şeyi aradım ve tekrar içeri girdim.

Giderek öfkeleniyordum.

Saat on gibi yine Kelly'yi kontrol ettim. Hâlâ uyuyordu. Hoppy yere düşmüştü. Çalışma odama geri dönüp sandalyeme oturdum ve telefonu aldım.

"Siktir et," diye homurdandım sonra.

Kimse kızımı bir yatak odasına kilitleyip bunun bir sonucu olmayacağını düşünemezdi. Birisi yanıt vermeden önce telefon üç kere çaldı. Bir kadındı.

"Merhaba," dedim. "Ann?"

"Hayır, ben Ann değilim."

Buna şaşırdım. Sesi tıpkı Ann'in sesine benziyordu.

"Kendisiyle görüşebilir miyim?"

"O şu anda... Kim arıyordu?"

"Ben Glen Garber, Kelly'nin babası."

"Şu anda iyi bir zaman değil," dedi kadın.

"Kimsiniz?"

"Ben Janice. Ann'in kız kardeşi. Özür dilerim, daha sonra aramanız gerek."

"Ne zaman geri döneceğini biliyor musunuz?"

"Bakın... Biz şu anda ayarlamaları yapmaya çalışıyoruz. Çok meşgulüz."

"Ayarlamalar mı? Nasıl yani?"

"Cenaze töreni için. Ann... Dün gece öldü."

Kadın başka soru sormama fırsat vermeden telefonu kapattı.

ON BİR

Sheila'nın annesi Fiona Kingston hiçbir zaman benden çok da hoşlanmamıştı. Sheila'nın ölümüyse bana karşı hoşnutsuzluğunu körüklemiş gibiydi.

Başından beri kızının benden daha iyi birini hak ettiğini düşünüyordu. Çok daha iyi birini. Fiona bunu asla açık açık dile getirmemişti. En azından, bana doğrudan bir şey dememişti. Ama kızının, kendi kocası –ilk kocası– vefat eden Ronald Albert Gallant gibi biriyle evlenmesini istediğinin farkındaydım hep. Tanınmış, başarılı bir avukat. Toplumun saygın bir ferdi. Sheila'nın babası.

Ron, Sheila on bir yaşındayken ölmüş ama üzerlerindeki etkisi devam etmişti. Fiona'nın kızının talipleri için altın standart olarak kalmıştı. Sheila yirmili yaşlarına bile gelmeden, yani randevulaştığı gençlerin hayat arkadaşı olma ihtimali belirmeden önce Fiona kızını sorguya çekmeye başlamıştı. Ebeveynleri ne iş yapardı? Oğlanlar hangi kulüplere üyeydiler? Dersleri nasıldı? SAT puanları kaçtı? Hedefleri neydi?

Sheila babasını sadece on bir yaşına kadar tanımıştı ama onunla ilgili en çok neyi hatırladığını biliyordu. O da hakkında hatırladığı pek bir şey olmadığıydı. Babası hayattayken nadiren evde olurdu. Hayatını ailesine değil, işine adamıştı. Evde olduğunda mesafeli ve soğuk bir adamdı.

Sheila bu tür bir erkeğe ihtiyacı olduğundan emin değildi. Babasını seviyordu ve onu küçük yaşta kaybedince yıkılmıştı. Ama hayatında büyük bir boşluk oluştuğu da söylenemezdi.

Fiona zaten pek de sevecen bir kadın değildi ama kocası öldükten sonra –kırk yaşında bir kalp krizi geçirip ölmüştü– bir anne olarak evini tek başına idare etmek zorunda kalmış, iyiden iyiye sert birine dönüşmüştü. Ronald Albert Gallant karısına ve kızına yüklü bir miras bıraktıysa da Fiona daha önce hiç ev bütçesini idare etmediği için bunu başarması biraz zaman almıştı. Çeşitli avukatların, muhasebecilerin ve banka görevlilerinin yardımıyla her şeyi sıfırdan öğrenmek zorunda kalmıştı. Ama ne yapması gerektiğini anladıktan sonra tüm vaktini işleriyle uğraşarak, akıllıca yatırımlar yaparak ve çeyrek dönemlik mali raporları gözden geçirerek harcar olmuştu.

Ama hâlâ kızının hayatını idare edecek vakti kalıyordu.

Bir avukat ya da bir endüstri devi olması için Yale'e yolladığı ve şansı yaver gittiği takdirde başarılı bir avukat olma yolunda ilerleyen bir gence âşık olmasını umduğu küçük kızı, hayatının aşkına, sınıf arkadaşlarıyla haksızlıkların tartışıldığı hukuk derslerinde değil de babasının şirketinde çalışan gencin sarmaşıklarla kaplı binanın pencerelerini taktığı koridorda rastlaması, büyük bir hayal kırıklığı yaratmıştı. Belki Sheila benimle tanışmamış olsaydı okulundan mezun olabilirdi ama bundan emin değilim. Sheila bir derslikte oturup hiç ilgilenmediği konularda birisinin ahkâm kesmesini dinlemektense, hayatı yaşamayı ve bir şeyler yapmayı severdi.

İşin ironik yanı, ikimiz arasında üniversite mezunu olan bendim. Ailem beni Lewiston, Maine'deki Bates Üniversitesi'ne yollamıştı ve hâlâ anlamadığım bir nedenden dolayı İngilizce

bölümünde okumuştum. Yani eğitimim potansiyel iş verenlerin sıraya girip iş teklif etmesini sağlamayacaktı.

Mezun olduktan sonra aklıma elimdeki diplomayla yapmak istediğim tek bir şey dahi gelmemişti. Öğretmenlik yapmak istemiyordum. Yazmayı seviyordum ama "Muhteşem Amerikan Romanı" türünde bir şey yazacak ilhamım da yoktu. Hatta bir süre roman okumak istediğimden bile emin olamadım. İçim dışım Faulkner, Hemingway ve Melville olmuştu.

Lanet olasıca balina. O romanı asla bitirememiştim.

Ama diplomama rağmen Fiona için görünmez insanlar arasındaydım. Bir karınca ya da arı gibi çalışan, dünyada işlerin yolunda gitmesi için uğraşan ve Fiona gibilerinin yüz yüze muhatap olması gerekmediğine sevindiği milyonlarca insandan biriydim. Fiona muhtemelen tıpkı her gün çöpleri alan birilerinin olması gibi, ev inşa eden ve tadilattan geçiren insanlar olduğuna da memnundu. Beni çöplerini alan ve bahçesinin çimlerini kesen –büyük evini satmadan önce– Cadillac arabasının bakımını yapan ve zincirini ayarladığınız halde hâlâ su akıtan sifonunu tamir eden insanlarla bir tutmuştu. Babamdan kalmış olsa bile kendi şirketimin sahibi olmam, yanımda birkaç kişinin çalışıyor olması, güvenilir bir müteahhit olarak isim yapmış olmam, kendi çapımda başarılı sayılmam, eşime ve kızıma başlarını sokacak bir çatı vermiş olmamın yanı sıra o çatıyı ellerimle inşa etmiş olmam onun için hiç önemli değildi. Elleriyle çalışıp da onu etkileyebilecek tek kişi herhalde galerilerde tabloları sergilenen, yirmi birinci yüzyılın Jackson Pollock'ı sayılan, boya lekeli pantolonu sadece hayatını kazanmak için uğraştığını değil, yeteneğini ve eksantrik yanlarını da yansıttığını gösteren biri olabilirdi.

Seneler içinde Fiona gibi bir sürü müşterim olmuştu. Bunlar elinizi sıkmayan, elinizdeki nasırların yumuşak avuçlarını sıyıracağından korkan tiplerdi.

Onunla ilk tanıştığım günden beri, Sheila'nın nasıl onun kızı olabileceğini düşünüyordum. Fiziksel açıdan birbirlerine benziyorlardı ama diğer pek çok açıdan tamamen farklıydılar. Fiona'nın umursadığı tek şey statükoyu korumaktı. Yani varlıklı kişiler için vergi muafiyetlerinin korunması, aynı cinsiyetten kişilerin evlenmesinin yasal olmaması ve adi suç işlemiş kişilere çift müebbet hapis cezası verilmesi gibi şeyler önemliydi.

Sheila'nın benimle evlenmesi karşısında hissettiği dehşeti bir de kızı zaman zaman bir hukuk bürosunda gönüllü olarak çalışmaya ve demokrat senatör Chris Dodd'un kampanya çalışmalarında yer almaya karar verdiğinde yaşamıştı.

"Bunu gerçekten umursadığın için mi yapıyorsun, yoksa anneni çıldırtmak için mi?" diye sormuştum bir keresinde.

"Umursadığım için," demişti. "Annemi çıldırtmak da işin bonusu tabii."

Evliliğimizin ilk senesinde Sheila bana, "Annem zorbanın tekidir," demişti. "Seneler içinde yapabileceğim tek şeyin ona karşı çıkmak olduğunu öğrendim. Seninle evlenmeye karar verdiğimi söylediğimde bana neler dediğini asla öğrenmeyeceksin. Ama şunu bil ki söylediği en kırıcı sözler seninle değil, benimle ilgiliydi, Glen. Benimle ilgiliydi. Yaptığım seçimlerle ilgiliydi. Ama bu seçimlerle gurur duyuyorum. Senin seçimlerinle de gurur duyuyorum."

Ben verandalar, garajlar, ek odalar ve sıfırdan evler inşa etmeyi seçmiştim. Mezun olduktan sonra, on altı yaşımdan beri babamın yanında her yaz çalıştığım inşaat şirketinde işe girmiştim.

Yirmi iki yaşında üniversite mezuniyetinden hemen sonra ofisine girdiğimde, "Referanslarını görmem gerek," demişti babam.

Yaptığım işi çok seviyordum. Günlerini iş yerlerindeki bölmelerde geçiren, sekiz saat çalıştıktan sonra eve gittiklerinde başardıkları tek bir şey bile bulamayan arkadaşlarıma acıyordum. Ama ben binalar inşa ediyordum. Bunlar bir sokaktan geçerken gösterebileceğiniz şeylerdi. Üstelik o binaları babamla birlikte inşa ediyor, her gün ondan bir şeyler öğreniyordum. Babamın yanında çalışmaya başladıktan birkaç sene sonra, Sheila'yla üniversite binasına pencere takarken tanışmıştım ve kısa süre sonra birlikte yaşamaya başlamıştık. Bundan ne benim ailem ne de Fiona hoşlanmıştı. Ama iki sene sonra annemin deyimiyle günahkâr yaşamamıza son verip evlenmiştik. Bunu hem annem kanserden ölmek üzere olduğu hem de yasal olarak evli olmamızın onu rahatlatacağını bildiğimiz için yapmıştık.

Dört sene sonra bebeğimiz yoldaydı.

Babam, Kelly'yi kollarına alacak kadar uzun yaşamıştı. Onun vefatından sonra şirketin patronu ben olmuştum. Kendimi öksüz kalmış, bocalar halde bulmuştum. Sorumluluklarım çok büyüktü ama elimden geleni yapıyordum. İşim babamın vefatından sonra asla eskisi gibi olmadı ama yine de yaptığım şeyi seviyordum. Sabahları kalkmak için bir nedenim vardı. Bir amacım vardı. Bu hayatı neden seçtiğimi Sheila'nın annesinin onaylaması gerekmiyordu.

Fiona birisiyle görüşmeye başladığında Sheila ve ben şaşırmıştık.

İsmi Marcus Kingston'dı ve ilk karısı California'da bir yerde yaşıyordu ama ikinci karısı sekiz sene önce bir trafik kazasında ölmüştü. Serserinin teki, eski bir Civic arabayla kırmızı

ışıkta geçip kadının Lincoln arabasına çarpmıştı. Marcus giysi ve başka ürünler ithal ediyordu ama Fiona'yla Darien'daki bir galeri açılışında tanıştığında iş yerini kapatmıştı. Kariyeri boyunca Fiona'nın tam da sevdiği türden varlıklı ve nüfuzlu kişilerle tanışmıştı.

Dört sene önce evlenmeye karar verdiklerinde Marcus, Norwalk'taki evini sattı. Fiona da Darien'daki evini satılığa çıkardı. Sonrasında, Long Island Körfezi'ne bakan lüks bir ev satın aldılar. Sheila'nın teorisine göre, Fiona bir sabah uyanıp *Hayatımın geri kalanını yalnız mı geçirmek istiyorum?* diye sormuştu kendine. Ama ben Fiona'nın duygusal ihtiyaçları olabileceğine bile inanmıyordum. Kadın öylesine soğuk ve bağımsız bir profil çiziyordu ki onun insanlara ihtiyacı olmadığını düşünürdünüz. Ama o buz gibi görünümünün altında yapayalnız bir kadın vardı. Marcus doğru zamanda karşısına çıkmıştı.

Sheila ve ben birkaç kere Marcus'un niyetinden şüphe etmiştik. O da yalnızdı ve sabahları yanında biriyle uyanmak istemesi normaldi. Ama Marcus'un iş yerini istediği fiyata satamadığını ve gelirinin çok büyük bir kısmını hâlâ Sacramento'daki ilk karısına nafaka olarak yolladığını biliyorduk. Senelerce harcamalarına çok dikkat etmiş olan Fiona –ona "cimri" diyebilirdim– Marcus için para harcamaktan hiç kaçınmamıştı. Hatta ona Darien rıhtımına demirlediği bir yelkenli bile almıştı.

Marcus hâlâ arada sırada, uzmanlığına ve bağlantılarına güvenen ithalatçılar için danışmanlık yapıyordu. Haftada birkaç kere bu insanlarla yemeğe çıkıyor, iş dünyasının onu rahat bırakmadığını söyleyerek böbürleniyordu. Sheila ve ben onun zaman zaman biraz küstah olabileceğini fark etmiştik. Ama Fiona onu çok seviyor gibiydi ve Marcus hayatına girdiğinden beri çok daha mutluydu.

Torununu görebilmek için bizi sık sık ziyaret ediyorlardı. Fiona'dan hoşlanmamam için bir sürü neden vardı ama onun Kelly'yi sevdiğinden şüphem yoktu. Onu alışverişe, sinemaya, Manhattan'daki müzelere ve Broadway şovlarına götürüyordu. Hatta Times Meydanı'ndaki Toys "R" Us mağazasına gitmeye bile katlanıyordu. Sheila bana sık sık, "Benim çocukluğumda neredeydi bu kadın?" diye sorar olmuştu.

Fiona ve ben senelerdir bir tür ateşkes imzalamıştık. Fiona benden hoşlanmıyordu, ben de ondan. Ama birbirimize medeni davranıyorduk. Aramızda aleni bir savaş yoktu.

Bu durum Sheila'nın ölümüyle birlikte sona ermişti.

Fiona o günden sonra kendisine hâkim olamadı. Beni suçluyordu. Sheila'nın içki sorunu olduğunu bildiğim halde neden bir şey yapmamıştım? Neden ona bundan söz etmemiştim? Neden Sheila'nın bir programa yazılmasını sağlamamıştım? Sheila'nın içkili halde Connecticut'ın yarısını arabayla gidip gelmesine neden izin vermiştim?

Sarhoşken kaç kere Kelly –Tanrı aşkına, torunum, demişti– de yanındayken araba kullanmıştı?

"Nasıl anlamadın?" diye sordu bana cenazede. "Belirtileri nasıl anlamadın?"

"Belirti falan yoktu," dedim, yıkılmış ve mutsuz bir halde. "Gerçekten de yoktu."

"Senin yerinde olsaydım ben de öyle derdim," diye yanıt verdi. "Buna inanmak istiyorsun, değil mi? Böylece bu işten sıyrılıyorsun. Glen, mutlaka belirtiler vardı ama sen bunları fark edemeyecek kadar meşguldün."

"Fiona," dedi Marcus, onu çekiştirerek.

Ama Fiona susmak bilmemişti. "Bir gece durup dururken 'Hey, galiba alkolik olmak istiyorum. Gidip zilzurna sarhoş

olayım, bir yolun ortasında direksiyonun başında sızayım,' demiş olabilir mi? Sence bir insan bir anda böyle bir şey yapabilir mi?"

"Bunları söylediğine göre *sen* bazı belirtiler görmüş olmalısın," dedim. "*Hiçbir* şeyi gözden kaçırmazsın."

Gözlerini kırpıştırdı. "Nasıl görmüş olabilirim? Onunla aynı evde yaşayan ben değildim. Haftanın yedi günü senenin elli haftası yanında olan ben değildim. Ama sen yanındaydın. Sen bir şeyleri fark edecek ve fark ettiğinde ona yardım edebilecek kadar yakındaydın. Bizi ve Kelly'yi hayal kırıklığına uğrattın. Ama en çok da Sheila'yı hayal kırıklığına uğrattın."

İnsanlar bize bakıyorlardı. Bunları Marcus söylüyor olsa, onu yere sererdim. Ama Fiona'ya bu şekilde davranamazdım. Ama belki de haklı olduğunu bildiğim için içimden ona yumruk atmak geçiyordu.

Sheila'nın bir içki sorunu varsa, *benim* bunu anlamış olmam gerekirdi. Nasıl anlamamıştım? Belirtiler var mıydı sahiden? Görmezlikten gelmeyi tercih ettiğim uyarılar olmuş muydu hiç? Sheila'nın birtakım zorluklar yaşadığı gerçeğiyle yüzleşmek istemediğim için mi yapmıştım bu tercihi? Elbette, Sheila da herkes gibi özel günlerde içki içmeyi severdi. Arkadaşlarla öğle yemeklerinde. Aile buluşmalarında. Kelly'nin, Fiona ve Marcus'la Darien'da kalacağı günlerde evde birkaç şişe şarap içtiğimiz olmuştu. Hatta o gecelerden birinde, üst kata çıkarken Sheila'nın ayağı halıya takılıp kaydığında onu tutup düşmesini engellemiştim.

Ama bunlar daha ciddi bir şeyin belirtisi olamazdı. Yoksa kendimi mi kandırmıştım? Gerçekleri görmek istememiş miydim?

Fiona haklıydı: Bir kadın bir gece zilzurna sarhoş olmaya karar veremez, Subaru'suna atlayıp gidemezdi.

Sheila'nın ölümünden üç gece sonra Kelly'yi yatırıp evin altını üstüne getirdim. Sheila gizli gizli içmişse, mutlaka bir yerlere içki gizlemiş olmalıydı. Evde değilse bile, garaja ya da çim biçme makinesini ve paslanmış eski bahçe sandalyelerini koyduğumuz arka bahçedeki barakaya saklamış olabilirdi.

Her yeri aradığım halde hiçbir şey bulamadım.

Sonra arkadaşlarını, tanıdığım herkesi aradım. Aradığım ilk kişi Belinda'ydı.

"Bir keresinde öğle yemeğinde Sheila bir buçuk kadeh Cosmos içip biraz çakırkeyif olmuştu. Bir başka sefer de –George bizi yakalayınca çıldırmıştı; bu tür konularda hiç açık fikirli değildir– ot içmiştik. Ben birkaç tane içtim ve kızlar gecesi yaptığımız için biraz kafayı bulduk. Sadece ufak bir eğlenceydi. Ama Sheila asla kontrolü kaybetmedi. Ne zaman bir kadehten daha fazla içse, hemen bir taksi çağırmak için ısrar ederdi. Sağduyulu davranırdı. Zeki bir kızdı. Olanlar bana da hiç mantıklı gelmiyor ama sanırım bir insanın iç dünyasını asla bilemiyoruz, değil mi?"

Ofisten Sally Diehl da olanlara anlam veremiyordu. "İnanılmaz bir kokain bağımlılığı olan bir kuzenim vardı, Glen. Daha doğrusu hâlâ var. Ama esas inanılmaz olan bunu bir gün polisler evini basana kadar herkesten gizlemeyi başarmış olması. Kimsenin ruhu duymamıştı. Bazen –ama bunu Sheila için söylemiyorum– her gün gördüğümüz insanlar hakkında hiçbir şey bilmediğimiz ortaya çıkar."

Bu durumda iki seçenek vardı. Ya Sheila'nın içki sorunu vardı ve bunu gizlemekte çok başarılıydı ya da Sheila'nın bir içki sorunu vardı ve ben belirtileri görmeyi başaramamıştım.

Ama üçüncü bir olasılık daha olabilirdi. Sheila'nın bir içki sorunu yoktu ve direksiyonun başına sarhoş bir halde

geçmemişti. Ama bu olasılığın gerçek olabilmesi için bütün toksikoloji raporlarının yanlış olması gerekirdi.

Raporların yanlış olabileceğine dair ufacık bir kanıt bile yoktu.

Kazadan sonraki günlerde, hiçbir mantık çerçevesine sığmayan bu olayın nasıl gerçekleştiğine dair fikir yürütmeye çalışırken, gittiği kurstan tanıdığı öğrencileri buldum. O gece kursa hiç gitmediği anlaşıldı ama daha önceki dersleri kaçırmamıştı. Öğretmeni Allan Butterfield onun tamamı yetişkinlerden oluşan sınıftaki en iyi öğrencisi olduğunu söyledi.

"Derslere gelmek için gerçek bir nedeni vardı," dedi bana, bir bira içmek için okulun karşısındaki bara oturduğumuzda. "Bana, 'Bunu ailem, eşim ve kızım, iş yerimizin daha güçlü olması için yapıyorum,' demişti."

"Bunu size ne zaman söyledi?" diye sordum.

Biraz düşündü. "Bir ay önceydi sanırım." İşaret parmağıyla masaya vurdu. "Tam da burada birkaç bira içtiğimiz bir akşamdı."

"Sheila burada sizinle birkaç bira mı içmişti?"

"Şey, ben birkaç tane, belki üç tane içtim." Yüzü kızardı. "Ama Sheila bir tane içti. Sadece bir bira."

"Onunla sık sık buraya gelir miydiniz? Derslerden sonra bira içer miydiniz?"

"Hayır, sadece bir kere gelmiştik," dedi. "Sheila hep bir an önce eve gitmek, kızı uyumadan önce ona iyi geceler öpücüğü vermek isterdi."

Polislere göre Sheila o geceyi içki içerek geçirmek için dersini ekmişti. Civardaki barlara uğradığımda oralara hiç girmediğini öğrendim. İçki dükkânları da o gece ona içki sattıklarını hatırlamıyordu. Ama bunların bir önemi yoktu.

Sheila başka bir zaman, başka bir kasabadan satın aldığı içkileri içmek için de arabada saatlerce oturmuş olabilirdi.

Polislere birkaç kere bir hata olup olamayacağını sormuştum ve bana toksikoloji raporlarının yalan söylemediğini hatırlatıp raporların kopyalarını vermişlerdi. Sheila'nın kanındaki alkol seviyesi 0.22 çıkmıştı. Sheila'nın yapısında bir kadın için –63 kiloydu– yaklaşık sekiz kadeh içki demekti bu.

Cenazede, Kelly bizden uzaktayken, "Seni sırf belirtileri görmediğin için suçlamıyorum," diye homurdandı Fiona. "İçki içmesine neden olduğun için de suçluyorum. O sempatik hallerinle kızımın aklını başından aldığın belli ama yıllar boyunca sahip olabileceği hayatı düşünmediği bir gün bile olmadı. Daha iyi, daha zengin, ona asla veremeyeceğin türden bir hayatı. Bunu düşüne düşüne yıprandı işte."

"Sana böyle mi dedi?"

"Bir şey demesine gerek yoktu," dedi Fiona ters bir ifadeyle. "Öyle olduğunu biliyordum."

"Fiona, biraz sakinleşsen iyi olur," dedi Marcus. Böyle nadir anlarda adamı cidden seviyordum.

"Ama bunu duyması gerek, Marcus. Hem belki daha sonra ona bunları söyleyecek gücü bulamam."

"Bulacağından eminim," diye tersledim.

"Ona hak ettiği hayatı vermiş olsaydın, içki kadehlerine sığınmazdı."

"Kelly'yi eve götüreceğim," dedim. "Hoşça kal, Fiona."

Ama dediğim gibi, torununu çok seviyordu.

Kelly de büyükannesini çok seviyordu. Bir dereceye kadar Marcus'u da. İkisi de üstüne titriyorlardı. Kelly'nin hatırı için

Fiona'ya karşı hissettiğim düşmanlığı bir kenara atmaya çalışıyordum. Garaj yoluna bir arabanın girdiğini duyduğumda, Ann Slocum'ın öldüğü haberinin –belli ki ölmüştü– yarattığı şoku henüz atlatamamıştım. Perdeyi biraz aralayınca Cadillac'ın direksiyonunun başında Marcus'u gördüm. Yanında da Fiona oturuyordu.

"Lanet olsun," dedim. Sheila ölmeden önce Kelly altı haftada bir, hafta sonları onların evinde kalırdı. O hafta sonu Kelly'yi alacaklarını önceden haber vermişlerse bile unutmuştum. Kafam karman çormandı. Kelly de ben de onları cenazeden beri görmemiştik. Fiona'yla birkaç kere telefonda konuşmuştuk ama sadece Kelly paralel telefonu açana dek. Fiona her seferinde medeni davranmak için büyük bir çaba sarf ettiğini belli etmişti. Hoşnutsuzluğu telefon hattında meydana gelen bir parazitten farksızdı.

Hızla yukarıya çıkıp Kelly'nin odasına baktım. Hâlâ uyuyordu.

"Hey, evlat."

Yana döndü ve önce gözlerinden birini, sonra da diğerini açtı. "Ne oldu?"

"Büyükanne alarmı. Fiona ve Marcus geldi."

Hemen doğruldu. "*Gerçekten* mi?"

"Bugün geleceklerini biliyor muydun?"

"Şey..."

"Benim haberim yoktu. Kalksan iyi olacak."

"Ben de unutmuşum sanırım."

"Biliyor muydun yani?"

"Sayılır."

Dik dik yüzüne baktım.

"Büyükannemle Skype'ta konuştum," dedi. "Buraya gelmesinde bir sakınca olmadığını söylemiştim ama gününü konuştuğumuzu sanmıyorum."

"Tamam, kalksan iyi olacak."

Kelly yatak örtüsünü üstünden atarken zil çaldı. Giyinmesi için onu yalnız bırakıp kapıyı açmaya gittim.

Fiona yüzünde buz gibi bir ifadeyle, sopa gibi kaskatı duruyordu kapıda. Marcus da gayet huzursuz bir ifadeyle arkasındaydı.

"Glen," dedi Fiona. Sesi de buz gibiydi.

"Selam, Glen," dedi Marcus. "Nasılsın?"

"Sizi gördüğüme şaşırdım," dedim.

"Kelly'yi görmeye geldik," dedi Fiona. "Nasıl olduğunu merak ettik." Ses tonundan kızımın iyi olmasını beklemediği belliydi.

"Sizde kalacağı hafta sonlarından biri miydi bu?"

"Torunumu görebilmem için o hafta sonlarından biri mi olması gerekiyor?"

"Evde olmayabilirdik. Gelip de bizi bulamasaydınız üzülürdüm." Ben nazik bir şey söylediğimi sanıyordum ama Fiona'nın yüzü kıpkırmızı oldu.

Marcus hafifçe öksürdü. "Şansımızı denemek istedik."

Geri çekilip içeri girebilmeleri için yer açtım.

"İnternet üstünden Kelly'yle mi konuşuyorsun?" diye sordum Fiona'ya.

"Birkaç kere sohbet ettik," dedi Fiona. "Onun için endişeleniyorum. Neler yaşadığını tahmin edebiliyorum. Sheila babasını kaybettiğinde Kelly'den daha büyüktü ama yine de çok zorlanmıştı."

"Otoyolda trafik felaketti," dedi Marcus havayı yumuşatma çabasıyla. "Her yere yol yapıyorlar."

"Evet," dedim. "Gerçekten öyle."

"Bak, Fiona'ya da söylediğim gibi, haber vermeden gelmemiz iyi bir fikir değildi sanırım."

"Marcus, benim adıma özür dileme. Seninle konuşmak istediğim bir şey var, Glen," dedi Fiona. Ses tonu, teslim olmaları için Japonları ikna eden MacArthur gibi çıkıyordu.

"Nedir?"

"Kelly bana Skype konuşmamızda okulda zorluk yaşadığından bahsetti."

"Kelly gayet iyi idare ediyor. Hatta notları geçen seneye göre biraz daha iyi."

"Notlarından söz etmiyorum. Sosyal durumunu diyorum."

"Sosyal durumuna ne olmuş?"

"Diğer çocuklar ona kötü davranıyorlarmış."

"Kelly için kolay bir dönem değil."

"Evet, tahmin edebiliyorum. Kazada ölen çocukla aynı okulda okuduklarını düşününce... Kelly çok sıkıntılı. Orası bir çocuk için sağlıklı bir ortam değil."

"Çocukların ona 'Ayyaş' dediğini anlattı sanırım."

"Evet. Demek bunu *biliyordun*."

"Elbette, biliyorum."

"Bunu biliyor olsaydın bir şey yapardın diye düşünmüştüm."

Ensemde o tanıdık karıncalanma hissi başladı. Onunla bu konuda konuşmak istemiyordum ama bir yanıt vermeden de duramazdım. "Bir şey yapıyorum zaten, Fiona. Sen hiç merak etme."

"Onu başka bir okula mı yazdıracaksın?"

"Fiona, bana bundan dün gece söz etti. Senin zamanında okullar nasıldı bilemiyorum ama Milford'daki okullar hafta sonları açık değil. Ama pazartesi sabahı ilk işim gidip müdürle konuşmak olacak."

Fiona bir an için dik dik yüzüme baktı, sonra da bakışlarını başka yöne çevirdi. Yeniden bana döndüğünde, daha yumuşak bir ifadeyle bakmaya çalıştığı belliydi. "Aklıma seni bunu yapmaktan kurtaracak bir fikir geldi, Glen."

"Neymiş o?"

"Marcus ve ben, Kelly'nin Darien'da okula gidebileceğini düşündük."

Marcus yine huzursuz bir ifadeyle baktı bana. Bu fikrin onun başının altından çıkmadığı belliydi.

"Hiç sanmıyorum," dedim.

Fiona bu yanıtı vereceğimi tahmin etmiş gibi başını salladı. "Tereddüdünü anlıyorum. Ama duruma tarafsız bir bakış açısıyla bakmaya çalışalım. Kelly'nin maruz kaldığı bu stres dersleri üzerinde olumlu bir etki yaratamaz. Diğer öğrencilerin onu ya da ölen çocuğu tanımadığı başka bir okula giderse, yeni bir başlangıç yapmış olur."

"Atlatacaktır," dedim.

Beni duymazdan geldi. "Hem evimizin yakınlarında çok iyi olduğu söylenen birkaç okul var. Test puanları devlet okullarına kıyasla çok daha yüksek. Kelly böyle bir trajedi yaşamasaydı ve okulunda taciz edilmiyor olsaydı bile bu seçenekleri düşünmeye değerdi. Bunlar kusursuz itibara sahip iyi ve köklü kurumlar. Fairfield Bölgesi'nin en saygın ailelerinden birçoğu çocuklarını bu okullara yolluyorlar."

"Eminim ki ücretlerini karşılayabiliyorlardır," dedim.

Fiona başını salladı. "Para sorun değil, Glen. Okul masraflarını ben karşılayabilirim."

O anda Marcus'un yüz ifadesi değişir gibi oldu. "Kelly'nin her gün buradan Darien'a otobüsle gitmesi biraz yorucu olur," dedim Fiona'ya.

Yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. "Elbette, hafta içi bizimle kalır, hafta sonları da buraya döner. Çoktan Marcus'un tanıdığı bir dekoratörle konuştuk. Kelly'nin bize geldiğinde kaldığı odayı tadilattan geçirebilir. Bilgisayarını koyabileceği, ödevlerini yapabileceği bir masası olur ve..."

"Onu benden alamazsın," dedim açık açık.

"Böyle bir niyetim yok," dedi sözlerime alınmış gibi. "Bunu yapabileceğimi düşündüğüne inanamıyorum. Ben sadece sana ve Kelly'ye yardım etmeye çalışıyorum, Glen. İnan bana, tek başına çocuk yetiştirmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum. Hem işlere yetişmeye çalışmanın hem de baba olmanın sorumlulukları yerine getirmeye çalışmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum. Büyük ihtimalle yeni yeni toparlanıyorsundur ama bir süre sonra her şey değişecektir. Bir inşaat alanında çalışacağında, şehir dışına çıkman gerektiğinde, bir teslimat geleceği zaman, bir teftiş yapılacağında ya da bir müşteriyle buluşacağında –açıkçası tam olarak ne gibi işler yaptığını bilmiyorum– birden Kelly'yi okuldan alman gerektiğini fark edeceksin."

"İşlerimi ona göre ayarlarım," dedim.

Fiona elini uzatıp göğsümde kavuşturduğum kollarımdan birine dokundu. Ondan beklenmeyecek kadar şefkatli bir hareketti bu. "Glen, seni tanıyorum. Bugüne kadar iyi anlaşamadığımızı biliyorum. Ama bunu Kelly'nin iyiliği için teklif ediyorum. Bunu senin bile anlayacağından eminim. Ona mümkün olan her fırsatı sunmak istiyorum."

İşin aslı okul ücretini kimin ödeyeceği konusunda gururumu bir kenara bırakabilseydim, hiç de fena bir fikir değildi. Ancak Kelly'yi yaşadığımız yerde ya da başka bir yerde özel bir okula yollayacak gücüm yoktu. Fiona'nın iyi niyetli olduğuna inansaydım, bu teklifini düşünebilirdim. Ama bunun kızımla

aramda bir uçurum oluşturmak için planlanan bir şey olduğunu hissediyordum. Sheila artık hayatta olmadığı için Fiona torununun hayatını kontrol etmek istiyordu.

"Sana demiştim," dedi Marcus ona. "Sana bunun uygun bir teklif olmadığını söylemiştim."

"Bu konu seni ilgilendirmez, Marcus," diye çıkıştı Fiona. "Kelly benim torunum, senin değil. Aranızda kan bağı yok."

Marcus, *Neler çektiğini anlıyorum, dostum*, der gibi bana baktı.

"Beni ilgilendirir," dedi Marcus ısrarla. "Kelly'nin *bizimle* yaşamasından söz ediyorsun." Tekrar bana bakıp ne dediğine açıklık getirmeye çalıştı. "Hafta içinde yani. Buna itiraz etmiyorum ama sakın bu konunun beni ilgilendirmediğini söyleme. Bir an için bile söyleme."

"Kelly benimle kalıyor," dedim.

"Eh," dedi Fiona yenilgiyi kabullenmemiş gibi. "Belli ki bunu biraz düşünmen gerekiyor. Tabii Kelly'ye de fikrini sormamız gerek. Bu fikir hoşuna gidebilir."

"Bu kararı ben veririm," dedim.

"Elbette." Yine hafifçe koluma vurdu. "Küçük prensesimiz nerede? En azından, öğleden sonra için onu biraz gezdiririz diye düşünüyorduk. Belki Stanford alışveriş merkezine gideriz. Ona yeni bir kışlık mont alabiliriz."

"Bence Kelly bugün burada kalmalı," dedim. "Henüz ona söylemeye fırsat bulamadığım bir şey oldu ve ne tepki vereceğini bilmiyorum ama çok üzüleceğinden eminim."

"Ne oldu?" Marcus kaşlarını çatmıştı ve muhtemelen karısının bana yine saldıracağını düşünüyordu.

"Sheila'nın arkadaşı Ann'i biliyorsunuz, değil mi? Kelly'nin arkadaşı olan, Emily isimli bir kızı var."

Fiona evet anlamında başını salladı. Marcus'a dönüp, "Onu tanıyorsun. Şu çanta partisini düzenleyen kadın," dedi.

Marcus boş boş ona baktı.

"Hatırlamadığına inanamıyorum. Çok güzel bir kızdı." Bunu oldukça tatsız bir ifadeyle söylemişti. Bana döndü. "Ne olmuş ona?"

"Onu daha dün gece gördük. Kelly onlara yatıya gitmişti. Sonra beni arayıp onu erkenden almamı istedi. Canı sıkılmıştı ve bir süre sonra...

"Baba!"

Üçümüz birden Kelly'nin çığlığının yükseldiği merdivenlere döndük.

"*Baba*, buraya gel! *Çabuk!*"

Basamakları ikişer ikişer çıktım. Fiona ve Marcus yukarı gelmeden on saniye kadar önce kızımın odasına girdim. Kelly üstünde hâlâ sarı pijamalarıyla masasının başındaydı. Sandalyesinin ucuna oturmuştu; bir eliyle fareyi tutuyor, diğer eliyle de bana ekranı işaret ediyordu. Ekranda arkadaşlarıyla konuştuğu sohbet sitelerinden biri açıktı.

"Emily'nin annesi," dedi. "Annesiyle ilgili..."

"Sana söyleyecektim," dedim ona sarılıp. Marcus ve Fiona'ya, *Gidin buradan*, der gibi bir bakış attım. Geri çekildiler. "Ben de yeni öğrendim, tatlım..."

"Ne olmuş?" Kelly'nin gözleri dolmuştu. "*Ölmüş* mü?"

"Bilmiyorum. Yani evet, ölmüş sanırım. Bu sabah evlerini aradığımda..."

Kelly kollarımdan sıyrılmaya çalıştı. "Sana aramamanı söylemiştim!"

"Tatlım, sorun yok. Onları aramış olmamın bir önemi yok. Telefona Emily'nin annesinin yanıt verdiğini sandım ama kız

kardeşi, yani teyzesiymiş meğer. Bana Bayan Slocum'ın öldüğünü söyledi."

"Ama onu *gördüm*. Dün gece oradaydı. O zaman ölü değildi!"

"Biliyorum, canım. Beklenmedik bir olay işte."

Kelly biraz düşündü. "Ne yapsam? Emily'yi aramam gerekir mi?"

"Belki daha sonra ararsın, tamam mı? Emily'le babasının biraz yalnız kalmaları gerek."

"Kendimi çok tuhaf hissediyorum."

"Anlıyorum."

Bana çok uzun gelen bir süre orada öylece oturduk. Kızım ağlarken ona sıkı sıkı sarıldım.

"Önce benim annem, şimdi de Emily'nin annesi," dedi yumuşak bir sesle. "Sence ben uğursuz muyum?"

"Sakın öyle deme, tatlım. Asla öyle düşünme. Bu, doğru değil."

Kelly ağlamayı bırakınca konuklarımızla ilgili bir şey söylemem gerektiğine karar verdim. "Büyükannen ve Marcus seni öğleden sonra biraz dışarı çıkarmak istiyorlar."

Kelly burnunu çekti. "Öyle mi?"

"Ayrıca büyükannen Darien'da okula gitmeni istiyor. Neden bunu istediğine dair bir fikrin var mı?"

Evet der gibi başını salladı. Bunu duyduğuna pek şaşırmamıştı. "Ona okulumdan nefret ettiğimi söylemiş olabilirim."

"Skype'ta," dedim.

"Evet."

"Büyükannen hafta içi onunla kalıp Darien'daki okula gitmeni ve hafta sonları benim yanıma dönmeni istiyormuş."

Kelly bana biraz daha sıkı sarıldı. "Ben bunu istediğimi sanmıyorum." Biraz duraksadı. "Ama oraya gidersem, en azından çocuklar beni tanımıyor olurlar. Annemin ne yaptığını bilmezler."

Bir dakika daha sarılır halde kaldık.

"Emily'nin annesinin kuş zatürresi gibi bir hastalığı varsa, bana da geçmiş olabilir mi? Onun yatak odasına girdim sonuçta."

"Bir insanın bir anda üşütüp birkaç saat içinde ölebileceğini sanmıyorum. Kalp krizi geçirmiş olabilir. Bu tür bir sorun yaşamış olabilir. Ama bulaşıcı bir şey değildir. Bu arada, o hastalığa *kuş gribi* deniyor."

"Kalp krizi bulaşıcı değil mi?"

"Değil." Gözlerinin içine baktım.

"Videoda hiç hasta gibi görünmüyor."

Birden dikkat kesildim. "Ne dedin?"

"Telefonumla çektiğim video. Gayet iyi görünüyor."

"Neden söz ediyorsun?"

"Dolaba girdiğimde, Emily'nin içeri girişini videoya çekebilmek video çekmeye başlamıştım. Sana bunu *söylemiştim*, baba."

"Annesini videoya çektiğini söylememiştin. Bayan Slocum içeri girdiği sırada telefonunu kapattığını sanıyordum."

"O geldikten biraz sonra kaldırdım."

"Video hâlâ duruyor mu?"

Evet anlamında başını salladı.

"Bana videoyu göster."

ON İKİ

"Darren, sana birkaç soru sormam gerek."

Darren evinin garaj yolunda, park halindeki bir arabanın ön yolcu koltuğunda oturuyordu. Direksiyonda Rona Wedmore vardı. Kırklı yaşlarının ortalarında, kısa boylu, tıknaz, siyahi bir kadındı. Üstünde ten rengi deri bir ceketle bir kot vardı ve kemerine asılı bir silah göze çarpıyordu. Kısa saç kesimi sadeydi ama son zamanlarda birkaç yerine röfle attırdığından başının tepesi boyunca uzanan, kalem kalınlığında, gümüş gri bir kısım vardı. Kişiliğini abartısız bir şekilde sergilemenin bir yoluydu bu.

Sivil bir polis arabasında oturuyorlardı. Darren Slocum elini alnına koyup gözlerine siper etmişti. "Buna inanamıyorum," diye inledi. "İnanamıyorum. Ann'in öldüğüne inanamıyorum."

"Bunun zor bir zaman olduğunu biliyorum. Ama birkaç şeyi teyit etmen gerek."

Rona Wedmore, Darren'ı tanıyordu. Yakinen değildi belki ama patronları aynıydı. Darren, Milford sokaklarında çalışan bir polis memuruydu, Rona ise bir dedektif. Birkaç vakada birlikte çalıştıkları için birbirlerini merhabalaşacak kadar tanıyorlardı ama arkadaş değillerdi. Wedmore onun hakkında söylenenleri biliyordu. En az iki kere aşırı güç kullandığı için şikâyet

gelmişti. Bir uyuşturucu baskınında parayı cebe indirdiğine dair söylentiler çıkmıştı ama bunlar hiçbir zaman kanıtlanmamıştı. Ayrıca herkes Ann'in çanta partilerini biliyordu. Darren bir keresinde Wedmore'a bu tür bir parti vermek ister mi diye sormuş ve hayır yanıtı almıştı.

"Devam et," dedi Darren.

"Ann dün gece saat kaçta çıktı dışarı?"

"Dokuz buçuk, ona çeyrek kala gibiydi sanırım."

"Dışarı neden çıktığını söylemiş miydi peki?"

"Bir telefon geldi."

"Kim aramıştı?"

"Belinda Morton. Arkadaşı."

Darren karısının bir tek onunla konuşmadığını biliyordu. Ondan önce de başka biriyle konuşmuştu. Darren paralel telefonun ışığının yandığını fark etmişti. Daha sonra Emily'le konuştuğunda, Garber'ın kızının kendi cep telefonu olduğunu ve Ann'in dediği gibi babasını aramak için sabit telefonu kullanmadığını biliyordu.

"Belinda ve Ann neden buluşacaklardı?"

Darren başını salladı. "Bilmiyorum. İkisi arkadaş. Sürekli konuşurlar, dertlerini paylaşırlar. Bir yerde bir şeyler içeceklerini düşündüm."

"Ama Ann onunla buluşamadı, öyle mi?"

"Belinda saat on bir gibi arayıp onu sordu. Ona cep telefonundan ulaşmayı denemiş ama Ann telefonuna yanıt vermemiş. Nerede olduğunu merak ediyordu. İşte o an endişelenmeye başladım."

"Sonra ne yaptın?"

"Ben de cep telefonundan aradım. Yanıt vermedi. Arabaya atlayıp onu aramayı, gitmiş olabileceği yerlere uğramayı

düşündüm ama Emily uyuyordu ve onu tek başına evde bırakmak istemedim."

"Anladım," dedi Wedmore, not alarak. "Bizi ne zaman aradın?"

"Saat bir gibiydi sanırım."

Wedmore yanıtı biliyordu. Darren saat 00.58'de aramıştı.

"911'i aramak istemedim. Orada çalıştığım için bütün acil durum numaralarını biliyorum. Bu yüzden, acil durumlar için kullanılmayan numarayı arayıp devriyelere ulaştım ve resmî olmayan bir istekte bulundum. Dolaşırlarken Ann'in arabasına dikkat etmelerini istedim. Onun için endişelendiğimi, bir kaza geçirmiş olmasından korktuğumu söyledim."

"Peki, seni ne zaman geri aradılar?"

Slocum ellerini yanaklarında gezdirip gözyaşlarını sildi.

"Biraz düşüneyim. Saat iki gibiydi. Rigby aradı."

Memur Ken Rigby. *İyi bir insandır*, diye düşündü Wedmore.

"Tamam. Bir zaman çizelgesi oluşturmaya çalışıyorum."

"Herhangi bir şey gören birileri çıktı mı?" diye sordu Darren. "Rıhtımda kimse var mıymış?"

"Görgü şahitleri arıyoruz ama senenin bu vaktinde rıhtımda kimse olmaz. Ama yakınlarda evler var. Belli olmaz, belki birileri bir şeyler görmüştür."

"Evet. Öyle olduğunu umalım. Sen ne düşünüyorsun?"

"Henüz bir şey söylemek için erken, Darren. Memur Rigby arabanın çalışır durumda olduğunu, sürücü kapısının açık olduğunu ve sağ arka tekerleğin patlak olduğunu görmüş."

"Anladım," dedi Slocum. Ama Rona onun anlatılanları dinlediğinden emin değildi. Adam bir rüya âleminde gibiydi.

"Arabanın yolcu tarafı rıhtımın hemen kenarındaymış. Sadece tahmin yürütüyoruz ama sorunun ne olduğunu anlamak

için arabadan çıkmış ve eğilip tekerleği incelerken dengesini kaybetmiş olabilir."

"Sonra da suya düşmüş olabilir."

"Evet. Orada su derin değil ve pek akıntı da yok. Rigby el fenerini suya tuttuğunda onu hemen görmüş. Bir kazaya benziyor. Bir hırsızlık olayı olduğuna dair hiçbir belirti yok. Çantası yolcu koltuğunda duruyormuş. İçinden herhangi bir şey alınmamış. Cüzdanı ve kredi kartları da çantasındaymış."

Darren inatla başını salladı. "Neden beni ya da bir çekiciyi aramadı? Neden? Aklından ne geçmiş olabilir? Gecenin bir yarısı patlak bir lastiği tek başına değiştirmeyi mi düşündü yani?"

"Soruşturmanın devamında daha fazlasını öğreneceğimizden eminim," dedi Wedmore. "Ann'in neden rıhtıma gitmiş olabileceğini biliyor musun? Belinda'yla orada mı buluşacaktı?"

"Olabilir. Belki de bir yerde içki içmek yerine sadece yürüyüş yapmayı düşünmüşlerdir."

"Ama orada buluşmayı planlamış olsalardı, Belinda seni arayıp onun nerede olduğunu sormazdı. Arabasını bulduğunu ama Ann'in orada olmadığını söylerdi."

"Evet, evet, haklısın," dedi Darren.

"Böylece soruma geri dönüyoruz. Ann rıhtıma neden gitmiş olabilir? Belinda'yla buluşmadan önce başka birisiyle buluşmak için gitmiş olabilir mi?"

"Ben... Aklıma kimse gelmiyor." Darren Slocum yine ağlamaya başladı. "Rona, bak, şu anda bunu yapabileceğimi sanmıyorum... Yapmam gereken çok şey var..."

Rona ön camdan Darren'ın kamyonetine baktı ve penceresindeki Satılık ilanını fark etti. Emily oturma odasının perdelerinin arasından dışarı bakıyordu.

"Kızın için korkunç bir durum olmalı," dedi dedektif.

"Sabah saat beş gibi New Haven'dan Ann'in kız kardeşi geldi. Bize yardım ediyor."

Wedmore, Slocum'ın koluna hafifçe vurdu. "Elimizden gelen her şeyi yaptığımızı biliyorsun."

Slocum kıpkırmızı gözlerle baktı ona. "Biliyorum. Elinizden geleni yaptığınızı biliyorum."

Darren, Wedmore'un uzaklaşmasını izledi ve dedektif köşeyi döndüğü an cep telefonunu çıkarıp bir numara tuşladı.

"Alo?"

"Belinda?"

"Tanrım, Darren, ben olanlara hâlâ..."

"Beni dinle. Senin..."

"Aklımı oynatmak üzereyim," dedi Belinda nefes nefese. "Önce o adam beni görmeye geldi ve tehdit etti. Sonra sen sabahın dördünde arayıp Ann'in..."

"Biraz çeneni kapatır mısın?" Hattın diğer ucunda sessizlik olunca Darren devam etti. "Rona Wedmore seninle konuşmak için yanına geliyor."

"Rona kim?"

"Bir Milford dedektifi. Onu tanıyorum. Seni görmeye geliyor çünkü Ann'le konuştuğunuzu ve buluşmayı planladığınızı biliyor."

"Ama...

"Ona kız kıza konuşmak için buluşmayı planladığınızı söyle. Ne bileyim, George'la tartıştığını ve birisiyle konuşmak istediğini filan. İşle ya da o adamla ilgili hiçbir şey söylemeyeceksin."

"Ama Darren, ya o adam onu öldürdüyse? Biz..."

"Adam onu öldürmedi," dedi Darren. "Bir kaza oldu. Ann suya düşmüş ve başını çarpmış olmalı. Beni iyi dinle. Diğer konulardan söz etmeyeceksin. Tek kelime bile. Anladın mı?"

"Tamam, tamam, anladım."

"Dün gece Glen'le konuştuğunda sana ne demişti?"

"O... Arabanın tamamen yanmadığını söyledi. Sheila'nın çantasını bulmuşlar. İçinde zarf yokmuş."

"Tam olarak böyle mi dedi?"

"Evet," dedi Belinda sesi titreyerek.

Darren biraz düşündü. "O halde, para hâlâ bir yerlerde olabilir." Duraksadı. "Ya da Glen parayı çoktan bulmuş olabilir."

ON ÜÇ

Kelly'nin cep telefonu farenin yanında duruyordu. Birkaç tuşa bastıktan sonra telefonu bana verdi. "Duraklattım," dedi. Ufak ekrandaki görüntü dar ve dikeydi, tıpkı yana yatırılmış bir posta yuvası gibi. O küçücük görüntüde yatak odası ve arka plandaki yatak seçilebiliyordu.

"Görüntü neden böyle?"

"Dolabın kapağı aralık duruyordu," dedi Kelly.

"Tamam. Videoyu nereden devam ettiriyorsun?"

"Şu düğmeye bas... Dur, ben yapayım."

Bir düğmeye bastı ve görüntü hareket etmeye başladı. Kelly videoyu çekerken eli titremiş olmalıydı çünkü ince ışık şeridi bir sağa sola gidip geliyor, yatak aşağı yukarı hareket ediyormuş gibi görünüyordu.

Yatağın biraz ilerisinde bir kapı açıldı.

"Emily'nin annesi içeri girdi," diye açıkladı Kelly. "Tamam, şimdi yatağa oturuyor."

Kadın dolabın kapağından dört adım kadar uzaktaydı. Görüntünün dışında kalan bir şeye uzandı ve elinde bir telsiz telefon belirdi. Bir numarayı tuşlayıp telefonu kulağına götürdü. Ses kalitesi kötüydü. *"Selam,"* dedi Ann Slocum. *"Müsait misin? Evet, yalnızım.*

"Sesi yükseltebilir misin?" diye sordum kızıma.

Kaşlarını çattı. "Sanmıyorum."

bileklerin iyi mi?" dedi Ann. *"Evet, izler kaybolana kadar uzun kollu bir şeyler giy."*

"Gördün mü?" dedi Kelly. "O, hasta değil. Öksürmüyor bile."

bir sonraki... önümüzdeki Çarşamba olabilir...

"Tam da o anda diğer kişi aradı," dedi Kelly.

"Şşşt."

Tamam sonra... Alo?"

"İşte tam burada."

"Kelly, sessiz ol."

"Bak, şurada dolaba bakıyor ve..."

"Şşşt!"

bize... başka bir teklifin varsa yeni bir anlaşmaya ..." Bu noktada Ann dolaba baktı.

Sonra görüntü karardı.

"Ne oldu?"

"Telefonumu indirdim. Dolaba bakınca korktum."

"Konuşmayı o anda mı kesti?"

"Hayır, beni hemen görmedi. Biraz daha konuştu. Sana söylediğim şeyleri söyledi. Konuştuğu kişiye çok kızmıştı."

Telefonu geri verdim. "Bunu bilgisayarına aktarabilir misin?" Evet anlamında başını salladı. "Sonra bana e-posta olarak yollar mısın? Bir dosya olarak." Yine başını salladı. "Tamam, haydi yolla."

"Başım dertte mi?"

"Hayır."

"O zaman videoyu neden sana yollamamı istiyorsun?"

"Belki... sonra tekrar izlemek isterim."

Fiona alt kattan, "Her şey yolunda mı?" diye seslendi.

"Bir dakika!" diye seslendim.

Kelly dudağını ısırdı. "Büyükannemle Marcus konusunda ne yapmam gerekiyor?"

"Ne yapmak istiyorsun?"

Biraz düşündü. "Emily için elimden bir şey gelmiyorsa, onlarla biraz dışarı çıkabilirim sanırım. Ama çıkarsam bana bir iyilik yapar mısın?"

"Tabii. Nedir?"

"Emily'nin annesine ne olduğunu öğrenir misin?"

Bu işe bulaşmak istediğimden emin değildim ama "Öğrendiklerimi sana anlatırım," diye söz verdim.

Aşağıya indiğimde Fiona, "Neler oluyor?" diye sordu.

İkisine bildiğim kadarını anlattım. Kelly'nin arkadaşının annesinin öldüğünü ama nasıl öldüğünü bilmediğimi söyledim.

"Zavallı çocuk," dedi Marcus, Kelly'yi kastederek. "Her şey üst üste geldi."

"Yakında neler olduğunu öğreniriz. Televizyonda haberlerde verebilirler, gazetede bir ölüm ilanı çıkar veya bir Facebook anma sayfası hazırlanabilir. Bizlerden biri bir şey öğrenemeden Kelly muhtemelen bir mesaj alacaktır."

"Bizimle geliyor mu?" Fiona bir trajedinin torunuyla vakit geçirmesini engellemesine izin vermeyecekti.

On beş dakika sonra Kelly giyinmiş ve dışarı çıkmaya hazır bir halde aşağıya indi. Ama Marcus'un Cadillac'ına binip gitmeden önce mutfakta bana sıkı sıkı sarıldı. Eğilip yanağından süzülen bir adamla yaşı sildim.

"Hiç annesi ölen bir arkadaşım olmadı," diye fısıldadı. "Emily çok üzgün olmalı."

"Evet. Ama o da senin gibi güçlü bir kız. Bunu atlatacaktır."

Kelly evet der gibi başını salladı ama dudaklarının kenarları titriyordu.

"İstemiyorsan onlarla gitmek zorunda değilsin," dedim.

"Sorun değil, babacığım. Ama onlarla yaşamak istemiyorum. Her zaman eve geri dönmek ve senin yanında olmak istiyorum."

Yalnız kaldığımda kendime kahve yaptım. Bunu hep Sheila yapardı ve kahveyi hâlâ doğru yapmaya çalışıyordum. Kaç kaşık kahve koyacağımı düşünüyor, makineye soğuk su eklemem gerektiğini unutmamaya çalışıyordum. Bir fincan kahve alıp arka verandaya çıktım. Serin bir gündü ama ince bir montla dışarıda durulacak ve insanı canlanmış hissettirecek kadar güzeldi. Oturup kahvemi yudumladım. Sheila'nın yaptığı kadar iyi değildi ama içilmeyecek kadar kötü de sayılmazdı. Bu kadarı bana yeterdi.

Arka bahçemizdeki meşe ağaçlarındaki son sonbahar yapraklarını da etrafa savuran hafif bir esinti haricinde, dışarıya tuhaf bir durgunluk hâkimdi. Dünya bir an için sakinleşmiş gibi hissettim. Son birkaç hafta işkence gibiydi ama son on beş saat bir dolu fırtınasından farksızdı. Kelly'nin yarım kalan arkadaş gezmesi, kulak misafiri olduğu telefon konuşması, Fiona'nın ani ziyareti ve hoşuma gitmeyen okul teklifi. Tüm bunların üstüne Ann Slocum'ın öldüğünü öğrenmiştik.

Akıl alacak gibi değildi.

Başımı sallayarak, "Sen ne düşünüyorsun, Sheila?" diye sordum yüksek sesle. "Bu olanlara ne diyorsun?"

Aynı sınıftan iki küçük kız birkaç hafta arayla annelerini kaybetmişlerdi. Kelly'nin, Ann'in nasıl öldüğünü öğrenmemle ilgili ricası hoşuma gitmediği halde, neler olduğunu ben de merak ediyordum. Kalp krizi geçirmiş olabilir miydi? Bir anevrizma? Bir saniyede ölmesine neden olan çılgınca bir şey? Bir kaza mıydı? Merdivenlerden aşağı mı yuvarlanmıştı? Duşta kayıp boynunu mu kırmıştı? Hasta olaydı, Sheila bunu bilmez ve bana söz etmez miydi? Herkes Sheila'ya sorunlarından bahsederdi.

Darren Slocum'un ölmüş karısı hakkında benim Sheila hakkında hissettiklerimi hissetmesi için bir nedeni var mıydı? Derin üzüntünün yerini öfke alacak mıydı? Belki de Ann hangi şartlar altında ölmüş olursa olsun kocası öfke duyacaktı. Sheila bir anda bir felç geçirip ölmüş olsaydı, ben de öfkelenir, ama öfkemi başka yere yönlendirirdim. Ona içkili araba kullanırken aklının nerede olduğunu sormak yerine, ölümünün nedenini yukarıdakine sorardım.

"Hâlâ anlayamıyorum, Sheila," dedim. "Bunu nasıl yapabildin? Bir içki sorunun olduğunu gizlemeyi nasıl başardın?"

Yanıt gelmedi.

"Yapmam gereken şeyler var." Kahvemin geri kalanını çimlere döktüm.

Günümü iyi değerlendirmeye karar verdim. Kelly evde olmayacağı için ofise gidip hafta içi ilgilenemeyeceğim işlerle ilgilenebilirdim. Etrafı toplayabilir, birkaç testere bıçağını değiştirebilir, aletlerin hepsinin yerli yerinde olup olmadığını kontrol edebilirdim. Sesli mesajları dinleyebilir, hatta hepsini pazartesi sabahı Sally'ye bırakmamak için birkaçını yanıtlayabilirdim.

Büyük ihtimalle, bırakılan mesajların çoğu işlerin neden daha hızlı bir şekilde yapılmadığını merak eden müşterilerdendi. Elimizden geleni yaptığımız halde zamanında tamamlanan fazla projemiz yoktu. Farklı işlerden mesul olan kişileri ayarlamak –en başta su tesisatçıları, fayansçılar, elektrikçiler geliyordu– domino taşlarını dizmek gibiydi. Bunları zamanında bir sıraya sokabilirseniz, taşlar yerli yerine oturuyordu. Ama işler asla bu düzende gitmezdi. Malzemeler söz verilen tarihlerde teslim edilmez, insanlar hastalanır ve tamamladığınızı sandığınız projelerden yeni talepler gelirdi.

Elinizden gelenin en iyisini yapmaktan başka çareniz yoktu.

Verandadaki sandalyemden kalkarken ön tarafta bir arabanın kapısının kapandığını duydum. Ön tarafa geçince garaj yolunun sonunda beyaz renkli, tanıdık bir kamyonetin durduğunu gördüm. Kapısının üstünde *Theo Elektrik* yazıyordu. Theo otuzlu yaşlarının ortalarında, bir seksen boylarında, benden sekiz on santim daha uzun, ince yapılı bir adamdı. O sırada kamyonetten iniyordu.

Bir saniye sonra yolcu kapısı açıldı ve Sally indi. Sally yirmi sekiz yaşında, koyu kumral saçlı ve şişman olmasa da iri kemikli bir kadındı. Lisede jimnastik ve atletizmle uğraşmıştı ve eskisi gibi atletik yapılı olmamasına rağmen hâlâ her sabah beş kilometre koşar, ihtiyaç olduğunda kocaman bir kamyonu boşaltmamıza yardım ederdi. Benden iki buçuk santim daha uzundu. Güzel bir Noel ikramiyesi almadığı takdirde beni haklayabileceğine dair şaka yapmayı severdi. Fakat bunu sahiden de yapabileceği gerçeğinden pek hoşlanmazdım.

Güzel bir yüzü ve harika bir gülümsemesi vardı. Neredeyse on senedir benimle çalışıyordu. Yirmili yaşlarının başlarında biraz para kazanmak için Kelly'ye bakıcılık yapmıştı. Ama çok

geçmeden bu tür bir iş için yaşının geçtiğine karar vermiş, Applebee's'de yarı zamanlı olarak çalışmaya başlamıştı.

O ve Theo bir senedir birlikteydiler ve erken olduğunu düşünmeme rağmen Sally ofiste, evlenmekten söz etmeye başlamıştı bile. Ona çok erken olduğunu söylemek bana düşmezdi ama bu fikri destekleyecek bir şey de söylememiştim. Theo Stamos'la ilgili düşüncelerim son zamanlarda, yangından önce bile, olumsuz yönde değişmişti. Hoş biriydi ama söz verdiği saatte randevularına gitmemesiyle tanınıyordu ve yaptığı işler pek özenli sayılmazdı. Yangından beri ona iş vermemiştim. Hatta ona iş vermeyi daha önce kesmediğime pişmandım. Kamyonetin arka tamponundan sarkan ve son senelerde neden popüler olduğunu bilmediğim plastik testisleri görünce içimden bir tenekeci makası alıp onları kesmek geçti.

"Theo," dedim. "Selam, Sally."

"Ona bunu yapmamamız gerektiğini söyledim," dedi Sally. Hızla Theo'yla arama girdi.

"Sadece bir saniye sürecek," dedi Theo ve salına salına yanıma geldi. "Nasıl gidiyor, Glen?"

"Fena değil," dedim, monoton bir sesle.

"Bir cumartesi günü seni rahatsız ettiğimiz için özür dileriz ama şansımızı denemek istedik."

"Ne için?"

"Bir süredir beni aramadığını fark ettim."

Evet anlamında başımı salladım. "Pek yeni iş yok, Theo."

"Bunu biliyorum," dedi. "Ama Sally işlerin durma noktasına gelmediğini, elinde hâlâ birkaç proje olduğunu söyledi." Sally, Theo'nun onu bu şekilde kullanmasından rahatsız olduğunu belli edercesine yüzünü buruşturdu. "Yani hiç iş yok denemez

ama o ev yandığından beri bana iş vermedin. Bunun haksızlık olduğunu düşünüyorum."

"Elektrik tesisatını sen döşemiştin," dedim.

"Saygısızlık etmek istemem, Glen ama yangına benim neden olduğuma dair bir kanıtın var mı?"

"Olmadığını gösteren bir kanıt da bulamadım."

Yere baktı, postallarının ucuyla ufak bir çakıl taşına vurup tekrar bana baktı. "Bunun doğru bir davranış olduğunu düşünmüyorum," dedi ciddiyetle. "Herhangi bir kanıt olmadan beni suçluyorsun."

Kız arkadaşının önünde ona gerçeği söylemek hoşuma gitmiyordu. Özellikle de Sally arkadaşım olduğu için rahatsızdım ama Theo işleri kolaylaştırmıyordu. "Bu konuda karar yetkisine sahibim," dedim.

Theo gözlerini kırpıştırınca, ne demek istediğimi anlamadığını fark ettim. Ona iş vermek istemiyordum ama gücendirmek de istemiyordum. Bu yüzden, "Bak, bu benim şirketim ve kime iş verip vermeyeceğime ben karar veririm," dedim.

"Ama haksızlık ediyorsun," dedi ısrarla. "Bana neden iş veremeyeceğine dair iyi bir neden söyle."

Sally sırtını kamyonete yaslayıp gözlerini yumdu. Bu konuşma onun da pek hoşuna gitmemişti. Ama ne diyeceğimi tahmin etmişti sanırım.

"Güvenilir değilsin," dedim. "Bir yere geleceğini söylüyorsun ama gelmiyorsun. Yangın çıkan ev dışında da yaptığın işler özenli değil. İşin kolayına kaçıyorsun."

"Bu işin nasıl olduğunu bilirsin," dedi savunmaya geçerek. "Bazı işler aksar, hemen diğer projelere geçemezsin. Hem özensiz çalışmamla neyi kastettiğini de anlayamadım. Bu kesinlikle doğru değil."

Başımı salladım. "Bir müşteriyle sabah görüşeceğine söz verip de bunu yapmadığında şirketimin itibarı da yerle bir oluyor."

"Sana bunu yapmamanı söylemiştim, Theo," dedi Sally.

"İtfaiye teşkilatı ne dedi?" Theo sesini yükseltmeye başlamıştı. "Tesisatta bir hata buldular mı?"

"Son raporlarını bekliyorum ama yangının sigorta panelinin olduğu alanda başladığını söylediler," dedim.

"*O* alanda," dedi. "Yani birisi *o* alanda yağlı birkaç bez bırakmış olabilir. Bunlar tutuşup yangın çıkarmış olabilir."

"İçimden gelen sesi dinliyorum," dedim.

"Eh, o zaman içinden gelen ses yanılıyor."

Vaktimi boşa harcıyordu. Ona bir daha iş vermemeye karar vermiştim ve bu kararımdan geri dönmeyecektim. Bakışlarımı kamyonetinin arkasından sarkan plastik testislere çevirdim.

Theo neye baktığımı fark etti. "Sana da lazım mı?" diye sordu.

"Bir şey daha var," dedim. "Benim yolladığım bir işe kamyonetinin arkasından sarkan o şeylerle giden birisi benden iş falan alamaz. Kızımın böyle rezil bir şeyi görmesini istemiyorum."

"İnsanların kamyonetlerini nasıl süsledikleri seni ya da başkalarını ilgilendirmez."

"Haklısın," dedim. "Ama yolladığım işlere kimin gidip gitmeyeceğine ben karar veririm."

Yumruklarını sıktı.

"Theo, yeter artık," dedi Sally öne çıkıp. "Sana bunu yapmamanı *söylemiştim* ama beni dinlemedin." Bana döndü. "Glen, çok özür dilerim. Yemin ederim ki bunu yapmamasını söyledim."

"Kamyonete bin," dedi Theo ona. Suratı öfkeden pancar gibi kızarmıştı. Direksiyonun başına geçip kapıyı çarparak kapattı ama Sally kamyonete binmedi.

Kendimi suçlu hissetmiştim. "Sally, erkek arkadaşını senin önünde küçük düşürmek istemedim. Ama yanıt vermemi istedi, ben de verdim."

"O göründüğü gibi biri değil, Glen. Çok iyi yönleri var Çok temiz kalplidir. Geçen gün Walgreens'teki kasiyer ona fazla para üstü verince hemen iade etti."

Buna ne diyebilirdim ki?

Ben yanıt vermeyince Sally başını önüne eğdi. Sonra iç çekip başını salladı. "Seninle konuşmak istediğim bir şey daha vardı," dedi.

Devam etmesini bekledim.

"Sana bunu anlatacağım için kendimi garip hissediyorum ama onun başının derde girmesini de istemiyorum."

"Theo'nun mu?"

"Hayır, Doug'ın." Yine iç çekti. "Benden bu hafta çift ödeme istedi, önümüzdeki haftayaysa bir şey yazmamamı söyledi. Ben de avans istiyorsa sana sorması gerektiğini söyledim. Bunun aramızda kalabileceğini söyledi."

Bu sefer ben iç çektim. "Söylediğin için teşekkürler, Sally."

"Onun ve Betsy'nin ciddi maddi sorunları olmalı."

"Dün gece bunun için beni aradı."

"Sana söylediğim şeyi onunla da paylaşman gerektiğini biliyorum ama konuştuğun zaman lütfen bu konuda kendimi kötü hissettiğimi de söyle."

"Merak etme," dedim. Elimi uzatıp koluna hafifçe vurdum. "Sen nasılsın?" Babasını kaybettiğinden beri ona nasıl olduğunu soramamıştım. Babası, Sheila'yla aynı gün ölmüştü. "Ofiste kimseyle ilgilenecek vakit bulamıyorum."

"İyiyim," dedi. "Onu özlüyorum. Çok özlüyorum. Çok garip bir his. Ben babamı kaybettim ve bundan birkaç saat sonra..."

"Evet," dedim kendimi gülümsemeye zorlayarak. Theo ön camdan dik dik ikimize bakıyordu ve yapacağım şey hoşuna gitmeyecekti ama Sally'ye sarılıp geri çekildim. Bunu en son babasının Sheila'nınkinden bir gün önce düzenlenen cenaze töreninde yapmıştım. Kendi üzüntümden dolayı törene gitmemeyi tercih edebilirdim. Ama Sally'nin ne ailesi ne de kardeşi vardı ve tek başına büyük bir yük taşıyordu. O kadar derin bir hüzün hissediyordum ki iki saatimi Sally'ye destek vererek geçirmenin onun için ne kadar anlamlı olacağının farkındaydım.

O günden sonraki haftalarda, babasına neler olduğunu anlamışlardı. Sally'nin babası tekrar kalp krizi geçirmesini önlemek amacıyla kan pıhtılaşmasını yavaşlatan ilaçlar alıyordu. Sally sabah ona her zamanki dozunu vermişti ama o işe gittikten kısa bir süre sonra babası ilacını aldığını unutup tekrar almıştı. Aşırı doz onun iç kanamadan ölmesine neden olmuştu.

"Toparlanıp yolumuza devam edeceğiz," dedim, Theo pis pis bize bakarken. "Yapabileceğimiz başka bir şey yok."

"Haklısın. Kelly nasıl? Evde mi?"

Ona en son dört yaşındayken baktığı halde Kelly'nin en sevdiği bakıcı Sally'di.

"Şu anda büyükannesiyle birlikte. Seni göremediğine üzülecek." Duraksadım. Duygularımı pek ifade etmezdim ama kendimi konuşmaya devam ederken buldum. "Kimse bana bu durumun bu kadar zor olacağını söylemedi," dedim. "Bazı baba kız konuşmaları diğerlerinden daha kolay."

"Haklısın," dedi Sally sırıtarak. "Seni regl günleriyle ilgili bir konuşma yaparken hayal edebiliyorum."

"Evet, bunu dört gözle bekliyorum." Belki bu konuşmayı yapmam gerektiğinde Fiona'yı, hatta daha da iyisi Sally'yi arayabilirdim.

"Onunla herhangi bir konuda konuşmamı istersen..."

"Teşekkürler," dedim. "Bunu aklımda tutacağım. Şimdi gitsen iyi olacak. Theo patlayacakmış gibi duruyor."

"Kamyonete asılı olan o şeyler için de kusura bakma."

"Kelly'nin o tür şeylerin asılı olduğu bir kamyonete binmesine izin vermezdim."

Yüzü kızardı. Sözlerim onu utandırmıştı.

"Pazartesi görüşürüz," dedi ve arkasını dönüp kamyonete bindi. Theo köşeyi dönerken lastiklerden tiz bir ses çıktı.

Tekrar içeri girince kendime içmeyeceğimi bildiğim bir fincan kahve daha aldım. Sally ve ben eskiden beri kardeş gibiydik. Bu yüzden eleştirilerim ona sert gelmiş olmalıydı. Keyfim kaçmış bir halde bunları düşünürken telefon çaldı. "Alo?"

"Demek evdesin," dedi tanıdık bir erkek sesi.

"Kimsiniz?"

"Darren Slocum. Derhâl konuşmamız gerek."

ON DÖRT

Verandaya çıkıp Darren Slocum'ı beklemeye başladım.

Meraklanmıştım. Neden benimle konuşmak istiyor olabilirdi? O sırada bir tabut seçmek gibi daha öncelikli işleri olması gerekirdi.

Aradan beş dakika geçmişti ki Slocum'ın kırmızı kamyonetinin yaklaştığını ve evin önünde durduğunu gördüm. "Darren," dedim verandanın basamaklarından inerken. Darren eve doğru yürürken elimi uzattım. "Ann için çok üzüldüm."

Tokalaştık. Baş sağlığı dileğimi başını sallayarak kabul etti. "Evet, şok edici bir olay."

"Emily nasıl?"

"Berbat durumda. Bir anda annesini kaybetti. Nasıl bir durum olduğunu sen de biliyorsun."

"Neler oldu, Darren?"

Çenesini sıkıp gücünü toparlamaya çalışıyormuş gibi göğe baktı. "Bir kaza oldu."

Bu sözcük bir anda buz kesmeme neden oldu. "Bir araba kazası mı?"

"Tam olarak değil."

"Nasıl yani?"

"High Sokağı'na, rıhtım kenarına gitmiş ve yolcu tarafındaki lastiğin patladığını fark edince kontrol etmek için arabayı

kenara çekmiş. Onu bulduklarında arabanın kapısı açıkmış ve motor hâlâ çalışıyormuş. Her neyse, rıhtımın kenarına yakın bir yerde durmuş ve dengesini kaybedip suya düşmüş. Tanıdığım bir Milford polis memuru onu suyun hemen altında buldu."

"Tanrım," dedim. "Gerçekten çok üzüldüm."

"Sağ ol."

"Başka ne diyebileceğimi bilemiyorum."

"Kızlarımız arkadaş oldukları için bilmek istersin diye düşündüm."

"Elbette."

"Kızın Kelly'nin haberi var mı?"

Evet anlamında başımı salladım. "Sizi aradığımda telefona baldızın yanıt verdi. Onunla konuştuktan sonra kızıma anlatacaktım ama o çoktan öğrenmiş, arkadaşlarıyla internette sohbet ederken yani. Emily'le bile konuşmuş olabilir."

"Anladım," dedi alçak sesle. "O da şoke olmuştur eminim."

"Evet."

"Düşündüm de belki olanları ona kendim anlatırsam belki bir faydası olur."

"Kelly'yle mi konuşmak istiyorsun?"

"Evet, Burada mı?"

"Hayır, değil. Ama ben onunla konuştum. Sorun yok." Darren Slocum'ın kızıma, karısının nasıl öldüğünü anlatması için aklıma bir tane bile iyi neden gelmiyordu. Bunu ona söyleyecek ve onu teselli edecek kişi bendim.

Çenesini iki yana oynattı. "Ne zaman dönecek? Başka bir arkadaşına mı gitti?"

Sağ gözünün yanındaki küçük bir kas seğiriyordu. O kadar gergin görünüyordu ki her an patlayacakmış gibi bir hali vardı. Böyle bir şeye neden olmamak için alçak ve sakin bir sesle konuşmaya gayret ettim.

"Darren, kızım burada olsaydı bile onunla konuşmanın herhangi bir faydası olmazdı. Annesini daha yeni kaybetti. Şimdi de en yakın arkadaşı aynı durumu yaşıyor. Onunla konuşabilecek en uygun kişi benim."

Bu sözlerime sinir olmuş gibiydi. "Tamam, Glen. Lafı uzatmayacağım."

İçten içe savunmaya geçtiğimi hissettim.

"Dün akşam neler oldu?" diye sordu.

Dilimi yanağıma doğru ittim. "Neden söz ediyorsun, Darren?"

"Kızından. Neden gelip onu almanı istedi?"

"Kendisini iyi hissetmiyordu."

"Hayır, bana yalan söyleme. Bir şey olmuş olmalı."

"Her ne olduysa, *senin* evinde oldu. Ben de sana aynı soruyu sorabilirim."

"Evet ama her ne olduysa bunun ne olduğunu bilmiyorum. Ama karımla kızın arasında bir sorun yaşandığını düşünüyorum."

"Darren, tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Bilmem gerek. İyi nedenlerim var."

"Bunun karının kazasıyla bir ilgisi var mı?"

Yine çenesini sıktı ama bir şey demedi. Bir süre sonra, "Karıma bir telefon geldiğini düşünüyorum," dedi sıkkın bir sesle. "O yüzden rıhtıma gitmiş olabilir. Onu kimin aradığını öğrenmem gerek."

Fazla olmaya başlamıştı. "Darren, evine git ve ailenin yanında ol. Sana ihtiyaçları olduğundan eminim."

Israrla devam etti. "Kızlar saklambaç oynuyorlarmış. Kelly yatak odamıza saklanmış olabilir. Belki de Ann telefondayken o da oradaydı. Bana onun kiminle konuştuğunu söyleyebilir."

"Sana yardımcı olamayacağız," dedim.

"Bize geldiğinde, kızını ararken onu yatak odamızın ortasında beklerken buldum. Ann'in orada kendisini beklemesini söylediğinden bahsetti. Sanki Ann onu bir şey için cezalandırmıştı."

Yanıt vermedim.

"Kelly bir şey kırmış ya da bir yerleri karıştırmış olsaydı, Ann bunu bana söylerdi. Söylememiş olması garip. Dışarı çıkmadan önce de sorularımı geçiştirdi. Ayrıca telefonla konuşmadığını iddia ederek yalan da söyledi. Kelly'nin seni sabit telefondan aramış olabileceğini söyledi ama Emily daha sonra bana kızının bir cep telefonu olduğundan bahsetti. Bu doğru mu?"

"Annesi öldükten sonra ona bir telefon aldım," dedim. "Bak, Darren, sana ne diyebileceğimi bilmiyorum. Kelly, Ann'in kiminle konuştuğunu nereden bilebilir? Hem bunun ne önemi var? Az önce karının bir kaza geçirdiğini söyledin. Birisi onu rıhtıma *çağırmadı*. Böyle düşünseydin bunu polise söylerdin, değil mi?"

Ona fırsat vermeden devam ettim. "Gerçekten *böyle* düşünüyorsan, belki de karının kazasını araştıran polis memuruyla benim görüşmem daha iyi olur çünkü senin bir şey söylemeyeceğin izlenimine kapıldım. Soruşturmalarda böyle olmaması gerekir, değil mi?"

"Karımın ölümüyle ilgili bütün gerçekleri bilmem gerek."

Birden bunun benim için de geçerli olduğunu fark ettim.

Ben de Sheila'nın ölümüyle ilgili böyle hissetmemiş miydim? Ölümüne bir kaza neden olmuştu ama olay hiç mantıklı değildi. Ben de Darren Slocum'ın o anda yaptığını yapmamış mıydım? Gece kursundaki diğer öğrencilerle ve öğretmeniyle konuştuğumda gerçekleri ortaya çıkarmanın peşinde değil

miydim? Evin altını üstüne getirirken ve karımın gizli yerlere içki saklayıp saklamadığını anlamaya çalışırken ben de bazı yanıtlar aramamış mıydım?

Ann hayattayken kocasından bir şeyler gizlemişse, Darren'ın onun ölümünden sonra bunları bilmeye hakkı yok muydu?

Yine de bu karmaşık olaya dahil olmak istemiyordum. Hele Kelly'nin karışmasını hiç istemiyordum.

"Bak " dedim. Ama tam olarak ne söyleyeceğime karar vermeye çalışırken o söze girdi.

"Neden bu sabah evimi aradın?"

"Pardon?"

"Ne dediğimi duydun. Evimi arayıp baldızımla konuştun ve Ann'le görüşmek istediğini söyledin. Neden?"

"Ben sadece..." Henüz ona doğruyu söylemeye hazır değildim. "Kelly'nin oyuncak tavşanı Hoppy'yi gördü mü diye soracaktım. Ama sonra onu bulduk."

"Saçmalama. Ben bir polis memuruyum ve insanlar yalan söylediklerinde hemen anlarım. Neden aradın? Kelly sana ne olduğunu anlattı mı? Bu yüzden mi Ann'le konuşmak istedin?"

Hayır anlamında başımı salladım. "Tanrı aşkına, Darren, o lanet telefon konuşması bu kadar önemliyse neden telefon kayıtlarını incelemiyorsun?"

Yüzünü ekşiterek gülümsedi. "Bunu ben de düşündüm. Bil bakalım ne oldu? Ann arayan ve aranan numaraları silmiş. Sence bu ne anlama geliyor? Bu yüzden Kelly'yle konuşmak istedim."

"Bak," dedim daha yumuşak bir sesle, "Ann'le aranda ne tür sorunlar yaşandığını bilmiyorum ve bunlar her neyse üzgünüm ama bu işe karışmak istemiyorum. Kızım son birkaç haftadır çok zor günler geçirdi. Annesini kaybetti. Diğer çocuklar –senin kızın neyse ki onlardan biri değil– Sheila yüzünden o okula

giden bir çocuk öldüğü için kızıma çok kötü davranıyorlar. Şimdi de arkadaşının annesi öldü. Bunları atlatmak için epey zamana ihtiyacı olacak. Kızımı sorguya çekmene izin veremem. Bunu ne sen ne de *başka* biri yapabilir."

Slocum'ın omuzları düştü. Daha birkaç saniye önce üstüme saldırmaya hazır gibiydi ama şimdi süklüm püklüm karşımda duruyordu.

"Bana biraz yardımcı ol, dostum," dedi.

Birkaç saniye ikimiz de konuşmadık. Ne hissettiğini, yanıtları öğrenmek için ne kadar çaresiz olduğunu anlayabiliyordum.

"Tamam," dedim. "Kelly'yi sizden aldıktan sonra onunla biraz konuştum."

"Öyle mi?"

"Bir anlaşma yapalım. Ben sana ne dediğini anlatayım, sen de onu rahat bırak. Onunla konuşmaktan vazgeç." Kısa bir duraksamadan sonra, "Hiçbir zaman onunla konuşma girişiminde bulunmayacaksın ama," dedim.

Slocum hemen yanıt verdi. "Tamam."

"Ann telefonu kullanmak için odaya girdiğinde Kelly, Emily'yi şaşırtmak için saklandığı dolaptaymış."

"Öyle bir şey olabileceğini tahmin etmiştim," dedi Darren başını sallayarak.

"Kelly'nin söylediğine göre eşinin ilk konuştuğu..."

"Bir dakika. İlk mi? Birden fazla telefon görüşmesi mi yapmış?"

"Kelly öyle düşünüyor. Eşinin ilk konuştuğu kişi muhtemelen bir arkadaşıymış. Kol bileğini incitmiş olan biri. Ann hatır sormak için aramış onu. Sonra diğer kişi aramış ve Ann ona yanıt vermiş."

"Demek ilk telefonu kendisi açtı," dedi Slocum kendi kendine konuşuyormuş gibi. "O halde, bu ilk görüşmede birinin nasıl olduğunu mu sormuş? Bileklerini incitmiş biriymiş, öyle mi?"

"Onun gibi bir şey. Ama sonra diğer kişi aramış. Kelly ilk önce bir pazarlamacı olduğunu sanmış çünkü Ann bir anlaşmadan söz etmiş. Sonra da biraz sinirlenmiş."

"Sinirlenmiş mi?"

"Ann saçmalama yoksa kafana bir kurşun yersin demiş. Ya da buna benzer bir şey."

Slocum biraz düşündü. "Kafana kurşun yersin mi demiş?"

"Evet."

"Başka?"

"Bu kadar."

"Kelly bir isim duymuş mu? Ann o kişiye ismiyle hitap etmemiş mi?"

"Hayır, konuşmada hiç isim geçmemiş."

Darren bir yol ayrımına gelmiş, hangi yöne gideceğini bilemiyormuş gibi görünüyordu. Anlattıklarım onu daha da öfkelendirmiş gibiydi. Soru sorma sırası bana gelmişti.

"Neler oluyor, Darren?"

"Hiçbir şey."

"Yalan söyleme. Başın belada ve ne yapacağını bilemez durumdasın."

Yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. "Başı dertte olan tek kişi ben olmayabilirim."

"Ne dedin?"

"Anladığım kadarıyla kısa süre önce başına talih kuşu konmuş. Son birkaç hafta içinde mesela."

"Ne demek istediğini anlayamadım, Darren."

Sinsi gülümsemesi daha da kötücül bir ifadeye büründü. "Ben sadece seni uyarıyorum. O para sana ait değil. Geri vermezsen başın belaya girer. Bence bir iki gün ne yapacağını düşün çünkü ondan sonra seçeneğin kalmayacak."

"Neden söz ettiğine dair en ufak bir fikrim bile yok. Şimdi ben sana bir şey söyleyeyim: Beni tehdit etmen de senin için tehlikeli bir durum. Ekmeğini neyle kazandığın da hiç umurumda değil."

"Sadece birkaç günün var," dedi giderken, sözlerimi duymamış gibi. "Ondan sonra sana yardım edemem."

"Evine git, Darren. Ailenin sana ihtiyacı var."

Kamyonetine doğru yürürken aniden durdu. "Gerçekten de çok garip bir durum."

"Garip olan ne?"

"Eşlerimiz, yani küçük kız çocukları olan iki yakın arkadaş birkaç hafta arayla kazada ölüyorlar. Böyle bir şeyin gerçekleşme ihtimali sence kaç?"

ON BEŞ

Kelly, Fiona ve Marcus'la arabaya bindikten sonra kahvaltı etmediğini söyledi ve vakit öğleye yaklaştığı için öğle yemeğinin yerini tutacak bir şeyler yiyebilirler mi diye sordu. Kelly'yi önce Stamford Alışveriş Merkezi'ne götürüp küçülen kışlık montunun yerine yeni bir mont alma fikri Fiona'ya aitti. Glen'in, kızının montunun küçüldüğünü fark etmeyeceğinden emindi. Sonra Fiona'nın planı Darien'a geri dönmek ve civardaki özel okullardan ikisini gezip Kelly'ye ne tür okullara gidebileceğine dair bir fikir vermekti. Tabii önce Glen'i ikna etmesi gerekiyordu.

"Stamford kasaba merkezinde yeriz," dedi Fiona. Kelly alışveriş merkezindeki restoranların çok iyi olduğunu, oraya gidene kadar bekleyebileceğini söyledi. Fiona birinin siparişlerini aldığı ve yemeklerini masalarına getirdiği doğru dürüst bir restoranda yemek yemeyi tercih ederdi ama torununu kırmamak için teklifini kabul etti. Hem arkadaşının annesine ne olduğuyla ilgili soru sormak da istiyordu ve torununun keyfi yerine gelirse sorularını yanıtlayabileceğini düşünmüştü.

Marcus ve Fiona, Starbucks'tan birer latte, Kelly de bir dilim salamlı pizza alıp bir masaya oturduktan sonra Fiona ona arkadaşında kaldığı gece iyi vakit geçirip geçirmediğini sordu.

"Eğlenceli olacağını sanıyordum ama o kadar iyi geçmedi."

"Neden?"

"Erkenden eve geri döndüm. Babamı arayıp beni almasını söyledim."

"Neden iyi vakit geçirmedin peki?"

"Aslında başlarda eğleniyordum ama sonra her şey berbat oldu."

Fiona biraz daha öne eğildi. "Neden?"

"Şey, Emily'nin annesi bana çok kızdı."

"Öyle mi?" dedi Fiona. "Sana neden kızdı?"

"Bu konudan söz etmemem gerekiyor."

"Bana neden anlatamayacağını anlamadım. Ben senin büyükannenim. İnsan büyükannesine her şeyi anlatabilir."

"Biliyorum ama..." Kelly gözlerini pizzasına dikip bir parça salam alıp ağzına attı.

"Ama ne?"

"Kimseye anlatmayacağıma söz verdim ve sadece babama anlattım çünkü o benim babam."

"Kime söz verdin?"

"Emily'nin annesine."

Fiona başını salladı. "Ama artık o burada değil," dedi ciddi bir ifadeyle. "Bana olanları anlatırsan, ona verdiğin sözü tutmamış olmazsın."

"Ölen kişilere verilen sözleri tutmamak kötü bir şey değil mi?" diye sordu Kelly.

"Kesinlikle değil."

Marcus başını sallamaya başlamıştı. "Fiona, ne yaptığını sanıyorsun?"

"Pardon?" dedi Fiona aksi bir tavırla.

"Ona baksana. Onu üzmeye başladın. Ağlamak üzere."

Haklıydı. Kelly'nin gözleri dolmuştu ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmek üzereydi.

"Canım, bu konu seni üzüyor olabilir," dedi Fiona, "ama bazen travmatik bir olaydan söz etmek insanı rahatlatabilir."

"Nasıl yani?"

"Sana kötü hissettiren şeyin ne olduğunu anlatırsan, sonrasında kendini daha iyi hissedebilirsin."

"Sanmam."

"Emily'nin annesi senden tam olarak ne tür bir söz vermeni istedi?"

"Telefon görüşmesinden kimseye söz etmememi istedi."

"Telefon görüşmesi," dedi Fiona. "Demek mesele bir telefon görüşmesiydi. Hangi görüşmeydi bu?"

"Duyduğum telefon görüşmesi."

Marcus eşinin sorularını onaylamıyormuş gibi başını sallıyordu ama Fiona onu görmezden geldi.

"Birinin telefon konuşmasını mı dinliyordun?"

"Özellikle dinlemek istemedim," dedi Kelly hemen. "Bunu asla yapmam. O dediğine kulak misafirliği derler."

"*Kulak misafiri olmak* derler, Kelly," diye düzeltti Fiona büyük bir ciddiyetle. "Madem özellikle dinlemiyordun, konuşmayı nasıl duydun?"

"Saklanıyordum. Emily'yle oyun oynuyorduk. Zaten annesi konuşurken fısıldadığı için pek bir şey de duymadım." Gözyaşı nihayet yanağından aşağı süzüldü. "Bundan söz etmek zorunda mıyım?"

"Kelly, bu konu canını sıkıyor olabilir ama bence...

"Biraz konuşabilir miyiz?" dedi Marcus eşine.

"Ne dedin?"

"Canım," dedi Marcus, cüzdanından on dolar çıkarıp Kelly'ye vererek. "Haydi, git kendine bir de tatlı al."

"Ama daha pizzamı bitirmedim."

"Tatlını hemen alırsan, pizzanı bitirir bitirmez yemeye başlayabilirsin."

Kelly on doları aldı. "Tamam." Onun seke seke dondurma büfesine gidişini izlediler.

"Neyin var senin?" dedi Marcus.

"Bir şeyim yok."

"Çocuğun annesi öldü. Şimdi de en yakın arkadaşının annesi öldü. Güzel bir gün geçirsin diye onu dışarı çıkardık ama sen onu sorguya çekiyorsun."

"Benimle bu ses tonuyla konuşma."

"Fiona, bazen... Bazen insanların üstünde nasıl bir etki yarattığını fark etmiyorsun. Sen... Hiç mi empati kuramıyorsun?"

"Bu ne cüret?" dedi Fiona hışımla. "Ben bu soruları onun *iyiliğini* istediğim için soruyorum."

"Hayır," dedi Marcus başını sallayarak. "Aklından başka bir şey geçiyor. Ann Slocum'dan hiç hoşlanmadığın için mi böyle davranıyorsun?"

"Neden söz ediyorsun?"

"Çanta partisi miydi neydi, ona orada nasıl davrandığını gördüm. Ona nefretle bakıyordun. Bütün gece ona karşı küçümseyici bir tavır takındın."

Fiona sert bir ifadeyle ona baktı. "Saçmalıyorsun. Nereye varmaya çalıştığını anlamadım."

"Buna izin veremeyeceğimi söylüyorum. Artık bu çocuğu rahatsız etmeyeceksin. Onu alışverişe ve çok istiyorsan o okullara götürürüz ama Glen'in pazartesiden cumaya kadar kızını görmemeyi kabul edeceğini nasıl düşündüğünü bilemiyorum. Sonra da eve döneceğiz."

"O benim torunum, senin değil."

"Çok komik çünkü onu bir tek ben önemsiyorum."

Fiona bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama Kelly'nin bir elinde dondurması, diğer elinde cep telefonuyla birkaç adım ötede olduğunu fark etti.

Telefonu Fiona'ya uzattı. "Babam seninle konuşmak istiyor."

ON ALTI

Darren Slocum'ın ziyaretinden sonra sarsılmış bir halde içeri girdim. Mutfağa geçip hemen Kelly'yi aradım.

"Selam, baba."

"Selam, tatlım. Neredesin?"

"Alışveriş merkezinde dondurma yiyorum."

"Hangi alışveriş merkezindesiniz?"

"Stamford'dayız."

"Büyükannenle konuşabilir miyim?"

"Bir dakika. Masaya gideyim."

Arka planda insanların konuşma seslerini ve alışveriş merkezinde çalan sıkıcı müziği duyabiliyordum. Kelly," Babam seninle konuşmak istiyor," dedi.

"Evet, Glen?" Fiona'nın sesi Kelly'nin dondurması kadar soğuktu.

"Fiona, bu gece Kelly sizde kalabilir mi?" Fiona'nın evinde Kelly'nin yedek pijamalarının, diş fırçasının ve birkaç gün yetecek kadar giysisinin olduğunu biliyordum.

Kısa bir sessizlikten sonra Fiona, "Biraz erken değil mi, Glen?" diye fısıldadı. Kelly'nin duymaması için fısıldadığını fark ettim.

"Affedersin?"

"Birini eve çağırmak için erken değil mi? Yoksa yan komşunuz mu? Mueller denen kadın mı? Sheila ondan söz etmişti. Biz arabayla uzaklaşırken onun kapıdan bizi izlediğini fark ettim. Kızım öleli daha üç hafta bile olmadı biliyorsun."

Kan beynime sıçradı. "Siz gittikten sonra Ann Slocum'ın kocası geldi. Çok üzgündü." Gözlerimi kapayıp üçe kadar saydım.

"Ne?"

"Bilemiyorum, biraz saçmaladı. Kelly'yle konuşmak istedi ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Geri gelmeye ve onunla konuşmaya çalışabilir. O yüzden, Kelly bu akşam sizinle kalırsa daha iyi olur diye düşündüm."

"*Saçmaladı* derken, tam olarak ne dedi?"

"Uzun hikâye, Fiona. Şu anda bana yarına dek Kelly'ye kadar bakarak yardımcı olabilirsin. Bu meselenin kapandığından emin olana dek."

Marcus'un "Neler oluyor?" diye sorduğunu duydum.

"Bir dakika," dedi Fiona ona. "Evet, elbette, bizimle kalabilir. Sorun değil."

"Teşekkür ederim." Az önce ima ettiği şey için ufak da olsa bir özür dileyecek mi diye bekledim.

Özür dilemek yerine, "Kelly seninle konuşmak istiyor," dedi.

"Baba? Ne oldu?"

"Bu gece büyükannenle kalacaksın. Sadece bu gece."

"Tamam," dedi Kelly. Sesi heyecanlı değildi ama üzgünde de sayılmazdı. "Bir sorun mu var?"

"Her şey yolunda, tatlım."

"Emily'nin annesine ne olduğunu öğrendin mi?"

"Bir kazaymış, canım. Arabanın lastiğini kontrol etmek isterken yaralanmış."

Kelly biraz bunu düşündü. "O halde Emily'yle ortak bir noktamız var."

Kelly'nin, Ann'in telefon konuşmasıyla ilgili duyduklarını anlattığımda Darren Slocum tatmin olmuş gibiydi ama içimden bir ses onun yalan söylediğine karşı beni uyarıyordu. Fiona'ya dediğim gibi geri gelebileceğinden endişe ediyordum ve Kelly'yi bir gün daha ondan uzak tutmak iyi bir fikirdi. Kısa süre önce başıma talih kuşu konduğunu söyleyerek neyi kastettiğini anlamamıştım. Henüz Sheila'nın mezarının üstünde ot bile bitmemişti ve onu bir kazada kaybettiğim için şanslı olduğumu mu ima ediyordu?

Benim gibi, eşini kaybetmiş bir adamın üzüntüden saçmaladığını düşünmekten başka çarem yoktu.

Öğle yemeğinden sonra Garber İnşaat'ın ofisine gittim. Ofisimiz Cherry'den hemen sonra, Just Inn Time Oteli'ne varmadan Connecticut Alışveriş Merkezi'nin bulunduğu sokağın ortalarındaydı. İşlerle biraz ilgilenmeyi başardığım halde sesli mesajlara odaklanamadığımı fark ettim. Mesajı bırakan herkesi aramayı planlamıştım ama birden onlarla konuşamayacağımı ya da işlerin neden ağır gittiğiyle ilgili şikâyetlerini dinlemek için evlerine gidemeyeceğimi hissettim. Ama Sally pazartesi sabahı herkesi geri arasın diye notlar hazırladım. Erkek arkadaş seçimi şüpheli olmasına rağmen Sally işinde gayet iyiydi. Birçok projenin ayrıntısını aklında tutabildiği için ona çoklu görev elemanı derdik. Onun aynı anda bir fayans malzemeleri tedarikçisiyle karmaşık bir telefon görüşmesi yaptığına ve bir başka inşaatta ihtiyacımız olan su tesisatı malzemelerinin listesini çıkardığına şahit olmuştum. Zihninde birkaç programın aynı

anda çalışmasından hoşlandığını, bu yüzden de bir gün sistem çökmesi yaşamaya hakkı olduğunu söylerdi.

Ofisten çıktıktan sonra birkaç şey almak için bir ShopRite mağazasına girdim. Akşam yemeği için biftek, Kelly'nin ve benim öğle yemeklerimiz için bir hafta yetecek kadar salam, ton balığı ve havuç almayı planlıyordum. Havuç yemeye bayılmıyordum ama Sheila sırf Kelly'nin değil, benim de havuç yemem için ısrar ederdi. Bu da bana garip gelirdi. Vefat eden eşime çok kızgın olabilirdim ama yine de isteklerine saygı göstermek istiyordum.

Kelly birinci sınıfa başladığında, hayatında ilk kez okula öğle yemeklerini götürmek zorunda kalmıştı. Her gün beslenme çantasına bir paket patates cipsi de koyalım diye bize yalvarırdı. Arkadaşı Kristen okula her gün patates cipsi getiriyor, Kelly de aynı şeyi yapmak için can atıyordu. Kristen'ın annesinin ona her gün zararlı şeyler yedirmesinin annesini ilgilendirdiğini söylemiştik. Ama biz bunu yapmayacaktık.

Kelly, Rice Krispie mısır gevreğinden atıştırmalık hazırlar mıyız diye sormuştu. İçlerinde eritilmiş marşmelov olmasına rağmen mısır gevreğinin daha sağlıklı olduğunu söylemişti. Böylece Sheila ona bir hafta yetecek kadar atıştırmalık hazırlamıştı. Erimiş tereyağıyla marşmelovlu mısır gevreği tanelerini kocaman bir kâsede karıştırmış, sonra bir tavaya alıp düzleştirmişti. İkisi mutfağı çok dağıtmışlardı ama Kelly okula atıştırmalığını her gün mutlu mesut götürmeye başlamıştı.

Bir ay kadar sonra Kristen oyun oynamak için bize geldiğinde, atıştırmalıkların içine çikolata parçaları da koyabilir miyiz diye sormuştu. Çikolatalı atıştırmalıklara bayıldığını söylemişti. Sonradan Kelly'nin arkadaşıyla atıştırmalıklarla patates cipslerini değiş tokuş ettiklerini öğrenmiştik.

Markette mısır gevreklerinin önünden geçerken bunu hatırlayıp gülümsedim. Çok uzun zaman öncesine ait bir anı gibiydi. Bir akşam Kelly'yle o atıştırmalıkları hazırlamak eğlenceli olabilirdi. Kelly üçüncü sınıfa geçtiğinde onları sevmeye başlamıştı.

Elimi kutulardan birine uzattığımda, otuzlu yaşlarının sonlarında ya da kırklı yaşlarının başlarında gibi görünen bir kadın da elini uzattı. Yanında kahverengi saçlı, kot pantolon ve kot ceket giymiş, ayaklarında çizgili ve karışık desenli koşu ayakkabıları olan bir genç de vardı. On altı, on yedi yaşlarında olmalıydı.

Dirseklerimiz çarpışınca, "Affedersiniz," dedim kadına. "Siz alın, lütfen."

Ona baktığım an donakaldım. Kadının ve yanındaki çocuğun kim olduklarını anlamam bir saniye bile sürmemişti.

Kadın Bonnie Wilkinson'dı. Brandon'ın annesi ve Connor'ın karısıydı.

Sheila'nın arabasına çarpan arabada ölen iki kişi.

Yanındaki genç de büyük oğlu Corey olmalıydı.

Çocuğun gözleri donuktu. Gözyaşları tükenmiş, gözlerinin feri sönmüş gibiydi.

Kadının bluzu ve pantolonu üstünde emanet gibi duruyordu. Yüzü gergin ve soluktu. Kim olduğumu anlayınca ağzı şaşkınlıktan açık kaldı.

Alışveriş arabasını geri çekip yanlarından geçmeye karar verdim. Rice Krispies almasam da olurdu. Başka bir zaman alabilirdim. "Ben yolunuzdan çekileyim," dedim.

Kadın en sonunda alçak sesle konuşmayı başardı. "Gününü göreceksin," dedi.

Durdum. "Affedersiniz?"

"Belanı bulacaksın," dedi. "Hak ettiğini bulacaksın." Oğlunun donuk gözleri beni âdeta delip geçiyordu.

Yarısına kadar dolu olan alışveriş arabasını bıraktığım gibi marketten çıktım.

İhtiyacım olan şeyleri Super Stop & Shop'tan aldım. Rice Krispies yerine lazanya yapmak için gerekli olan malzemeleri satın aldım. Sheila kadar lezzetli yapamazdım ama deneyecektim.

Doug Pinder'a uğramak için yolumu uzattım.

Babam, onu ben Bates'ten mezun olduğum sıralarda işe almıştı. O zaman yirmi üç yaşındaydı, benden bir yaş büyüktü. Senelerce birlikte çalışmıştık ama yakın bir tarihte olmasa bile ileride patron olacağımı herkes biliyordu.

O sırada Bridgeport'taki bir çiftlik evinin inşaatıyla ilgilenmekte olan babam, bir kamyonetten ağır suntadan kontraplak indirirken birden kalbini tutup yere yığılmıştı. İlk yardım görevlileri başı çimlere değmeden öldüğünü söyleyeceklerdi. Ambulansta onunla hastaneye giderken ince telli, kır düşmüş saçlarının arasına takılan otları ayıklamıştım.

Babam altmış dördündeydi. Bense otuz yaşındaydım. Doug Pinder'ı müdür yardımcım yaptım.

Doug sağ kolum olmuştu. Esas uzmanlık alanı halı döşemeydi ama inşaatla ilgili diğer alanları da işlerin geri kalanını takip edecek kadar iyi biliyor ve gerektiğinde o işlere de koşturuyordu. Ben daha içine kapanık bir tiptim ama Doug dışa dönük, neşeli bir adamdı. İş yerinde gerginlik yaşandığında Doug olana bitene benden çok daha başarılı bir şekilde müdahale ediyor, herkesin moralini düzeltebiliyordu. Senelerce onsuz ne yaparım diye düşünmüştüm.

Ama son birkaç aydır Doug biraz tuhaftı. Artık ofisin espri kaynağı değildi ve neşeli olmaya çalıştığında içten

davranmadığı anlaşılıyordu. Evde sorunlar yaşadığını biliyordum. Sorunlarının parayla ilgili olduğunu da anlamıştım. Doug ve eşi Betsy dört sene önce yeni bir eve taşındıklarında, neredeyse hiç peşinatı olmayan, şu kulağa fazla iyi gelen ev kredilerinden çekmişler, ama sonraki yıl yenileme zamanı geldiğinde, aylık ödemelerinin iki misline çıktığını öğrenmişlerdi.

Betsy bir süre önce kapanan bir GM şubesinin muhasebesinde çalışıyordu. Sonra kendine Bridgeport'taki bir mobilya mağazasında yarı zamanlı bir iş bulmuştu ama eski maaşının yarısını anca kazanıyordu. Doug'a ödediğim maaş bu süreç boyunca aynı kalmıştı ama zor durumda olduğunu tahmin edebiliyordum. Hatta başı dertte bile olabilirdi. İnşaat ve tadilat işleri yavaşladığında, yanımda çalışan kimsenin maaşında kesinti yapmamak için direnmiştim. En azından Doug, Sally, Ken Wang ve sınırın kuzeyindeki elemanımız Stewart gibi ofisin demirbaşlarının maaşlarında kesintiye gitmemiştim.

Pinderlar, Indian Gölü yakınlarındaki Roses Mill Yolu'nun sonunda iki katlı, ahşap bir evde yaşıyorlardı. Evin önüne yanaştığımda, ikisinin arabası da –Doug'ın on yıllık Toyota kamyoneti ve Betsy'nin kiralık Infiniti marka aracı– garaj yolunda duruyordu.

Tam kapıyı çalacaktım ki evden tartışma sesleri geldiğini duydum. Biraz durup sesleri dinledim ve içeride nasıl bir hava estiğini anladığım halde –tartışmaya "çirkin" denebilirdi– tam olarak ne dediklerini anlayamadım.

Sesi duyabilsinler diye sert bir şekilde kapıyı çaldım.

Gürültü bir düğmeye basılmış gibi anında kesildi. Bir saniye sonra Doug kapıyı açtı. Yüzü kıpkırmızıydı ve alnında boncuk boncuk terler birikmişti. Gülümseyip sineklik kapıyı açtı.

"Hey! Selam! Kimler gelmiş! Bets, Glenny geldi!"

Üst kattan, "Selam, Glen!" diye seslendi Betsy. Sesi beş saniye önce birbirlerini gırtlaklamaya çalışmamışlar gibi neşeliydi.

"Selam, Betsy," diye seslendim.

"Bira içer miydin?" diye sordu Doug beni mutfağa götürürken.

"Hayır, ben..."

"Haydi, bir tane iç bari."

"Peki tamam. Neden olmasın."

Mutfağa giderken telefonun yanındaki açılmamış zarflar dikkatimi çekti. Fatura gibiydiler. Birkaçının sol üst köşesinde banka ve kredi kartı logoları vardı.

"Hangisinden istersin?" diye sordu Doug buzdolabını açarken.

"Ne varsa, fark etmez."

İki tane Coors kutu bira çıkarıp birini bana uzattı ve kendi birasının kapağını açtı. Kutuları tokuşturabilelim diye birasını bana doğru uzattı. "Hafta sonunun şerefine," dedi. "Hafta sonunu kim icat ettiyse elini sıkmak isterim."

"Haklısın."

"Uğramakla ne iyi ettin. Çok iyi oldu. Maç izlemek ister miydin? Bir yerlerde maç yayını olmalı. Henüz ben de bakmadım gerçi. En azından golf turnuvasını yayınlıyorlardır. Bazıları golf turnuvalarını izlemeyi sevmez. Fazla ağır gittiğini söyler ama ben severim. Yeteri kadar insan sahadaysa, kamera bir delikten ötekine hareket eder. Böylece insanların sahada yürüyüp durmalarını izlemek zorunda kalmazsın."

"Çok kalamam," dedim. "Markete uğramıştım, aldıklarım arabada. Bazılarını buzdolabına koymam gerek."

"Şimdilik bizim buzdolabına koyabilirsin," dedi Doug neşeli bir tavırla. "Arabadan çıkarayım mı? İstersen torbaları içeri taşırım."

"Hayır. Bak, seninle bir şey konuşmak istiyordum, Doug."

"Kahretsin. Yoksa inşaatlardan birinde sorun mu var?"

"Hayır, herhangi bir sorun yok."

Doug'ın yüzü asıldı. "Lanet olsun. Glen, beni işten çıkarmıyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle hayır."

Gergin bir ifadeyle gülümsedi. "Çok rahatladım. Tanrım, kalbim duracaktı."

Betsy mutfağa girip yanıma geldi ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Güçlü adamım nasıl bakalım?" diye sordu ama topuklu ayakkabılarıyla neredeyse benim kadar uzundu.

"Selam, Bets."

Betsy ufak tefek bir kadındı; boyu bir altmış ya var ya yoktu ve bunu telafi etmek için yüksek topuklu ayakkabılar giyerdi. O sırada üstünde çok kısa siyah mini bir etek, beyaz renkli dar bir bluz ve bir ceket vardı. Kolunda da kenarında Prada amblemi olan bir çanta takılıydı. Ann Slocum'ın evimizde düzenlediği sahte çanta partisinde almış olabilirdi. Doug'ın yerinde olsaydım, karımın evden bu kılıkla çıkmasını istemezdim doğrusu. Bir fahişe gibi görünmese de kıyafeti bir hayli dikkat çekiciydi.

"Ne zaman döneceksin?" diye sordu Doug karısına.

"İşlerim bittiğinde," dedi Betsy.

"Sakın..." Doug birden sustu. "Tamam, kendini çok yorma."

"Merak etme, çılgınca bir şey yapmayacağım." Betsy bana gülümsedi. "Doug bir alışveriş delisi olduğumu düşünüyor." Başını salladı. "Alkolik olabilirim *belki* ama alışveriş delisi değilim." Bir kahkaha patlattı ama birden yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi. "Aman Tanrım, Glen, çok özür dilerim."

"Sorun değil."

"Düşünmeden konuştum." Koluma dokundu.

"Senin sorunun da bu zaten," dedi Doug.

Betsy ona çok yaşa dermiş gibi tatlı bir sesle, "Siktir git," dedi. Elini kolumdan çekmeden, "Ne durumdasın? Zavallı Kelly nasıl?" diye sordu.

"İdare ediyoruz."

Kolumu hafifçe sıktı. "Her düşünmeden konuştuğumda kenara bir dolar koysaydık şimdiye zengin olurduk. Küçük kızını benim için öp. Gitmem gerek."

"Glenny ve ben biraz takılacağız," dedi Doug. Oysa ona çok vaktim olmadığını açıkça söylemiştim. Betsy'nin gidecek olmasıysa beni rahatlatmıştı. Doug'a karısının önünde onu utandıracak bir şey söylemek istemiyordum.

Betsy'nin kocasına bir hoşça kal öpücüğü vermeyeceğini düşünerek yanılmamıştım. Upuzun topuklarının üstünde döndü ve gitti. Ön kapı kapandıktan sonra Doug asabi bir ifadeyle sırıttı. "Fırtına sona erdi."

"Her şey yolunda mı?"

"Elbette! Her şey gayet iyi."

"Betsy iyi görünüyordu."

"Ah, Betsy kendine çok iyi bakar, bundan emin olabilirsin." Bunu pek de karısıyla gururlanan bir adam gibi söylememişti. "Emin olunacak bir şey varsa tabii." Bu sefer Doug zoraki bir kahkaha patlattı. "Yemin ederim, bazen karımın ne kadar alışveriş yaptığını görsen, bodrum katında para bastığımı düşünürdün. Bir yerlerde gizli parası olmalı."

Bakışları telefonun yanındaki kapalı zarflara kaydı. Oraya gidip çekmeceyi açtı ve zarfları içine attı. Çekmecede başka zarflar da vardı.

"Ortalık dağınık görünmesin," dedi.

"Dışarıda oturalım," dedim.

Biralarımızı alıp verandaya çıktık. Ağaçların arkasından 95. otoyoldan gelen trafiğin sesini duyabiliyordum. Doug sigara paketini çıkarıp bir sigara aldı ve dudaklarının arasına koydu. Şirkette çalışmaya başladığında tiryakiydi ama birkaç sene sonra bırakmıştı. Son altı aydır yine içiyordu. Sigarasını yakıp bir nefes çekti ve dumanı burun deliklerinden dışarı verdi. "Çok güzel bir gün."

"Evet, harika bir gün."

"Serin ama golf oynamaya devam ediyorlar."

"Bugün Sally uğradı," dedim.

Bana baktı. "Öyle mi?"

"Yanında Theo da vardı."

"Tanrım, Theo. Sence Sally onunla gerçekten de evlenecek mi? Adamdan hoşlanmıyor değilim ama Sally kendine daha iyi birini bulabilir."

"Theo ona neden iş vermediğimi sordu."

"Sen ne dedin?"

"Doğruyu söyledim. Özensiz çalıştığını ve Wilson evindeki yangına onun döşediği elektrik tesisatının yol açmış olabileceğini."

"Ah!" Birasından bir yudum alıp sigarasından bir nefes çekti. "O kadar mı?"

"Sally seni gammazladı, Doug."

"Ne?"

"Çok üzgün olduğunu söyledi ama ona başka seçenek bırakmamışsın."

"Ne demek istediğini anlayamadım, Glenny."

"Aptala yatma. Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz."

Gözlerimin içine baktı ama sonra bakışlarını yere çevirdi. "Özür dilerim."

"Avansa ihtiyacın varsa, bunu bana söyle."

"Vardı ve sen hayır dedin. Geçen sefer sorduğumda kabul etmemiştin."

"O halde konu orada kapanmalıydı. Yapabileceğim bir şey olursa yaparım zaten. Hepimiz zor günler geçiriyoruz. İşler giderek azalıyor ve Wilsonların evinin sigortası yoksa ödemelerde çok geri kalacağız. Bu yüzden sakın beni atlayıp da Sally'den avans isteme."

"Çok zor durumdaydım."

"Doug, insanlara ne yapmaları gerektiğini söylemekten hoşlanmam. Hayatlarını nasıl yaşadıkları beni ilgilendirmez diye düşünürüm. Ama seni ayrı tutacağım. Avans istekleri. Açılmamış ödeme emirleri. Boğazınıza kadar borçtayken Betsy'nin alışverişe çıkması..."

Yüzüme bakamadı. Büyük bir dikkatle ayakkabılarını inceliyordu.

"Kontrolü eline alman gerek ve bunu hemen yapmalısın. Muhtemelen evi satman, arabalardan birini ve bazı eşyalarını elden çıkarman ve her şeye sıfırdan başlaman gerekecek. Ama bunu yapmalısın. Güvenebileceğin tek şey şirketimdeki işin. Ama bana oyun oynamadığın sürece."

Birasını yere koydu, sigarasını attı ve elleriyle gözlerini kapattı. Ağladığını görmemi istemiyordu. "Berbat bir durumdayım," dedi. "Tam anlamıyla boku yemiş haldeydim. Bize yalan söylediler."

"Kim yalan söyledi?"

"Herkes. Her şeye sahip olabileceğimizi söylediler. Ev, arabalar, Blu-ray setler, geniş düz ekran televizyonlar, dilediğimiz her şey. Boğazımıza kadar borca batmışken bile postadan kredi kartları geliyordu. Betsy can simidiymiş gibi bu kartlara sarılıyor ama bizi daha da dibe çekiyorlar."

Burnunu çekip gözlerini sildi ve nihayet bana baktı. "Bana hiç kulak asmıyor. Ona bir şeyleri değiştirmemiz gerektiğini söylüyorum ama endişelenmememi, her şeyin yoluna gireceğini söylüyor. Anlamıyor."

"Sen de anlamıyorsun," dedim. "Çünkü bu durumun devam etmesine izin veriyorsun."

"Şu an ne durumdayız biliyor musun? Yirmi tane kredi kartımız var. Bir tanesini diğerinin borcunu ödemek için kullanıyoruz. Artık ne yaptığımızı takip etmekte bile zorlanıyorum. Faturaları açamıyorum. Bilmek istemiyorum."

"Ama sana destek olabilecek insanlar var," dedim. "Bu tür sorunlar için sana yardım edebilecek kişiler var."

"Bazen kafama bir kurşun sıkmak daha kolay olurdu diye düşünüyorum."

"Doug, öyle düşünme. Ama bu sorunu halletmen gerek. Düştüğün bu çukurdan çıkman uzun sürecek ama hemen bir şeyler yapmaya başlarsan daha çabuk kurtulursun. Her sıkıştığında benden medet umamazsın ama benimle konuşabilirsin. Sana elimden geldiğince yardım ederim." Ayağa kalktım. "Bira için teşekkürler."

Doug ayağa kalkamadı. Başını yine önüne eğdi.

"Tamam, teşekkürler," dedi ama sesi içten değildi. "Sanırım, bazı insanlarda minnet duygusu kısa ömürlü oluyor."

Yanıt verip çıkıp gitmek arasında kaldım. Birkaç saniye sonra, "Hayatımı sana borçlu olduğumu biliyorum, Doug," dedim. "O bodrum katında dumanların arasında yolumu bulamayabilirdim. Ama bana karşı bunu bir koz olarak kullanamazsın. O konu para meselesinden ayrı."

"Tabii," dedi bahçesine bakarak. "Sanırım, telefon açmamı da istemezsin."

Durdum. "Ne telefonu?"

"Seni uzun zamandır tanıyorum, Glenny. Her işi kitabına göre yapmadığını bilecek kadar hem de. Bir, iki sırrın olduğunu bilecek kadar."

Ona bakakaldım.

"Kara günler için kenarda köşede hiç paran olmadığını söyleme sakın." Ses tonu giderek kendinden daha emin çıkıyordu.

"Bunu yapma, Doug. Sana yakışmıyor."

"İsim vermeden açılan tek bir telefonla, sen daha ne olduğunu anlamadan vergi dairesi başına üşüşür. Ama sen ufak tefek birkaç sorunu olan bir dostuna yardım elini uzatmıyorsun. Bunu biraz düşün istersen, Glenny."

ON YEDİ

Evinin arka verandasında olan Darren Slocum cep telefonuyla bir yeri daha aradı.

"Evet?" dedi aradığı adam.

"Benim, Slocum."

"Kim olduğunu biliyorum."

"Olanları duydun mu?"

"Neyi?"

"Karımı."

"İstersen ne olduğunu sen anlat."

"Öldü. Dün gece öldü. Rıhtımdan aşağı düştü." Slocum adamın bir şey demesini bekledi. Yanıt gelmeyince, "Hiçbir şey demeyecek misin?" diye sordu. "Ne olduğunu merak etmiyor musun? Tek bir sorun bile yok mu?"

"Çiçekleri nereye yollayayım?"

"Dün gece Belinda'yı ziyaret ettiğini biliyorum. Ödünü koparmışsın. Ann'i aradın mı? Onunla buluşmak istedin mi? Sen miydin? Karımı öldüren kişi sen misin, seni pislik?"

"Hayır." Kısa bir sessizlik oldu. "Sen mi öldürdün onu?"

"Ne? Hayır!"

"Dün gece on gibi evinizin önünden geçtim," dedi. "Karının arabası da senin kamyonetin de yoktu. Belki de onu rıhtımdan aşağı sen itmişsindir."

Slocum gözlerini kırpıştırdı. "Birkaç dakikalığına dışarı çıkmıştım. Ann gittiğinde onu takip etmeye çalıştım ama hangi yöne gittiğini bilemediğim için eve geri döndüm."

Birkaç saniye boyunca ikisi de konuşmadı. En sonunda adam, "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Başka bir şey mi? *Başka ne olabilir*?"

"Evet. Başka bir şey var mı diye sordum. Ben yas danışmanı falan değilim. Karına ne olduğuyla da ilgilenmiyorum. Ben bir iş adamıyım. Bana borcun var. Beni aradığında bununla ilgili bir şeyler söylemeni beklerim."

"Paranı geri alacaksın."

"Arkadaşına iki günü olduğunu söyledim. Aradan bir gün geçti bile. Sana da bu kadar süre tanıyabilirim."

"Bak, bana biraz daha vakit verirsen elime biraz para geçecek. Sana bu şekilde ödeme yapmayı düşünmüyordum ama Ann'in... hayat sigortası vardı. Öylesine yaptırmıştık. Bana ödeme yaptıklarında yeteri kadar param olacak."

"Bana şu anda borçlusun."

"Bak, para *gelecek* diyorum. Şu an bir cenaze töreni düzenlemekle meşgulüm."

"Karın, Canal Sokağı'nda bana ödeme yaparken şahit olduklarını sana da anlatmıştır herhalde."

Ölü Çinli tüccar. Yanlış zamanda yanlış yerde olan iki kadın.

"Evet," dedi Slocum.

"O da bana borçluydu."

"Tamam, tamam," dedi Slocum. "Bu arada, paranın nerede olduğunu biliyorum sanırım."

"Paranın mı?"

"Garber, Belinda'ya arabanın tamamen yanmadığını söylemiş. Kadının çantasını kurtarmışlar ve içinde para yokmuş."

"Devam et."

"Yani arabanın başka bir yerinde, mesela torpido gözünde kalmış olabilir ama zarfı yanında taşımış olması daha mantıklı. Çantasına koymuştur."

"Tabii olay yerine ilk varan, senin sıkı ahlâk kurallarına bağlı polis memurlarından biri onu bulmadıysa."

"Bir sürü olay mahallinde çalıştım. İnan ki ölü bir kadının çantasını karıştıran bir polis memuru görmedim. Bir kadının çantasında en fazla yüz dolar ya da birkaç kredi kartı bulabilirsin. Kimsenin aklına içinde altmış bin dolar olan bir zarf gelmez."

"O halde zarf nerede?"

"Belki de kadın parayı ödemeyi hiç düşünmüyordu. Belki de kendisine saklıyordu. Kocasının zor durumda olan bir şirketi var sonuçta."

Adam yanıt vermedi.

"Orada mısın?"

"Düşünüyorum," dedi adam. "O gün beni arayıp bir mesaj bırakmış. Bir sorunla karşılaştığını, geç kalacağını söylemiş. Belki de sorun kocasıydı. Parayı görünce elinden almış olabilir."

"Olabilir," dedi Slocum.

Birkaç saniyelik bir sessizlikten sonra, "Sana bir iyilik yapacağım," dedi adam. "Bunu bir vefat izni olarak düşün. Garber'ı ziyaret edeceğim."

"Tamam ama beni dinle. Ne yapman gerekiyorsa yap ama bunu onun önünde yapma... Yani adamın bir çocuğu var."

"Bir çocuğu mu var?"

"Benimkiyle aynı yaşta bir kızı var. İkisi arkadaş."

"Harika."

ON SEKİZ

Babam iyi bir adamdı.

İşiyle gurur duyardı. Yaptığı işe tüm enerjisini vermesi gerektiğini düşünürdü. Başkalarına saygılı davrandığınızda saygı gördüğünüze inanırdı. Hiçbir işi kestirme yoldan yapmazdı. Birinin mutfak tadilatı için yirmi bin dolar ücret talep ederse, işin gerçekten o kadara mal olacağını düşündüğü için o ücreti söylerdi. O paranın karşılığında en kaliteli malları seçer, kusursuz bir işçilikle işi bitirirdi. Birisi ona aynı işi on dört bine yaptırabileceğini söylerse, "On dört bin dolarlık bir iş istiyorsan, şu adama yaptırmanız gerek. Tanrı sizi korusun," derdi. Aynı kişi diğer müteahhidin yanlış yaptığı şeyleri düzelttirmek için onu tekrar aradığında, babam ona bir karar verdiğini ve sonuçlarına katlanması gerektiğini tatlı bir dille anlatırdı.

Babamla gizli kapaklı bir iş çeviremezdiniz. İnsanlar buna hep çok şaşırırdı. Ödemeyi nakit yaparlarsa, babamın gelir beyan etmek zorunda kalmayacağını düşünüp ücreti düşürmesini beklerlerdi.

Ama babam, "Ben vergimi öderim," derdi. "Bundan hoşlandığımı söyleyemem ama doğru olan vergi ödemek. Sabahın birinde birisi evime girmeye çalıştı diye polisi ararsam, gelmelerini beklerim. Bütçe yeterli değil diye polis memurlarını işten

çıkardıkları için kendi başımın çaresine bakmam gerektiğini duymak istemem. Vergi kaçıranlar hepimize zarar veriyorlar. Topluma zarar veriyorlar," derdi.

Fakat herkes onunla aynı fikirde değildi. Eskiden de değillerdi, o dönem de değillerdi. Ama ben bu yüzden ona saygı duyardım. Babam bazen annemi ve beni deli edecek kadar ilkeli bir adamdı. İnançları doğrultusunda yaşardı. İkiyüzlü değildi.

Yaptığım bazı şeyleri kesinlikle onaylamazdı.

Yasalara uyan bir vatandaş olduğumu düşünürüm. Bankaları soymam. Kayıp bir cüzdan bulursam, içindeki parayı alıp cüzdanı çöpe atmam. Sahibine ulaştırılması için çaba sarf ederim. Araba sürerken hız kurallarına uymaya çalışırım. Bir yere saparken sinyal veririm.

Hiç kimseyi öldürmedim hatta incitmedim. Evet, gençliğimde birkaç bar kavgasına karışmış olabilirim. Yumruklarımı konuşturduğum da olmuştur ama sonrasında hepimiz birkaç kadeh daha içip olayı unuturduk.

Hiçbir zaman sarhoş araba kullanmadım.

İtiraf edeyim, seneler içinde işler yavaş gittiğinde "kayıt dışı ekonomiye" katkıda bulundum. Bir işten birkaç yüz dolar, başka bir işten birkaç bin dolar kazandığım oldu. Bunlar genellikle özel olarak yaptığım işlerdi. Hâlâ babam için çalışırken ve şirketin başına geçtikten sonra boş vakitlerimde, hafta sonlarında yaptığım işlerdi. Sokağın ilerisindeki birisi için bir veranda. Komşular için bir bodrum katı tadilatı. Bir arkadaşın garajı için yeni bir çatı. Bunlar şirket için ufak sayılabilecek ama benim için kusursuz işlerdi.

Biraz yardıma ihtiyacım olduğunda yakın arkadaşım Doug'dan yardım isterdim. Ona elime geçen nakit paradan ödeme yapardım. Elim darda olduğunda bu özel işlerden

kazandığım parayı kullanmış ama çoğunu biriktirmeyi başarmıştım. Herhangi bir yerde kayıtlı olmasını istemediğim için de bodrum katındaki ofisimin ahşap panellerinden birinin arkasında saklıyordum. Bu paradan benim dışımda sadece Sheila'nın haberi vardı. Zaten olsa olsa on yedi bin dolardan birazı vardı.

Doug tam olarak ne kadar biriktirdiğimi ya da parayı ne yaptığımı bilmiyordu ama resmî bir şekilde kayıt altına alınmamış bir miktar param olduğunu biliyordu. Aynı şeyi kendisi de yapmıştı. Ama bana tehdit savururken, kaybedecek daha çok şeyi olan tarafın ben olduğumun bilincindeydi. Ne de olsa ben şirket sahibiydim.

Devlete milyonlarca dolarlık bir kazık atmamıştım. Enron ya da Wall Street değildim. Ama vergi idaresinin memnuniyetle cebe indireceği birkaç bin dolarım vardı. Bu parayı gizlediğimi öğrenirp onlara borçlu olduğumu söylerlerse, zaman içinde onlara geri ödeme yapmanın bir yolunu bulurdum. Ama hayatımı altüst ederlerdi. Hesaplarımı kontrol ederlerdi ve en nihayetinde sıra Garber İnşaat'a gelirdi. Muhasebe kayıtlarımızın tertemiz olduğunu biliyordum ama bunu kanıtlamak bana muhtemelen birkaç bin dolara patlardı.

Babam hayatta olsa ne diyeceğini tahmin edebiliyordum. Hemen birkaç deyimle örnekler verirdi. "Ektiğini biçersin," derdi. "Temiz iş yapsaydın, şimdi işler böyle karışmazdı."

Yalan da değildi.

Cumartesi günü ilerleyen saatlerde alet çantamı alıp Joan Mueller'ın evine gittim. Beni gördüğüne sevinmiş gibiydi. Üstünde bir kot şort, düğmeleri ilikli, beyaz renkli bol bir erkek gömleği vardı.

"Musluk sorununu neredeyse unutacaktım," dedim.

"Gel, gel. Ayakkabılarını çıkarmana gerek yok. Tanrı biliyor ya, halıların eskiyeceğinden korksaydım, her gün altı çocuğa bakmazdım." Güldü.

"Haklısın sanırım," dedim. Evlerine daha önce de gittiğim için doğrudan mutfağa yöneldim. Mutfak masasının üstünde yarısı boşalmış bir Pinot Grigio, yanında da neredeyse boş bir kadeh duruyordu. İkisinin arasındaysa bir *Cosmopolitan* dergisi vardı.

"Bira içer miydin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler."

"Emin misin?" Buzdolabını açtı. "Birkaç Bud, Coors ve bir de Sam Adams var. Sheila'nın Sam Adams sevdiğini söylediğini hatırlıyorum."

"Teşekkürler, böyle iyiyim."

Buzdolabını kapatırken hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Soğuk birayı sevmeyen tek bir erkek bile olmadığını düşünürdüm."

"Akan musluk bu mu?" diye sordum. Alet kutumu musluğun yanındaki tezgâhın üstüne koyup açtım.

"Evet."

Musluk akmıyordu. "Bir sorun görünmüyor." Soğuk suyu kapatıp açtım. Sonra sıcak suyu denedim.

"Arada sırada oluyor zaten," dedi Joan. "Gündüzleri defalarca açıp kapatıyorum, bir şey olmuyor. Gece yattıktan sonra *şıp, şıp, şıp* diye akmaya başlıyor ve beni deli ediyor. Kalkıp muslukları tekrar sıkıca kapatmak zorunda kalıyorum."

Neredeyse bir dakikadır musluğa bakıyordum ama bir damla bile su sızmamıştı. "Bir sorun yok gibi, Joan. Yine akmaya başlarsa beni haberdar edersin."

"Sana zahmet verdiğim için üzgünüm. Kendimi salak gibi hissediyorum. Neden hazır gelmişken biraz oturmuyorsun?"

Mutfak masasına geçip karşısına oturdum.

"Joan, Sheila'yla Bay Bain hakkında neler konuştuğunuzu bir daha anlatır mısın?"

Önemsiz bir konuymuş gibi elini salladı. "Öylesine konuşmuştuk."

"Ama ona Bain'den söz ettin. Oğlunun, annesinin dayak yediğinden bahsettiğini anlattın."

"Şey, küçük Carlson tam olarak böyle demedi ama anlattıklarından çıkardığım sonuç buydu."

"Sheila'ya polisi arasam mı diye sordun, değil mi?"

Joan evet anlamında başını salladı. "Ben polisi aramayı düşünmüyordum ama o aramıştır belki diye düşündüm. Bana bir şey demedi gerçi." Anlayışlı bir tavırla gülümsedi. "Sanırım, yani olanları düşününce, Sheila'nın polisi arayıp aramadığının önemi de kalmadı."

Bunu düşündüm. "Öyle sanırım. Ama o gerzek herif hâlâ karısına dayak atıyor olabilir. Dahası bu konuyla ilgili polisi aramış olabilir misin diye merak ediyor olabilir. Belki de ona kreşte çok çocuk olduğunu söyleyebilir ve yeni bir kreş bulsun diye bir iki hafta süre verebilirsin."

"Bundan emin değilim," dedi. "Bir tek onun çocuğunu istemediğimi anlayacak. Hem çocuğu artık kreşe gelmese bile onu gammazladığımı düşünüp geri gelmeyeceğini nereden bilebilirim?" Şarap kadehini doldurdu. "Zaten bu işi bırakmama az kaldı. Tazminat gelince... Sana tazminattan söz etmiş miydim?"

"Evet."

"Yarım milyon ödeneceğini söylediler." Kadehindeki şarabın üçte birini bir dikişte bitirdi. "Çok rahatlayacağım. Herhalde

yine çalışırım –beş yüz bin dolar sonsuza dek dayanmaz– ama çocuk bakıcılığı yapmam. Çok zor ve stresli bir iş. Ev hep dağılıyor." Duraksadı. "Evimin düzenli olmasından hoşlanırım. Kelly okuldan eve geldiğinde onunla ilgilenmeye devam ederim. Senin için bunu her zaman yaparım. O harika bir çocuk. Bunu söylemiş miydim? Gerçekten de harika bir çocuk. Annesini kaybetmek onun için çok zor olmalı."

Elimi şefkatle okşadı ve hemen geri çekmedi.

"Sheila sana sahip olduğu için çok şanslıydı," dedi.

"Gitsem iyi olacak."

"Bira istemediğinden emin misin? Tek başına içmek çok sıkıcı ama başka seçeneğin olmayınca..." Güldü.

"Eminim." Kalkıp alet kutumu aldım ve evden çıktım.

Cumartesi gecesinin büyük bir bölümünü uyanık geçirdim ve Darren Slocum'ın ertesi gün de gelip Kelly'yle konuşmak için ısrar edip etmeyeceğini düşündüm. Yanıtlarımdan tatmin olduğunu umuyordum. Kelly'nin duyduğu telefon konuşmasıysa aklımdan çıkmıyordu. Kiminle konuşmuş olabileceğini ve neden kocasının bunu bilmesini istemediğini merak ediyordum. Darren'ın o kişinin kim olduğunu neden bu kadar çok merak ettiğini de.

Darren için endişelenmediğim zaman da Doug'ı düşünüyor, birkaç yüz dolar avans versem mi diye karar vermeye çalışıyordum. Vergi kurumunu üstüme salacağından korkmuyordum. Fikir ayrılıklarımıza rağmen bu tehdidini gerçekleştireceğine ihtimal vermiyordum. Çok uzun süredir arkadaştık. Paraya ihtiyacı olduğu için borç vermeyi düşünüyordum. Ama ona fazladan para vermeye başlarsam, sonunun gelmeyeceğinin de

farkındaydım. Yeteri kadar param yoktu. Hatta panelin arkasına sakladığım para bile Betsy'nin borçlarını ödemeye yetmezdi.

Yatakta dönüp dururken, üstünde çalıştığım evin nasıl yandığını, sigorta şirketinin kayıplarımı telafi edip etmeyeceğini düşündüm. Ekonomi düzelecek mi, beş ay sonra Garber İnşaat iş alabilecek mi diye endişelendim.

Kelly'ye "Ezik Ayyaş" diyen çocukları düşündüm.

Joan Mueller'ı huzursuz eden adamı ve bana karşı –hiç hazzetmediğim– ilgisini düşündüm. Sheila bir keresinde şaka yollu ona dikkat etmemi söylemişti. Ama bunu daha Ely petrol kulesinde ölmeden önce söylemişti. "Sana nasıl baktığını görüyorum. Benim baktığım gibi bakıyor. Elbette, bu çok uzun zaman önceydi," demişti gülümseyip.

Bir an için aklıma Belinda Morton ve Sheila'nın çantasında bir zarf olup olmadığıyla ilgili garip sorusu geldi.

Ama daha çok Sheila'yı düşündüm.

Uyuyamayınca, "Neden?" dedim gözlerimi tavana dikip. "Bunu neden yaptın?"

Ona hâlâ çok kızgındım.

Ve onu çok özlüyordum.

Kelly pazar günü saat altıyı biraz geçe içeri girdiğinde peşinden Marcus ve Fiona'nın da geleceğini sandım. Ama bir tek Marcus'u gördüm.

"Büyükannen nerede?" diye sordum.

"Beni Marcus getirdi," dedi. Fiona'nın ikinci kocasından asla "büyükbaba" ya da "dede" diye söz etmezdi.

Marcus utanmış gibi gülümsedi. "Üçümüz bir arada olduğumuzda hep kızların sevdiği şeyleri yapıyoruz," dedi. "Bu yüzden Kelly'yi tek başıma getirmek için Fiona'dan izin istedim."

"İzin verdi mi?"

Evet anlamında başını sallarken zafer kazanmış gibi bir havası vardı. "Açıkçası biraz hasta gibiydi."

Kelly, "Bu koku ne?" diye sordu.

"Lazanya pişiriyorum."

"Lazanya mı aldın?"

"Hayır, *kendim* pişiriyorum."

Kelly'nin yüzünde korku dolu bir ifade belirdi. "Ama gelirken tavuk yemek için mola verdik."

"Doğru," dedi Marcus. "Glen, biraz konuşabilir miyiz?"

"Evet, tabii," dedim. "Kelly, canım, neden odana gidip çantanı boşaltmıyorsun?"

"Giderken yanıma çantamı almadım ki."

"Yine de biraz odana git bakalım."

Bana sıkıca sarılıp odasına gitti. Bu arada Marcus mutfağa girip bir sandalye çekti ve oturdu. Çok huzursuz görünüyordu.

"Eee, nasılsın?" dedi. "Yani *gerçekten* nasılsın?"

Omuzlarımı silktim. "Eskiden babamın dediği gibi, durumu olduğu gibi kabullenmek gerek."

"Benim babam ne derdi biliyor musun?" diye sordu Marcus.

"Bilemiyorum."

"'Şuradaki kadının poposu çok güzelmiş.'" Avucunu hafifçe masaya indirdi. "Bunun komik olduğunu sanıyordum."

"Kusura bakma, Marcus. Bugünlerde pek gülecek halim yok."

"Biliyorum. Affedersin. Aklıma babam geldi. Hergelenin tekiydi." Hüzünle gülümsedi. "Ama annem onu her seferinde geri kabul ederdi. Sanırım bize aksini düşündüren davranışlarına rağmen babam bizi gerçekten seviyordu." Gülümsemesi silindi ve düşüncelere daldı.

Marcus devam etmeyince, "Benimle konuşmak istediğin bir şey vardı galiba," dedim.

"Evet, var."

"Fiona varken konuşmak istemediğin bir şey mi?" Evet anlamında başını salladı. "Fiona'yla mı ilgili yani?"

"Onun için endişeleniyorum," dedi. "Bu durum onu çok zorluyor. Kızını kaybetti."

"Neyse ki bunun için beni suçlayabiliyor. Bunun faydası oluyordur eminim."

Marcus başını salladı. "Senin yanındayken asla belli etmez ama seni suçladığı kadar kendisini de suçluyor. Hatta belki daha çok suçluyor."

Viski şişesini çıkarıp iki bardak aldım. İkimize de iki parmak viski koyup bardaklardan birini ona uzattım. Tek dikişte hepsini içti. Benim de ondan aşağı kalır yanım yoktu.

"Devam et," dedim.

"Yatak odasına girip kapıyı kapatıyor ve tek başına ağladığını duyuyorum. Bir keresinde hıçkırıklar arasında Sheila'nın ölümünün kendi suçu olduğunu söylediğini duydum. Daha sonra, ne demek istediğini sorduğumda kesinlikle böyle bir şey demediğini söyledi. Ama galiba sana sorduğu soruları kendisine de soruyor, neden belirtileri fark etmediğini anlamaya çalışıyor. Neden Sheila'nın bir sorunu olduğunu fark etmediğini sorguluyor."

"Bu suçluluk duygusunu paylaşmak istediğini bana hiç belli etmedi ama."

"Fiona zor bir kadın olabiliyor," dedi Marcus. "Bunu biliyorum, Glen. Ama o sert görünüşünün altında bir kalbi de var."

"Muhtemelen, başka birinin göğsünden söküp kendisine takmıştır," dedim.

Yüzünü ekşitti. "Onu bilemem." Başını salladı. "Bir şey daha var."

"Fiona'yla mı ilgili?"

"Evet." Duraksadı. "Bir de Kelly'yle."

"Nedir?"

"Aslında birkaç şey var. Birincisi, Fiona'nın Kelly'nin bizimle yaşaması ve Darien'da okula gitmesiyle ilgili teklifine karşı değilim..."

"Böyle bir şey olmayacak," dedim. "Yedi günün beşini ondan ayrı geçirmek istemiyorum. Bunu kabul edemem."

"Seninle aynı fikirdeyim ama farklı bir nedenden dolayı."

"Neymiş o?"

"Fiona'nın maddi sorunları var."

Kendime biraz daha viski aldım. Marcus bardağını uzatınca ona da koydum. "Neler oluyor, Marcus?"

"Karnofsky denen adamı duymuşsundur."

Devasa bir saadet zinciri oyunu oynadığı anlaşılan Wall Street yatırım dehasından söz ediyordu. Sayısız insan milyonlar kaybetmişti ve tek bir sentini bile geri alamayacaklardı. "Haberleri izliyorum," dedim.

"Fiona o adamın şirketine yüklü miktarda para yatırmıştı."

"Ne kadar?"

"Parasının yüzde seksenini."

Şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kaldı. "Ne kadarı gitti?"

"Fiona maddi işlerini benimle pek paylaşmaz ama anladığım kadarıyla aşağı yukarı iki milyon dolardan söz ediyoruz."

"İnanılmaz."

"Evet."

"Ne yapmayı düşünüyor şimdi?"

"İki milyonu kaybetse bile aç kalmaz. Ama harcamalarına çok dikkat etmesi gerekecek. Hâlâ biraz parası var ama bu parayla senelerce idare etmesi gerektiğini biliyor. Kelly'yi okula yollamaktan bahsetmişken... Glen, o okulların ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun?"

"Bir dönemi bile benim bir ev inşa etmek için istediğim ücretten yüksek."

"Hemen hemen öyle. Bu yüzden eğer bu fikre karşıysan bunu açık açık söylemen iyi olur. Fiona rahatlar. Bu teklifi yapmış olur, kendisini iyi hisseder ama senin kararına saygı duymak zorunda kalır."

"Birkaç konudan söz etmek istediğini söylemiştin."

"Evet. Fiona, Kelly'yi arkadaşında kaldığı akşam ve orada neler olduğuyla ilgili çok zorlamaya başladı."

"Öyle mi? Neden?"

"Bilmiyorum. Kelly huzursuz olmaya başladı. Fiona'ya sert bir dille bunu yapmamasını söylemek zorunda kaldım. Çocuk zor günler geçiriyor ve Fiona onu çapraz sorguya çekerek durumu daha da zorlaştırıyor."

"Neden böyle bir şey yapmış olabilir?"

Marcus ikinci viskisini başına dikti. "Fiona'yı tanırsın. Bizden sakladığı şeyler vardır hep."

Kelly alt kata indi ve Marcus'un veda etmeden gitmiş olmasına anlam veremedi. "Yorgun görünüyordu," dedi. "Uzun uzun konuşacağımızı söylemişti ama arabada ağzını bıçak açmadı."

"Belki de aklı çok doludur," dedim.

Lazanyayı fırından çıkarıp soğuması için fırının üstünde koymuştum. Kelly lazanyayı inceleyip kokladı.

"Üstünde sosu olması gerekiyordu," dedi.

"Ben en üste peynir koydum."

Çekmeceden bir çatal alıp lazanyanın ortasına batırdı. "Ricotta nerede? Ricotta koydun mu?"

"Ricotta mı?"

"Lazanya için doğru fırın kabını da kullanmamışsın. Farklı bir kalıpta pişirirsen tadı garip olur."

"Bir tek bunu bulabildim. Yiyecek misin?"

"Aç değilim."

"Ben deneyeceğim." Bir tabağa biraz lazanya koyup çekmeceden bir çatal aldım. Kelly bir fen deneyi izleyecekmiş gibi karşıma oturdu.

"Kızacağın bir şey oldu," dedi.

"Nedir?"

"Büyükannem bana kaydolabileceğim birkaç okula götürdü. Ama hafta sonu olduğu için sadece dışarıdan görebildim."

"Kızmadım."

"Onlardan birine gidersem, sen de büyükannemle Marcus'un evinde kalır mısın? Orada odam çok büyük. Bir yatak daha koyabilirler. Ama horlamana izin veremem."

"Darien'da okula gitmeyeceksin," dedim. "Hâlâ okul değiştirmek istiyorsan, buralarda başka bir okul arayacağım."

Kelly biraz düşündü. "Dün Emily'nin babası mı geldi?"

"Evet."

"Cenaze törenine katılmamız için bizi davet etmeye mi geldi?"

"Hayır, o işler öyle yürümüyor. Kapı kapı dolaşıp insanları cenaze törenine davet etmezsin."

"Neden geldi o zaman?"

"Emily'nin en yakın arkadaşı olduğun için iyi misin diye sormak istemiş."

Kelly bu yanıtı anlamlandırmaya çalıştı ama huzursuz gibi görünüyordu. "Başka bir şey demedi mi?"

"Ne gibi?"

"Bir şeyi geri istemedi mi yani?"

Dikkatle yüzüne baktım. "Ne gibi?"

Kelly panik olmuş gibiydi. "Bilmem."

"Kelly, neyi geri isteyebilir?" diye sordum.

"Zaten yatak odalarına girdiğim içim başım derde girdi. Daha da büyük bir derde girmek istemiyorum."

"Başın dertte değil."

"Ama olacak," dedi. Gözleri dolmaya başladı.

"Kelly, Slocumların yatak odasından bir şey mi aldın?"

"Almak istemedim."

"Ne demek bu?"

"Dolaba saklandığımda ayağıma değen bir çanta vardı. Onu kenara çekince içinde bir şey olduğunu fark edip aldım ama içerisi çok karanlık olduğu için ne olduğunu göremedim ve cebime koydum."

"Tanrı aşkına, Kelly."

"Sadece ne olduğunu merak ettim. Emily gelince bakarım diye düşündüm. Ama Emily değil de annesi gelince cebimden çıkarıp bakamadım. Cebimde bir şey olduğu belli olmasın diye Bayan Slocum geldiğinde ve odanın ortasında beklememi istediğinde elimi cebimin üstüne koydum."

Bitkinlikle gözlerimi yumdum. "Neydi? Bir takı mı? Bir saat mi?" Hayır anlamında başını salladı. "Hâlâ yanında mı? Burada mı?"

"Ayakkabı torbama sakladım." Kelly'nin gözleri irileşmiş ve dolmuştu.

"Hemen gidip bana getir."

Yatak odasına koştu ve bir dakikaya kalmadan, yelken desenli, ipli, mavi bir kumaş torbayla geri geldi.

Düşündüğümden de ağırdı. Torbayı açmadan önce içindeki şeyin şeklini hissettim ve Kelly'nin oradan bir kelepçe aldığını tahmin ettim.

Torbadaki ağır şeyi çıkardım. Ağır, parlak ve nikel kaplama bir kelepçeydi.

"Kelepçe," dedi Kelly.

"Evet. Bir kelepçeymiş."

ON DOKUZ

"Sence Bay Slocum kelepçeyi geri almak istediği için mi geldi?" diye sordu Kelly. "Bunu geri istemediğinden emin misin?"

"Kesinlikle istemedi." Kelepçeyi inceledim. Üstüne şeffaf bir bantla minik bir anahtar yapıştırılmıştı. Kelly'nin ayakkabı torbasını geri verdim. "Bay Slocum bunun eşinin çantasında olduğundan haberi bile olmayabilir."

"Ama Bayan Slocum bir polis memuru değildi."

"Biliyorum."

"Belki zaman zaman kocasına polislik işinde yardım ediyordu."

"Olabilir."

"Kelepçeyi geri verecek misin?" diye sordu. Korkmuş gibiydi.

Derin bir nefes aldım. "Hayır. Bence bunu unutsak iyi olur."

"Ama yanlış bir şey yaptım. Bunu çalmış sayılırım. Ama çalmadım. Sadece Emily'nin annesinin bunu çantasından aldığını öğrenmesini istemedim."

"Neden Bayan Slocum odadan çıktığında bunu yerine koymadın?"

"Korktum çünkü. Odada onu beklememi istedi. Geri gelip de dolabı açtığımı görürse daha da kızar diye korktum."

Ona sıkı sıkı sarıldım. "Tamam, sorun yok."

"Bunu bir kutuya koyup Bay Slocum'a yollasak ama kutunun üstüne ismimizi yazmasak olmaz mı?"

Başımı salladım. "Bazen insanlar bir şeylerini kaybederler. Bay Slocum'ın bundan haberi varsa bile çok uzun bir süre aramak aklına gelmez."

"Ama bir gece kötü biri evlerine girer de Bay Slocum diğer polis memurları gelene dek adama kelepçe takmak isterse?"

Kelepçenin tam olarak ne için kullanılmış olabileceğini açıklamak zorunda kalmadığıma sevindim. "Böyle bir şey olacağını sanmıyorum," dedim. "Bu konudan bir daha söz etmeyeceğiz."

Kelly'yi odasına yollayıp kelepçeyi komodinimin çekmecesine koydum. Belki çöpleri atacağım zaman çöp torbasına koyup ondan kurtulurdum. Ama bu kelepçe Ann Slocum'ın çantasındaysa, bundan kocasının haberi olmayabilirdi, kelepçeyi evlerinde kullanmamış bile olabilirdi. Kelly'nin, telefon görüşmesinden kocasına söz etmemesini istemesine şaşmamak lazımdı.

Acaba telefonda kimin kol bileklerinin iyileşip iyileşmediğini soruyordu diye merak ettim.

Sabah Kelly'yi okula bıraktım. "Okuldan sonra seni ben alacağım," dedim.

"Tamam." Kelly annesinin ölümünden sonra okula geri döndüğünden beri bir haftadır bu rutini izliyorduk. "Bunu ne kadar süre yapacaksın?"

"Bir süre," dedim.

"Yakında bisikletimle gidip gelebilirim."

"Olabilir. Ama senin için bir sakıncası yoksa bir süre arabayla gidip geleceğiz."

"Olur," dedi, biraz hayal kırıklığıyla.

"Bay Slocum okula gelip seninle konuşmak isterse, onunla konuşmayacaksın. Hemen gidip bir öğretmene haber vereceksin."

"Neden buraya gelsin ki? Kelepçe yüzünden mi yoksa?"

"Bak tatlım, onun bir şey yapacağını sanmıyorum ama her ihtimale karşın dediğimi unutma. Hem artık kelepçeden söz etmeyeceğiz. Arkadaşlarına da bundan bahsetmeyeceksin."

"Emily'ye bile mi?"

"Özellikle ona. Kimseye söylemek yok, tamam?"

"Tamam. Ama Emily'yle başka şeyleri konuşabilirim, değil mi?"

"Bugün okula geleceğini sanmıyorum. Ama birkaç güne gelmeye başlar herhalde."

"Ama onunla internette konuşuyorum."

Tabii ya. Başka bir yüzyılda yaşayan biri gibi düşünüyordum.

"Bugün görüş gününe gidecek miyiz?" diye sordu. Bir ay önce bilmediği bir ifadeydi bu. "Emily bugün görüş günü olduğunu söyledi ve gelmemi istedi."

Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildim. Her şeyden önce Kelly için üzücü olacağını düşünüyordum. Annesinin cenazesine yeni katılmış, tören bitene kadar ağlamıştı. Bu kadar kısa süre sonra bir cenazeye daha gitmesi onun için zor olabilirdi. İkincisi, Darren Slocum'ın yakınlarında olmasını istemiyordum.

"Bilmiyorum, canım."

"Gitmem gerek ama. Yanında olmalıyım."

"Hayır, gitmen gerekmiyor. Gitmezsen kimse alınmaz."

"Gitmek istemediğim için orada olmadığımı düşünmezler mi? Bu doğru değil. İnsanların bundan korktuğumu düşünmelerini istemiyorum."

"Sen... öyle biri değilsin."

"Ben olsam öyle düşünürdüm ama. Gitmediğim için pısırık biri olduğumu düşünürdüm."

"Ne olduğunu?"

Yanakları kızardı. "Bir ödlek olduğumu yani. Hem Emily, annesi ve babasıyla annemin cenazesine geldiler."

Haklıydı. Slocumlar cenaze törenine gelmişlerdi. Ama bu arada çok şey değişmişti. Aramızdaki durum değişmişti.

"Gitmezsem Emily benden sonsuza dek nefret eder."

Ona baktım. "Tören kaçtaymış?"

"Üçte."

"Tamam. Seni ikide okuldan alırım. Eve gidip üstümüzü değiştiririz ve oraya gideriz. Ama önceden anlaşalım: Yanımdan ayrılmayacaksın. Gözümün önünde olacaksın. Tamam mı?"

Peki dercesine başını salladı. "Anlaştık. Sen de verdiğin sözü unutma, tamam mı?"

Okula varmıştık. Arabayı kenara çektim. "Aklımda," dedim.

"Hangi konudan bahsettiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Başka bir okul arama sözü."

"Tamam, sadece teyit etmek istedim."

Okuldan ayrılıp işe gittim ve Sally'ye ona sesli mesajla birtakım notlar bıraktığımı söyledim.

"Hallettim bile," dedi.

"Ve başka mesajlar da vardı."

"Onları da hallettim. Daha doğrusu bazılarına ulaşamadım ama mesaj bıraktım."

"Değerlendirme yapan oldu mu peki?"

"Üzgünüm, patron."

Elimizdeki işleri hızlıca gözden geçirdik. Üç aktif işimiz Derby'deki bir mutfak tadilatı, Devon'daki evin arkasına bir çift garaj inşaatı ve Doğu Milford'daki beş senelik bir evin bodrum katını bitirmekti. Birkaç senedir ilk kez sıfırdan bir ev inşa etmiyorduk.

"Stewart ve KF garajdalar," dedi Sally. Stewart, Kanadalı elemanımızdı, "KF" de Ken Wang için kullandığımız bir kısaltmaydı. Güneyli olduğu için ona Kentucky Fried Wang, yani "KFW" lakabını takmıştık ve kısaca KF derdik. "Doug, Derby'ye gitti. Şu anda bodrum tadilatı üstünde çalışan kimse yok."

"Tamam."

"Biraz konuşabilir miyiz? Cumartesi günü olanlar için kendimi kötü hissediyorum," dedi Sally karşıma oturup.

"Üstünde durma," dedim. "Sen ve Theo iyi misiniz?"

"Sonrasında onu biraz haşladım. Bunun senin şirketin olduğunu ve kimin senin için çalışıp çalışmayacağına karar verebileceğini biliyorum."

"Anlıyorum."

"Ama onun iyi bir elektrik teknisyeni olduğunu düşünüyorum. Şu anda babamın evinde, daha doğrusu benim evimde bir iş yapıyor." Sally sağlığı bozulduktan sonra babasının yanına taşınmıştı. Adam yaşlı ve huysuzdu ama onu tatlı kılan özelliği de buydu. Bir İç Savaş dönemi fanatiğiydi ve eski ve yeni silahlardan oluşan, gurur duyduğu bir koleksiyonu vardı. Bu tutkusunu paylaşmıyordum doğrusu. Silah kullanmayı biliyordum ama asla bir silahım olmamıştı. Politik görüşlerinin çoğuna da katılmazdım. Sürekli Richard M. Nixon'ın ABD'nin gelmiş geçmiş en iyi başkanı olduğunu, yaptığı tek aptalca şeyin Çin'le ilişkileri bozmak olduğunu söyler dururdu.

Sally kısa sürede babasının daha iyi bir sağlık hizmeti alabilecek kadar birikimi olmadığını öğrenmiş, ona bakmak için elinden geleni yapmıştı. Öğlenleri ofisten çıkıp eve gider, ona bıraktığı yemeği yiyip yemediğini, ilaçlarını alıp almadığını kontrol ederdi. İlaçlar bütçelerini fena sarsmıştı. Babasının ufak birikimini çeşitli ilaçlara harcamıştı: diyabet için insülin ve kalp hastalıkları için *lisinopril*, *warfarin* ve *heparin* iğneleri. Babasının sağlık sigortası bunların çok ufak bir kısmını karşıladığından Sally kendi cebinden para harcamaya başlamıştı. Babasının yanına taşındıktan sonra kira ödemediği için biriktirebildiği parayı da onun ilaçlarına harcamıştı. Babası daha uzun süre yaşamış olsaydı, muhtemelen Sally'nin evi satması ve ikisi için ufak bir daire bulması gerekecekti. Ama artık ev ona kalmıştı.

"Theo eski prizlerin çoğunu değiştirdi ve salona bir avize astı. Banyoyu da elden geçirdikten sonra yerden ısıtma sistemini döşeyecek. Soğuk sabahlarda uyandığımda ayaklarımın altında sıcak bir zemin hissetmeyi dört gözle bekliyorum. Ama fayans işi ayrı bir konu. Tüm hafta bununla uğraştı ve bildiğin gibi çok becerikli olduğu bir alan da değil. Hatalarını düzeltmesi için belki sonra başka birilerini bulurum. Kabul ederse Doug yapabilir."

"Harika," dedim. Aklımdan cumartesi günü Theo'nun bana söyledikleri geçti.

"Demek istediğim şu: Kararına saygı duyuyorum ve onun da saygı duyması için elimden geleni yapacağım."

Projelerimden uzak durduğu sürece Theo'nun bana saygı duyup duymaması umurumda değildi ama Sally'ye bunu söylemedim. "Teşekkürler, Sally."

Bir şey söylemek için cesaretini toplamaya çalışıyormuş gibi dudağını ısırdı. "Glen..."

"Aklından ne geçiyor?"

"Onun hakkında ne düşünüyorsun? Bir erkek olarak. Sence benim için doğru kişi mi?"

"Sally, seni uzun süredir tanıyorum, Kelly'ye bakıcılık yapmaya başlamadan önce hatta. Bu yüzden ofiste ne yapman gerektiğini rahatlıkla söyleyebiliyorum ama özel hayatın beni ilgilendirmez."

"Tamam. Diyelim ki Theo'yu tanıyorsun ve ben onunla henüz tanışmadım. Beni tanıştıracağın biri olur muydu?"

"Ben çöpçatanlık yapmam."

Gözlerini devirdi. "Tanrım, çok sinir bozucusun. Diyelim ki onu tanımıyorum ama bir inşaatta gördüm. Sana gelip, 'Şu adam tatlı birine benziyor. Randevu teklifini kabul edeyim mi?' diye sorsam, ne derdin?"

"O... Yakışıklı bir adam. Evet. Orası doğru. Seni seviyormuş gibi davranıyor. Ve... Sınırları zorlanmadığı takdirde nazik davranmayı da başarıyor."

Sally dikkatle bana baktı. "Ama hoşuna gitmeyen bir şey var. Bunu görebiliyorum."

Bir an için kaçamak bir yanıt vermeyi düşündüm ama Sally benden gerçeği duymayı hak ediyordu. "Daha iyi birini bulabileceğini söylerdim."

"Anladım," dedi. "Demek öyle."

"Sen sordun."

"Sen de yanıt verdin." Zoraki bir gülümsemeyle bacaklarına vurdu. "Yanıt vermek bu kadar zor muydu?"

"Eh, biraz."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Ama ya daha iyi bir seçenek yoksa?"

"Kendini hafife alma, Sally."

"Yapma, bana baksana," dedi. "Boyum neredeyse iki metre. Bir ucube gibiyim."

"Saçmalama. Sen çok alımlısın."

"Çok iyi bir yalancısın." Kalkıp kapıya gitti ama orada durdu. "Teşekkürler, Glen."

Gülümsedim ve bilgisayarımı açıp "Milford'daki okullar" diye bir arama yaptım. İlk olarak, en yakındaki devlet ilkokullarına bakıp birkaç not aldım. Sonra özel okullara geçtim. Birkaç Katolik okulu vardı ama Katolik olmadığımız için Kelly'nin kabul edilip edilmeyeceğini bilemiyordum. Aslında pek dindar değildik. Sheila ve ben kiliseye pek gitmezdik. Hatta Sheila annesini dehşet içinde bırakma pahasına Kelly'yi vaftiz ettirmemeye karar vermişti.

Birkaç okulun ismini ve telefon numaralarını daha not alıp biraz boş vaktim olduğunda arayabilirim diye düşündüm. Kelly'nin müdürüne de bir sesli mesaj bıraktım. Ona "Ayyaş" diyen çocukları şikâyet etmek için değil, Kelly'nin durumundan dolayı onu başka bir okula yollayabileceğimden haberdar etmek için.

Sonra en yakındaki işimize, Devon'daki çift garaj inşaatına gittim. Altmışlı yaşlarının ortalarında emekli bir sigortacı olan müşterimizin iki klasik Corvette arabası vardı –biri 1959 model, diğeriyse arka camı bölmeli 1963 model bir Sting Ray'di– ve bunları koyabileceği güvenli bir garajı yoktu.

Basit bir işti bu. Bodrum katı, su tesisatı döşenmesi gibi işler yoktu. Sadece arabaları yıkamak için musluk takılacaktı. Depolama üniteleri ve bir çalışma tezgâhı, iyi bir ışıklandırması ve bol prizi olan sağlam bir yapı inşa edilmesi gerekiyordu. Müşterimiz otomatik kapı istememişti. Günün birinde bozulup da değerli arabalarından birinin üstüne düşmesinden korkuyordu.

Kamyonetten inerken Ken Wang'in yanıma geldiğini gördüm.

"Merhaba, Bay G. Sizi çok iyi gördüm."

Bana böyle hitap etmesine alışamamıştım.

"Teşekkürler, KF. İşler nasıl gidiyor?"

"Harika. Bu arabalardan biri için kolumu verirdim."

"Güzel arabalar cidden."

"Bir adam uğrayıp seni sordu."

"Ne istediğini söyledi mi?"

Ken başını salladı. "Hayır. İşle ilgili olabilir. Bu yüzden buralardan fazla uzaklaşma derim." Sırıttı.

Yeni garaja girip işlerin nasıl gittiğini kontrol ettim. İç duvarlar alçıpanla kaplanmıştı. Panellerden birinin üstünde Çin'den gelen zehirli panellerden olmadığına işaret eden bir damga gördüm. Stewart bağlantı yerlerini zımparalamaya hazırdı. "Gayet iyi görünüyor, değil mi?"

İkisine raf ünitelerinin yerlerini gösterdikten sonra termosumdan biraz kahve almak ve birkaç okulu aramak için kamyonetime döndüm. Mavi renkli ufak bir araba yaklaştı ve içinden, elinde zarf olan, mavi takım elbiseli, kısa boylu bir adam indi. Ken'in söz ettiği adam olabileceğini düşündüm.

Adam kamyonete doğru yürürken pencereyi açtım.

"Glen Garber?" dedi.

"Kamyonetimde öyle yazıyor."

"Ama *siz* Glen Garber'sınız, değil mi?"

Evet anlamında başımı salladım.

Pencereden zarfı uzattı ve "Tebliğ edilmiştir," dedi. Sonra da arkasını döndüğü gibi uzaklaştı.

Termos bardağımı torpido gözünün üstüne bırakıp zarfı açtım. İçindeki belgeleri çıkarıp göz attım. Bir hukuk firmasının amblemini gördüm ve okumaya koyuldum. Çok iyi

anlamadığım hukuki terimler vardı ama genel olarak ana konuyu anlamıştım.

Wilkinson ailesi bana 15 milyon dolarlık bir tazminat davası açmıştı. İhmalkârlık suçundan. Mesele şuydu: Eşimin sorununu anlamamış ve müdahale edememiştim, bu yüzden Connor ve Brandon Wilkinson hayatını kaybetmişti. Belgeleri daha dikkatlice okumaya çalıştıysam da her şeyi bulanık görmeye başladım. Gözlerim dolmuştu. Gözlerimi kapattım ve başımı geriye yasladım.

"Bravo, Sheila," dedim.

YİRMİ

"İlginç olduğu kesin," dedi Edwin Campbell onu ofisinde ziyaret ettiğimde. Tel çerçeveli okuma gözlüğünü çıkarıp birkaç saat önce getirdiğim belgelerin yanına koydu. Başını salladı. "Pek şansları yok ama ilginç."

"Bu konuda endişelenmem gerekmiyor mu yani?" diye sordum deri koltukta öne eğilerek.

Edwin senelerce babamın avukatlığını yapmıştı. Sırf aile geleneğini sürdürmek ve bağlılık sergilemek için değil, işini iyi bildiği için ona danışmaya ben de devam ediyordum. Belgeler teslim edildikten hemen sonra ana açılan bu davayla ilgili onu aramıştım ve beni görmeyi hemen kabul etmişti.

"O kadar da değil," dedi Campbell. "Sisteme girmesi seneler süren ve kendilerini savunmaları için insanlara gereksiz yere çok büyük masraflar çıkaran saçma davalar var. O yüzden, buna yanıt vermemiz gerek. Sheila'nın bir içki sorunu olduğunu ve sarhoş bir şekilde araba kullanabileceğini bildiğine dair kanıt sunmaları gerek."

"Ama dediğim gibi, ben hiçbir sorun..."

Edwin elini sallayarak beni susturdu. "Ne dediğini biliyorum. Ayrıca sana inanıyorum. Bunu çoktan yaptığından da eminim ama Sheila'yla ilgili bildiğin her şeyi bir daha düşünmeni

istiyorum. Göz ardı etmiş, bilmek istemediğin için görmezden gelmiş olabileceğin herhangi bir konu var mı? Kendine itiraf etmek istemediğin bir şey. Şu anda kendine karşı acımasızca dürüst davranman gerek çünkü karının aleyhine en ufak bir kanıt bulduklarını takdirde, bununla yüzleşmemiz ve başa çıkmamız gerekir."

"Dediğim gibi, hiçbir şey yok."

"Onu sarhoşken görmedin mi hiç?"

"Ne demek *hiç*?"

"Sana sorduğum soru bu."

"Lanet olsun, elbette zaman zaman sarhoş oldu. Kim olmamıştır ki?"

"Tamam, bana onu sarhoş gördüğün anları anlat."

"Bilmiyorum, Noel, aile buluşmaları, belki akşam yemeğine çıktığımız bir yıldönümü. Partiler."

"Yani Sheila bu tür zamanlarda çok içerdi, öyle mi?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Tanrı aşkına, Edwin!"

"Bak, ben sadece şeytanın avukatlığını yapıyorum, Glen. Ama bu tür ayrıntıların bir anda nasıl büyüdüğünü bilemezsin. İkimiz de Noel'de birkaç kadeh içki içmekle, sarhoşken direksiyon başına geçmek arasında büyük bir fark olduğunu biliyoruz. Ama Bonnie Wilkinson'ın ihtiyacı olan tek şey, senin de orada olduğun bu tür zamanlarda karını sarhoş gören birkaç görgü tanığı bulmak. Bu kişilerin ifadeleriyle bir dava açılabilir."

"O halde, bunda epey zorlanacak," dedim.

"Belinda Morton kimdi?"

"Ne? Sheila'nın bir arkadaşı. Ne olmuş ona?"

"Sen gelmeden önce Bayan Wilkinson'ın davasını üstlenen Barnicke ve Trundle'ın ofisini aradım ve bir anlaşma teklif etmekten çekinmediler. Bu işi mahkemeye taşımadan çözebileceğimizi söylediler."

"Neden söz ediyorsun?"

"Arkadaşı, Sheila'yla öğle yemeğine çıktıklarında zilzurna sarhoş olduklarına dair çoktan ifade vermiş."

"Birkaç kadeh içmiş olabilirler. Sheila içki içtiğinde eve hep taksiyle dönerdi. Genellikle, bu tür arkadaş buluşmalarına da taksiyle giderdi çünkü birkaç kadeh içeceklerini bilirdi."

"Sahi mi?" dedi Edwin. "Çok içki içeceğini bilerek mi bu yemeklere giderdi?"

"Her seferinde sarhoş olmuyorlardı ki. Sadece keyifli bir öğle yemeği yiyorlardı. Bence bu konuyu abartıyorsun."

"Abartan kişi ben değilim." Duraksadı. "Bir de marihuana konusu var."

"Ne?"

"Belli ki Belinda, Sheila'yla ot içtiklerini söylemiş."

"Bunu *Belinda* mı söylemiş?" Sözüm ona bu kadın karımın arkadaşıydı.

"Öyle diyorlar. Anladığım kadarıyla tek bir olaydan söz ediyorlar. Bir sene önce Mortonların evinin arka bahçesinde içmişler. Kadının kocası gelmiş ve durumu fark edip çok rahatsız olmuş."

Hayretle başımı salladım. "Bu kadın bize ne yapmaya çalışıyor? Kelly'ye ve bana ne yaptığının farkında mı?"

"Bilmiyorum. Açıkçası ifadesinin ne gibi sonuçlar doğurabileceğini düşünmemiş olabilir. Anladığım kadarıyla kocası George ifade vermesini istemiş."

Sandalyeme çöktüm. "Küstah herifin teki. Sheila'nın öğle yemeklerinde bir kadeh şarap ya da Cosmo içtiğini kanıtlasalar bile, kaza gecesi araba sürmesinin benim suçum olduğunu nasıl kanıtlayacaklar?"

"Dediğim gibi, pek şansları yok. Ama bu tür bir davada her şey olabilir. O yüzden bunu ciddiye almamız gerek. Şimdilik, işi bana bırak. Senin adına bir yanıt yazıp yollarım."

Dünyam parçalanmaya başlamış gibi hissettim. Tam işler daha da kötüye gidemez derken bir de bu çıkmıştı. "Korkunç bir hafta geçiriyorum."

Edwin not almayı kesip bana baktı.

"Başka ne oldu?"

"Yanan evin sigortası ne olacak bilmiyorum. Yanımda çalışan elemanlardan biri borç batağına saplanmış ve sürekli avans istiyor. Çocuklar Sheila'nın kazası yüzünden Kelly'ye *ayyaş* diyorlar ve arkadaşının annesi birkaç gece önce bir kazada öldü. Kadının kocası Kelly'nin onlara gittiğinde kulak misafiri olduğu bir telefon konuşması yüzünden beni rahatsız ediyor, bunlar yetmezmiş gibi Wilkinsonlar da bu davayı açtılar."

"İnanılmaz," dedi Edwin.

"Gerçekten öyle."

"Hayır, az önce dediğin şey."

"Hangisi?"

"Kızının arkadaşının annesinin de öldüğünü söyledin ya?"

Ona Ann Slocum'ın nasıl öldüğünü ve kocası Darren'ın evime gelip Kelly'nin neler duyduğunu anlatmasını istediğinden bahsettim.

"Ann eşimin öğle yemeklerine gittiği bir diğer arkadaşıydı," dedim keyifsizce.

"İşte bu ilginç."

"Evet."

"Darren Slocum mı demiştin?"

"Evet."

"Milfordlı bir polis memuru mu?"

"Evet. Onu tanıyor musun?"

"*İsmini* duydum."

"İsmini duymuş olman pek de iyiye işaret değil."

"Onunla ilgili açılmış en az iki soruşturma var. Bir bar kavgası sonrasında tutukladığı bir adamın kolunu kırmış. Diğer olaydaysa bir uyuşturucu baskınında ortadan kaybolan parayla ilgili olarak araştırılmış ama o davadan bir şey çıkmadığından eminim. Kanıta erişimi olan en az altı polis memuru daha varmış. Bu yüzden suçu bir tek ona yükleyemezler."

"Bunları nereden biliyorsun?"

"Bütün gün burada oturup pul koleksiyonumla ilgilendiğimi mi sanıyordun?"

"Yani Darren kötü bir polis."

Edwin sanki odada başkaları da varmış ve birini kötülediği için başının derde girmesini istemiyormuş gibi biraz düşündü.

"Şüpheli bir polis diyelim."

"Sheila onun karısıyla arkadaştı."

"İlk karısı olmadığı dışında onun hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"İkinci evliliği olduğunu bilmiyordum," dedim.

"Evet. Birisi bana ondan söz ederken, seneler önce evli olduğunu öğrenmiştim."

"Boşanmış mı?"

"Kadın ölmüş."

"Nasıl?"

"Bunu bilmiyorum."

Beynimdeki çarklar dönmeye başladı. "Parçalar yerine oturmaya başlıyor. Darren şüpheli bir polis ve karısı evlerinde sahte marka çantalar satıyordu. Çantalardan iyi para kazandıklarını tahmin ediyorum." Bunu muhtemelen el altından yaptıklarını

düşündüğümü söylemedim. Müşterileri gizli kalmak istemiş olabilirdi.

Edwin dudaklarını büzdü. "Yasalar karşısında, karısı sahte mal satan bir polis memuru pek de hoş görünmez. Yasa dışı bir iş sonuçta. Sahte bir çanta almak değil ama bunları üretip satmak yasa dışı."

"Slocum cumartesi sabahı bana uğradığında sarsılmış gibiydi. Nedense karısının yaptığı telefon görüşmesiyle ölümüne neden olan kaza arasında bir bağlantım olduğunu düşünüyordu."

"Tam olarak ne dedi?"

"Şayet onu arayan kişiyle buluşmak için dışarı çıkmamış olsaydı, çok daha güvenli bir yerde lastiği patlayabilirdi ve asla suya düşüp ölmezdi."

Edwin dudaklarını biraz daha büzdü.

"Aklından neler geçiyor?" diye sordum.

"Polisin Ann Slocum'ın ölümünün şüpheli olduğunu düşünüp düşünmediğini biliyor musun?"

"En ufak bir fikrim yok."

Edwin dilini ön dişlerinin üstünde gezdirdi. Derin düşüncelere daldığında böyle yaptığını daha önce de görmüştüm.

"Glen," dedi ciddi bir ses tonuyla.

"Seni dinliyorum."

"Tesadüflere inanır mısın?"

"İnandığımı söyleyemem," dedim. Ne diyeceğini tahmin edebiliyordum.

"Karın bir kazada hayatını kaybediyor. Sanırım ikimiz de bu kazaya anlam vermekte zorlanıyoruz. Yaklaşık iki hafta sonra, arkadaşı o kadar şüpheli şartlar altında olmasa da bir başka kazada ölüyor. Dikkatini çekmiştir herhalde."

"Hayır," dedim, midemin altüst olduğunu hissederek. "Dikkatimi çekmemişti. Ama Edwin, bu benzerlik dışında bunun ne anlama geldiğini bilemiyorum. Bak, bunca zamandır Sheila'nın yaptığı şeyi, nasıl öldüğünü anlamaya çalışıyorum. Neyi gözden kaçırmış olabilirim? Neden bir sorunu olduğunu göremedim? Tanrım, Edwin, bildiğim kadarıyla karım votka içmeyi bile sevmezdi ama arabasında boş bir votka şişesi buldular."

Edwin sol elinin parmaklarını masasına vurmaya başladı. Bakışlarını kitaplığının raflarına çevirdi. "Biliyor musun, eskiden beri Arthur Conan Doyle'a bayılırım. Hayranlarındanyimdir."

Bakışlarını takip ettim. Kalkıp raflara yakından baktım ve başımı eğip isimlerini okumaya çalıştım. *Kızıl Dosya. Sherlock Holmes'ün Maceraları. Dörtlerin Yemini*. "Bunlar bayağı eski sanırım. Göz atabilir miyim?"

Edwin başını sallayıp izin verince kitaplardan birini alıp dikkatle açtım. "Bunlar ilk baskılar mı?"

"Hayır. Ama bazı ilk baskılarımı daha güvenli olsun diye kasada saklıyorum. Elindeki kitap yazarın imzasını taşıyor. Eserlerini bilir misin?"

"Bildiğimi söyleyemem. Tazıyla ilgili olan kitabını biraz hatırlıyorum. *Baskerville'lerin Köpeği*'ydi, değil mi? Çocukluğumda okumuştum. Sheila'yla da *Iron Man*'de oynayan adamın başrolde olduğu filmini izlemiştik."

Edwin gözlerini kapatıp açtı. "Korkunçtu," dedi. "*Iron Man*'i demiyorum. Onu beğenmiştim." Muhtemelen, edebiyat konusunda bilgisiz olduğum için hayal kırıklığına uğramıştı. Gerçekten de zayıf olduğum bir alandı.

"Glen, sana şunu sormak istiyorum. Gayet açık bir soru olacak. Çok düşük bir ihtimal olsa bile, Sheila'nın aklı başındayken

bir şişe votka içip kendisinin ve başka iki kişinin ölümüne neden olan bir kaza yapmış olabileceğine inanıyor musun? Karını en iyi tanıyan kişi sensin."

Yutkundum. "Hayır, bunun imkânsız olduğunu düşünüyorum. Ama..."

"Yanılmıyorsam Holmes, *Dörtlerin Yemini*'nde şöyle diyordu: 'İmkânsız olanı elediğinizde geriye kalan şey ne kadar akıl almaz olursa olsun gerçektir.' Bu sözleri hatırlıyor musun?"

"Duymuştum sanırım. Yani Sheila'nın böyle bir şey yapması imkânsızsa, olanlar için başka bir açıklama olmalı. Hem de kulağa ne kadar saçma gelirse gelsin."

Edwin evet dercesine başını salladı. "Kısaca öyle."

"Başka ne tür bir açıklama olabilir?"

Omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Ama bu son gelişmeler ışığında, diğer olasılıkları da ciddi ciddi düşünmen gerektiği kanaatindeyim."

YİRMİ BİR

Edwin'in ofisinden uzaklaşırken telefonum çaldı. Daha önce aradığım özel okullardan birinden arıyorlardı. Kadın, ücretlerle (düşündüğümden de pahalıydı), Kelly'nin sene ortasında başlayıp başlayamayacağıyla (başlayabilirdi) ve akademik açından kabul edilip edilemeyeceğiyle (belki) ilgili sorularımı yanıtladı.

"Elbette, burası yatılı bir okul. Öğrencilerimiz okulda kalırlar."

"Ama biz zaten Milford'da oturuyoruz," dedim. "Kelly benimle, kendi evinde kalabilir."

"Okulun kurallarına göre çocukların burada kalması gerekiyor," dedi kadın. "Bu şekilde daha iyi bir eğitim aldıklarını düşünüyoruz."

"Yine de teşekkürler," dedim. Çok aptalcaydı. Kelly yaşadığımız kasabada bir okula gidecekse, benimle kalacaktı. Çocuklarını yatılı okula yollamaktan memnun olan ebeveynler olabilirdi ama ben onlardan değildim.

Sally'i arayıp ona Ann Slocum'ın cenaze törenine gideceğimi, günün geri kalanında da ofise ya da iş yaptığımız yerlere uğrayamayacağımı söyledim. Kelly'nin okuluna varınca arabayı park ettim ve onu öğleden sonra alacağımı söylemek üzere içeri girdim. Sekreterlikteki kadın Kelly ve Emily'nin yanı sıra birkaç çocuğun daha törene gideceğini söyledi.

Kelly ofise geldiğinde elinde ufak bir zarf vardı. Zarfı bana uzatırken yüzüme bakmadı. Kamyonete giderken zarfı açıp içindeki notu okudum.

"Bu ne?" dedim. "Öğretmenin mi yolladı?"

Kelly evet anlamına geldiğini tahmin ettiğim bir ses çıkardı.

"Bir çocuğun ayağına mı bastın? *Yine* mi?"

Kelly başını hızla çevirip bana baktı. Gözleri kıpkırmızıydı. "Bana *ayyaş* dedi. Ben de ona gününü gösterdim. Bana yeni bir okul buldun mu?"

Elimi sırtına dayayıp onu otoparka doğru götürdüm. "Eve gidelim. Tören için üstünü değiştirmen gerek."

Yatak odamda, kravatımın geniş ucu ince ucundan kısa olmasın diye üçüncü denememi yaparken Kelly içeri girdi. Lacivert renkli sade bir elbise –bu elbiseyi annesi ona Gap mağazasından almıştı– ve aynı renk külotlu çorap giymişti.

"Bu kıyafet iyi mi?" diye sordu.

Çok güzel görünüyordu. "Mükemmel," dedim.

"Emin misin?"

"Eminim."

"Tamam." Seke seke odadan çıktı. Zamanlaması harikaydı. O anda yüzümü görmesini istemiyordum. Hayatında ilk kez babasına bir kıyafetiyle ilgili fikrini sormuştu.

Cenaze evi Green şehir merkezinin hemen dışındaydı. Otopark tıklım tıklım doluydu. Dışarıda bir sürü polis devriye arabası vardı. Binaya doğru yürürken Kelly'nin elini tuttum. İçeri girdiğimizde siyah renkli, fiyakalı bir takım elbise giymiş bir adam bizi Slocum ailesinin bulunduğu odaya yönlendirdi.

"Unutma, yanımdan ayrılmayacaksın," diye fısıldadım.

"Biliyorum."

Ellerinde kahve bardakları olan, üzgün ve alçak sesle konuşan yaklaşık otuz kişinin olduğu odaya adım attığımız an Emily koşarak yanımıza geldi. Beyaz yakalı siyah bir elbise giymişti. Kelly'nin boynuna sarıldı ve iki kız birbirlerini senelerdir görmemişler gibi bir süre öylece kaldılar.

Sonra ikisi de gözyaşlarına boğuldu.

İçeridekiler yavaş yavaş durumu fark edip fısıldayarak konuşmaya başladılar ve birbirlerine sarılmış iki küçük kıza odaklandılar. Pek azımız o yaştaki çocukların bu kadar yakın bir bağ kurabileceğini hayal edebilirdik. Kızlar birbirleriyle derin bir hüzün, empati ve anlayışla bağ kurmuşlardı.

Ben de oradaki çoğu kişi gibi boğazımın tıkandığını hissettim. Ama ikisinin bu durumla tek başlarına başa çıkmaya çalışmalarına daha fazla dayanamadım ve herkesin görebileceği bir şekilde eğilip hafifçe sırtlarına dokundum. "Selam."

Diğer taraflarına bir kadın gelip benim gibi eğildi. İlk bakışta Ann Slocum'a benziyordu. Hüzünlü bir gülümsemeyle baktı bana. "Ben Janice," dedi. "Ann'in kız kardeşiyim."

"Glen," dedim. Elimi Kelly'nin sırtından çekip tokalaşmak için uzattım.

"Kızlara içecek bir şeyler ve baş başa kalabilecekleri bir yer bulayım."

Kelly'yi gözümün önünden ayırmak istemiyordum ama o an kızların birlikte kalmaları bana da makul geldi. "Elbette," dedim. Janice, Kelly'yi ve Emily'yi odadan çıkardı. Kızlar kollarını birbirlerinin omuzlarına atmışlardı. Rahatladığımı fark ettim. Ann Slocum'ın odanın karşı tarafındaki tabutu karımın tabutu gibi kapalı değildi. Kelly'nin, arkadaşının annesini o

halde görmesini istemiyordum. Neden arkadaşının annesinin yüzünü herkesin görebildiğini ama kendi annesi için bunu yapmanın mümkün olmadığını açıklamak zorunda kalmak istemiyordum.

"Çok dokunaklı bir sahneydi," dedi bir kadın arkamdan. Arkama baktım. Belinda Morton'dı. Yanında da kocası duruyordu. "Hayatımda hiç bu kadar üzücü bir şey görmemiştim."

Siyah bir takım elbise, Fransız manşetli beyaz bir gömlek giymiş, kırmızı bir kravat takmış George Morton elini uzattı. Karısını Wilkinson ailesinin avukatlarına ifade vermesi için zorladığını duyduğum adamın elini tereddütle sıktım.

"Bu durum o kadar acı ki nereden başlayacağımı bilemiyorum," dedi Belinda. "Önce Sheila, şimdi de Ann. En yakın iki arkadaşım."

İçimden onu teselli etmek gelmedi. Ona çok kızgındım. Ama bu konuyu açmanın sırası değildi.

"Hayatın karşımıza çıkardıklarının bir anlamı olduğuna inanmalıyız," dedi George, her zamanki bilmiş tavrıyla. Burnuna bir yumruk indirmek anlamlı olabilirdi. Hep bizden daha üstün olduğunu düşünür, bize tepeden bakardı. Bu da komikti çünkü benden birkaç santim kısaydı. Saçlarını arkaya tarayarak başının kelleşmiş kısmını nasıl kapattığını görebiliyordum. Siyah renkli, kalın çerçeveli gözlüğünün arkasındaki gözlerine bakınca ne kadar gergin olduğunu görüp şaşırdım. Gözleri karısınınkiler gibi kızarmış değildi ama üzgün ve yorgun görünüyordu.

"Sarsıcı bir olay," dedi. "Büyük bir şok. Korkunç."

"Darren nerede?" diye sordum.

"Az önce buralardaydı," dedi Belinda. "Onu bulmamı ister misin?"

"Hayır, gerek yok." Onunla konuşmak istemiyordum. Sadece nerede olduğunu bilsem iyi olurdu. "Daha sonra evde olacak mısın?"

"Evet," dedi.

"Seni arayacağım."

Bir şey diyecek gibi oldu ama vazgeçti. George'un başını çevirip etrafı izlediğini görünce hafifçe bana yaklaşıp, "Buldun mu?" diye fısıldadı.

"Affedersin?"

"Zarfı buldun mu? O yüzden mi arayacaktın?"

Bir süredir zarf konusu aklıma gelmemişti. "Hayır, başka bir konuyu konuşmak istiyordum."

Belinda kızların birbirlerini teselli etmeye çalıştığı sahneyi gördüğünden de üzgün görünüyordu şimdi.

"Ne oldu?" diye sordu George bize dönüp.

"Bir şey yok," dedi Belinda. "Ben sadece... Glen, seni görmek güzeldi." Belinda böyle demesine rağmen sesi içtenlikten yoksundu.

George'u başka bir yöne çekip kalabalığın arasına girdi. Belinda'nın neden söz edeceğimi gayet iyi bildiğini hissettim. Beni maddi olarak mahvetmek için Bonnie Wilkinson'a yardım etme kararı hakkında söylemek istediğim birkaç şey vardı.

Etrafımda konuşabilecek kadar yakından tanıdığım kimse yoktu. Bir araya toplanmış uzun boylu, geniş omuzlu, kısa saçlı bir sürü adam vardı. Polis memurları olmalıydılar –bunu anlamak zor değildi– ama Darren yanlarında değildi. Kahve servis edilen masaya gittiğimde kahve almak için bekleyen kısa boylu, siyahi bir kadınla çarpıştık.

"Affedersiniz," dedim.

"Sorun değil. Tanıştığımızı sanmıyorum."

"Glen Garber." Kahve fincanımı ve tabağımı bırakıp elimi uzattım.

"Rona Wedmore," dedi.

"Ann'in arkadaşı mıydınız?"

Hayır anlamında başını salladı. "Onunla hiç tanışmadım. Ben Milford Polis Teşkilatı'nda çalışıyorum." Başıyla az önce fark ettiğim adamları işaret etti. "Darren'la aynı birimde çalışmıyoruz ama sürekli karşılaşırız. Ben bir dedektifim."

"Memnun oldum," dedim. "Bu gibi durumlarda 'memnun oldum' demek bana hep aptalca gelmiştir."

Rona Wedmore anlayışlı bir tavırla başını salladı. "Anlıyorum." Dikkatle bana baktı. "İsminiz neydi?"

"Garber. Glen Garber."

"Kızınız o gece Slocumların evinde kalıyordu."

Bunu nereden bildiğini ve kazayla ilgili soruşturmayla bir ilgisi olup olmadığını merak ettim.

"Kelly o gece yatıya kalacaktı ama eve erken döndü." Rona Wedmore gözlerini kısınca bir açıklama yapmam gerektiğini hissettim. "Kendisini iyi hissetmiyordu."

"Şimdi iyi mi?"

"Evet ama o da üzgün. Emily'yle arkadaşlar."

"Az önce Emily'ye sarılan sizin kızınız mıydı?"

"Evet."

"Kızınız arkadaşının annesinin ölümüne gerçekten de çok üzülmüş gibi," dedi dedektif.

"O da annesini kaybetti. Karım Sheila da birkaç hafta önce öldü."

"Çok üzüldüm. Eşiniz..."

Wedmore duyduklarını anlamlandırmaya, zihninde gömülü olan bilgileri hatırlamaya çalışıyor gibiydi.

"Bir kazaydı."

"Evet, evet. Duydum."

"Milford'da değildi."

Başını salladı. "Evet ama duydum."

"Önce Sheila, şimdi de Ann," dedim. "Kızlar için çok zor. Hazır konu kızlardan açılmışken, gidip kızımı bulmam gerek. Müsaadenizle."

Ben uzaklaşırken Wedmore gülümsedi. Kahvemi alıp kalabalığın arasından kapıya doğru ilerlerdim. Kızlar koridorda olabilir diye düşündüm ama orada değillerdi. Cenaze evinin birkaç odası daha vardı ve görebildiğim kadarıyla o gün sadece Slocumlar için açılmış olan oda kullanılıyordu.

Koridorda ilerlerken başımı odalardan içeri uzatıp kimse var mı diye baktım. Arkamda ayak sesleri duydum ve Emily'yi gördüm. Yalnızdı.

"Emily!" diye seslendim.

Hızla arkasına döndü. "Merhaba, Bay Garber."

"Kelly nerede? Senin yanında değil miydi?"

Kız başını sallayıp kapalı bir kapıyı işaret etti.

"Kelly orada." Sonra hızla uzaklaştı.

Kapının üstünde mutfak yazıyordu ve kapı kolunun olması gereken yerde pirinç bir levha vardı. Kapıyı ittiğimde kolaylıkla açıldı. Standart bir mutfaktan daha büyüktü, hiç şüphesiz sadece kahveden daha fazlasını gerektiren etkinlikler için yiyecek hazırlamak üzere kullanılıyordu.

"Kelly?" diye seslendim.

İçeri adım attığımda Kelly bir tezgâhın üstünde oturuyordu ve bacaklarını aşağı sarkıtmıştı. Karşısında da Darren Slocum duruyordu. Kelly'yle göz göze olabilmeleri için onu kucaklayıp oraya oturtmuş olmalıydı.

"Glen," dedi.

"Babacığım," dedi Kelly gözleri kocaman açılmış bir halde.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" dedim hızla yanına giderek.

"Sadece konuşuyorduk," dedi. "Kelly'ye birkaç soru soruyordum..."

Yumruğum çenesinin üstüne indi. Slocum sendeleyip büyük tavaların asılı olduğu üniteye çarparken Kelly çığlık attı. Tavalardan ikisi yere düştüğünde orkestra zillerinden de yüksek bir ses çıkardı. Çığlıklar ve tavaların sesi birilerinin koşarak gelmesine neden oldu. Cenaze evinin yöneticilerinden tanımadığım bir kadın ve polis memuru olduğunu tahmin ettiğim birkaç adam içeri daldı. Slocum'ın çenesini ovuşturduğunu, ağzının kenarından kan aktığını gördüler. Yumruğumu hâlâ gevşetmediğimi de fark ettiler. Adamlar üstüme yürüdü.

"Hayır, hayır!" diye bağırdı Darren elini kaldırıp. "Sorun yok, her şey yolunda."

Parmağımı ona doğrultup, "Bir daha sakın kızımla konuşma," dedim. "Ona yaklaşırsan kamyonetimin altında kalırsın."

Kelly'yi kucaklayıp otoparka gittim.

Sheila hayatta olsaydı, ne diyeceğini biliyordum.

"Karısının cenaze töreninde bir adama yumruk atmak mı? Bravo.

YİRMİ İKİ

"Sana ne soruyordu?" diye sordum eve giderken.

"Neden Emily'nin babasına yumruk attın?" diye sızlandı Kelly. "Bunu *neden* yaptın?"

"Sana bir soru sordum. Sana ne soruyordu?"

"Telefon konuşmasını sordu."

"Ona ne dedin?"

"Artık bu konudan söz etmemem gerektiğini söyledim."

"O ne dedi?"

"Duyduğum her şeyi çok iyi düşünmemi söyledi. Tam o sırada, sen içeri girip ona yumruk attın. Şimdi herkes benden nefret edecek. Bunu yaptığına inanamıyorum!"

Direksiyonu o kadar sıkı tutuyordum ki parmak eklemlerim bembeyaz olmuştu. "Sana yanımdan ayrılmamanı söylemiştim."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Emily'nin teyzesiyle gitmeme sen izin verdin."

"Biliyorum, biliyorum ama sana Bay Slocum'la konuşmanı istemediğimi *söylemiştim.* Bunu söylemedim mi?"

"Ama mutfağa geldi ve Emily'ye gitmesini söyledi. Ne yapacağımı *bilemedim*!"

O an, ne kadar saçmaladığımı fark ettim. Tanrı aşkına, kızım daha sekiz yaşındaydı. Ne yapmasını bekliyordum ki? Darren

Slocum'a küfredip uzaklaşmasını mı? Ona kızmaya kesinlikle hakkım yoktu.

Darren'a kızabilirdim ve kızımı gözümün önünden ayırdığım için kendime de kızabilirdim. Ama öfkemi Kelly'den çıkaramazdım.

"Özür dilerim, özür dilerim. Sana kızgın değilim. Ben..."

"Senden nefret ediyorum, nefret ediyorum."

"Kelly, lütfen."

"Benimle konuşma." Oturduğu yerde bana sırtını döndü.

Eve varana kadar tek kelime etmedik. Eve vardığımızdaysa doğruca odasına gidip kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Mutfağa gidip bir bardakla viski şişesi aldım. Kendime bir içki koydum. Yirmi dakika sonra telefonuma uzandığımda, bardağımı iki kez doldurmuştum bile. Bir numara tuşladım.

Telefon iki kere çaldıktan sonra yanıt geldi. "Alo? Glen?"

Belinda kimin aradığına bakıp yanıt vermişti. "Evet."

"Tanrım, Glen, neler oldu? Herkes bundan söz ediyor. Darren'a *yumruk* mu attın? Ona vurdun mu cidden? Adamın karısı yandaki odada yatarken mi? Bunu gerçekten yaptın mı? Yapmış olamazsın, hayır."

"Onlara ne anlattın, Belinda?"

"Ne?"

"Avukatlara."

"Glen, neden söz ettiğini..."

"Sheila'nın öğle yemeğinde bir kadeh içki içmesini abartıp ondan bir alkolikmiş gibi söz etmişsin. Sonra da ikinizin ot içtiği günleri anlatmışsın!"

"Glen, lütfen, ben asla..."

"Bunu neden yaptın?"

"Ne yapmam gerekiyordu, yalan mı söyleseydim? Beni avukatların ofisine çağırdıklarında yalan mı söyleyecektim?"

"*Yalan* söylemene gerek yoktu," dedim. "Birkaç bilgiyi kendine saklayabilirdin. Kadın benden on beş milyon dolar istiyor, Belinda. Bonnie Wilkinson bana on beş milyon dolarlık bir tazminat davası açtı."

"Çok üzgünüm, Glen. Ne yapacağımı bilemedim. George dedi ki... Onu tanıyorsun, her şeyi kuralına göre yapmak ister. Gerçekleri söylemezsem, beni tutuklayabileceklerini ya da itaatsizlik suçlamasıyla karşı karşıya kalabileceğimi söyledi. Bilemiyorum, her şey kafamı karıştırdı. Ben kesinlikle..."

"Sırf bu ifaden yüzünden bu parayı benden alabilirler. Arayıp teşekkür etmek istemiştim."

"Glen, *lütfen*. Hata ettiğimi biliyorum ama son zamanlarda ne kadar stres altında olduğumu bilmiyorsun." Sesi titremeye başlamıştı. "Birkaç aptalca karar aldım ve her şey karıştı..."

"Birisi sana on beş milyon dolarlık bir dava açtı mı, Belinda?"

"Ne? Hayır..."

"O halde kendini şanslı say." Telefonu yüzüne kapattım.

Kısa bir süre sonra kapı çaldı. Kelly hâlâ odasından çıkmamıştı.

Kapıyı açınca, elindeki kimliği bana göstermek için kaldıran, lacivert takım elbiseli biriyle karşılaştım. Kırklı yaşlarının sonlarında, bir doksan boylarında, gri saçları dökülmeye başlamış bir adamdı.

"Bay Garber?"

"Benim."

"Ben Arthur Twain. Dedektifim."

Bir bu eksikti, diye düşündüm. Slocum şikâyetçi olmuştu demek.

Belki dedektiflerle ilgili klişelere saplanıp kaldığımdan ötürü, adamın şıklığı beni şaşırtmıştı. Takım elbisesi pahalı görünüyordu –giysilerden pek anlamadığım halde bana öyle gelmişti– ve siyah deri ayakkabıları özenle cilalanmıştı. İpek kravatı muhtemelen üstümdeki giysilerin toplamından daha pahalıydı ve buna darbelere dayanıklı saatim de dâhildi. Adamın kıyafeti son derece şık olmasına rağmen, göbekliydi ve gözlerinin altında torbalar vardı. Varlıklı olduğu belliydi ama bitkin görünüyordu.

"Tamam, içeri gelin," dedim.

"Haber vermeden geldiğim için kusura bakmayın."

"Sorun değil. Geleceğinizi tahmin etmeliydim."

Şaşkınlıkla bana baktı. "Neden?"

Kimin geldiğini merak eden Kelly nihayet odasından çıkıp aşağıya indi. Başını antreye uzattı.

"Canım, bu dedektif Arthur..." dedim. Adamın soyadını unutmuştum bile.

"Twain," dedi adam.

"Merhaba," dedi Kelly. Bana bakmamak için büyük bir çaba sarf ediyordu.

"İsmin nedir?"

"Kelly."

"Memnun oldum, Kelly."

"Önce Kelly'yle mi benimle mi konuşmak istersiniz? Yoksa ikimizle birlikte mi? Kızım da oradaydı. Avukatımı aramam gerekiyor mu?" Birden bunun akıllıca olacağını fark ettim.

Arthur Twain ciddi bir tavırla, "Sizinle konuşmak istiyordum, Bay Garber," dedi.

"Tamam, canım," dedim Kelly'ye. "Seninle konuşmamız gerekirse seslenirim." Bana bakmamaya çalışarak odasına döndü.

Twain'i oturma odasına aldım. Ona Bay, Memur Bey ya da Dedektif mi diye hitap etmem gerektiğinden emin değildim.

"Oturun, lütfen... Şey, size memur bey diye mi hitap etmeliyim?"

"Arthur deyin, lütfen," dedi koltuğa otururken. Bir dedektife göre hiç resmî davranmadığını fark ettim.

"Kahve ya da başka bir şey içer miydiniz?" İyi ev sahipliği yapmanın beni bir saldırı suçlamasından kurtaracağını düşünecek kadar saftım.

"Hayır, teşekkürler. Öncelikle, Bayan Garber için ne kadar üzüldüğümü söylemek isterim."

"Ah," dedim şaşkınlıkla. Dedektifin Sheila'dan haberdar olduğunu ya da onunla ilgili soru sorabileceğini düşünmemiştim. "Teşekkür ederim."

"Kendisi ne zaman vefat etti?"

"Yaklaşık üç hafta önce."

"Bir araba kazası." Bu, bir soru değildi. Rona Wedmore kazadan haberdarsa, Twain de duymuş olabilirdi.

"Evet. Sanırım, birimleriniz arasında bilgi paylaşıyorsunuz."

"Hayır. Sadece biraz araştırma yaptım."

Bu açıklama bana garip geldi ama üstünde durmadım. "Sanırım, bugün öğleden sonra meydana gelen olay için geldiniz."

Arthur başını hafifçe yana eğdi. "Hangi olaydan söz ediyorsunuz, Bay Garber?"

Güldüm. "Affedersiniz. Herhangi bir şeyden haberiniz yoksa, size neler olduğunu anlatacak değilim."

"Ne yazık ki neden söz ettiğinize dair hiçbir fikrim yok, Bay Garber."

"Bir dedektif olduğunuzu söylemiştiniz, değil mi?"

"Evet."

"Milford Polis Teşkilatı'nda çalışan bir dedektifsiniz, doğru mu?"

"Hayır," dedi Arthur. "Stapleton soruşturma bölümünde çalışıyorum. Bir polis dedektifi değilim, *serbest* çalışan bir dedektifim."

"Stapleton nedir? Özel bir araştırma şirketi mi?"

"Evet."

"Neden sizin gibi biri bir Milford polis memuruna yumruk atmamla ilgileniyor?"

"O olayla ilgili bilgim yok," diye tekrarladı Twain. "Buraya eşinizle ilgili birkaç soru sormak için geldim."

"Sheila'yla ilgili mi? Onun hakkında ne öğrenmek istiyorsunuz?" Sonra neler olduğunu tahmin ettim. "Bana dava açan hukuk şirketinden misiniz? Derhâl çık evimden, seni hergele."

"Bay Garber, bir hukuk şirketi için çalışmıyorum ve size karşı dava açmış olan kimseyi temsil etmiyorum."

"O halde neden buradasınız?"

"Size karınızın karışmış olabileceği bir suçla ilgili sorular sormak için geldim. Sahte marka çanta satışıyla ilgili bir suç."

YİRMİ ÜÇ

"Defol evimden," dedim kapıya doğru giderek.

"Bay Garber, lütfen," dedi Arthur Twain tereddütle ayağa kalkarken.

"Defol dedim sana. Kimse evine girip karım hakkında bu tür suçlamalar yapamaz. Karımın yapmış ya da yapmamış olabileceği bir sürü boktan şeyi dinledim. Bu kadar yeter." Kapıyı açtım.

Twain kımıldamayınca, "Hemen çıkmazsan, seni tuttuğum gibi dışarı atarım," dedim.

Twain gergin görünüyordu ama istifini bozmadı. "Bay Garber, eşiniz ölmeden önce neler yaptığıyla ilgili her şeyi bildiğinizi ve aklınızda hiçbir soru olmadığını söylüyorsanız hemen gideceğim."

Onu dışarı atmaya hazırlandım.

"Ama eşinizin ölmeden önce ne yaptığıyla ilgili aklınızda en ufak bir şüphe varsa, söyleyeceklerimi dinlemeniz, hatta birkaç sorumu yanıtlamanız faydalı olabilir."

Elim hâlâ kapının üstündeydi. Nefes seslerimi ve şakaklarımın seğirdiğini hissedebiliyordum. Kapıyı kapattım. "Beş dakikanız var."

Kapıdan uzaklaşıp tekrar oturma odasına girdik.

"Size tam olarak kimin için çalıştığı anlatayım," dedi Twain. "Ben Stapleton Soruşturma şirketinde çalışan lisanslı bir özel dedektifim. Birkaç büyük moda şirketi, sahte mal ticareti faaliyetlerini ortaya çıkarmamız için bize başvurdu. En başta da sahte marka çantalar geliyor. Sahte mal ticareti konusunu duymuşsunuzdur herhalde."

"Evet, duydum."

"O halde hemen konuya gireyim." Arthur Twain ceketinden bir zarf ve içinden de katlı bir kâğıt çıkardı. Kâğıdı açıp bana uzattı. Bir fotoğraf çıktısıydı. "Bu kişiyi tanıyor musunuz?"

Tereddütle fotoğrafı alıp inceledim. Siyah saçlı, ince, uzun, sağ gözünün üstünde yara izi olan bir adamın fotoğrafıydı. New York'ta, şehir merkezinde bir sokakta çekilmiş gibiydi ama herhangi bir büyük şehir de olabilirdi.

"Hayır," dedim fotoğrafı uzatıp. "Bu adamı hayatımda görmedim."

"Emin misiniz?"

"Eminim. Başka bir şey var mıydı?"

"Kim olduğunu bilmek istemiyor musunuz?"

"İstemiyorum."

"Ama bilmelisiniz."

"Neden?"

"Eşiniz kaza geçirdiği gün onu aramış."

"Bu adamı mı aramış?"

"Evet."

Ağzımın kuruduğunu hissettim. "Kim bu adam?"

"Henüz bilmiyoruz. Michael Sayer, Matthew Smith, Mark Salazar ve Madden Sommer isimlerini kullanıyor. Onun için çalışan kişiler ondan çözümleyici diye söz ediyorlar."

"Çözümleyici mi?"

"Adam sorunları çözüyor."

"Eşim bu isimleri kullanan kimseyi tanımıyordu."

"O gün öğleden sonra erken saatlerde Sommer'ın cep telefonunu aramış." Bu sefer cebinden ufak bir Moleskine not defteri çıkardı. Aradığı şeyi bulana dek sayfaları karıştırdı. "Evet. Buldum. Öğlen saat biri biraz geçe aramış. Size arayan numarayı okuyayım."

Birkaç haftadır aramadığım halde, duyduğumda içime kötü bir his çökmesine neden olan telefon numarasını okudu.

"Bu numaranın kime ait olduğunu biliyor musunuz?"

"Sheila'nın numarası."

"Eşinizin öldüğü gün saat 13.02'de, bu numaradan Sommer aranmış."

"Yanlış bir numara çevirmiş olmalı. Hem siz bunu nereden biliyorsunuz? Telefon kayıtlarına nasıl ulaştınız?"

"Birkaç emniyet teşkilatıyla ortak çalışıyoruz. Araştırma bilgilerini bizimle paylaştılar. Bu arada karınızın aradığı bu numara artık o adama ait değil. Sommer benim *cheesecake* yediğim hızda telefon numarası değiştiriyor." Hafifçe karnına vurdu.

"Peki, demek Sheila onu aramış. İyi de bu adam kim? Ne iş yapar?"

"FBI onun organize suçlarla bağlantılı olduğunu düşünüyor."

"Çok saçma."

"Hayır, değil," dedi Arthur Twain. "Sommer onun bu tür suç örgütleriyle bağlantısı olduğunu bilmeyen kadınlar ve erkekler tarafından sık sık aranır. Onun biraz şüpheli bir tip olduğunu herkes bilir ama bilmedikleri şeylerin onlara zarar veremeyeceğini düşünürler. Onun bir iş insanı, satmak istedikleri malları ithal eden bir şirketin temsilcisi olduğunu sanırlar."

"Ne tür mallar? Buraya geldiğinizde çantalardan söz ettiniz. Bu adam *çanta* mı ithal ediyor?"

"Başka şeylerin yanı sıra çanta da ithal ediyor, evet."

"Silah ya da uyuşturucu ticareti yapan birine daha çok benziyor doğrusu."

"O tür şeyleri de bulabilir. Özellikle de belirli bir uyuşturucu türünü."

"Çok saçma. Bu adam kadın çantası ithal eden biri gibi durmuyor."

"Sommer hangi işten para kazanacaksa onu yapar, çanta işi de bunlardan biri."

"Tamam, ne demek istiyorsunuz? Karım bu adamdan sahte bir çanta mı satın almaya çalıştı?"

"Şayet konu çantaysa, sadece bir tane satın almak istediğini sanmam. Sommer'ın adamları geniş bir ürün yelpazesi tedarik eder. Ama sahte marka çantalar büyük bir olasılık taşıyor. Hiç çanta partisi diye bir şey duydunuz mu, Bay Garber?"

"Dalga mı geçiyorsunuz? Bu evde bir çanta partisi vermiştik," demek üzereyken kendimi tuttum.

"Eminim ki duymuşsunuzdur. Oldukça rağbet gören partilerdir. Kadınlar gerçek değerinin çok altında ücretlerde satılan sahte marka çantalar almak için toplanırlar. Çok da eğlenirler. Bir kızlar gecesi gibi düzenlenir. Atıştırmalık bir şeyler hazırlanır, şaraplar açılır. Bir kadın evine gerçeğine tıpatıp benzeyen şık bir Prada, Marc Jacobs, Fendi ya da Louis Vuitton çantayla döner. Çantanın gerçek olmadığını ondan başkası bilemez. Bir de partideki diğer kadınlar bilir tabii."

Dikkatle yüzüne baktım. "Araştırmanız gereken *gerçek* suçlar yok mu?"

Arthur bilmiş bir ifadeyle gülümsedi. "Bunu sık sık duyarım. Ama sahte marka çanta satmak bir suçtur. Federal bir suç."

"İnsanlar cinayetlere kurban giderken, bu ülkeye uyuşturucu sokulurken ve teröristler komplolar kurarken, polis teşkilatının bununla ilgilendiğine inanamıyorum. Birkaç kadın gerçek bir Marc Fendi olmayan çanta kullanıyorlarsa ne olmuş yani?"

"Marc Jacobs ya da Fendi."

"Her neyse. Paraları ancak sahte bir marka çanta almaya yetiyorsa, gerçek markaları satın alamazlar. Bunun kime ne zararı var?"

"Nereden başlayayım?" dedi Twain. "Telif hakkı ve ticari markası olan gerçek şirketlerin soyulmasından mı? Onlardan ve çalışanlarından bu şekilde çalınan milyonlarca dolardan mı?"

"İdare ettiklerinden eminim."

"Kızınız Kelly kaç yaşında?"

"Kızımın konuyla en ilgisi var?"

"Yedi yaşında olduğunu tahmin diyorum."

"Sekiz."

"Onun günde dokuz on saat boyunca sahte marka çantalar üreten bir fabrikada çalıştığını hayal edebiliyor musunuz? Yaşıtı Çinli çocuklar günde bir dolar kazanmak için bu işi yapıyorlar..."

"Anladım. O şirketler kaybettikleri kârdan başka bir şey düşünmezken, siz kalkmış sömürülen çocuklar kozunu oynuyorsunuz..."

"Milfordlı, Westportlu ya da Darienlı bir kadın olduğundan daha varlıklı görünecek diye bir atölyede çanta üretebilmek için kan ter içinde çalışan çocuklardan söz ediyorum. Para nereye gidiyor biliyor musunuz, Bay Garber? Milford'da bir kadın bir çantaya otuz, elli ya da yüz dolar verdiğinde, o para

nereye gidiyor biliyor musunuz? Partiyi veren kadın komisyonunu alır elbette ama o çantaları alabilmek için tedarikçisine ödeme yapması gerekir. Para başka sahte malların üretimine gider ama bunlara sadece çantalar dahil değildir. Sahte DVD'ler, video oyunları, çocuk oyuncakları –kurşun kaplı, bir çocuğun boğularak ölmesine neden olabilecek ufak parçaları olan oyuncaklar– üstlerinde sahte onay damgaları olan, kalitesiz inşaat malzemeleri gibi. İnanmayacaksınız ama sahte bebek maması bile üretiliyor. Hatta aynı ürün damgasını taşıyan ama aynı içeriğe sahip olmayan sahte reçeteli ilaçlar bile var. Bu alanda hiçbir düzenleme yok. Kanada'dan getirilen daha ucuz ilaçlardan söz etmiyorum. Hindistan, Çin gibi yerlerden gelen ilaçları diyorum. Bay Garber, bu haplardan bazılarının *hiçbir* faydası yok. Dolayısıyla düşük bir emekli maaşı ya da geliri olan biri kalp ilaçlarını alamıyorsa, internette aynı ilacı bulduğunu düşünürse ya da bir arkadaşının arkadaşından alabileceğini öğrenirse, bunu kullanmaya başlıyor ve sonra hayatını kaybediyor."

Hiçbir şey demedim.

"Tüm bunlardan esas para kazanan kişilerin kim olduğunu biliyor musunuz? Organize suç örgütleri. Çinli çeteler, Rus mafyası, Hindistan, Pakistan. Aklınıza ne gelirse, çok sayıda Amerikalı da elbette. FBI bu paranın bir kısmının terörist örgütlere gittiğini bile söylüyor."

"Sahi mi?" dedim. "Mahallemizde oturan bir kadın bir Gucci çanta satın alıyor ve birden uçaklar binalara çarpıyor, öyle mi?"

Arthur gülümsedi. "Bu meseleyi hafife alıyorsunuz ama inşaat malzemelerinden söz ettiğimde yüzünüzde beliren ifadeyi gördüm. İnşaat işiyle uğraşıyorsunuz, değil mi?"

Haklıydı. İnşaat malzemelerinden söz ettiğinde gözlerimi kırpmış olabilirdim.

"Evet," dedim.

"Yanınızda çalışan birinin sahte elektrik malzemeleri kullanarak bir evin elektrik tesisatını döşediğini düşünsenize. Çin'de üretilmiş ve bu ülkede üretilip kullanımı onaylanmış marka isimlerin tıpatıp aynısı olan ama içi uygun olmayan malzemelerle dolu parçalar. Yeteri kadar güvenli olmayan tellerin kullanıldığı parçalar. Bunlar aşırı ısınır ve kısa devreye neden olur. Sigortalar işe yaramaz. Sonrasında neler olacağını tahmin edebilmek için dâhi olmak gerekmiyor."

Elimle ağzımı ve çenemi ovuşturdum. Bir an için, duman kaplı o bodrum katında olduğumu hissettim. "Buraya neden geldiniz? Madem bu konu bu kadar önemli, neden polis değil de siz buradasınız?"

"Mümkün olduğunda polisle iş birliği yaparız ama bu sorunla başa çıkabilecek kaynakları yok. Sahte mallar senede beş yüz milyar dolar getiren bir iş alanı ve bu asgari bir tahmin. Moda endüstrisi sahte mal üreticilerini bulabilmek için özel güvenlik ve araştırma şirketlerine başvuruyor. Bu noktada devreye ben giriyorum. Bazen işim çok basit oluyor. Saf bir şekilde yaptığının yanlış olmadığını düşünerek çanta partileri düzenleyen bir kadın tespit ediyoruz ve ona federal bir suç işlediğini söylememiz yeterli oluyor. Bunu bir daha yapmazsa yasal bir suçlamayla karşılaşmıyor. Bazen böyle oluyor işte. Bu tür malları satan mağazaları tespit ettiğimizde, iş yeri sahiplerini ve mal sahiplerini haberdar ediyoruz, yaptıklarının yasa dışı olduğunu ve gerekli yasal işlemlerin başlatılması için polisi haberdar etmeye hazır olduğumuzu söylüyoruz. Bunu gerçekten yaptığımız oluyor. Ama çoğu zaman bu tehdit bile mal sahiplerinin harekete geçmesi için yeterli oluyor. Kiracılarından kurtuluyorlar ve yasalara uyan, yasal ürünler satan başka kiracılar buluyorlar."

"Peki, sadece sahte marka bir çanta satın almak da suç mu?"

"Hayır. Ama bir kadın olsaydınız, sahte marka çanta alsaydınız ve bu tür şeylerin olduğunu bilseydiniz, vicdanınız rahat olur muydu?" Zarftan birkaç fotoğraf daha çıkarıp bana uzattı.

"Bunlar da ne? Aman Tanrım."

Suç mahalli fotoğraflarıydı. Bu tür fotoğraflara bakacaksam, siyah beyaz olmalarını tercih ederdim ama bunlar renkliydi. İlki bir kan birikintisinin arasında yatan iki kadının fotoğrafıydı. Etraflarında çok sayıda çanta vardı; masaların üstünde, duvarlara asılmış, tavandan sarkan... Yüzlerce çanta...

"Yüce Tanrım."

İkinci fotoğrafa baktım. Başından vurulmuş bir adam bir çalışma masasının üstüne yığılmıştı. Fotoğrafları ona geri verdim. "Bunlar ne böyle?"

"Kadınların isimleri Pam Steigerwald ve Edna Bauder. Butler, Pennsylvania'dan iki yerli turist. Kız kıza hafta sonu için New York'a gitmişler. Canal Sokağı'nda uygun fiyata satılan çantalar aramışlar ama yanlış zamanda yanlış yerdelermiş. Adam Andy Fong. Ticaretle uğraşıyormuş. Çin'de üretilen sahte marka çantalar ithal ediyormuş."

"Bu insanları tanımıyorum."

"Bunları size göstermemin nedeni, sahte mal ticaretine bulaşan insanların başına neler gelebileceğini anlatmak."

Sinirlenmeye başlamıştım. "Bana bunları göstermeniz ve korkutmaya çalışmanız korkunç bir şey. Bunun Sheila'yla hiçbir ilgisi yok."

"Polis birçok isim kullanan ve bizim Madden Sommer olarak söz ettiğimiz adamın bu işten sorumlu olabileceğini düşünüyor. Öldüğü gün karınızın aradığı adamın."

YİRMİ DÖRT

Madden Sommer, Garber'ın evinin üç ev ilerisinde, arabasında oturuyordu.

Tam kapıyı açıp arabadan inmek üzereyken bir başka araba evin önüne yanaşmıştı. Siyah bir GM sedandı. Arabadan şık giyimli bir adam indi. Nazik görünüyordu. Kemerinin üstüne sarkmış göbeği ve hali tavrı ona yumuşak bir hava veriyordu. Ön kapı açıldığında adam Garber'a kimliğini gösterdi.

İlginç, diye düşündü Sommer elini kapıdan çekerek. Adamın bir polis memuru olduğunu sanmıyordu ama her şey mümkündü. Arabanın plakasını not edip telefonuna uzandı.

"Alo?"

"Benim. Bir plakayı kontrol etmeni istiyorum."

"Şu anda iş yerinde değilim," dedi Slocum. "Ailemle birlikteyim. Karımın kız kardeşi yanımda."

"Plaka numarasını yaz."

"Sana..."

"F, 7..."

"Bir dakika, bekle." Sommer, Slocum'ın kâğıt kalem bulmaya çalıştığını duydu.

"Tanrı aşkına, söyle hadi."

Sommer plaka numarasını okudu. "Ne zaman ararsın?"

"Bilmiyorum. İş yerinde kimin olduğuna bağlı."

"Seni bir saate kadar geri ararım. O zamana kadar plakanın kime ait olduğunu bulsan iyi olur."

"Dedim ya, hemen ilgilenemem. Neredesin? Bu dediğin araba..."

Sommer telefonu kapatıp cebine soktu. Garber adamı içeri almıştı. Sommer oturma odasına girdiklerini görebiliyordu. Evdeki diğer pencereleri de dikkatle inceliyordu. Üst katın ışığı yanıyor, zaman zaman pencerenin önünden biri geçiyordu. Bir ara sokağa bakmak isteyen biri perdeyi aralamıştı.

Bir çocuktu. Küçük bir kız çocuğu.

YİRMİ BEŞ

Ayağa kalktığımda öfkeden titriyordum. Sheila'nın Sommer gibi bir serseriye telefon açacak kadar pis bir işe bulaşmış olabileceği fikri bile beni derinden etkilemişti. Sheila'yla ilgili yeteri kadar sarsıcı şey öğrenmiştim zaten.

"Yanılıyorsunuz. Sheila o adamı aramamıştır."

"O aramadıysa, başka biri onun telefonundan aramış. Telefonunu başkalarına ödünç verir miydi?" diye sordu Twain.

"Hayır. Ama... Bu anlattıklarınız çok saçma."

"Ama karınız sahte marka çantalar satın alırdı, değil mi?"

Cuma günü gardırobun karşısına geçip Sheila'nın eşyalarıyla ilgilenmenin vakti geldi mi diye düşündüğüm anı hatırladım. Gardırobunda onlarca çanta vardı.

"Birkaç tane almış olabilir."

"Bakmamın bir sakıncası var mı?"

"Neden bakmak istiyorsunuz?"

"Bakın, bu işi benim kadar uzun süre yaptığınızda, bazı özellikleri fark etmeyi öğrenirsiniz. Birinin bir Coach ve bir Gucci çantası arasındaki farkı anlayabildiği gibi, ben de Çin'deki bir fabrikada ve başka bir yerde üretilmiş iki çanta arasındaki farkı anlayabiliyorum. Sahte mal üreticilerinden hangilerinin pazarda daha etkin olduklarını tahmin edebiliyorum."

Tereddüt ettim. Neden bu adama yardım edecektim ki? Ne fark ederdi? Bu adam Sheila'nın ismini kötüye çıkaracaktı. Neden bunu yapmasına izin verecektim?

Aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Karınızın itibarını yerle bir etmek için gelmedim," dedi. "Eminim ki Bayan Garber bile isteye yasaları çiğnememiştir. Bu, tıpkı kaçak kablo yayın kullanmaya benziyor. Herkes kaçak kullandığı için kimse suç olduğunu...

"Sheila *ne* kaçak kablo yayını kullandı *ne de* hayatında bir şey çaldı."

Arthur kendisini savunmak istermiş gibi elini kaldırdı. "Özür dilerim. Sadece bir örnek veriyordum."

Hiçbir şey demedim. Dilimi dudağımın üstünde gezdirdim. "Karım burada bir parti vermişti," dedim. "Sadece bir kere."

Arthur tamam dercesine başını salladı. "Ne zamandı?"

"Sheila ölmeden birkaç hafta... Hayır, birkaç ay önceydi."

"Peki, kendi mallarını mı sattı, yoksa partiyi başka birisi için mi düzenledi?"

"Başka biri için." İşin içine başkalarını da karıştırmanın doğru olup olmadığını düşündüm ama Sheila gibi ismini söyleyeceğim kişiyi tutuklaması da mümkün olmayacaktı. "Ann Slocum isimli bir kadın. Sheila'nın arkadaşı."

Arthur Twain defterindeki notlara göz attı.

"Evet, ismi notlarımda var. Bay Sommer'la düzenli olarak iletişim halindeymiş. Onunla da görüşmem gerek."

"Bol şans."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Geçen gece öldü."

Arthur Twain ilk kez şaşırmıştı. "Ne zaman? Ne oldu?"

"Cuma gecesi geç saatte ya da cumartesi sabahın erken saatlerinde olabilir. Bir kaza geçirmiş. Patlayan lastiğini kontrol etmek için arabadan inmiş ve dengesini kaybedip rıhtımdan suya düşmüş."

"Tanrım, bilmiyordum." Twain parçaları birleştirmeye çalışıyormuş gibiydi.

Ben de aynı şeyi yapıyordum. Sheila öldüğü gün bir gangsteri aramıştı. Twain'in bana üç kişinin cinayetinde şüpheli olduğunu söylediği adamdı bu. Edwin'in söylediği Conan Doyle sözünü hatırladım. Bir şey imkânsız göründüğünde, ne kadar akıl almaz olursa olsun, diğer olasılıkların doğru olabileceğini düşünmek gerekiyordu.

Sheila katil olduğundan şüphelenilen bir adamı aramıştı. Aynı gün sona ermeden de ölmüştü.

O fotoğraflardaki insanlar gibi ölmemişti. Vurulmamıştı. Kimse ona yaklaşıp kafasına bir kurşun...

Kafasına bir kurşun sıkmamıştı.

Hayır, başına böyle şeyler gelmemişti. Bir kazada ölmüştü. Bir türlü anlam veremediğim bir kazada. Evet, ölümle sonuçlanan bütün kazalar geride kalan ve yas tutanlara anlamsız gelirdi. Bu ölümler insana tesadüfi, acımasız derecede keyfi gelirdi. Ama Sheila'nın kazası farklıydı. Karakterine aykırıydı.

Sheila asla dedikleri gibi sarhoş olup araba kullanmaya kalkışmazdı. Bunu çok iyi biliyordum.

Peki, diğer olasılıkların doğru olması mümkün müydü? Sheila'nın ölümcül kazasının göründüğü gibi olmaması mümkün müydü? Bir kaza gibi görünen bir olay başka bir şey olabilir miydi?

"Bay Garber?"

"Efendim?

"Karınızın çantalarını gösterecektiniz?"

Unutmuştum. "Burada bekleyin."

Üst kata çıktım ve odamıza yürürken Kelly'nin odasının önünden geçtim. Kapısı açıktı ve bilgisayarında bir şey yazıyordu. "Selam," dedim.

"Selam," diye yanıt verdi ama bakışlarını ekrandan ayırmadı. "O adam ne istiyor?"

"Annenin çantalarına bakmak istiyor."

Yüzünde korku dolu bir ifadeyle bana baktı. "Neden bir *adam* annemin çantalarını görmek istiyor? Karısı için bir çanta mı alacakmış? O çantaları ona vermeyeceksin, değil mi?"

"Elbette vermeyeceğim."

"Satacak mısın?" Ses tonu suçlayıcıydı.

"Hayır. Sadece görmek istiyor. Sahte marka çanta üreten birini arıyor. Onu durdurması gerek."

"Neden?"

"Çünkü bu tür işler yapan kişiler orijinal ürünlerin taklitlerini yaparlar."

"Kötü bir şey mi bu?"

"Evet," dedim. Birkaç dakika önce Arthur'un karşı çıktığım fikirlerini kızıma aktarıyordum. "Mesela okulda bir çocuğun ödevinin aynısını yazman gibi. Sonuçta ödevi sen yapmış olmazsın."

"Kopya çekmek gibi yani," dedi Kelly.

"Evet."

"Annem o çantalardan satın aldığı için kopyacı mı sayılıyor?"

"Hayır, annen kopyacı değildi. Ama o çantaları üreten kişiler öyleler."

Kelly bir karar vermeye çalışıyor gibiydi. Büyük ihtimalle, bana yeniden yakınlık gösterse mi diye düşünüyordu. "Sana hâlâ kızgınım."

"Anlıyorum."

"Ama istersen sana yardımcı olabilirim."

"Hangi konuda?"

"Çantaları göstermen için."

Peşimden gelmesini işaret ettim. Sheila'nın gardırobunun üst rafında bir düzine çanta vardı. Bunları Kelly'ye verdiğimde teker teker omzuna asmaya koyuldu. Çantaları dengesini kaybetmeden oturma odasına götürürken çok şirin görünüyordu.

"Kimler gelmiş?" dedi Arthur, Kelly az kalsın sendeleyip üstüne düşecek gibi olduğunda. Kelly kollarını aşağı indirdi ve çantalar iki yanına düştü.

"Özür dilerim. Çantalar çok ağırmış," dedi.

"Bunları alt kata kadar taşıyabildiğine göre güçlü bir kız olmalısın."

"Kol kaslarım çok güçlüdür," diye onayladı Kelly. Bunu kanıtlamak için kolunu kaldırıp kaslarını sıktı.

"İnanılmaz," dedi Arthur.

"Elleyip ne kadar sert olduğuna da bakabilirsin," dedi Kelly.

"Gerek yok." Arthur böyle bir şey yapmaya kalkışmadı. "Annenin ne kadar çok çantası varmış böyle."

"Daha da var," dedi Kelly. "Bunlar sadece en sevdikleri. Bazen hiç kullanmadığı çantalarını hayır kurumlarına yollardı."

Arthur bana bakıp hafifçe gülümsedi.

"Buradaki çantalar annenin son birkaç sene içinde aldıkları mı?"

Tam emin olmadığımı söyleyecektim ki Kelly yanıt verdi. "Evet. Şu yeni," dedi. Üstünde *Valentino* yazan, kocaman, siyah renkli deri bir çiçeği olan bir çantaydı. "Bunu arkadaşı Bayan Morton'la birlikte şehre gittiğinde almıştı."

Ne arkadaş ama.

"Gerçek olmadığı belli," dedi Kelly çantayı açıp. "Çünkü içinde nerede üretildiğini gösteren bir etiket yok. Astarı da o kadar kaliteli değil. Üstelik üstündeki çıkartmayı biraz kazıyarak çıkartabilirsiniz."

"Bu konuda oldukça bilgilisin," dedi Arthur.

"Bir Nancy Drew* yetiştiriyorum sanırım," dedim.

"Şunu da Emily'nin annesinin ev partisinde almıştı."

Arthur çantayı dikkatle inceledi. "Çok iyi bir Marc Jacobs taklidi."

Kelly hayretle başını salladı. "Babam bunu asla anlayamazdı." Bana baktı.

"Şu da kusursuz bir Valentino taklidi," dedi Twain.

"Aman Tanrım," dedi Kelly. "Siz bu dünyada bunu bilen tek baba olmalısınız. *Çocuklarınız* var mı?"

"Evet, var. İki küçük oğlum var. Şey, aslında artık o kadar da küçük değiller."

Kelly çantalardan birini aldı. "Annem bu çantayı çok severdi."

Deri kenarlı, ince bir askılı, her yerinde F sembolleri olan, ten rengi, kumaş bir çantaydı.

"Bir Fendi," dedi Arthur. Çantayı alıp inceledi. "Güzelmiş."

"İyi bir taklit mi?" diye sordum.

"Hayır. Taklit değil. Gerçek. İtalya'da yapılmış."

"Emin misiniz?" diye sordum.

Evet anlamında başını salladı. "Karınız bunu ucuzluktan almış olabilir ama 5. Cadde'den almaya kalkarsanız iki bin dolara patlar."

"Bunu büyükannem ona yaş günü hediyesi olarak vermişti," dedi Kelly. "Hatırladın mı?"

---

* Carolyn Keene takma adıyla yazılan ve ilk kez 1930 yılında yayımlanan *Nancy Drew Mystery Stories* adlı serinin baş karakteri. Nancy Drew zeki, cesur ve maceracı genç bir dedektiftir. (e.n.)

Hatırlamıyordum ama durum açıklığa kavuşmuştu. Fiona taklit ürünler alacak bir tip değildi. Kızına sahte marka bir çanta alması, onu bir fast food restoranına götürmesi kadar ihtimal dışıydı.

Twain çantayı yere koyarken bir ses duyuldu. İçinde ne varsa birbirine çarpmıştı. *Tanrım*, dedim içimden. *Bir kelepçe daha olmasın*. Çantadan bir kelepçe çıksa, bu konuda ne hissedeceğimden emin değildim. Ama çıkan ses metalik değildi.

"İçinde bir şey var," dedi Arthur çantayı kayışından tutup kaldırarak.

Çantayı ondan aldım. "İçinde her ne varsa Sheila'ya ait. Çantalar sizi ilgilendiriyor olabilir ama içindekiler ilgilendirmez."

Kelly ile Arthur Twain'i oturma odasında bıraktım. Mutfağa girip çantanın üst kısmındaki tokayı açıp çantayı araladım.

İçinde her biri zeytin kavanozu büyüklüğünde dört tane plastik şişe vardı.

Her birinin üstünde farklı bir etiket vardı: *Lisinopril. Vicodin. Viagra. Omeprazol.*

Toplamda onlarca, belki yüzlerce hap...

YİRMİ ALTI

Plastik şişeleri geri koyup çantayı dolabın üst raflarından birine kaldırdım. Oturma odasına döndüğümde Twain merakla bana baktı. Çantada ne bulduğuma dair bir açıklama yapmayacağımı anlayınca, "Vakit ayırdığınız için teşekkür ederim," dedi.

Bana kartvizitini bıraktı ve faydalı olabilecek bir şey hatırlarsam onu aramamı söyledi.

"İyi birine benziyordu," dedi Kelly. "Annemin çantasında ne varmış?"

"Bir şey yoktu."

"Ama bir şey *olması* gerek. Ses çıkardı."

"Hiçbir şey yoktu."

Kelly yalan söylediğimi anladı ama başka bir şey söyleyemeyeceğimi biliyordu.

"Peki," dedi. "Sana kızgın olmaya devam edeceğim sanırım." Hışımla merdivenleri çıkıp odasına girdi ve kapıyı bir kez daha çarparak kapattı.

İlaçlarla dolu çantayı dolaptan alıp alt kattaki ofisime indim. İçindekileri masama boşaltıp plastik şişelerin yuvarlanışını izledim.

"İnanılmaz," dedim boş odaya. "Bunlar ne, Sheila? Bu boktan şeyler ne?"

Ufak plastik kavanozları teker teker alıp kapaklarını açtım ve içlerine baktım. Yüzlerce ufak sarı, beyaz ve şu meşhur mavi haplardan vardı. "Tanrım, bunlardan kaçını almamı istiyordun acaba?"

Twain'in anlattıklarını, sadece sahte çanta, DVD ve inşaat malzemelerinin değil, reçeteli ilaçların da büyük bir pazarı olduğunu söylediğini hatırladım.

Sheila son sabahımızda bana ne demişti?

"Aklıma birkaç fikir geldi. Bize faydası olabilecek fikirler. Bu zor dönemi atlatabilmemiz için.

"Bunlarla olmazdı ama," dedim. "Bu şekilde yardım edemezdin."

Çantadakileri gördükten sonra diğerlerinde neler olabileceğini merak ettim. Hâlâ oturma odasında olanları kontrol edip yukarıya çıktım –Kelly odasından çıkmadı– ve Sheila'nın gardırobundaki çantaları da tek tek kontrol ettim. Eski rujlar, alışveriş listeleri, biraz bozuk para buldum. Ama hiçbirinde ilaç yoktu.

Bodrum katına geri döndüm. Sheila'nın kaza yaptığı gün yanında olan çantasını arabadan çıkarmayı başarmışlardı –bunu Belinda'ya da söylemiştim– ama pek iyi durumda değildi. Biraz küllenmiş, itfaiye geldikten sonra da ıslanmıştı. Çantayı atmıştım –Kelly'nin görmesini istememiştim– ama içindeki her şeyi almıştım. O anda, çantadan çıkardığım her şeye tekrar bakmam gerektiğini anladım.

Çantanın içindekileri bir spor ayakkabı kutusuna koymuştum. Spor ayakkabılar çoktan yıpranmış ve atılmıştı ama kutu senelerce bozulmadan kalacak kadar sağlamdı. Kutuyu içinde

bomba varmış gibi dikkatle masama koydum. Sonra biraz tereddütle kapağını açtım.

"Selam, bebeğim," dedim.

Aptalca bir şey söylemiştim. Ama Sheila'dan geriye kalanlara bakarken böyle demek normal gelmişti. Bir bakıma bunlar Sheila'ya benim hiç olmadığım kadar yakın olmuştu. Son anlarında onun yanındaydılar.

Üstlerinde kan kırmızı benekler olan bir çift minik küpe. Metal bir ucu olan ve Sheila'nın kanıyla daha da koyu bir renge dönmüş deri bir kolye. Kolyeyi alıp yüzüme yaklaştırdım ve yanağıma yasladım. Tekrar dikkatle üstünde kan lekesi olmayan şeyleri inceledim: diş ipi, ince metal bir kılıfta bir okuma gözlüğü, üstlerinde Sheila'nın saç telleri olan iki metal saç tokası, lekeleri anında çıkaran Tide'dan alınmış bir kalem. Sheila ufak kazalara karşı hep hazırlıklıydı. Kâğıt mendil. Ufak bir paket yara bandı. Yarım paket misket limonu aromalı sakız. Arkadaşlarımıza ya da ailesine gideceğimiz zaman ona yaklaşmamı söyler ve nefesimi koklardı. "Şunlardan bir tane çiğne," derdi. "Nefesin leş gibi kokuyor." Üç tane bankamatik makbuzu, eczane ve market faturaları, bir tanesi bir mağazanın kozmetik bölümünden ve iki tanesi New York'taki alışveriş gezilerinden olmak üzere birkaç tane kartvizit. Ufak bir el dezenfektanı, Kelly için çantasında taşıdığı ufak bir saç tokası paketi, bir Bobbi Brown ruju, göz damlası, bir makyaj aynası, dört tırnak törpüsü, bir sene kadar önce Toronto'ya yaptığımız uçak yolculuğunda aldığı kulaklıklar. Sıkı bir hokey hayranı olarak, Wayne Gretzky'nin restoranına gitmek istemişti. "Kendisi nerede?" diye sormuştu. "Mutfakta sandviçini hazırlıyor," demiştim.

Bunların her biriyle ilgili bir anım vardı ama çantasından içki satın aldığını gösteren bir tane bile makbuz çıkmamıştı. Hap da yoktu.

Bunların çoğunu uzun uzun inceledim ama özellikle kontrol etmek istediğim tek bir şey vardı.

Sheila'nın cep telefonu.

Telefonu kutudan alıp kapağını açtım ve düğmesine bastım. Hiçbir şey olmadı. Şarjı bitmişti.

Masamın çekmecesinden kendi şarjımı çıkardım –ikimizin telefonu aynıydı– ve bir ucunu telefona, diğer ucunu prize taktım. Telefon bir anda açıldı.

Telefon aboneliğini iptal ettirmemiştim. Benim abonelik paketimin bir parçasıydı ve artık Kelly'nin telefonu için kullanıyorduk. Kelly'ye telefonunu aldığımda, Sheila'nın aboneliğini kapatmam gerekirdi ama bunu yapamamıştım.

Telefonun şarjı biraz dolmaya başlayınca, aklıma ilk olarak numarasını kendi telefonumdan aramak geldi.

Sheila'nın numarasına bastım ve çalmaya başladığını duydum. Telefon çalıyordu ve titreşime geçmişti. Sesli mesaja geçmesi ve ölen karımın sesini duyabilmek için yedi kere çalmasını bekledim.

Selam, ben Sheila. Ya telefondayım ya uzaktayım ya da trafikte olduğum için yanıt veremiyorum. Lütfen, bir mesaj bırakın.

Sonra bip sesi geldi.

Konuşmaya başladım. "Ben sadece..."

Titreyen elimle telefonu kapattım.

Biraz toparlanmayı bekledim.

"Ben sadece şunu söylemek istiyordum," dedim odaya. "Sen öldükten sonra bazı şeyler söyledim... Sana çok kızgındım. Çok öfkeliydim. Bunu yaptığın için... Böylesine aptalca bir şey yaptığın için. Ama son birkaç gündür kafam fazlasıyla karışık... Kazaya daha önce de bir anlam verememiştim, şu anda da veremiyorum ama bu olay daha da karmaşık bir hal aldıkça aklıma

başka olasılıklar geliyor... Daha fazlası mı var diye düşünüyorum... Sana haksızlık etmiş olabileceğimi, bilmediğim şeyler olabileceğini düşünmeye başladım..."

Sandalyeye oturup gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Rahatlayabilmek için bir dakika kadar ağladım. Tıpkı bir basınç kolunu indirmek gibiydi. Patlamamak için birazını boşaltmak zorundaydım.

Gözyaşlarım dindikten sonra birkaç kâğıt mendil alıp gözlerimi sildim, sümkürdüm ve derin derin nefes aldım.

Sheila'nın telefonuna geri döndüm.

Önce arama geçmişine baktım. Arthur Twain, Sheila'nın Sommer denen adamı kaza yaptığı gün 13.00'ü biraz geçe aradığını söylemişti.

Arama geçmişinde bir numara buldum. Saat 13.02'de aranmıştı. New York bölgesine ait bir kodu vardı. Masamdaki sabit telefondan numarayı aradım. Telefon bir kere çaldı ve bir kayıt devreye girip bu numaranın artık kullanılmadığını söyledi. Telefonu kapattım. Arthur Twain adamın artık o numarayı kullanmadığını söylemişti.

Bir kâğıt kalem alıp Sheila'nın o gün ve önceki günlerde aradığı bütün numaraları not ettim. Beş kere benim cep telefonumu, üç kere ofisimi, üç kere de evimizi aramıştı. Belinda'nın numarasını tanıdım. Fiona'nın ev telefonuna ait olduğunu bildiğim bir Darien numarası ve Fiona'nın cep numarasını da gördüm.

Sonra aklıma bir şey geldi ve Sheila'ya gelen aramaları kontrol ettim. Görmeyi beklediğim numaralarla karşılaştım. Dokuz arama bana aitti. Onu ev ve iş telefonlarımızdan ve cep telefonumdan aramıştım. Fiona'dan ve Belinda'dan gelen aramalar da vardı. On yedi arama da tanımadığım bir numaradan yapılmıştı. Sommer'a ait olduğunu düşündüğüm numara değildi.

Bir New York telefon numarası da değildi. O numaradan gelen bütün aramalar "cevapsız" görünüyordu. Yani Sheila ya bunları duymamıştı ya da yanıt vermemeyi tercih etmişti.

O numarayı da not ettim.

Sheila'nın öldüğü gün bir kere, önceki gün iki kere ve öldüğü güne kadar o hafta her gün en az iki kere bu numaradan aranmıştı.

Kime ait olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Yine ev telefonundan o numarayı aradım. Sesli mesaj devreye girmeden önce telefon üç kere çaldı.

Merhaba, Allan Butterfield'a ulaştınız. Bir mesaj bırakın.

Allan kimdi? Sheila, Allan diye birini tanımıyordu... Bir dakika. Allan Butterfield. Sheila'nın muhasebe kursundaki öğretmeniydi. Neden onu bu kadar çok aramıştı? Sheila neden bu aramalara yanıt vermemişti?

Telefonu masaya fırlatıp başka ne yapabileceğimi düşündüm. Yanıtlanması gereken çok fazla soru vardı. Hapları aramaya devam ettim. Sheila reçeteli ilaçları nasıl almış olabilirdi? Bunların ücretini nasıl ödemişti? Ne yapmayı planlamıştı?

Para.

Gizlediğim para.

Parayı gizlediğim paneli bir tek ben ve Sheila biliyorduk. Paneli mi açmıştı? O parayla ilaçları alıp bunları sattıktan sonra parayı geri koymayı mı düşünmüştü?

Çekmeceyi açıp bir zarf açacağı aldım. Sonra masanın yanından dolanıp karşı duvara gittim. Zarf açacağını panelin yanına soktum ve kırka otuz santim boyutlarındaki ince bölmeyi açtım.

Bölmeye gizlediğim para orada duruyordu. Parayı beş yüz dolarlık gruplar halinde gizlemiştim. Hızla sayınca otuz dört

tomar olduğunu gördüm. Senelerce kayıt dışı işlerden kazandığım paranın tamamı oradaydı.

Ama bir şey daha vardı.

Kahverengi büyük bir zarf. Paraların arka tarafında duruyordu. Zarfı aldığımda ağır olduğunu hissettim. Sol üst köşesinde, *Belinda Morton'dan* yazıyordu. Bunun altında da bir telefon numarası vardı. Numarayı tanıdım. Daha birkaç dakika önce görmüştüm.

Sheila'nın öldüğü gün saat 13.02'de aradığı numaraydı bu. Arthur Twain'in, Madden Sommer'a ait olduğunu söylediği numaraydı.

Zarf kapalıydı. Zarf açacağıyla dikkatlice açtım ve içindekileri masaya boşalttım.

İçinde para vardı. Fazla miktarda para.

Binlerce dolar olmalıydı.

"Yüce Tanrım."

Tam o sırada ateş sesini duydum.

Bir yerde camlar kırıldı.

Kelly çığlık atmaya başladı.

YİRMİ YEDİ

İki katı saniyeler içinde çıktım.

"Kelly!" diye seslendim. "Kelly!"

Kapısı hâlâ kapalıydı. Kapıya öyle sert bir tekme attım ki neredeyse menteşelerinden çıkacaktı. Kelly'nin çığlıklarını duyuyor ama onu göremiyordum. Yere ve yatağa saçılmış olan kırık cam parçalarını fark ettim. Sokağa bakan pencere paramparça olmuştu.

"Kelly!"

Boğuk bir ağlama sesi duyunca hemen gardırobuna koştum. Kapağını açınca Kelly'nin, ayakkabılarının üstünde oturduğunu gördüm.

Ayağa fırlayıp boynuma sarıldı.

"İyi misin? Canım? İyi misin? Bir şeyler söyle!"

Başını göğsüme yaslayıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Baba! Baba!" Ona o kadar sıkı sarıldım ki canını acıtacağımdan korktum.

"Buradayım, yanındayım. Buradayım. Bir yerin incindi mi?"

"Bilmiyorum," dedi panik içinde. "Çok korktum!"

"Biliyorum, biliyorum. Canım, iyi olup olmadığını kontrol etmem gerek."

Burnunu çekip başını salladı ve biraz geri çekilmeme izin verdi. Üstünde başında kan var mı diye baktım ama yoktu.

"Cam parçaları üstüne gelmedi, değil mi?"

"Şurada oturuyordum," dedi bilgisayar masasını işaret edip. Masası pencerenin karşısındaki duvarın önündeydi. Camlar yanına ve arkasına savrulmuştu.

"Neler olduğunu anlat bana."

"Masamda oturuyordum. Bir arabanın hızla sokaktan geçtiğini duydum ve birden bir gümbürtü koptu. Her yere cam parçaları saçıldı. Hemen gardırobuma saklandım."

"İyi düşünmüşsün," dedim. "Oraya saklanmakla iyi etmişsin. Aferin." Ona tekrar sıkı sıkı sarıldım.

"Camlar neden parçalandı?" diye sordu. "Biri evimize ateş mi etti? O yüzden mi cam patladı?"

Bu soruların yanıtlarını bulmamıza yardımcı olabilecek insanlar vardı.

"Şu işe bakın. Tekrar karşılaştık," dedi Rona Wedmore.

Birkaç polis arabası geldikten kısa bir süre sonra gelmişti. Sokak kapatılmış, evimizin etrafı polis kordonuyla çevrilmişti.

"Dünya küçük," dedim.

Wedmore biraz Kelly'yle konuştu. Sonra benimle yalnız konuşmak istedi. Kelly yanından ayrılacağımı duyunca korkuya kapıldı. Wedmore üniformalı bir kadın polis memurunu çağırdı ve Kelly'ye bir polis arabasının içini görmek isteyip istemediğini sordu. Ben ona her şeyin yolunda olduğunu söyledikten sonra Kelly kadın polisle arabaya gitmeyi kabul etti.

"İyi olacak, merak etmeyin," dedi Wedmore.

"Öyle mi?" dedim. "Dedektif, az önce birisi kızımı öldürmeye çalıştı."

"Bay Garber, şu anda çok tedirgin olduğunuzu biliyorum. Zaten olmasaydınız sizde bir terslik olduğunu düşünürdüm. Ama adım adım gidelim ve bildiklerimizi ve bilmediklerimizi gözden geçirelim. Bildiklerimiz gayet açık. Birisi evinize ateş etti ve kızınızın yatak odasının camını patlattı. Ama bana söylemediğiniz başka bir şey yoksa, kesin olarak bildiklerimiz bunlardan ibaret."

"Ateş edildiğinde kızınızın nerede olduğunu düşünecek olursak, birinin onu hedef aldığını sanmıyorum. Hatta sokaktan onu görmek bile mümkün değil. Ayrıca perdeleri kapalıymış. Kelly'nin sekiz yaşında olduğunu ve çok uzun boylu olmadığını da düşünürsek, sokaktan ateş eden birinin onun boyutlarında birini nişan almış olması düşük bir ihtimal."

Evet anlamında başımı salladım.

"Ama yine de biri kızınızın yatak odasının penceresine ateş etti. Bunu kimin yapmış olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Hayır."

"Aranızın bozuk olduğu kimse yok mu? Size öfkeli olan birileri?"

"Sayamayacağım kadar çok insanı kızdırdım ama içlerinden hiçbiri evime ateş etmez. En azından, etmeyeceklerini düşünüyorum."

"Sanırım, Memur Slocum da size öfkeli olan kişilerden biri." Ona baktım ama yanıt vermedim. "Ben de törendeydim," dedi. "Ne yaptığınızı biliyorum. Ona yumruk attığınızı biliyorum."

"Tanrım, sizce bunu Slocum mı yaptı?"

"Hayır," dedi sert bir sesle. "Onun yaptığını düşünmüyorum. Ama son zamanlarda yumruk attığınızı unuttuğunuz başka kimler var? Bir liste yapmam gerekir mi?"

"Başka kimse yok. Bakın, biraz sarsılmış durumdayım."

"Anlıyorum." Başını salladı. "Biliyor musunuz, şanslısınız."

"Ne? Birisi evime ateş etti diye mi?"

"Bir polis memuruna saldırmaktan dolayı gözaltına alınmadığınız için."

Ben de aynı şeyi düşünmüştüm.

"Slocum şikâyetçi olmayacak. Onunla bizzat ben konuştum. Ama şanslısınız. Biri bana karımın cenaze töreninde yumruk atsaydı, ondan şikâyetçi olurdum. Başı büyük derde girerdi."

"Neden şikâyetçi olmayacakmış?"

"Bilmiyorum. Nasıl yakın arkadaş olduğunuzu anlayamıyorum. Sanırım bunu kendi aranızda halletmeye çalışacak. Evinize ateş edeceğini sanmam ama araba sürerken ne kadar hız yaptığınıza dikkat edin. O çekmese bile, arkadaşlarından biri sizi kenara çekebilir."

"Belki de bunu arkadaşlarından biri yapmıştır."

Wedmore'un yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Evet, bu da düşünmemiz gereken olasılıklardan biri, değil mi? Duvardan mermiyi çıkardığımız zaman bir polis memurunun silahına ait olup olmadığını anlarız. Şimdi biraz daha sakin olduğunuza göre, size zarar vermek isteyebilecek birisi geliyor mu aklınıza?"

"Son birkaç gündür... her şey garip," dedim.

"Nasıl garip?"

"Sanırım... her şey kızımın arkadaşına yatıya gitmesiyle başladı."

"Bir dakika, Slocum'ın evine gittiği akşamı mı diyorsunuz?"

"Evet. O gece bir şey oldu."

"Tam olarak ne oldu?"

"Kelly ve Slocumların küçük kızı Emily saklambaç oynuyorlarmış. Kelly, Slocumların yatak odasındaki gardıroba

gizlenmiş ve Ann bir telefon görüşmesi yapmak için odaya girmiş. Kelly'yi görünce çok kızmış. Kelly o kadar korkmuştu ki beni arayıp onu almamı istedi."

"Anladım," dedi Wedmore. "Bu kadar mı?"

"Şey, hayır. Darren karısının ona söz etmediği telefon görüşmesinin bir kısmını Kelly'nin duyduğunu tahmin etti ve ne duyduğunu öğrenmek istedi. Cumartesi günü kızımla konuşmak için buraya geldi. Epey ısrarcı davrandı. Ona Kelly'nin duyduklarını anlattım. Zaten pek bir şey duymamıştı. Darren onu rahatsız etmeyeceğine söz verdi. Ama cenaze evinde haberim olmadan ya da benden izin almadan onu yine sorguya çektiğini gördüm." Bakışlarımı yere çevirdim. "İşte o an ona bir yumruk attım."

Wedmore elini boynuna götürüp ensesini ovuşturdu. "Tamam, anladım. Memur Slocum neden bu telefon görüşmesini bu kadar merak etmiş peki?"

"Arayan her kimse, Darren karısının onunla buluşmak için evden çıktığını düşünüyor. Sonra rıhtımdaki o kaza oldu."

Wedmore bir şey demeyince, "Bu, bir kazaydı, değil mi?" dedim.

Üniformalı bir erkek polis memuru odaya girdi. "Affedersiniz, dedektif. Yandaki evde yaşayan kadın, Joan..."

"Mueller," dedim.

"Evet. Olayın meydana geldiği sırada, pencereden dışarı bakıyormuş ve ateş edildiğinde bir arabanın hızla uzaklaştığını görmüş."

"Nasıl bir araba olduğunu görebilmiş mi? Plakasını alabilmiş mi?"

"Plakasını görememiş ama ufak bir araba olduğunu söyledi. Arka tarafı bir steyşın gibi kare biçimdeymiş. Bir Golf ya da Mazda 3 olabilir. Gümüş rengi olduğunu da söyledi."

"Sürücüyü görebilmiş mi?" Wedmore bunu pek de umutlu bir sesle sormamıştı. Ne de olsa, ateş edildiğinde hava karanlıktı.

"Hayır," dedi polis memuru. "Ama arabanın ön tarafında iki kişi görmüş. Ha, bir de antenin ucunda bir şey olduğunu fark etmiş. Ufak bir topu andıran sarı renkli bir şeymiş."

"Tamam, komşularla konuşmaya devam edin. Belki başkaları da bir şeyler görmüştür."

Polis memuru gittikten sonra Wedmore bir kez daha bana döndü. "Bay Garber, aklınıza başka bir şey gelirse beni aramanızı istiyorum." Cebinden bir kartvizit çıkardı. "Bir şey öğrenirsek, sizi arayacağım."

"Soruma yanıt vermediniz."

"Hangi soruya?"

"Ann Slocum'la ilgili olana. Ölümü bir kazaydı, değil mi?"

Wedmore dikkatle yüzüme baktı. "Soruşturma devam ediyor, efendim." Kartviziti elime tutuşturdu. "Aklınıza bir şey gelirse arayın."

YİRMİ SEKİZ

Slocum ikinci kere çalmadan telefona yanıt verdi.

"Plakanın kime ait olduğunu öğrendin mi?" diye sordu Sommer.

"Tanrım, sen ne yaptın?"

"Ne?"

"Garber'ın çocuğunun odasına mı ateş ettin?" Darren resmen telefona bağırıyordu. "Kızın odasına ateş ettin! İnsanları bu şekilde mi korkutuyorsun? Çocuklarını öldürerek mi?"

"Plakayla ilgili bir şey öğrenebildin mi?"

"Dediklerimi duydun mu?"

"Plaka."

"İnanılmazsın. Gerçekten inanılmazsın."

"Not almaya hazırım."

Slocum derin derin nefes almaya çalıştı. Adama bağırdığı için sesi çatlamıştı. "Araba Arthur Twain diye birinin üstüne kayıtlı. Hartford bölgesinden."

"Adresi var mı?"

Slocum ona adresi söyledi.

"Adamla ilgili neler öğrendin?"

"Özel dedektifmiş. Stapleton isimli bir araştırma şirketinde çalışıyormuş."

"O şirketi duymuştum."

Slocum bir kez daha derin bir nefes alıp elinden geldiğince sakin bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı. "Şimdi, beni çok iyi dinle. İnsanların çocuklarının pencerelerine ateş edemezsin. Sırf yanlış olduğu için değil. Çok dikkat çekeceksin ve..."

Sommer telefonu kapattı.

YİRMİ DOKUZ

Çalışma odama inerken Kelly'nin odasında hâlâ polis memurları vardı. Kahverengi zarfta bulduğum para artık masamda değildi. Kelly'yi kaptığım gibi bodrum katına indirmiştim. 911'i aradıktan sonra ilk devriye arabası gelmeden parayı panele gizlemiştim. Bunu yaparken Kelly'den oda kapısının önünde durmasını istemiştim.

İsabetli bir şey yapmıştım çünkü bütün ev polis memurlarıyla dolmuştu ve beni soru yağmuruna tutmuşlardı.

Fiona'yı aradım.

"Alo? Glen? Tanrım, saatin kaç olduğundan haberin var mı?"

"Senden bir şey rica edeceğim."

Yatağın diğer tarafından Marcus'un sesini duydum.

"Kim arıyor? Ne oldu?"

"Hişt! Ne tür bir şey? Neden söz ediyorsun?"

"Bir süre Kelly'ye bakmanı rica edeceğim."

Fiona'nın neler olduğunu anlamaya çalıştığını hissedebiliyordum. Belki de daha önceki gibi bir kadını eve çağırabilmek için Kelly'yi ona yollamak istediğimi düşünecekti.

"Sorun ne?" dedi. "*Burada* okula gitmesine razı mı oldun?"

"Hayır. Ama sizinle kalmasını istiyorum. Sadece birkaç günlüğüne."

"Neden? Onun burada kalmasına çok sevinirim ama bunu neden istiyorsun?"

"Kelly'nin bir süre Milford'da olmaması gerek. Okul ve başka şeyler konusunda endişelenmesini istemiyorum. Çok zor günler geçirdi ve biraz sizinle kalması iyi olabilir."

"Derslerinden geri kalmaz mı? Ona *ayyaş* diye hitap ettikleri okuldaki derslerini kaçırması sorun olmayacak mı yani?"

"Fiona, bunu yapıp yapamayacağını bilmem gerek."

"Marcus'la konuşup sabah seni arayayım."

"Şu anda yanıtını duymam gerek. Evet mi hayır mı?"

"Glen, neler oluyor?"

Hemen yanıt vermedim. Kelly'nin kasaba dışında olmasını, Darren'ın ya da başka birinin onu kolay kolay bulamayacağı bir yerde kalmasını istiyordum. Fiona'nın evinde doğrudan karakola bağlı çok iyi bir güvenlik sistemi olduğunu ve Fiona'nın sistemi asla kapatmadığını biliyordum.

"Burası güvenli değil," dedim.

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu. En sonunda, "Tamam," dedi.

Üst kata çıktım ve Kelly'den odama gelmesini istedim. Evdeki polis memurlarının bizi duyamayacağı tek yer orasıydı. Yatağa oturdum ve yanıma oturmasını işaret ettim.

"Bir karar verdim. Umarım sen de kabul edersin."

"Ne kararı?"

"Sabah seni büyükannene götüreceğim."

"Orada mı okula gideceğim?"

"Hayır. Bunu kısa bir tatil olarak düşün."

"Bir tatil mi? Nereye gideceğiz?"

"Seni bir yere götürüp götürmeyeceklerini bilmiyorum ama götürseler de sorun olmaz."

"Senden uzakta olmak istemiyorum."

"Ben de istemiyorum. Ama burası güvenli değil. Güvenli hale gelene kadar başka bir yerde kalman daha iyi olur. Fiona ile Marcus'un yanında güvende olacaksın."

Biraz düşündü. "Londra'ya ya da Disney World'e gitmek isterdim."

"Bu konuda fazla umutlanmasan iyi olur," dedim.

Tamam dercesine başını salladı. Biraz daha düşündükten sonra, "Burası benim için güvenli değilse, senin için de değildir. Sen de mi tatile çıkacaksın? Birlikte gidemez miyiz?" diye sordu.

"Ben burada kalacağım ama merak etme. Çok dikkatli olacağım. Neler olduğunu öğreneceğim."

Boynuma sarıldı. "Yatağımın üstünde cam parçaları var."

"Bu gece burada yatabilirsin."

Polis memurları gittikten sonra Kelly pijamalarını giydi ve yatağıma yattı. O geceki olaylara rağmen kısa sürede uyuyakaldı. Sanırım sinir sistemi ona uyumasını, hayatında olup biten bu kafa karıştırıcı olaylarla daha iyi başa çıkabilmesi için enerjisini toplaması söylüyordu.

Ama birisi evime ateş ettikten sonra benim sistemim bu şekilde çalışmadı. Evin her yerini dolaştım, mutfağın ve yatak odamın dışındaki koridorda yanan gece ışığı dışında bütün ışıkları kapattım. Kelly'ye baktım, alt kata indim, sokağa göz attım, tekrar yukarı çıkıp Kelly'yi kontrol ettim.

Saat üç gibi bitkin düşmüştüm. Odama gidip kızımın yanına, yatak örtüsünün üstüne uzandım. Onun düzenli nefes seslerini dinledim. Çok huzur veren bir sesti bu. Uzun süredir beni rahatlatmayı başaran tek sesti.

Uyanık kalmayı, ara sıra evi dolaşmayı planlamıştım ama uykuya yenik düştüm. Ancak gözlerim bir anda, panikle açıldı. Saate bakınca beşi biraz geçtiğini gördüm. Evi dolaşmak için kalktım ve o saatten sonra yatmanın bir anlamı olmadığına karar verdim.

Evde birkaç iş yaptım, vaktinde ödemeyi unuttuğum birkaç faturayı internetten ödedim ve kendime portakal suyumuzun ve mısır gevreğimizin bitmek üzere olduğunu hatırlattım.

O sabah çöpleri alacaklardı. Kelly'nin, Slocumların evinden aldığı ve komodinimin çekmecesine gizlediğim kelepçeyi de çöp torbalarından birine attım. Sonra iki çöp bidonunu sokağa çıkardım ve saat yedide çöp kamyonu gelip çöpleri aldı.

Kısa bir süre sonra garaja inip biraz ortalığı toparlamaya koyuldum. Başımı kaldırdığımda kamyonetimin önünde birini görünce irkildim.

"Günaydın," dedi Joan Mueller. "Çok erken uyanmışsın. Çoğu zaman seni neredeyse sekize kadar görmüyorum. Dün gece çok sarsılmış olmalısın."

"Evet," dedim.

"Polis sana bir araba gördüğümü söyledi mi?"

"Evet. Yardımların için teşekkürler."

"Faydası olup olmadığından emin değilim. Pek bir şey göremedim. Plakasını alamadım. Kelly nasıl?"

"Dediğin gibi, ikimiz de çok sarsıldık."

"Kim böyle bir şey yapabilir? Bir yatak odasının penceresine ateş eder? Ne düşüyorum biliyor musun? Eğlenmek isteyen

gençler bile yapmış olabilir. Salak çocuklar. Bir fincan kahve içmek ister miydin? Kahve makinesini çalıştırdım. İstersen sana da getirebilirim."

Başımı salladım. "Yapmam gereken işler var, Joan. Senin çocuklar da birazdan gelirler."

"Bunun çok büyük bir rica olduğunun farkındayım ama Bay Bain, Carlson'ı bırakmak için geldiğinde sana kahve getirebilir miyim? Senin için bir sakıncası olur mu? Beni hâlâ endişelendiriyor ve yandaki evde beni kollayan birinin olduğunu görünce –yanlış anlama, beni kolladığını söylemiyorum ve seni bu durumda bırakmak istemiyorum– oğlunun annesinin geçen gün merdivenden düştüğüyle ilgili bana ne söylediğini merak etmekten vazgeçebilir. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Garajının önünde olursan, buraya geldiğinde yanımıza gelip, 'Hey, hani bana kahve getirecektin?' gibi bir şey diyebilirsin."

İç çektim. Önceki geceki olaylar olmasaydı bile Joan'un konuşması yüzünden yorgun düşebilirdim.

"Tabii," dedim.

Yaklaşık on beş dakika sonra kırmızı Explorer'ın evin önüne yanaştığını gördüm. Geçen gün gördüğüm takım elbisesini giymiş olan Carl Bain araçtaninip diğer tarafa geçti ve oğlunun kapısını açıp emniyet kemerini çözdü. Onu görmemiş gibi davranarak başımı önüme eğdim ve eve doğru yürüdüm.

İkimiz de ön kapıya yaklaştığımızda başımı kaldırıp, "Aaa, merhaba. Günaydın," dedim.

"Günaydın," diye yanıt verdi. Oğlu bir şey demedi.

"Şey, ben... Joan bir fincan kahve vereceğini söylemişti." Kendimi salak gibi hissettim. Neden bunu yapmayı kabul etmiştim ki?

Kapı açıldı ve Joan elinde kahve fincanıyla gülümseyerek karşımızda belirdi. "Hayatta tanıdığım en güçlü üç erkek gelmiş," dedi. "Günaydın, Carlson! Nasılsın?"

Çocuk yanıt vermeden eve girdi. Joan kahvemi uzattı. "Buyur, komşu. Bu sabah nasılsınız, Bay Bain?"

Adam omuzlarını silkti. "Altı gibi görüşürüz."

"Tamamdır. İyi günler sizlere." Kapıyı kapattı. Ben elimde aptal kahve fincanıyla orada dikilirken Bain arabasına doğru ilerledi.

Bu kadar yeter, dedim içimden. *Bir daha bunu yapmayı kabul etmeyeceğim. Bu işe bir son vermem gerek.*

"Hey, bir dakika bekler misin?"

Bain durdu ve bana döndü. "Evet?"

"Şey, biraz garip bir durum ama Joan, yani Bayan Mueller bana son zamanlarda biraz huzursuz olduğunu söyledi."

Bain'in yüzünde endişeli bir ifade belirmişti. "O, iyi mi? Kreş işinden vazgeçmez, değil mi? Birini bulmak çok vaktimi aldı ve Carlson burada çok mutlu."

"Hayır, böyle bir sorun yok. Joan... eşinizle ilgili bir konuda endişeli olabileceğinizi söyledi. Sizi hiç tanımıyorum, Bay Bain ve evinizde neler olup bittiğini bilmiyorum ama Bayan Mueller'ın polisi aramadığını bilin."

"Neden söz ediyorsun? Karıma ne olmuş?"

Joan'un kahve numarasından ve bu konuşmayı başlattığımdan pişman olmaya başlamıştım. "Sadece şunu demek istedim: Karınızla aranızda bir sorun varsa, birileri söylentileri duyup sizi görmeye geldiyse, umarım ihtiyaç duyduğunuz yardımı alıyorsunuzdur ama Joan'un asla..."

"Bak, dostum, neden söz ettiğini bilmiyorum ama karımla ve onun nerede olduğuyla ilgili bir şey biliyorsan, bunu duymayı çok isterim. Bilmiyorsan, kendi işine bak."

Donakaldım. "Onun *nerede* olduğunu mu?"

"Alicia, Carlson doğduktan kısa bir süre sonra ortadan kayboldu," dedi Bain keyifsiz bir ifadeyle. "İkimizi de terk etti. Onu neredeyse dört senedir görmedim. Carlson onu son gördüğünde dört aylıktı. Kadını Disney kanalında görse bile tanımaz."

OTUZ

Gidip Joan Mueller'ın kapısını çalabilir; neler olduğunu, neden bana böyle bir oyun oynadığını, aklını mı yitirdiğini sorabilirdim ama aklıma daha iyi bir plan gelmişti. Ondan mümkün olduğunca uzak duracaktım.

Kelly mısır gevreğini yerken, "Büyükannenden döndükten sonra artık okuldan sonra Bayan Mueller'ın evine gitmeyeceksin," dedim.

"Neden?"

"Kreşte yeteri kadar çocuk var." Joan'un hepsine iyi baktığından emin değildim zaten ama bu sıralar kendi sorunlarımla ilgilenmem gerekiyordu. "Bir okul sonrası programı buluruz."

"*O* okula gitmesem bile," diye hatırlattı Kelly.

Ofisi arayıp Sally Diehl'la konuştum.

"Bugün ne zaman gelebileceğimi bilmiyorum. Kelly'yi büyükannesine götüreceğim."

"Güzel," dedi Sally. "Demek bugün okuldan kurtuluyor."

"Bir süre okula gitmeyecek," dedim. "Hava değişikliği olur. İtfaiye istasyonundan Alfie'yi aramanı istiyorum." Alfred Scranton itfaiye şefiydi ve soruşturmalardan o sorumluydu.

"Tabii," dedi Sally. "Ne oldu?"

"Dün akşam biri bana sahte elektrik malzemelerinden söz etti. Çin gibi ülkelerden ithal edilen, gerçek gibi görünen ama

parçaları uygunsuz malzemelerle üretilmiş boktan ürünler varmış."

Kelly beni, *"Baba,"* diye uyardı.

"Yangınla mı ilgili?" diye sordu Sally. Yangın çıkan evin elektrik tesisatını Theo'nun döşediği düşünülecek olursa, Sally için de hassas bir konuydu bu. Ama onu bu durumdan uzak tutmam mümkün değildi. Sally ofiste çalışıyordu ve er ya da geç olan biten her şeyi öğreniyordu.

"Evet. Sigorta panelinden çıkan parçaları incelediler mi diye merak ediyorum. O evde kullandığımız bütün parçaların gerçek olup olmadığını öğrenmem gerek."

"Yapma, Glen. Theo senin evlerden birinde asla o tür malzemeler kullanmaz."

"Sally, sen yine de ara, tamam mı?"

"Tamam," dedi ama sesi keyifsizdi. "Ona hiç güvenmiyorsun, değil mi?"

"Beni ne kadar iyi tanıyorsun, Sally?"

"Tamam, lafımı geri alıyorum. İtfaiyeyi arayacağım." Konuyu değiştirmek için, "Kelly'ye ne oldu? İyi mi? Onu okuldan alacak mısın?" diye sordu.

Kelly kalkıp mısır gevreği kâsesini yıkadı ve mutfaktan çıktı.

"İşin aslı, dün gece bir olay oldu."

"Ne gibi?"

"Biri eve ateş etti."

"Ne? Tanrım, Glen, tam olarak ne oldu?"

Ona olanları anlattım.

"İnanamıyorum. Kelly iyi mi?"

"Evet, olanları düşünecek olursak iyi. Önce annesi, sonra arkadaşının annesi öldü, şimdi de bu olay oldu. Milford'dan

biraz uzaklaşması gerek. Bu yüzden Doug'a işlerin başında durmasını söyle. Herhangi bir sorun olursa, bana her zaman cep telefonumdan ulaşabilirsiniz."

Sally arayacağına söz verdi ve onun için Kelly'ye sarılmamı söyledi.

Kelly valiziyle birlikte merdivenlerin başında beni bekliyordu. "Sally selam söyledi," dedim.

"Bunu kamyonete koyabilir misin? Bir şey unutmadığımdan emin olmak için odama bakacağım."

O anda, okulu arayıp Kelly'nin bir süre derslere giremeyeceğini söylemem gerektiğini hatırladım. Zaten ilk dersi kaçırmıştı ve okulda olmayacağını söylemek için de aramadığım için her an bizi arayabilirlerdi. Sekreterliği arayıp bir mesaj bıraktım.

Kelly'nin valizini alıp dışarı çıktım ve kamyonetin arkasına doğru yürüdüm. Bagaj kapağını açıp valizi yerleştirdim ve bagajdaki bir metrelik bir paneli çıkardım. Garajda ona benzer başka parçalar olduğunu hatırlayınca bunu da onların arasına koymaya karar verdim.

Tam eve dönüyordum ki garaj yolunun sonunda siyah renkli bir Chrysler 300 durdu. Araba tanıdık değildi. Ama sürücü arabadan indiğinde, daha önce hiç karşılaşmadığımız halde onu tanıdım.

Antreye girip kapıyı aralık bıraktım.

"Kelly!"

Merdivenlerin başına geldi. "Efendim?"

"Beni iyi dinle. Biriyle konuşmak için dışarı çıkacağım. Ben çıktıktan sonra kapıyı kilitle. Pencereden beni izle. Bir şey olursa da 911'i ara."

"Ne...

"Dediğimi anladın mı?"

"Evet."

Arkamı döndüm ve Kelly hızla aşağı indi. Dışarı çıktıktan sonra kilit sesini duymayı bekledim.

Elimde hâlâ ahşap panel vardı.

Deri bir ceket, siyah bir pantolon ve cilalı ayakkabılar giymiş, uzun boylu, esmer sürücü Chrysler'ın önüne geldi ve yolcu kapısına yaslandı. Güneş gözlüğünü çıkarmadı.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

Adam ikinci kattaki, bir sunta parçasıyla kapattığım pencereye baktı. "Pencerenize bir top mu isabet etti, Bay Garber?"

"Arabanızı oradan çekin. Bir yere gitmem gerek."

"Fazla kalmayacağım. Bir şey almak için gelmiştim."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. Elimdeki tahta parçasına baktı ama istifini bozmadı.

"Neyi?" dedim. Kollarını göğsünde kavuşturunca ceketinin kolları sıyrılmış, pahalı saati ortaya çıkmıştı.

"Karınızın, arkadaşı Belinda Morton için vermiş olması gereken bir paket."

"Karım öldü."

Bunu biliyormuş gibi başını salladı. "Bu paketi teslim etmesi gereken gün öldü."

"Neden söz ettiğinizi bilmiyorum."

Ama aklımdan Belinda'nın karıma verdiği zarf geçiyordu.

Adam sağ eliyle çenesini ovuşturdu. Bana ne yapacağını düşünüyormuş gibiydi. Çenesini ovuştururken ceketinin kolu biraz daha sıyrıldı ve bir dövmesi olduğunu gördüm. Bileğini saran ayrıntılı bir zincir dövmesiydi.

"Rolex'ime mi bakıyorsunuz?"

"Sahte mi?"

Etkilenmiş gibi başını salladı. "Çok dikkatlisiniz."

"Aslında dikkatli değilimdir. Ama bu sizin uzmanlık alanınız, değil mi?"

Merakla bana baktı ama bir şey demedi.

"İsminiz Sommer," dedim. "En azından, sahte mal ticaretinde kullandığınız isimlerden biri bu."

Bu sözlerim dikkatini çekti. Güneş gözlüğünün arkasındaki gözlerini kırpıştırdığını fark ettim. "Bay Twain, size benden söz etmiş," dedi. Bu, bir soru değildi. Beni, Twain'i ya da ikimizi birden izlediğini ima ediyordu.

"Neden öldüğü gün karımı aradınız?" diye sordum.

Kendisini öne itip parmaklarını gerdi. Elimdeki tahtayı daha sıkı kavradım.

"Gelemeyeceğini söylemek için mesaj bırakmıştı. Sizce neden gelemeyecekti?"

"Bilmiyorum."

"Bence fikrini değiştirdi ya da birisi fikrini değiştirmesini sağladı. Belki de o kişi sizdiniz."

"Yanılıyorsunuz."

Sommer gülümsedi. "Bakın, Bay Garber, birbirimizi kandırmasak iyi olur. Durumunuzdan haberdarım. Son zamanlarda para sıkıntısı çektiğinizi biliyorum. Karınızın eline yüklüce para geçtiğini görüp, *Sorunlarımızın birkaçını bununla çözebiliriz*, diye düşünmüş olabilirsiniz. Nasıl gidiyorum?"

"Pek iyi değil."

Birden yandaki eve baktı. "Komşunuz olan hanımefendi buralarda olan biteni hep izler mi?"

"Mahalle Bekçiliği," dedim.

Bakışlarını Joan Mueller'ın evinden benimkine çevirdi.

"Sanki herkes bizi izliyor," dedi. "Perdelerin arasından bakan küçük kızınız olmalı."

Elimdeki tahta parçasını sıkıca kavrarken elimden geldiğince sakin bir ses tonuyla konuşmaya çalıştım. "Onu tehdit edersen, seni geberene kadar döverim."

Ses tonuma şaşırmış gibi ellerini iki yana açtı. "Bay Garber, beni çok yanlış anladınız. Sizi tehdit ettim mi? Kızınızı tehdit ettim mi? Ben sadece bir para işlemini tamamlamaya çalışan bir iş adamıyım. Ama siz karşımda durmuş, beni tehdit ediyorsunuz."

Bu işi nasıl çözeceğimi düşünmek için biraz duraksadım. "Belinda'nın sana ulaştırması için karıma verdiğini söylediğin bu para, bu paket..."

Sommer hafifçe başını salladı.

"Neden bunu ilerleyen saatlerde Belinda'ya sormuyorsun? Belki sana verecek bir haberi vardır."

Biraz düşündü. "Peki, öyle olsun." Elimdeki tahtayı işaret etti. "Ama bana verecek bir haberi yoksa, tekrar uğrarım."

Arkasını döndüğü gibi arabasına bindi. Öyle bir bir hızla uzaklaştı ki plakasına bakamadım bile. Birkaç saniye sonra Chrysler sokağın sonundaki köşeyi döndü ve gözden kayboldu.

İçeri girdiğimde, "911'i aramadım," dedi Kelly neşeyle. "Güzel güzel sohbet ediyormuş gibiydiniz."

OTUZ BİR

Emily Slocum babasını banyoda tıraş olurken buldu.

"Baba, kapıda biri var," dedi, monoton ve keyifsiz bir sesle.

"Ne? Saat daha sekiz bile değil. Kimmiş?"

"Bir kadın."

"Bir kadın mı?"

"Rozeti var."

Emily televizyon izlemek için annesiyle babasının yatak odasına giderken, Darren Slocum bir havlu alıp yüzündeki tıraş kremini sildi. Gömleğini iliklerken kızına baktı. Emily son birkaç gündür televizyon izlemekten başka bir şey yapmamıştı. Televizyon karşısına geçip gözlerini ekrana dikiyor, etrafında olup bitenlerle ilgilenmiyordu. Transa girmiş gibi bomboş bakıyordu.

Ön kapıya giderken geri kalan düğmelerini de ilikledi. Rona Wedmore içeri girmiş, kapının önünde bekliyordu.

"Tanrım, Rona, Emily'ye kim olduğunu söylemedin mi?" Rona'nın elini tutup sıktı.

Dedektif Wedmore, "Söyledim ama ismimi unuttu herhalde," dedi.

"Kahve yaptım. İster misin?"

Wedmore evet dedi ve peşinden mutfağa girdi.

"Ne durumdasın?"

"Harika sayılmam," dedi Darren, iki tane fincan çıkarıp. "Emily için çok endişeleniyorum. Pek ağlamıyor ama ağlasaydı daha iyi olurdu diye düşünüyorum. Kederini içine atıyor. Bakışları donuklaştı."

"Onu doktora götürmelisin. Bir terapist önerebilirim."

"Evet, olabilir. Onu bu hafta okula yollamayacağım. Ann'in kız kardeşi sık sık uğruyor ve yardım ediyor. Ann için herkese açık bir tören yaptık –bu arada, geldiğin için teşekkürler–bugün de aile arasında bir tören yapacağız."

"Sana Ann'in kazasıyla ilgili birkaç soru daha sormam gerek, Darren."

"Tamam. Krema ya da şeker ister misin?"

"Sade içerim," dedi Rona fincanını alıp. "Ann'in geç bir saatte neden tek başına rıhtıma gittiğini düşündün mü?"

Slocum omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Bazen uykusu kaçar –*kaçardı*– ve gece yürüyüşe çıkar ya da arabayla dolaşırdı. Rıhtımın aşağısına yürüyüp körfez manzarasını izlemenin onu rahatlatacağını düşünmüş olabilir."

"Ama onun Belinda Morton isimli arkadaşıyla buluşmak için çıktığını söylemiştim."

"Doğru. Ama buluşamamışlar."

"Peki, neden önce rıhtıma gitmiş?"

"Dediğim gibi, belki de sadece kafasını boşaltmak istemiştir."

Slocum kahvesine biraz krema koyup renginin açık kahverengiye dönüşmesini izledi.

"Sence Belinda'dan önce başka biriyle buluşmuş olması mümkün mü?"

"Kiminle?"

"Ben sana soruyorum."

"Neler oluyor, Rona? Ann'in kazasıyla ilgili bilmem gereken garip bir şey mi var?"

"Tamam, o konudan başlayalım," dedi Rona. "Birkaç kere rıhtıma gittim. Ayrıca soruşturmayı yürüten memurların raporlarını da okudum."

Slocum merakla ona baktı. "Evet?"

"Şunu söylemem gerek, Darren, bu olay bana hiç mantıklı gelmiyor."

Darren kahvesini yudumladı. İçine çok fazla krema koymuştu. Yüzünü buruşturdu. "Ne demek istiyorsun?"

"İlk bakışta, Ann lastiğinin patladığını fark edip arabadan inmiş ve kapısını açık bırakmış gibi görünüyor. Kontağı kapatmadan arabanın yolcu tarafına dolanıp arka lastiğine bakmış ve bir anda dengesini kaybetmiş, suya düşerken başını rıhtımın kenarına çarpmış olabilir." Dikkatle Darren'ın yüzüne baktı. "Bu konuda konuşabilecek durumda mısın?"

"Elbette."

"Oraya gidip aynı yere park ettim ama bu olayın nasıl gerçekleştiğini anlayamadım. Evde içki içmediğini söylemiştin."

"Doğru."

"Oraya gittiğimde, sendeleyerek yürümeyi denedim." Rona ona tam olarak nasıl yürüdüğünü gösterdi. "Suya düşmeden önce tutunabileceğin bir sürü yer var."

"Ama hava *karanlıktı*," dedi Darren, ona kaza anındaki şartları hatırlatarak.

"Biliyorum. Dün gece oradaydım. Yine de yeteri kadar sokak lambası var." Başını salladı. "Çok önemli bir şey daha var."

Slocum devam etmesini bekledi.

"Bildiğin gibi, Ann'in arabasını incelemek üzere aldık. Teknisyenlerimiz önce fark etmemişler ama sonradan bagaj kapağında iki çizik olduğunu görmüşler."

"Çizik mi?"

"Genellikle bagaj kapağı çizilmez. Tampon ya da kapılar çizilebilir ama bagaj kapağı mı? Teknisyenler çiziklerin çok yeni olduğunu söylediler."

"Nasıl olduğunu bilmiyorum."

"Ann'in iki elinde de yüzük vardı," dedi Wedmore.

"Şey, evet. Sol elinde alyansı vardı, diğer elinde de başka bir yüzük. Önemli mi bu?"

"Biri tarafından bagaj kapağına doğru itildiğini düşünürsen, çizikler tam da ellerini dayayacağı yerde." Wedmore kollarını iki yana açıp hafifçe arkaya götürdü. "Bagaj kapağını yüzüklerin çizdiğini düşünüyorlar."

"Lastiği patladıysa ve kontrol etmek için arka tarafa gittiyse, ellerini kapağa dayamış olabilir." Arkasını dönüp kahvesini lavaboya döktü.

"Ama lastiği değiştirmek için hiçbir girişimde bulunmamış. Kontağı bile kapatmamış."

"Rona, neden bana neler olduğuna dair ne düşündüğünü anlatmıyorsun?"

"Keşke neler olduğunu bilseydim. Darren, bildiğim tek şey bu olayın göründüğü gibi olmadığı. Düşündüğümüz gibi *değil*."

Darren başını salladı. "Tam olarak ne diyorsun? Bunun bir kaza olmadığını mı?"

"Bir gariplik olduğunu söylüyorum. Ama gerçekten de garip bir kazaysa, raporuma öyle yazmam gerekir. Dediğin gibi, ayağı bir yere takılmış, dengesini kaybetmiş ve suya düşmüş olabilir. Hiç olası görünmese de mümkün bu."

Slocum gözlerini kıstı. "Ama bunun arkasında başka bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Neden arabayla gezmeye çıktığı meselesi garip."

Slocum şaşkınlıkla ona baktı. "Az önce evden neden çıktığını söyledim. Belinda onu aradı. Ann de onunla buluşmadan önce rıhtıma gitmek istemiş olabilir."

"Bir tek Belinda'yla mı konuştu?"

"Evet. Evden çıkmadan hemen önce."

"Daha önce kimseyle konuşmadı mı?"

"Kaç kere aynı şeyleri konuşacağız, Rona?"

"Darren, aptala mı yatacaksın yoksa bana dürüst mü davranacaksın?"

"*Sen* neden *bana* dürüst davranmıyorsun? Söylenmesi gereken bir şey varsa söyle gitsin."

"Yatak odasında yaptığı telefon görüşmesi var. Garber'ın kızının kulak misafiri olduğu konuşma."

Darren bunu duyunca sakinleşti. "Rona, insanların sana neler anlattıklarını bilmiyorum ama..."

"Garber dün sana neden yumruk attı? Mesele neydi?"

"Hiçbir şey. Ufak bir yanlış anlaşılma."

"Dün akşam Garber'ın kızının odasının penceresini paramparça eden mermi de bir yanlış anlaşılmaydı?"

"Tanrım! Bununla bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun?"

"O eve kim ateş ettiyse, çocuğu hedef almamış olabilir ama bir mesaj vermek istediği kesin. Glen Garber sana yumruk attıktan sonra böyle bir şey yapmak istemiş olabilir misin?"

"Kahretsin, Rona. Bu olayla *hiçbir* ilgim olmadığına inanmalısın."

"Madem öyle beni ikna et. Garber'ın sana cenaze evinde neden yumruk attığını söyle."

"Yanıtı bildiğini tahmin ediyorum."

Rona acı bir ifadeyle gülümsedi. "Babasının izni olmadan Kelly Garber'la konuşuyordun. Üstelik seni bu konuda

uyarmıştı. Bu nasıl?" Darren bir şey demeyince Rona devam etti. "Onunla daha önce de konuşmaya çalıştın. Fakat babası izin vermedi ya da Kelly orada değildi. Nasıl gidiyor?"

"Harika tahminlerde bulunuyorsun. Bayıldım."

"Onunla konuşmak için bu kadar uğraşmanın nedeni, Ann telefon görüşmesini yaparken küçük kızın gardıroba saklanmış olması. Ann sana söylememeyi tercih ettiği bir telefon görüşmesi yapmış. Evden çıkmaya karar vermesine neden olan telefon görüşmesi bu, Belinda'dan gelen değil. Karın yatak odasında telefonla konuşurken Kelly Garber gardıroptaydı ve çocuğun ne duyduğunu çok merak ediyorsun." Bir performansın sonuna gelmiş gibi ellerini iki yana açtı. "Bu nasıl?"

Slocum avuçlarını tezgâha dayadı ve mutfağın yerli yerinde kalması için çaba sarf ediyormuş gibi ağırlığını ellerine verdi. "Telefonun çaldığını da Ann'in kiminle konuştuğunu da duymadım. Yemin ederim ki doğruyu söylüyorum."

"Ama biriyle konuştuğunu biliyorsun. Ann'in daha önce de telefonda olduğunu ve çocuğun onunla aynı odada olduğunu biliyorsun." Slocum yanıt vermeyince Rona devam etti. "Şunu anlamıyorum, Darren. Bir kere, sen bir polis memurusun ve mantıklı görünmeyen ayrıntıları görmek üzere eğitim aldın. Ama karının ölümüyle ilgili ayrıntıları hiç de merak ediyormuş gibi davranmıyorsun."

"Bu, doğru değil," dedi Darren, parmağını ona doğrultarak. "Ann'in ölümünün bir kaza olduğunu düşünmüyorsan, bana hemen bildiklerini anlat."

"Sanki neler olduğunu bilmek *istemiyorsun*," dedi Rona. "Ben olsaydım ve tanıdığım biri bu şekilde ölseydi, aklımda yüzlerce soru olurdu. Ama senin aklında tek bir soru bile yok."

"Yanılıyorsun."

"Aklıma neden böyle olabileceğine dair birkaç neden geliyor. Ya bu olayda bir parmağın var ya da karını kimin öldürdüğünü biliyorsun ve bu işi tek başına çözmeyi planlıyorsun veya –bu olasılığı henüz tam araştırmadım– bu olayı araştırmamızı istemiyorsun çünkü gizli kalmasını istediğin kirli çamaşırlar ortaya dökülecek."

"Gerçekten de inanılmaz," dedi Darren. "Kendi teşkilatının üyelerini suçluyorsun. Bunu yapmak sana heyecan mı veriyor? Polis memurlarının kendi aralarında konuştuklarını biliyorsun, değil mi? Senin hakkında konuşuyorlar. Nasıl dedektif olduğundan, şu eşit fırsat meselesinden... Yoksa teşkilatta yeteri kadar siyahi kadın olmamasından mı faydalandın?"

Wedmore gözlerini bile kırpmadı. "O gece nerede olduğuna dair ifade verebilecek biri var mı?"

"Ne? Ciddi misin? Burada, Emily'nin yanındaydım."

"Şu anda, ona nerede olduğunu sorarsam, evden hiç çıkmadığını doğrular mı? Bütün gece hiç uyumadı mı?"

"Böyle bir zamanda kızımı rahatsız etmene izin veremem..."

"Yani burada olduğunu teyit edemeyeceğini söylüyorsun."

Slocum'ın yüzü öfkeden pancar gibi olmuştu. "Bu konuşma bitmiştir."

Wedmore yanıt vermedi.

"Üniformalı polis memurlarını küçümsüyorsun. Bir kere dedektif oldun mu seviye atladığını ve geride kalanların ahmak olduğunu düşünüyorsun."

"Bir şey daha var. Birkaç telefon açtım. Eline biraz para geçecek."

"Ne dedin?"

"Karının hayat sigortasını diyorum. Daha birkaç hafta önce yaptırmış. Ne kadar para gelecek? Birkaç yüz bin dolar mı?"

"Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?"

"Haklı mıyım, Darren?"

"Evet. Ann de ben de hayat sigortası yaptırdık. Aylık kazancımızın primleri ödemek için yeterli olduğunu düşündük. Bize bir şey olursa, Emily'nin açıkta kalmasını istemedik."

Yüz ifadesinden Wedmore'un buna inanmadığı belliydi. "Daha önce de evlenmiştin, değil mi?"

Slocum yumruklarını sıktı ve yüzü daha da kızardı.

"Evet, daha önce de evliydim."

"İlk karının da hayat sigortası var mıydı?"

"Hayır." Gülümsedi. "Kanser teşhisi konduktan sonra sigorta yaptırması mümkün olmadı."

Wedmore gözlerini kırpıştırdı. Bir süre bir şey demedi. Sonra tezgâhın üstündeki kahve fincanını ona doğru itti. "Kahve için teşekkürler. Kendim çıkarım."

OTUZ İKİ

"Gitmeden önce birkaç telefon açmam gerek," dedim Kelly'ye. Ben ofisime inerken, evden hiç çıkamayacakmışız gibi gözlerini devirdi. Önce polisi arayıp Sommer'ın ziyaretinden söz etmek istedim ama ahizeyi kaldırırken onlara tam olarak ne diyeceğimi bilemediğimi fark ettim. Adamın tekinsiz biri olduğu belliydi ama beni tehdit etmiş sayılmazdı. Ben onu tehdit etmiş, Kelly'ye yaklaştığı takdirde onu ölesiye döveceğimi söylemiştim.

Başka bir yeri aramaya karar verdim. Belinda'nın çalıştığı emlak ofisini.

"Şu an burada değil," dedi sekreter. "Bir mesaj bırakmak isterseniz..."

"Cep numarası nedir?"

Kadın numarayı verdi. Telefonu kapatıp cep telefonunu aradım. Telefon iki kere çaldıktan sonra yanıt verdi.

"Glen?"

"Evet, benim Belinda."

"Birazdan seni geri arasam olur mu? Bir evi göstermeye gidiyorum."

"Hayır. Şimdi konuşmamız gerek."

"Glen, avukatlara söylediklerim yüzünden arıyorsan, o konuda ne kadar üzgün olduğumu söyledim. Gerçekten de çok üzgünüm. Ben asla..."

"Zarfta ne vardı?" dedim ayakkabı kutusunu masanın altından çıkarıp.

"Affedersin?"

"Sheila'ya verdiğin zarfı diyorum. Bununla ilgili sorularımı yanıtlarsan, zarfı sana geri vereceğim."

Sessizlik oldu.

"Belinda?"

"Zarfı buldun mu? Sheila'nın arabasında değil miymiş?"

"Bunun yanıtı sana bağlı. Bana zarfın içinde ne olduğunu söylersen, sana zarfı bulup bulmadığımı da söylerim."

Belinda'dan garip nefes sesleri geldi. Nefessiz mi kaldı diye merak ettim.

"Belinda, orada mısın?"

Sesi bir fısıltı gibi çıktı. "Tanrım, buna inanamıyorum."

"Söyle hadi."

"Tamam, tamam. Bir zarf vardı. Kahverengi büyük bir zarf. İçinde... biraz *para* vardı."

"İyi gidiyorsun. Ne kadar para vardı?"

"Tam olarak... altmış iki bin dolar." Burnunu çekti. Ağlamaya başlamıştı.

Önceki gece parayı saymıştım. Doğru söylüyordu.

"Tamam. İkinci soru. Bu para nereye gidecekti?"

"Aldığım bazı ürünlerin ücretiydi. Çanta almıştım. Çok sayıda çanta."

"Başka?"

"O kadar."

"Belinda, çöp bidonu karşımda ve bir şeyler yakmak üzereyim. Sorumu her yanıtsız bıraktığında çöp bidonuna bin dolar atacağım."

"Glen, hayır! Bunu yapma!"

"Çantadan başka ne almıştın?"

"Tamam, tamam. Çantalar ve vitaminler..."

"Çakmağımı çıkarıyorum."

"Tamam! Vitamin değildi. İlaç da almıştım. Reçeteli ilaçlar. Ucuz reçeteli ilaçlar. Taş kokain ya da eroin gibi şeyler değildi. İnsanlara faydalı olan şeylerdi. Sadece fiyatları daha düşüktü."

"Başka?"

"Genel olarak bu kadar. Birkaç şey daha vardı ama daha çok çanta ve reçeteli ilaçlar almıştım."

"Bu mallar nereden geldi?" Ahize elimde ısınmış gibiydi.

"Çanta üreticilerinden ve ilaç şirketlerinden."

"Aklıma daha iyi bir fikir geldi. Parayı yakmak yerine kendim kullanacağım."

"Kahretsin, Glen. Sana ne söylememi istiyorsun?"

"Her şeyi!" diye bağırdım. "Malları nereden aldığını, bunları ne yaptığını, Sheila'nın bu işe nasıl bulaştığını ve neden evimdeki bir zarfın içinde altmış bin dolardan fazla para olduğunu bilmek istiyorum! Bu paranın neden karımda olduğunu, neden ona verdiğini, bununla ne yapması gerektiğini bilmek istiyorum. Öldüğü gün neler olduğunu bilmek istiyorum! Sheila'nın kaza yaptığı yola girene dek ne yaptığını, nereye gittiğini, kimlerle görüştüğünü bilmek istiyorum. Bana bunları söylemeni istiyorum, Belinda. Bunları öğrenmek istiyorum."

Uzun konuşmam bittikten sonra ağladığını duydum. "Bütün yanıtları bilmiyorum, Glen."

"O halde bildiklerini söyle. Paraları henüz ateşe atmadım."

Burnunu çekti. "Bu işe ilk Slocumlar girdi Darren bir gece Boston'da hız yaptığı için kamyonetli bir adamı kenara çekmiş. Kamyoneti kontrol edince bagajında bir sürü çanta olduğunu görmüş. Sahte çantalarmış."

"Tamam."

"Adama ceza kesmek yerine, ona ne iş yaptığıyla ilgili sorular sormuş. Ann o sıralarda işini kaybettiği için onun böyle bir işten iyi para kazanabileceğini düşünmüş. Polis teşkilatı da o sıralar fazla mesai ödemelerini kesmeye başlamış. Böylece bu adam New York'taki tedarikçileriyle Darren'ın görüşmesini sağlamış."

"Ve?" Diğer elimi alnıma yasladım. Fena bir baş ağrısının başlamak üzere olduğunu hissedebiliyordum.

"Ann bu işin çok kârlı olduğunu ve çantadan başka ürünler de olduğunu söyledi. Saatler, takılar, DVD'ler ve inşaat malzemeleri de olduğunu, bunları satın alabilecek müşterileri olduğunu. Ama çanta partileri vermenin çok vakit aldığını görmüştü. Ben de çanta satarsam birbirimize rakip olurduk. O yüzden diğer ürünleri denememi istedi. Emlak işi durgun gittiği için reçeteli ilaçları denemek istediğimi söyledim ona."

"Uyuşturucuları."

"Hayır, öyle olmadığını söylemiştim. Bir kristal meth laboratuvarı falan işletmiyorum. Bunlar denizaşırı ülkelerde üretilen, yasal, reçeteli ilaçlar. Büyük bir kısmı Chinatown'dan geliyor. Hiç Canal Sokağı'na gittin mi?"

"Sheila nasıl bu işe bulaştı? Bu parayı nasıl kazandı? Bu malları nasıl satıyordu?"

"İşlerinin iyi gitmediğini biliyordu, Glen. Sana yardım edebilmek için o kursa başlamıştı ama üstünde çalıştığın ev yanınca ve sen de başka projeler alamayınca, üstüne düşeni yapmak istedi. İlaç işine yeni başlamıştı. Sadece birkaç satış yapmıştı ve bu parayla Kelly'ye yeni giysiler almıştı.

Ah, Sheila, dedim içinden. *Bunu yapmana gerek yoktu.*

"Para, Belinda."

"Ann ve Darren'ın yapmaları gereken bir ödeme vardı. Altmış iki bin dolar onun içindi. Bazen parayı ben götürürdüm. Paranın elden verilmesini tercih ediyorlardı."

"Kimler?"

"Tedarikçiler. Ann'in ya da Darren'ın onlarla tanıştıklarını sanmıyorum ama bir aracıları vardı. İsmini bilemiyorum ama..."

"Sommer mıydı? Uzun boylu, siyah saçlı bir adam. Güzel ayakkabılar giyiyor, sahte bir Rolex takıyor."

"O olabilir, evet. Ama ben şehre gittiğimde parayı genellikle bir posta kutusuna bırakıyordum. Bazen Ann gidip adama teslim ediyordu. Ama parayı götürmem gereken günden bir gün önce, ertesi gün elimdeki malları görmek isteyen birkaç kişi aradı. Bu işle ilgilendiği ve o gün kursa gideceği için Sheila'ya, teslimatı benim yerime yapabilir mi diye sordum."

Gözlerimi yumdum. "Bunu kabul etti." Bir arkadaşı ondan yardım istediğinde Sheila onu asla geri çevirmezdi.

"Evet. Zarfı ona verdim. Bir sorun çıkarsa araması için bir telefon numarası da verdim."

"Sommer," dedim. "Sheila bir kere o numarayı aramış. Bir işinin çıktığını söylemiş. Parayı evden çıkarmamış. Teslimata neden gitmemiş olabilir?"

"Yemin ederim ki bilmiyorum. Glen, yakında parayı bulmazsam bana bir şey yapacaklarını söylediler! Bir kısmını geri ödemeyi başardık. Kredi kartımın limitini arttırıp Darren ve Ann'e on yedi bin dolar verdim. Onlar da üstüne sekiz bin dolar eklediler. Toplam da yirmi beş bin dolar var. Ama otuz yedi bin dolar eksik ve yakında ödeme yapmazsak, bunun üstüne muazzam bir faiz binecek. Ann ölmeden önce hayat sigortası yaptırdığını ve bunu ödemenin aylar sürebileceğini, bu insanların beklemek istemediğini söylemişti."

"Belki de polisi aramalısın," dedim buz gibi bir sesle.

"Hayır! Hayır, beni dinle. Parayı onlara teslim edersem her şey sona erer. Polisi bu işe karıştırmak istemiyorum. George'un bunlardan haberi bile yok. Böyle bir iş yaptığımı duyarsa çılgına döner."

"Peki, ne oldu o zaman?" dedim. Bunu hem kendime hem de ona soruyordum. "Sheila, Manhattan'a gidemedi ya da gittiyse bile para yanında değildi. Ayrıca kursa da gidemedi..."

"İlk başlarda o kursu çok sevmişti. Ama kursun öğretmeni onu bıktırmıştı."

"Allan Butterfield'dan mı söz ediyorsun? Sheila'yı sık sık arıyor muydu?"

"Evet. Kursla ilgili olduğunu sanmıyorum. Sheila telefona bakıp onun aradığını görüyor ve aramalara yanıt vermiyordu."

Sheila'nın telefonunda gördüğüm cevapsız aramaları hatırladım. Duymadığı ya da yanıt vermemeyi tercih ettiği aramalar. "Belki de o yüzden kursa gitmedi," dedim. "Başka nereye gitmiş olabilir?"

"Sanırım... içki içebileceği bir yere gitti," dedi Belinda alçak bir sesle. "Kaza bunu gösteriyor. Belki olan biten her şey onu strese sokmuştur ve biraz rahatlamak istemiştir. Tanrım, ben de o noktaya varmak üzereyim."

Bir şey söylemedim.

"Glen, çok üzgünüm. Olanlar için gerçekten çok üzgünüm. Onu bu işe bulaştırdığıma çok pişmanım. Ama sonradan olanlarla bir ilgisi olup olmadığını bilmiyoruz. Belki de... Sheila korkmuştur. Reçeteli ilaçları satmak istememiştir ve bir bara gidip..."

"Kes sesini, Belinda. Duymak istediğim her şeyi duydum. Sen boktan bir arkadaşsın. Önce Sheila'yı bu işe bulaştırdın, sonra da Wilkinsonlara yardım ettin. Harikasın doğrusu."

"Glen," dedi çaresizlikle. "Sorularını yanıtladım. Sana bildiğim her şeyi anlattım... O parayı geri almam gerek."

"Posta kutuna bırakırım," dedim ve telefonu yüzüne kapattım.

OTUZ ÜÇ

Otoyola çıkmadan önce Belinda'nın evine gittim. Evde kimse olmadığını anlayınca, zarfı kapıdaki posta bölmesinden attım ve diğer tarafa düştüğünü duydum. Zarfın üstüne pul yapıştırıp Belinda'ya postayla mı yollasam diye düşünmüştüm. Bunu yapabilecek kadar öfkeliydim ama sonra sağduyum devreye girmişti.

İçinde bulunduğum şartlar ve maddi açıdan beni mahvedecek bir dava açılabileceği göz önüne alınacak olursa, parayı alıp sesimi çıkarmayabilirdim de. Elime geçecek her miktarın faydası olurdu. Ama bu para bana ait değildi ve Belinda, Sheila'nın parayı onun için teslim edeceğini söylediğinde ona inanmıştım. Kirli paraydı. Ne bu parayı ne de Sommer'ın evime tekrar gelmesini istiyordum.

Bir açıdan bakıldığında para amacını yerine getirmişti. Belinda'nın bana her şeyi anlatmasını sağlamıştı.

Artık Sheila'nın ne yapmaya çalıştığını, ekstradan para kazanmayı planladığını biliyordum. Sheila nasıl bir işe bulaştıysa fazla ileri gitmişti. Sommer gibi bir adamla bilerek iş yapmış olamazdı. Muhtemelen onunla karşılaşmamıştı bile. Sheila'nın sezgileri güçlüydü ve bu adamla karşılaşmış olsaydı, onunla hiçbir iş yapmaması gerektiğini anlardı.

Buna kalpten inanıyordum.

Sheila'nın son günüyle ilgili bilgi edindikçe, olay nasıl görünürse görünsün, onun üzüntüden içki içmesi ve arabasına atlayıp iki kişinin ve kendisinin ölümüne neden olduğu fikri bana daha da mantıksız geliyordu. Bundan daha fazlası olmuş olmalıydı. Kimin daha fazla bilgiye sahip olabileceğini düşünmeye başladım. Sommer mı? Slocum mu? Bir dahaki görüşmemizde Dedektif Wedmore'a yeni şeyler anlatacak kadar bilgi edinmiştim en azından.

Darien'a doğru ilerlerken Kelly, "Orada ne kadar kalacağım?" diye sordu.

"Çok uzun kalmayacağını umuyorum."

"Okul ne olacak? Okula gidemeyeceğim için başım derde girer mi?"

"Birkaç günden uzun kalacak olursan, öğretmeninden ödevlerini öğrenirim."

Kaşlarını çattı. "Ödev yapacaksam, okula gitmemenin ne anlamı var?"

Bu sorusuna yanıt vermedim. "Bak tatlım, seninle konuşmak istediğim çok ciddi bir konu var." Dikkatle bana baktı. Suçluluk hissettim. Son birkaç haftadır o kadar ciddi konular konuşmuştuk ki Kelly başka neler konuşabileceğimizi merak ediyor olmalıydı. "Çok ama çok dikkatli olman gerek."

"Her zaman dikkatliyimdir. Karşıdan karşıya geçerken olduğu gibi, değil mi?"

"Elbette, o da dikkatli olman gereken bir şey. Ama tek başına bir yere gitmeni istemiyorum. Her zaman büyükannenin ya da Marcus'un yanında olmalısın. Tek başına uzaklaşmayacaksın. Bisiklete binmek ya da..."

"Bisikletim evde."

"Tamam, sadece hatırlatıyorum. Büyükannenin ve Marcus'un yanından ayrılma. Hiçbir zaman."

"Peki. Çok eğlenceli bir tatil olmayacak sanırım."

Otoyoldan çıkmak ve Darien'a girmek üzereyken bağlantı yolunun ucunda bir kadın gördük. Büyük ihtimalle otuzlu yaşlardaydı ama altmışlarında görünüyordu. Ayaklarının dibinde eski bir sırt çantası ve kırmızı renkli, plastik bir sepet vardı. Sadece birkaç parça ürün aldığınızda süpermarketlerin verdiği türden sepetlerdendi. İçinde birkaç su şişesi, yarısı dolu bir ekmek paketi ve bir kavanoz fındık ezmesi vardı.

Kadının elinde giysilere ve bir işe ihtiyacı olduğunu söyleyen bir yazı vardı.

"Tanrım," dedim.

"Geçen gün de buradaydı," dedi Kelly. "Büyükanneme ona giysi verebilir miyiz diye sordum ama başkalarının sorunlarını çözme sorumluluğunun bize ait olmadığını söyledi."

Tipik bir Fiona yanıtıydı. Ama bir yandan da haklıydı. "Başkalarının sorunlarını çözmek zor olabilir."

"Ama herkes sadece bir kişiye yardım etse, bir sürü insanın sorunu çözülür. Annem eskiden öyle derdi. Büyükannemin artık giymediği bir sürü giysisi var."

"Hem de birkaç giyinme odasını dolduracak kadar," dedim.

Kırmızı ışıkta durduk ve kadın ön camdan bana baktı.

"Ona bir şey verebilir miyim?" diye sordu Kelly.

"Sakın pencereni açma." Kadının gözleri donuktu. Ona hiçbir şey vermemizi beklemiyordu. O ışıkta duran yüzlerce araba içinden kaçı ona yardım ediyordu acaba? İki mi? Bir mi? Hiçbiri mi? Kadın nasıl bu noktaya gelmişti? Hayatı hep böyle mi geçmişti yoksa eskiden bizimki gibi miydi? Bir ev, bir aile,

düzenli bir iş. Belki bir kocası ve çocukları vardı. Böyle bir hayat yaşıyorsa, bu noktaya gelmesine neden olan tek bir olay olabilir miydi? İşini mi kaybetmişti? Kocası mı işsiz kalmıştı? Arabaları bozulunca tamir ettiremedikleri için işe mi gidip gelememişlerdi? Ev ipoteklerinin ödemelerini geciktirip de evlerini mi kaybetmişlerdi? Evlerini kaybedince büyük bir çıkmaza girmiş ve bir daha toparlanamamışlar mıydı? Sonrasında kadın sokakta mı kalmıştı? Bir bağlantı yolunun sonunda yardım için dilenmeye mi başlamıştı?

Hayatımızdaki tek bir şey bile ters gidip de domino taşları yıkılmaya başladığında hepimiz kendimizi bu durumda bulabilirdik.

Cebimden beş dolar çıkarıp camımı açtım. Kadın arabaya yaklaşıp hiçbir şey demeden parayı aldı ve az evvel durduğu yere geri döndü.

Kelly, "Beş dolara hiçbir şey alamazsın ama," dedi.

"Bana neler olduğunu anlat." Fiona tavan pencereleri, mermer tezgâhları ve Sub-Zero mutfak aletleri olan devasa mutfağında bana bunu sorarken, Kelly ve Marcus oturma odasında sohbet ediyorlardı.

Ona Kelly'nin penceresine isabet eden mermiden söz ettim. "Bu olay ve Darren Slocum'ın onunla konuşmak için ısrarcı davranması yüzünden, Kelly'nin oradan uzaklaşması mantıklı olur diye düşündüm. Sizden sadece onu biraz eğleneceği bir yere götürmenizi istiyorum."

"Tanrım, Glen, korkunç bir olay bu! Ann'in kocası Kelly'yi neden rahatsız ediyor?"

Cep telefonum çaldı. O sırada telefona yanıt vermek istemiyordum ama o kadar çok şey olup bitiyordu ki kimin aradığını görmem şarttı.

"Bir saniye," dedim Fiona'ya. Telefonumu çıkarıp ekranına baktım. Numara kayıtlı değildi ama Milford itfaiyesine ait olduğu biliyordum. Alfie arıyor olmalıydı. Aramanın sesli mesaja düşmesini bekledim.

"Kelly'nin kulak misafiri olduğu konuşma yüzünden. Ann'in yaptığı telefon görüşmesini merak ediyor. Slocum, Kelly bu konuşmayla ilgili bir şeyler hatırlayabilirse, karısının o gece kiminle konuştuğunu anlayabileceğini düşünüyor."

"Kelly bir şey hatırlıyor mu peki?"

"Pek bir şey hatırlamıyor. Konuşmanın tamamını duymamış bile. Darren boşa kürek çekiyor. Çaresiz durumda." Duraksadım. "Onu anlayabiliyorum. Ben de farklı hissettiğimi söyleyemem doğrusu." Marcus ve Kelly mutfağa girince sustum.

"Dondurma almaya gidiyoruz," dedi Kelly mutlu mesut. "Orada yemeyeceğiz ama, eve getireceğiz. Çikolata, karamel ve marşmelov sosu da alacağız."

"Ona iyi bakacağız, merak etme," dedi Marcus.

Kelly gitmeden önce ona o kadar sıkı sarıldım ki en sonunda kollarımdan sıyrılmak için beni itmek zorunda kaldı.

Connecticut'a geri dönmek için doğuya doğru ilerlerken sesli mesajı dinledim.

Glen, selam. Ben Milford İtfaiyesi'nden Alfie. Senin ofisten Sally aradı. Ben de zaten bugün seni aramak istiyordum. Yangından kurtardığımız parçaları analize yollamıştık. Raporlar dün akşam geldi. Seni aramak için biraz geç olduğunu düşün-

düm. Ama o konuda haklıymışsın. O evdeki elektrik tesisatında kullanılan parçalar bir kalem feneri çalıştıracak kadar bile sağlam değilmiş. Beş para etmezler. Ucuz, sahte mallar. Bu durum başına büyük dert açabilir, dostum.

Onu geri aradım.

"Kötü haber verdiğim için kusura bakma," dedi Alfie.

"Bana ayrıntıları anlat."

"O sigortanın parçalarını analize yolladık ve hepsinin sahte olduğu anlaşıldı. İçindeki teller o kadar ince ki hafif bir akımla bile eriyip gidiyor. Son zamanlarda sık sık bu tür olaylarla karşılaşmaya başladık. Burada, yani Milford'da hiç olmamıştı, ama başka yerlerdeki olayları duyuyoruz. Ülkenin dört bir yanından bu tür haberler geliyor. Bu malların bir kısmı yeni evlerde kullanılıyor ama inan ki köpeğimin kulübesinde bile kullanmazdım ben. Dinle Glen, bu durumu sigorta şirketine bildirmem gerek."

"Biliyorum."

"Evin elektrik tesisatının kurallara uygun şekilde döşenmediğini gördüklerinde para falan ödemeyeceklerdir. Hatta poliçeni tamamıyla iptal bile edebilirler. Bir evde bu tür malzemeler kullanıyorsan, inşa ettiğin diğer evlerde de kullanıyor olabilirsin diye düşünecekler."

"O eve o malzemeleri ben yollamadım, Alfie."

"Biliyorum, Glen. Bunu bilerek yapmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum seni ama yanında çalışan birinin yaptığı belli."

"Evet. Kim olduğunu da biliyorum. Artık benim için çalışmıyor."

"Bu adam şu anda *kimin* için çalışıyorsa, onların da haberi olması gerek. O uyduruk malzemeleri başka evlerde de kullanırsa er ya da geç birileri ölecek."

"Haber verdiğin için teşekkürler, Alfie."

Telefonu kapatıp yan koltuğa fırlattım.

Theo Stamos'u bulmam gerekiyordu. O hergeleyi bulmak ve gırtlaklamak istiyordum. Ama hazır Bridgeport'tan geçiyorken önce başka birine uğramaya karar verdim. Theo'ya sonra da gidebilirdim.

OTUZ DÖRT

Glen Garber ona parayı postayla yollayacağını söylediğinde Belinda Morton kulaklarına inanamamıştı. İçinde altmış iki bin dolar olan bir zarfı postaya mı verecekti gerçekten? Glen bunu yapacak kadar çılgın olamazdı. Ama belki de ona ne kadar öfkeli olduğunu göstermek için yapmaya karar verebilirdi.

Haksız da sayılmazdı.

Otuzlu yaşlarında Manhattan'da çalışıp yaşamaktan usanıp New Haven'da yeni bir iş bulan, şimdilerdeyse kendilerine körfez manzaralı bir ev arayan çifte bir apartman dairesini göstermek için dışarı çıkmak üzereydi. Onları arayıp evinde bir sorun yaşandığını ve derhal oraya dönmesi gerektiğini söylemişti.

Ofisin kapısından çıktığı an bir adam gelmişti.

İsminin Arthur Twain olduğunu, özel bir araştırma ya da güvenlik şirketinde çalıştığını ve Ann Slocum ve sahte çantalarla ilgili konuşmak istediğini söylemiş; çanta partilerine katılıp katılmadığını ve sahte marka mallar için harcanan paranın organize suçları desteklemek için kullanıldığını bilip bilmediğini sormuştu. Hava çok sıcak olmamasına rağmen Belinda ter içinde kaldığını hissediyordu.

"Özür dilerim," dedi belki de onuncu kez. "Bu konuda hiçbir bilgim yok. Gerçekten bir şey bilmiyorum."

"Ama Ann'in arkadaşıydınız, değil mi?" dedi Twain ısrarla.

"Hemen gitmem gerekiyor. Kusura bakmayın."

Belinda koşarak arabasına gitti ve otoparktan öyle bir hızla çıktı ki az kalsın bisikletli bir kadını ezecekti.

"Sakin ol, sakin ol, sakin ol, sakin ol," dedi kendine. Darren'ı arayıp Arthur Twain denen adamdan söz etmeli, bir daha gelirse ne demesi gerektiğini sormalıydı.

Glen zarfı posta yoluyla yollayacağını söylediğinde, kapıdaki posta bölmesinden içeri atmayı kastettiğini umdu. Arabadan dışarı fırladı ama kapısını bile kapatmadı. Evine girebilmek için anahtarlarını çıkarması gerekmeseydi, muhtemelen kontağı da kapatmazdı.

Yüksek topuklu ayakkabılarıyla koşarken düşmekten kıl payı kurtuldu ve anahtarı ancak üçüncü denemesinde kilide sokup çevirmeyi başarabildi. Kapıyı ardına kadar açıp postadan gelen şeylerin düştüğü alana baktı.

Yerde hiçbir şey yoktu.

"Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun." Evin girişindeki üç basamağı tökezleyerek çıktı ve içeri girip merdivenin tırabzanına yaslandı. Titremeye başlamıştı.

Paranın içeride olmaması kaybolduğu anlamına gelmiyor diye düşündü. Belki de hâlâ Glen'deydi. Belki daha sonra uğrayıp bırakacaktı. Belki de o sırada yoldaydı.

Belki de o hergele zarfı ciddi ciddi postaya vermişti. Glen'den beklenirdi doğrusu. Sheila'yla arkadaş olduğu seneler içinde, Glen'in dediği dedik bir tip olduğunu öğrenmişti.

Tam o sırada evde bir ses duydu.

Ses mutfaktan gelmişti.

Nefesini tutup bekledi.

Biri musluğu açtı. Sonra bardakların şangırtısını duyuldu.

"Canım? Sen misin?" diye seslendi biri.

Belinda derin bir oh çekti ama sadece bir an için rahatlayabildi. George evdeydi. O saatte evde ne işi vardı peki?

"Evet," dedi. "Benim."

George koridora çıkınca onu basamaklarda otururken buldu. Üstünde cenaze töreni için giydiği takım elbise vardı. Farklı bir gömlek giymişti ama bunun da elleri ve kolları arasında parlak beyaz şeritler olan Fransız manşetleri vardı.

"Ödümü patlattın," dedi Belinda ona çıkışarak. "Burada ne işin var? Araban dışarıda değil."

"İşe gittim ama kendimi hasta hissettim," dedi George. "Dün akşam yaptığın balık yemeği dokundu galiba. Ben de eve dönüp buradan çalışmaya devam edeyim dedim. Arabayı da garaja koydum."

George yönetim danışmanlığı işini New Haven'dan yürütüyordu ama işlerini evden de idare edebiliyordu.

"Sen neden erken geldin? Bir daireyi göstermeyecek miydin?"

"Şey... İptal oldu."

"Neden basamaklarda duruyorsun? Ağlamış gibi görünüyorsun?"

"Yok... İyiyim."

"Emin misin?" diye sordu George. Ceketinin cebinden kahverengi bir zarf çıkardı. "Bunu bulamadığın için üzülmüş olabilir misin?"

Belinda ayağa fırladı. Zarfı hemen tanımıştı. Hem kalın oluşundan hem de üstünde kendi el yazısını gördüğü için aynı zarf olduğundan emindi. "Onu bana ver."

Zarfı almak istedi ama George elini çekip zarfı cebine soktu.

"Onu bana ver dedim."

George eşi önemli bir sınavdan kalmış bir çocukmuş gibi üzgün üzgün başını salladı. "Demek bunu *bekliyordun*," dedi.

"Evet."

"İçinde altmış iki bin dolar var. Saydım. Posta bölmesinden içeri atılmıştı. Bunun eve bırakılacağını biliyor muydun?"

"İşle ilgili. Doğu Broadway'deki bir dairenin kaporası."

"Üstündeki bu telefon numarası kime ait? Kim bir makbuz almadan nakit kapora verir? Sokağa girdiğimde Glen Garber'ın kamyonetinin evin önünden uzaklaştığını görmem bir tesadüf müydü? Kaporayı Glen mi ödedi? Bunu ona sormamda bir sakınca var mı?"

"İşlerime karışma, George. Zaten beni o avukatlara Sheila'yla ilgili ifade vermeye zorlayarak yeteri kadar şey yaptın. Bunun Glen'i ne kadar üzdüğünü biliyor musun? Bunun ona neler hissettireceğini biliyor musun? Hayatı mahvolabilir. İflas edebilir."

George istifini bozmadı. "İnsanların hesap verebilmesi gerekir, Belinda. Belirli bir standardı tutturmaları gerekir. Glen, Sheila'nın sorunlarını görmesi gerekirken bunların bilincine varamadıysa, bunun bir bedeli olacaktır elbet. Posta bölmesinden içeri atılan para dolu zarflar da bu standartları karşılamıyor. Bunun bizi ne kadar büyük bir tehlikeye attığını, evde bu kadar para bulundurmanın ne kadar riskli olduğunu görmüyor musun?"

Bilincine varmak mı? Belinda onu bir kaşık suda boğabilirdi. Senelerce bu adamı çekmişti. On üç sene boyunca onun küstah tavırlarına tahammül etmişti. O gerzek neden söz ettiğini bile bilmiyordu. Karısının nasıl bir belaya bulaştığının farkında değildi. İçi para dolu o zarfın karısının kurtuluş bileti olduğunu da bilmiyordu.

"Şimdi, bu parayı senin için güvenli bir yere kaldıracağım. Bana bunun neyle ilgili olduğunu açıkladığın ve sorumlu bir

şekilde kullanılacağına dair beni ikna ettiğin zaman seve seve geri veririm."

"Hayır, George. Bunu yapamazsın!"

George çoktan arkasını dönmüş, giriş katındaki çalışma odasına doğru yürüyordu. Belinda ona yetiştiğinde kocası odanın yarısına kadar gelmiş, kendisi kadar küstah, yargılayıcı, kibirli, ahmak babasının –neyse ki artık hayatta değildi– duvardaki portresini kaldırıp kasasını açmıştı.

"O paraya ihtiyacım var," diye yalvardı Belinda.

"O halde bana paranın nereden geldiğini ve ne için harcayacağını anlatsan iyi olur." George kasanın düğmesini çevirip birkaç saniye içinde açtı. Zarfı içine atıp kapağını kapattı ve şifreli kilidi çevirdi. "Umarım bunun Ann'in sattığı o yasa dışı çantalarla bir ilgisi yoktur. O partiler korkunçtu."

Belinda öfkeyle ona baktı.

"Ticari markalara ve telif haklarına ne kadar önem verdiğimi biliyorsun. Göründükleri kalitede olmayan sahte çantalar satmak doğru değil. İşin aslı, bir kadının neden bir Fendi ya da başka bir markanın amblemini taşıyan ama sahte olan bir çanta almak isteyebileceğini de bilemiyorum. Sen nedenini biliyor musun? *Her şeyi* bilirsin. Sahte olduğunu bildiğin bir şeyi kullanmak insana nasıl bir keyif verebilir?"

Belinda kocasının kelini kapatmak için özenle taradığı saçlarına baktı.

"Mesela Ferrari'ye benzeyen ama aslında Ford gibi olan bir arabayı çok uygun fiyata bulsaydım, kesinlikle almazdım."

George'un bir Ferrari kullanması. Belinda bunun ancak uçak kullanan bir eşekle kıyaslanabileceğini düşündü.

"Neyin var senin?" dedi kocasına. "Her zaman küstah, kendini beğenmiş bir adamdın ama son birkaç gündür başka bir

derdin var sanki. Koltukta yatıyorsun, grip olmadığın halde hasta olduğunu söylüyorsun ve duştayken yanına gelmeye çalıştığımda dehşete kapılıyorsun..."

"Stresli olan tek kişi sen değilsin."

"Şu anda stresimi arttıran sensin ama. O parayı bana vermen gerek."

"Bu, sana bağlı. Bana neler olduğunu anlat."

"Ne yaptığını bilmiyorsun," dedi Belinda.

"Yoo, çok iyi biliyorum. Sorumluluk sahibi bir insanın yapması gereken şeyi yapıyorum."

Belinda, Sommer onları ziyaret ettikten sonra da George yine böyle diyecek mi acaba diye merak etti.

OTUZ BEŞ

Bridgeport İşletme Okulu'na gidip arabamı ziyaretçi otoparkına park ettim. Bina bir okula benzemiyordu. Yüksek, dümdüz, bir gram bile akademik cazibesi olmayan endüstriyel görünümlü bir binaydı. Ama iyi dersler verildiği söyleniyordu ve Sheila'nın gece kursuna katılmasına neden olan şey de buydu.

Allan Butterfield'ın akademik personele mi dâhil olduğunu yoksa sadece ek iş olarak mı gece kursları verdiğini bilmiyordum. İçeri girdim ve sıkıcı giriş alanındaki resepsiyon masasında oturan adama yaklaştım.

"Bir öğretmeni arıyorum. İsmi Butterfield."

Listelere bakmaya gerek duymadı. Koridoru işaret etti. "Şu koridorun sonuna kadar gidin, sağa dönün. Odası sol taraftaki kapı. Tabelaları takip edin, yeter."

Bir dakika sonra Allan Butterfield'ın odasını bulmuş ve kapısını tıklatmıştım.

"Girin," diye seslendi biri boğuk bir sesle.

Kapıyı açınca ufak ve sıkışık bir ofisle karşılaştım. Ancak bir çalışma masasının ve birkaç sandalyenin sığabileceği büyüklükteydi. Her yerde üst üste dizilmiş kâğıtlar ve kitaplar vardı.

Butterfield yalnız değildi. Yirmili yaşlarının başında görünen, kızıl saçlı genç bir kadın karşısında oturuyordu. Kucağında açık bir dizüstü bilgisayar vardı.

"Affedersiniz," dedim.

"Aaa, merhaba," dedi. "Glen, Glen Garber." Sheila öldükten sonra onun son saatlerinde neler yaptığını anlayabilmek için görüştüğümüz zamandan hatırlıyordu beni.

"Sizinle konuşmam gerek."

"Birazdan işim..."

"Şimdi."

Kadın dizüstü bilgisayarını kapatıp, "Sorun değil," dedi. "Daha sonra uğrarım, Bay Butterfield."

"Özür dilerim, Jenny," dedi Butterfield. "Neden yarın uğramıyorsun?"

Genç kadın başını salladı, sandalyesinin arkasına astığı montunu aldı ve daracık alanda yanımdan güçlükle geçerek odadan çıktı. Bir davet beklemeden kadının boş bıraktığı sandalyeye oturdum.

"Glen," dedi. Onunla ilk karşılaştığımda, kırklı yaşlarının başlarında olduğunu tahmin etmiştim. Kısa boylu, kilolu bir adamdı. Saçlarının büyük bir kısmı dökülmüştü ve okuma gözlüğü burnunun ucunda duruyordu. "Son konuştuğumuzda, Sheila'nın neler yaptığını anlamaya çalışıyordunuz... Çok kaygılı olduğunuz belliydi. Sorularınızın yanıtlarını bulabildiniz mi? Sheila'nın ölümüyle ilgili endişelerinizi giderip bir sonuca ulaşabildiniz mi?"

"Sonuç," dedim. Bu sözcük ağzımda ekşimiş süt gibi nahoş bir tat bıraktı. "Hayır, bir sonuca varmadım."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Lafı dolandırmanın anlamı yoktu. "Neden karım ölmeden önce onu sık sık aradınız?"

Ağzını açtı ama hiçbir şey diyemedi. Birkaç saniye boyunca sesi çıkmadı. Ne diyeceğini düşündüğü belliydi ama sadece, "Affedersiniz... Ne dediniz?" diye sorabildi.

"Karımı pek çok kez aramışsınız. Telefonunda bir sürü cevapsız arama var. Belli ki aradığınızı görmüş ama yanıt vermek istememiş."

"Özür dilerim ama neden söz ettiğinizi anlayamadım. Elbette, zaman zaman kursla ilgili onu aramış olabilirim. Bazen ödevlerle ilgili sorular sorardı ama..."

"Yalan söylüyorsun, Allan."

"Glen, inan ki..."

"Çok ama çok kötü bir ay geçiriyorum ve bugün de farklı değil. Yani saçmalıklarını dinleyecek havada olmadığımı söylersem, bil ki doğruyu söylüyorum. Onu neden aradın?"

Butterfield odadan çıkıp çıkamayacağını düşünüyormuş gibiydi. Ama ofisi o kadar sıkışıktı ki ben onu engellemeden önce masasından kalkıp bir şeylere takılmadan kapıya ulaşması imkânsızdı.

"Tamamen benim suçum," dedi.

"Senin suçun olan ne?"

"Çok uygunsuz bir şey yaptım. Sheila... Bayan Garber çok iyi bir kadındı. Gerçekten de iyi kalpliydi."

"Evet, biliyorum."

"O çok özel bir insandı. Düşünceliydi. Konuşabildiğim birisiydi."

Hiçbir şey demedim.

"Bak, hayatımda kimse yok. Hiç evlenmedim. Yirmili yaşlarımda nişanlanmıştım ama yürümedi." Üzüntüyle başını salladı.

"Ben... Bana fazla çaba sarf ettiğimi söyledi. Her neyse, Park Sokağı'nda güzel, eski bir evin üst katında bir oda tuttum kendime. Bu işe devam ediyorum ve işimi seviyorum. Buradaki insanlar iyiler ama pek arkadaşım yok."

"Allan, bana ne olduğunu anlat."

"Lütfen. Ben iyi davranışlara alışık değilim ama karın bana çok iyi davranırdı."

"Nasıl yani?"

"Bir gece derste kendimi iyi hissetmediğimi, teyzemin yeni öldüğünden bahsettim. Annemi on yaşındayken kaybettim, beni teyzem ve eniştem yetiştirdi. Teyzemle birbirimize çok yakındık. Birkaç gün eniştemin yanında kalacağım için o geceki dersi erken bitireceğimi söyledim. Zaten kendisine pek de iyi bakamıyordu. Gidip ona yardım etmeye karar vermiştim. Dersin yarısında mola verdik. Sheila molada ShopRite'a gitmiş. Beni bir köşeye çekti ve içinde kahveli bir kek, birkaç muz ve çay olan bir torba verdi. 'Yarın eniştenle birlikte bunları yersiniz,' dedi. Sonra ne yaptı biliyor musun? Kahveli kek için *özür* diledi. Yani kendisi pişirmediği için. 'Eniştene gideceğini bilseydim, evde kek pişirip derse getirirdim,' dedi. Bu kadar düşünceli olması beni çok duygulandırdı. Sana bunu anlatmış mıydı?"

"Hayır," dedim. Ama bu gerçekten de Sheila'nın yapacağı bir şeydi.

"Bunu sana anlatmak çok zor," dedi Butterfield. "Bilmiyorum, belki sana garip gelebilir ama Sheila'nın öldüğünü duyunca çok üzüldüm."

"Neden onu bu kadar çok aradın, Allan?"

Kaşlarını çatıp dağınık masasına baktı. "Kendimi rezil ettim."

Her şeyi kendi hızında anlatması için lafını bölmemeye karar verdim.

"Daha önce de anlattığım gibi, Sheila'yla bir gece içki içmeye gitmiştik. O kadardı. Gerçekten. Birisiyle konuşabilmek güzeldi. Ona gençliğimde bir seyahat yazarı olmak istediğimi anlattım. Dünyayı gezmeyi ve gördüğüm yerlerle ilgili yazılar yazmayı hayal ediyordum. Bana hayalimin peşinden gitmem gerektiğini söyledi. Kırk dört yaşındayım, bu kursta öğretmenlik yapıyorum. Bunu yapamam dedim. O da bir tatile çık, ilginç bir yer gör ve bunun hakkında bir şeyler yaz diye öneride bulundu. Sonra yazdıklarımı bir dergiye ya da gazeteye satmayı denememi söyledi. İşimi bırakmamamı ama fırsat buldukça seyahat yazarlığını denememi ve neler olacağını görmemi tavsiye etti." Mutlu mesut başını salladıysa da her an ağlayacakmış gibiydi. "Sheila'nın tavsiyesine uyup İspanya'ya gitmeye karar verdim. Önümüzdeki hafta yola çıkıyorum."

"Harika," dedim ama sorumun yanıtını hâlâ alamamıştım.

"Biletimi aldıktan sonra ona teşekkür etmek istedim. Onu bir akşam yemeğine davet ettim. Bir gece kursa erken gelmesini ve onu yemeğe çıkarmak istediğimi söyledim. Ne kadar minnettar olduğumu göstermek için."

"O, ne dedi?"

"Sheila, 'Bunu kesinlikle yapamam, Allan,' dedi. O an, onu bir randevuya davet ettiğimi fark ettim. Evli bir kadına çıkma teklif etmiştim. Bunu nasıl yaptığımı bilmiyorum. Bu davranışımdan dolayı çok üzüldüm ve utandım. Ben... onunla sohbet etmekten keyif alıyordum. Beni pek çok şeye teşvik ediyordu. Kendime inanmamı sağlamıştı ama ben aptalca bir şey yapmıştım."

Hâlâ onu neden bu kadar çok aradığını anlamamıştım ama yakında bunu da açıklayacağını umuyordum.

"Sanırım bir kere özür dilemenin yeterli olmadığını düşündüm. Birkaç kere arayıp özür diledim. Sonra kursu bırakabilir

diye endişelendim ve yine aradım ama telefonlarıma yanıt vermemeye başladı." Çok üzgün görünüyordu. "Son bir kez aramama yanıt verirse, son kez özür dilerim diye düşünüyordum ama yanıt alamadım. Böylelikle bana yardım eli uzatan birini kendimden uzaklaştırmış oldum." İç çekti. "Hep böyle yapıyorum işte."

"Sence o gece derse gelmeyi düşünüyor muydu?" diye sordum. "Bana kursu bırakmakla ilgili bir şey söylememişti."

"Ben de bunu merak ediyorum ya," dedi Butterfield. "Kurstan çok keyif alıyordu ve sana yardımcı olacağı zamanı iple çekiyordu. Bir önceki hafta bana bir iş kurmayı düşündüğünü söylemişti."

"Tam olarak ne dedi?"

"Evden çalışarak yürütebileceği, insanların internet sitesinden bir şeyler sipariş edebileceği bir iş kurmayı düşündüğünü."

"Ne tür şeyler?"

"Yaygın olarak kullanılan reçeteli ilaçlar. Ona bunun çok iyi bir fikir olmadığını söyledim.İlaçların kalitesini doğrulamanın zor olabileceğini ve beklenen etkileri göstermezlerse, bundan sorumlu tutulabileceğini hatırlattım. Bunu daha önce hiç düşünmediğini ve araştıracağını söyledi. O ana kadar çok az ilaç sattığını ve ilaçların tehlikeli olduğuna kanaat getirirse, bu işi bırakacağını söyledi."

Kalkıp elimi uzattım. "Umarım İspanya'da yazacak çok konu bulursun."

Milford çıkışına varmak üzereyken ofisi aradım.

"Garber İnşaat," dedi Sally Diehl. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Benim. Ekrana bakmadan mı yanıt veriyorsun telefona?"

"Üstü kremalı bir çörek yiyordum," dedi Sally keyifli bir sesle. "Parmaklarımı yalıyordum, ekrana bakamadım."

Theo'yu öldürmek istediğimi belli etmeden nerede olduğunu ona sorabilmenin bir yolu olup olmadığını düşündüm.

"Alfie'den haber geldi mi?" diye sordu.

"Henüz değil," diye yalan söyledim. "Önce Theo'ya birkaç soru sormak istiyordum. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Onunla neden konuşmak istiyorsun?" Savunmaya geçmişti.

"Sadece birkaç soru sormak istiyorum. Önemli bir şey yok."

Tereddüt etti. "Ward'da bir evin elektrik tesisatını döşüyor. Rıhtımın yakınlarında, senin evinin biraz ilerisinde. Büyük bir tadilat işi aldı."

"Adresi var mı?"

Evin numarasını hatırlamıyordu ama orayı kolaylıkla bulabileceğimi söyledi. Ev büyük bir tadilattan geçiyorsa, dışarıda büyük bir çöp kamyonu olmalıydı. Ayrıca kapısında Theo'nun ismi yazan ve arka tamponundan plastik hayalar sarkan kamyoneti gözden kaçırmak da mümkün değildi tabii.

"Başka bir şey var mı?" dedi Sally.

"Şimdilik bu kadar."

"Aslında ben de seni arayacaktım. Doug eve gitti."

"Neden, hastalandı mı?"

"Sanmıyorum. Bana haber vermek için ofisi bile aramadı. Haber veren KF'ti. Doug'ın birinden –karısı olduğunu tahmin ediyor– bir telefon aldığını ve birden çıkıp gittiğini söyledi."

"Neler olduğunu öğrenemedin mi?"

"Cep telefonundan ona ulaşmayı denedim. Tek bir şey söyledi. 'Evimi elimden alıyorlar.' Sonra da telefonu kapattı."

"Kahretsin. Tamam, oraya gidip neler olduğuna bir bakacağım."

"Bana da haber ver, olur mu?"

"Elbette."

95. otoyolda ilerlemeye devam ettim, sol tarafımda kalan Connecticut Postanesi'nin önünden geçtim ve Woodmont Yolu'na çıktım. Beş dakika sonraysa Doug ve Betsy Pinder'ın evine vardım.

Evin ön bahçesi karmakarışıktı.

Sanki Pinderlar taşınmaya karar verip bütün eşyalarını birkaç dakikada ön bahçeye çıkarmış ama son anda nakliyecileri geri yollamışlardı. Çekmeceleri açık duran bir komodin, içlerindeki giysilerin etrafa dağıldığı yarı açık valizler, etrafa saçılmış tencereler, tavalar ve kaldırımda Rubbermaid marka bir çatal bıçak kutusu. Üç mutfak sandalyesi, bir televizyon, bir DVD oynatıcısı, yere düşmüş DVD'ler. Bir fiskos masası, yana devrilmiş lambalar. Birileri sanki ev havaya uçmadan eşyalarını çıkarmak için sadece on dakikaları varmış gibi telaşla birtakım şeyleri dışarı çıkarmıştı. Ama ev havaya uçmamıştı. Sapasağlam duruyordu. Kapıya yeni bir kilit takılmıştı. Yanına da resmî görünen bir mektup asılıydı.

Bir kasırganın âdeta yerle bir ettiği evden geriye kalan bu karmaşanın tam ortasında Doug ve Betsy Pinder duruyordu. Betsy bir şeyler aramaktan çok ağlıyordu. Doug ise afallamış ve beti benzi atmış halde öylece duruyordu. Sersemlemiş ve şok geçirmiş gibiydi. Kamyonetten inip garaj yolundan eve doğru yürümeye başladım. Doug'ın eski kamyonetinin ve Betsy'nin Infiniti arabasının yanından geçtim. Eve gelip tahliye işlemini yapan yetkililer gitmişti.

"Selam," dedim. Betsy mutfak takımlarının metal ve vinil karışımı sandalyelerinden birinin yanında duruyordu. Yaşlı gözlerle bana bakıp başını çevirdi.

Doug başını kaldırdı. "Selam, Glen. İşimin başında olamadığım için özür dilerim," dedi.

"Neler oldu, Doug?"

"Bizi evden attılar," dedi titrek bir sesle. "O hergeleler bizi kendi evimizden attılar."

"Sen de onlara izin verdin," diye bağırdı Betsy. "Onları durdurmak için hiçbir şey yapmadın."

"Ne yapabilirdim ki?" diye bağırdı Doug. "Onları vurmamı mı isterdin? Öyle mi yapsaydım?"

Kolunu tuttum. "Bana neler olduğunu anlat."

Bana döndü. "Bunlar senin yüzünden oldu," dedi. "Senden yardım istedim ama oralı bile olmadın."

"Başını nasıl bir derde soktuğunu bilmiyorum," dedim alçak ve sakin bir sesle. "Bir iki haftalık avansla böyle bir sorunu çözemezdin. Bunu ikimiz de biliyoruz. Neler oldu?"

"Evi elimizden aldılar. Buraya gelip bizi evimizden attılar."

"Böyle bir şey bir gecede olmaz," dedim. "İpotek ödemelerini en az üç ay geciktirmiş olman gerekir. Ayrıca önce bunu yazılı olarak tebliğ ederler, kapınıza bir bildiri asarlar ve..."

"Bunları bilmediğimi mi sanıyorsun? Neden senden yardım istediğimi sanıyorsun?" Başını salladı. "Seni ihbar etmeliydim."

"Şu açılmamış zarflar ve faturalar," dedim, son lafını duymazdan gelerek. "Belki de ikazlardan birkaçı o açmadığınız zarflardaydı."

"Ne yapacağım şimdi?" dedi, yerdeki eşyalarını işaret ederek. "*Ne* yapacağız?"

"Harika, *şimdi* mi bir plan yapmaya başladın?" diye bağırdı Betsy. "Ne yazık ki bunu daha önce düşünemedin, Einstein."

Doug öfkeyle ona baktı. "Sanki sen sütten çıkmış ak kaşıksın ve bunlarla hiçbir ilgin yok. Bunu nasıl söyleyebilirsin? Hiçbir zaman evde yoktun ki. *Alışveriş merkezlerinde* fink atıyordun."

Betsy'nin gözleri öfkeyle doldu. Parmağını kocasına doğrultup defalarca onu dürtüklüyormuş gibi salladı. "Bir erkek gibi davranıp durumu kontrol altına almalıydın. Bunlarla kimin uğraşması gerekiyordu? Sana soruyorum! Kimin bu evi geçindirmesi gerekiyordu? *Senin* mi? Güldürme beni. Sen ne zaman sorumluluklarını bildin ki?"

"Sen ne yaptığının farkında mısın acaba?" diye bağırdı Doug. "Sadece paralarımı bir vantuz gibi emmiyorsun, *yaşam* sevincimi de alıp götürüyorsun. Hiçbir şeyim yok artık. *Tükendim.* Her şeyi tükettin, bebeğim. Sana verebileceğim her şeyi aldın."

"Sahi mi? Bu yüzden mi elimde *sorundan* başka bir şey yok? Çünkü tanıştığımızdan beri..."

Doug karısının üstüne yürüdü. Ellerini öne uzatmıştı. Betsy'nin boynunu sıkacakmış gibiydi. Doug üstüne gelirken Betsy kıpırdamadı. Gözleri fal taşı gibi açılmış halde öylece donakaldı. Aralarında on adımlık bir mesafe vardı. Betsy'ye ulaşamadan Doug'ı arkasından yakaladım.

"Doug!" diye bağırdım. *"Doug!"*

Elimden kurtulmaya çalıştı. İnşaat işinde çalışan çoğu erkek gibi güçlü ve kaslıydı. Ama ben de gayet iyi durumdaydım. Kollarımı göğsünde birleştirerek kollarını iki yana sabitledim. Birkaç saniye debelendikten sonra pes etti.

Betsy, Doug'u zapt ettiğimi görünce, parmağını yine ona doğrultarak alaycı sözlerine devam etti. "Sence ben *böyle* olmasını mı istedim? Kendi evimin bahçesinde böyle kalakalmayı, kendi evime girememeyi... Bu duruma düşmeyi istediğimi mi sanıyorsun? Sen..."

"Betsy! Kes sesini!" diye bağırdım.

"Sen kim olduğunu..."

"İkiniz de susun!"

Ben Doug'ı bırakırken Betsy parmağını indirdi. "Bakın," dedim. "Üzgün olduğunuzu ve birbirinizi gırtlaklamak istediğinizi biliyorum. İstediğiniz buysa, belki de bunu yapmanıza izin vermem gerek. Başımda yeteri kadar dert var zaten. Ama bu şekilde sorununuzu çözemezsiniz. Bu durumla başa çıkmanız gerek."

"Söylemesi kolay," dedi Doug.

Artık sabrım taşmıştı. "Beni dinle, seni ahmak. Bunların olacağını biliyordun. Seni kurtarmadığımız için Betsy'yi, beni ya da Sally'yi suçlayabilirsin ama bu işin sorumlusu ikinizsiniz." Betsy'ye döndüm. "Aynı şey senin için de geçerli. Ya bu durumla başa çıkmaya ve hayatını bir düzene sokmaya çalışırsın ya da burada durup birbirinize bağırmaya devam edersiniz. Hangisini seçiyorsun?"

Betsy'nin gözleri dolmuştu. "Faturaları açmamak için direndi. Hepsini bir çekmeceye tıktı."

"Faturaları açmanın ne anlamı olacaktı ki?" diye veryansın etti Doug. "Hiçbirini ödeyemeyecektik." Bana döndü. "Bizi resmen soydular. Bütün bankalar. Bize geri çeviremeyeceğimiz bir teklif yaptılar. Ön ödemesiz burayı alabileceğimizi söylediler. Sonra taksit tutarlarını yeniden düzenlediler ve 'Size böyle olacağını söylemiştik,' dediler. Ama söylemediler, Glenny. Bize bunu söylemediler. Lanet olasıca bankalar, devletten destek alıp kendi paçalarını kurtarıyorlar, bizim gibi insanlarınsa hayatını mahvediyorlar!"

"Doug," dedim yorulduğumu hissederek.

Yerdeki DVD'leri alıp birer frizbi gibi fırlattı. Mutfak sandalyelerinden birini kapıp komodinin üstüne indirdi. Betsy ve

ben geride kalıp onu izledik. Rahatlayınca sandalyeyi bıraktı, üstüne oturdu ve başını önüne eğdi.

"Kalabileceğiniz bir yer var mı?" diye sordum Betsy'ye.

"Annemde kalabiliriz. Derby'de yaşıyor."

"İkinizin de kalabileceği kadar yeri var mı?"

"Evet ama olanları yüzümüze vuracak."

"Size bir oda verirse, kabul edin ve sesinizi çıkarmayın," dedim.

"Haklısın sanırım."

"Doug," dedim. Başını kaldırmadı. "Doug." Bu kez başını ağır ağır kaldırdı. "Eşyaları kamyonetine yüklemene yardım edeceğim. Barakaya koyabilirsin." Garber İnşaat'ın Cherry Sokağı'ndaki ofis deposuna baraka derdik. "Birkaç kere gidip gelmemiz gerekebilir."

Yavaşça kalkıp yerden bir DVD aldı –*Av* serisinden bir filmdi– ve bir mahkûm gibi kamyonete doğru gitti. Kamyonetin bagajını açıp DVD'yi içeri attı.

Bu hızla eşyaları yüklemek saatler sürebilirdi. Bir valizden dökülen giysileri içine tıkıp valizin fermuarını kapattım. "Bunlar annene gidecek, değil mi?" Betsy evet anlamında başını salladı. "Valizleri kendi arabana koy istersen."

O da kocası gibi ağır ağır valizi aldı ve arabasının arka koltuğuna fırlattı. Üçümüz bahçeye saçılmış eşyaları kamyonete ve arabaya yerleştirdik, yarım saat boyunca ikisinin de ağzını bıçak açmadı. Komodin ve fiskos masaları hiçbir yere sığmadığı için Doug geri gelip onları alacağını söyledi.

"Ofise mi gidiyorsun?" diye sordu.

"Hayır. Bir yere daha uğramam gerek."

OTUZ ALTI

Ward'daki evi bulmam zor olmadı. Milford'un bu mahallesinde biri sürü eski, şirin ve sayfiye evlerini andıran bina vardı. Bunlar Martha's Vineyard adasındaki ya da körfezin daha ilerisindeki evlerle aynı mimari ayrıntılara sahipti. Sheila ve ben bu mahalleye yakın bir yere taşınmayı hayal ederdik ama ister sokağın biraz ilerisine ister ülkenin öteki ucuna taşının, yine de aynı miktarda eşyayı paketlemeniz gerekiyordu.

Ama bu konuşmalar artık çok geride kalmıştı.

Aradığım yer tahta kiremit kaplı bir çatısı ve zevksiz süslemeleri olan, iki katlı, yeşil bir evdi. Tahmin ettiğim gibi garaj yolunda kocaman bir çöp kamyonu, evin ön ve yan taraflarında da üç kamyonet duruyordu. Bir tanesinin üstünde su tesisatçısının logosu, diğerinde bir inşaat şirketinin logosu vardı, üçüncüsündeyse *Theo Elektrik* yazıyordu. İşçilerden biri kamyonetin birkaç adım arkasında bir masa kurmuştu ve uzun ahşap panelleri döner testereyle kesiyordu.

"Selam. Nasıl gidiyor?" dedim.

Adam başını sallayarak selam verdi. Sonra kamyonetimin kapısındaki ismi fark etti. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Ben Glen Garber. Ustabaşı siz misiniz?"

"Hayır, ben Pete. Ustabaşı Hank. Hank Simmons. Şu an içeride."

Hank'i tanıyordum. Aynı işi yaptığınızda, zamanla kasabadaki diğer insanları da tanırdınız.

"Theo burada mı?"

"Kamyoneti burada. Yakınlardadır."

"Teşekkürler." Adama doğru bir adım atıp döner testeresine hayranlıkla baktım. "Güzelmiş. Bir Makita mı?"

"Evet."

"Denememin bir sakıncası var mı?"

Testereyi sıkıca tutup bana uzattı. Testereyi tutar tutmaz ne kadar ağır olduğunu hissettim ve nasıl çalıştığını anlamak için düğmesine basıp bıraktım. "Çok iyiymiş," dedim. Aleti Theo'nun kamyonetinin arka tarafına götürebilmek için kablosunu açtım.

"Ne yapıyorsunuz?"

Tampondan sarkan ten rengi plastik hayaların önüne eğildim. Dengede olduğumdan emin oldum. Böyle tehlikeli bir iş yaparken kazara bir yerinizi kesmemek için dikkatli olmanız gerekir.

"Tanrım, burada ne arıyorsun?"

Döner testerenin etrafındaki koruma kılıfını açtım, tek elimle tutup işaret parmağımla düğmesine bastım. Testere çalışmaya başladı. Dikkatle dizime dayadığım dirseğimden destek alıp Theo'nun tampon süsünü üst kısmından kestim. Plastik hayalar yere düşünce parmağımı düğmeden çektim.

Testerenin koruyucu kılıfını kapattım ve alet hareketsiz kalınca Pete'e geri verdim.

"Güzel bir alet. Teşekkürler."

"Aklını mı yitirdin sen?" diye bağırdı. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Yerden bir golf topunu alacakmış gibi hafifçe eğildim ve plastik hayaları alıp elimde çevirdim. "Theo içeride miydi?"

Pete hayretle evet anlamında başını salladı.

"Güzel. Gidip bunları ona vereyim," dedim. Pete peşimden mi gelmeli, yoksa çalışmaya devam mı etmeli bilemiyor gibiydi. Dışarıda kalmaya karar verdi ama testereyi çalıştırmadı.

Ön kapıdan girdiğimde, içeride çalışan işçilerin alet sesleri yankılanıyordu. Bir çekicin çıkardığı sert sesleri, bir matkabın uğultusunu, işçilerin kendi aralarında konuştuklarını duydum. Ev bomboş olduğu için sesler yankılanıyordu.

Antrede karşılaştığım altmış yaşlarındaki bir adam beni şöyle bir süzdü. "Hey, Glen Garber, seni serseri! Nasılsın?"

"Fena değilim, Hank. Hâlâ kapıyı sert kapattığında yıkılan evler mi inşa ediyorsun yoksa?"

"Öyle sayılır," dedi. Elimdeki plastik hayaları gördü. "Benimkilerin pantolonumda kalmasını tercih ederim ama herkesin zevki farklı tabii,"dedi.

"Theo'yu arıyordum."

"Üst katta. Sana ben yardımcı olabilir miyim?"

"Hayır ama ben sana bir konuda yardımcı olabilirim. İşin bittiğinde yanına gelirim."

Zemindeki halıfleksi korumak için şeffaf muşamba serilmiş üst kata çıktım. İkinci kata varınca Theo'ya seslendim.

"Buradayım!" diye seslendi.

Onu boş ana yatak odasında buldum. Yere oturmuş, yeni prizler için kabloları soyuyordu. Kapıda durdum.

"Selam, Glen. Burada ne işin var?"

Arabasının tamponundan kestiğim plastik hayaları önüne fırlattım. "Bunlar senin sanırım."

Yere bakınca yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. "Bu da ne?"

"Sendin, seni hergele," dedim.

"Ne?" dedi ayağa kalkıp. "Neden söz ediyorsun?"

"İtfaiyeden aradılar."

"Eee, n'olmuş?" Yolda ezilmiş bir köpeğin leşiymiş gibi plastik hayalara baktı tekrar.

"İnşa ettiğim evin yanmasına sen neden oldun. Taktığın sigortanın parçaları sahteymiş."

"Neden söz ettiğini bilmiyorum," dedi.

"İşlerini nasıl yaptığını anladım sanırım," dedim. "Amerika'da üretilmiş gerçek malzemelere göre bir işin kaça patlayacağını hesaplıyorsun, sonra da Çin'den ya da başka bir yerden gelen ucuz sahte malzemeleri alıp kâr etmeye bakıyorsun. Sorun şu ki bu parçalar standardın altında kalıyor, Theo. Kullandığın malzemeler yüke dayanmıyor. Sigortalar devreye girmiyor. Sonra da kocaman bir evde kahrolası bir yangın çıkıyor."

Hank Simmons koridorda arkamda duruyordu.

"Neler oluyor?"

"Beni dinle," dedim, başımı ona çevirip. "Sana neler olduğunu anlatacağım."

"Etrafta dolanıp herkese böyle saçmalıklar anlatamazsın," dedi Theo. Tamponundan kestiğim plastik hayalara son bir kez baktı. "Ayrıca başka birinin kamyonetine dokunamazsın."

"Az önce plastik bir çift hayayı kamyonetinin tamponuna asacak kadar gerzek bir adamın kamyonetine dokundum ama."

Onunla karşı karşı gelmeye hazırdım.

Yumruğunu savurduğunda hızla eğilip sağ yumruğumu böğrüne indirdim. Pek heyecanlı bir dövüş sayılmazdı. Nefesi kesildi ve yere yığıldı.

"Lanet olsun!" diye haykırdı karnını tutarak.

Hank beni kolumdan yakaladı ama onu ittim. "Tanrım, Glen, buraya gelip de ne yaptığını sanıyorsun böyle?"

Theo'yu işaret ettim. "Hank, yerinde olsaydım onun bu evde kullandığı malzemeleri dikkatlice incelerdim. Bu adam üstünde çalıştığım evlerden birinde yangın çıkmasına neden oldu."

"Benim... suçum değildi!" dedi Theo güçlükle.

"Shelter Cove'daki ev mi?" diye sordu Hank.

"Elektrik tesisatında sahte malzeme kullanmış," diye yanıtladım.

"Kahretsin."

"Evet. Ne yazık ki sigorta şirketleri o tür malzemeler kullanılan evler için para ödemeye yanaşmıyorlar."

"Theo benim için başka birkaç işte de çalıştı," dedi Hank endişeyle. Theo'ya döndü. "Dediği doğru mu? Sahte malzeme kullandıysan yemin ederim..."

"Yalan söylüyor!" diye bağırdı Theo dizlerinin üstüne oturup. "Senden şikâyetçi olacağım! Bana saldırdığın için tutuklanmanı sağlayacağım!"

Hank'e döndüm. "Önce onun bana yumruk attığını gördün, değil mi?"

"Evet, gördüm."

"Görüşürüz, Theo," dedim.

Arkamı dönüp merdivenlerden indim. Ön kapıdan dışarı çıkarken Theo'nun arkamdan geldiğini duydum. Bana saldırmaya çalışacağını düşünüp hızla arkamı döndüm ama bir şey yapmadı.

"Her şeyi yanlış anladın, dostum," dedi. "Olanlar benim suçum değil." Sesinden ne kadar çaresiz olduğu belliydi.

"Eminim," dedim. Geri adım atmaya niyetim yoktu. "İşin bitti artık. Mahvoldun. Herkese neler yaptığını anlatacağım. Connecticut'ta sana kimse iş vermeyecek."

"Bana bunu yapma, dostum. Ben elimden geleni yaptım. Ve sen de bana hep iyi davrandın."

"Kimse ölmediği için çok şanslısın," dedim. "Ben kıl payı kurtuldum."

Kamyonetime atladım, heyecanlıydım. Theo'dan olanca hıncımı ve bıkkınlığımı çıkarmış, inanılmaz derecede rahatlamıştım. Bunu hak etmişti.

Ama o güzel hissin pişmanlığa dönüşmesi uzun sürmedi. Sally Diehl'ın evlenmeyi ve hayatını paylaşmak istediği adama yumruk atmıştım. O eyalette bir daha çalışamaması için elimden geleni ardıma koymayacağımı söylemiştim.

Sally bana çok kızacaktı.

OTUZ YEDİ

Ofise gittiğimde Sally ağlıyordu.

"Seninle konuşmam gerek," dedim.

"Olanları duydum." Yüzüme bakmıyordu.

"Sally, odama gel."

"Cehenneme kadar yolun var," dedi.

"Lanet olsun, gel dedim." Onu kolundan nazikçe tutup ofisime götürdüm, bir sandalyeye oturttum. Masama geçmek yerine bir sandalye çekip ben de yanına oturdum.

"Kamyonetine taktığı o şeyi kestiğini söyledi."

"*Buna* mı sinirlenmiş yani?" dedim.

"Ona vurduğunu da söyledi. Bunu nasıl yaptın? Ona nasıl vurdun?"

"Bak, Sally, önce o bana vurdu. Kendimi savunmaya çalıştım." Theo'yu ne kadar kışkırttığımı söylemedim. Bir kutudan birkaç kâğıt mendil alıp ona uzattım. "Toparlan artık."

Gözlerini silip sümkürdü. "Alfie seni aradı, değil mi?"

Evet anlamında başımı salladım.

"Ne dedi?"

"Sigortanın standartların altında olduğunu, boktan bir malzemeden yapıldığını. Ucuz, sahte parçalardan imal edildiğini söyledi."

"Sen de hemen Theo'yu mu suçladın?"

"Sally, elektrik tesisatını döşeyen oydu."

Elindeki mendili kırıştırdı. "Ama bu, yangını onun çıkardığı anlamına gelmez. Ya birisi ona o sahte malzemeleri verdiyse ve Theo aradaki farkı anlamadıysa?"

"Sally, bu konuda çok üzgünüm. Bu olay yüzünden etkilendiğin için çok üzgünüm çünkü benim için önemlisin. Sheila hayattayken, ikimiz seni hep el üstünde tuttuk. Kelly de sana bayılıyor. Theo'ya bir şans daha verebilmeyi çok isterdim. Senin için çok önemli olduğunu biliyorum ama..."

"Bilemiyorum."

"Neyi bilemiyorsun?"

"Onun benim için ne kadar önemli olduğunu. Ama şu an hayatımdaki tek kişi o."

"Evet, bunu iyi düşünmen gerek. Ama benim de kendimi, bu şirketi ve senin gibi burada çalışan insanları korumam gerek. Yanımda çalışan biri uygunsuz bir iş yapıyorsa, insanlar bize dava açabilirler, birileri ölebilir, anlıyor musun? O yüzden önlem almam gerekiyor." Elimi omzuna koydum. "Seni üzdüğüm için üzgünüm."

Başını sallayıp yine gözlerini sildi. "Biliyorum."

"Zor günler geçirdiğini de biliyorum. Babanı kaybettin. Sana yardım edecek kimsen yok."

"Babam... İyiye gidiyormuş gibiydi ama onu bir anda kaybettim."

"Biliyorum," dedim. "Çok zor. Benim babamın başına gelenleri düşünsene. Bir gün kamyonetten malzemeleri indiriyordu, ertesi gün öldü."

Başını salladı. "Sen oradaydın," dedi.

"Evet, öldüğünde yanındaydım."

"Hayır, babamın cenaze törenini diyorum. Geldiğine inanamadım."

"Sally, orada olmam gerekiyordu."

"Evet ama senin de bir cenaze törenine hazırlanman gerekiyordu. Kendimi çok kötü hissettim."

"Hangi konuda?"

"Sheila'nın cenaze törenine gelemediğim için."

"Sorun değil."

"Hayır, kendimi çok kötü hissediyorum. Sen babamın cenaze törenine geldin, ama ben neden bir gün sonra eşinin cenaze törenine gidemedim?"

"Zor bir durum. Daha çocuk sayılırsın. Kızma ama yaş aldıkça bu tür şeylerle daha iyi başa çıkmayı öğreniyorsun." Espri yapmaya çalıştım. "Birden fazla insan için yas tutmayı öğreniyorsun."

"Ofiste aynı anda bir sürü işi yapan kişinin ben olduğumu sanıyordum." Gözleri yine dolu dolu oldu. "'Sally halleder, o aynı anda yüz tane işi yapabilir.' Ama bunu her zaman başaramıyorum sanırım." Gözlerini biraz daha sildikten sonra, "Theo'nun işi bitti mi?" diye sordu. "Buralarda yapabilecek bir iş bulabilecek mi? Onu mahvedeceğini söyledi."

Uzun uzun iç çektim. "Kendisini mahveden o."

Belli ki Sally bu lafıma alınmıştı. Sandalyesini aniden geriye itip kalktı. "Sen hiç sevimli bir adam değilsin, Glen. Bazen çok sinir bozucu olabiliyorsun. Şimdi taşınmamız gerekecek ve başka bir yerde iş aramak zorunda kalacağım." Son sözü söyleyerek hışımla dışarı çıktı. "Umarım mutlusundur."

Mutlu olduğum söylenemezdi.

Sally bu konuşmadan sonra eve gitti. Zaten paydos vakti gelmişti. Kısa ve kesik cümlelerle söylediği son şey, Doug'ın eşya dolu kamyonetini barakanın arka tarafına bıraktığı ve Betsy'ynin Innitisi'ne atlayıp içinde bulundukları durumu düzeltmek için bankaya görüşmeye gittikleriydi. Sally, Doug'ın kamyonetini boşaltır mıyım diye sorduğunu da söyledi.

Bir süre başımı ellerimin arasına alıp oturdum. Sonra alt çekmecemi açtım ve yarısı dolu olan Dewar's viski şişesi ve bir shot bardağı çıkarıp kendime bir içki koydum. Şişenin mantarını geri takıp yeniden çekmeceye koydum.

İçkimi bir dikişte içip barakaya gittim. Doug'ın yaşadığı sorunla ilgili pek bir şey yapabileceğimi sanmıyordum ama en azından eşyalarını oraya bırakabileceğini söylemiştim. Barakada boş yer vardı ve eşyalarını doğru düzgün yerleştirdiği takdirde fazla yer kaplamazdı. Doug'ın kamyonetini boşaltmam, ertesi sabah işe geldiği takdirde yapması gereken işlerden birinin eksilmesi demekti.

Doug'la ilgili kendimi kötü hissediyordum. Özellikle de son zamanlarda aramız iyice gerilmişti. Babam hayattayken iş yerinde hemen hemen eşit pozisyonlarda senelerce yan yana çalışmıştık. Dahası sadece çalışmamış, birlikte oyun da oynamıştık. Golften video oyunlarına kadar pek çok şey. Biz iki yetişkin erkek olarak öğleden sonralarımızı Mario Kardeşler oynayarak geçirirken, eşlerimiz de bir araya geliyor, dertlerini paylaşıyorlardı. Üstelik çocuk olmadığımızı kanıtlamak için sarhoş da olurduk. Doug her zaman kaygısız bir adam olmuştu, yarın için endişelenmenin pek de anlamı olmadığını düşünen biriydi ama talihsizliği Betsy kadar umursamaz bir kadınla evlenmiş

olmasıydı. O günkü olayların da kanıtladığı gibi Betsy, Doug için kusursuz bir seçim sayılmazdı.

Birlikte çalıştığımız senelerde bu tasasız hali sorun yaratmamıştı ama babam öldükten, ben şirketin başına geçtikten ve Doug bir iş arkadaşından çıkıp yanımda çalışan birine dönüştükten sonra her şey değişmişti. Bir kere artık dördümüz birlikte vakit geçirmiyorduk. Ben patron olduktan sonra Betsy, Sheila'yla arasındaki dengenin bozulmasından hoşlanmamıştı. Nedense Sheila'nın ona patronluk tasladığını düşünmeye başlamıştı. Sanki ben bir anda Donald Trump'a, Sheila da Ivana'ya ya da Trump o sırada artık kiminle evliyse ona dönüşmüştü.

Bir zamanlar Doug'ı sevmemi sağlayan özellikler artık nadiren dikkatimi çekiyordu. Doug her zaman işinde iyi olmuştu ama zaman zaman arayıp işe gelemeyeceğini söylediğinde akşamdan kalma olduğunu anlardım. Müşterilerin sorunlarıyla fazla ilgilenmezdi. "İnsanlar televizyondaki o ev tadilatı programlarını fazla izliyorlar," derdi sık sık. "Her şeyin kusursuz olmasını bekliyorlar ama gerçek dünya öyle değil. O programlar büyük bütçelerle çekiliyor."

Müşterilerse bu tür mazeretler duymaktan hoşlanmazlardı.

Bir zamanlar arkadaş olmasaydık, Doug muhtemelen benden avans isteyemezdi. Bir zamanlar arkadaş olmasaydık, ilk avans istediğinde hayır der ve bir sınır çizerdim.

Ona yardım etmek istiyordum ama onu bu durumdan kurtaramazdım. Onun ve Betsy'nin durumlarını düzeltebilmeleri için önce dibe vurmaları gerekiyordu. Doug'ın bankalarla, kulağa doğru olamayacak kadar iyi gelen ipoteklerle ilgili söylediklerini anlıyordum. Bu tuzağa düşen tek kişi o değildi.

Birçok kişi hayat dersi alıyordu. Doug ve Betsy'nin birbirlerini öldürmeden önce gereken dersi alabileceklerini umdum.

Doug'ın kamyonetinin bagaj kapağını ve üstündeki yükleme bölmesinin camını açtım. Pinderların her şeyi düzenli bir şekilde koyacak vakitleri olmadığından eşyaları üst üste duruyordu. Barakanın kapısını açıp bir köşeyi boşalttım ve kamyonetten birkaç sandalye, bir DVD oynatıcısı ve birkaç çarşaf çıkardım. Bunları Betsy'nin annesinin evine götürmeleri daha iyi olurdu ama sonra da alabilirlerdi.

Kamyoneti neredeyse tamamen boşalttıktan sonra kamyonetin gerisinde, bir düzinelik şarap şişelerinin konduğu kutulara benzeyen birkaç karton kutu gördüm. Eğilip diğer uca yürüdüm. İnşaatlarda yeteri kadar vakit geçirdiğinizde, bir kamyonetin arkasında apış aranızı incitmeden ya da diz ardı kirişinizi sakatlamadan yürümeyi öğreniyordunuz.

Kutuların olduğu yere varınca dizlerimin üstüne çöktüm. Bu kutuların Doug'ın evine mi ait olduğunu yoksa Doug'ın bunları çok daha önceden mi kamyonete koyduğunu bilemedim. Kapaklarını açıp içlerine baktım. Bir şeyleri sarmak için kullanılmış, buruşuk gazete kâğıtları gördüm. Birkaç kâğıdı çıkarıp içlerinde ne olduğunu görmek istedim. Kutu elektrik tesisatında kullanılan parçalarla doluydu. Tel bobinleri, prizler, bağlantı kutuları, ışık düğmeleri ve sigorta parçaları vardı.

Gazete kâğıtlarının üstündeki haberleri okumak ilginç olabilirdi ama hepsi Çinceydi.

OTUZ SEKİZ

İlk bakışta sahte oldukları anlaşılmıyordu. Sahte elektrik tesisatı malzemeleri tıpkı gerçek parçalar gibiydi. Ama Doug'ın kamyonetinin arkasında oturmuş bunları incelerken sahte parçaları ayırt edebildim. Işık düğmeleri için kullanılan plastiğin rengi garipti ve tamamı aynı renk değildi. Bu tür parçaları uzun süre kullandığınızda ince farklar gözünüze çok daha kolay çarpar.

İçime çok kötü bir his çöreklendi. Sally, "Ya biri ona o sahte malzeme verdiyse ve Theo aradaki farkı anlamadıysa?" demişti. Belki de Theo bu tür farkları ayırt edecek kadar uzun süre bu işi yapmamıştı ve aradaki farkı hemen göremiyordu.

Lanet olsun.

Bu boktan şeyler Doug'ın kamyonetinin arkasında ne arıyordu? Wilsonların evinde sahte parçaları o mu kullanmıştı? Diğer evlerde de kullanmış mıydı?

İki kutuyu kamyonetin ucuna çekerek aldım ve üst üste koyup kendi aracıma yükledim. Kutuları bagaja attıktan sonra barakanın, ofisin ve bahçenin kapısını kilitledim.

Doug'ın hattının borçlarından dolayı kesilmediğini umarak cep telefonunu aradım. Telefon faturası da mutfak çekmecesine tıktığı o açılmamış zarfların arasında olmalıydı.

Neyseki şansım yaver gitti.

"Efendim, Glen?" dedi bitkin bir sesle.

"Selam. Betsy'nin annesine yerleşebildiniz mi?"

"Evet ama böyle yaşanmaz. Kadının beş tane kedisi var."

"Bankada işler iyi gitti mi peki?"

"Vardığımızda kapanmak üzereydi. O yüzden sabah ilk iş geri gidip derdimizi anlatmaya çalışacağız. Çok büyük bir haksızlığa uğradık."

"Evet. Dinle, seni görmem gerek."

"Ne oldu?"

"Yüz yüze konuşmamız gerek. Şu anda bir sürü işle uğraştığını biliyorum ama bu konu önemli."

"Öyle diyorsan öyledir."

"Derby'ye gelebilirim ama kayınvalidenin adresini bilmiyorum." Doug bana adresi tarif etti. Sokağı biliyordum. "Tamam, şimdi yola çıkıyorum."

"Bir bira içecek kadar kalırsın, değil mi? Bak, geçen gün seni tehdit ederek çizgiyi aştığımı biliyorum. Kendimi kötü hissediyorum. Betsy'nin annesi Elsie buzdolabına biraları yığmış. Günde üç tane içebileceğimi söyledi. Sana da bir tane ayırayım."

"Sorun değil. Görüşürüz."

Derby uzakta değildi ama yol bana çok uzun geldi. İçimden suçu tamamıyla Theo'ya atmak geliyordu. Ondan hiçbir zaman hoşlanmamıştım ve işçiliğini özensiz buluyordum. Yangının suçunu ona atmak zorunda kalırsam, içim rahat olacaktı. Hem de Sally onunla evlenmeyi düşündüğü halde.

Asla Doug'ın kötü adam olmasını istemezdim. Sözüm ona en sadık çalışanlarından birinin şirketi yok edecek bir şey yaptığını duysa, babam ne tepki verirdi diye düşündüm.

Babam olsa onu kesin işten çıkarırdı.

Sokağı bulup ilerlemeye başladım ve yarı yolda, soldaki bir garaj yolunda Betsy'nin arabasını gördüm. O arabayı ne kadar elinde tutabileceğini merak ettim. Betsy'nin ileride on senelik bir Neon kullandığını hayal edebiliyordum.

Kayınvalidesinin iki katlı, tuğla cepheli evinin önüne arabamı park ettim. Ön pencerenin kenarına uzanmış bir Siyam kedisi sokağı izliyordu. Eve doğru yürüdüm, tam zili çalmak üzereydim ki kapı açıldı.

"Çabuk geldin," dedi dudaklarının arasından bir sigara sarkan Doug. "Genellikle bu saatlerde iş çıkışı trafiği olur."

"Yollar kalabalık değildi."

"Hangi yoldan geldin? Ben buraya gelirken genellikle..."

"Doug, kes şunu."

"Tamam, tamam. Bira ister misin?"

"Hayır."

Sigarasından uzun bir nefes çekti, sonra da yere fırlattı. Sigaradan hâlâ dumanlar çıkıyordu.

"Bugün öğleden sonraki yardımların için çok teşekkür ederim. Çok gergin bir anımızda bizi sakinleştirdin. Yemin ederim, orada olmasaydın Betsy'yi incitebilirdim."

"İkiniz de öfkeliydiniz," diye yanıtladım.

"Şimdi, annesinin evindeyiz ya, ikisi de dırdıra başladı. Elsie her konuda kızının tarafını tutuyor. Büyük resmi göremiyor. Ev de kedi sidiği gibi kokuyor zaten."

"Gel, biraz yürüyelim," dedim, onu kamyonetime doğru götürerek.

"Aklından neler geçiyor, Glenny?"

"Bir dakika. Sana bir şey göstermem gerek."

"Tabii. Bir çuval dolusu para falan değildir herhalde." Doug kendisini gülmeye zorladı. Tepki vermedim.

Bagaj kapağını ve arka bölmeyi açtım.

"Senin için kamyonetindeki eşyaları barakaya koydum," dedim.

"Çok teşekkür ederim, dostum. Bana büyük bir iyilikte bulundun. Umarım barakada çok yer kaplamamıştır."

"Kamyonetinin arkasında da bu iki kutuyu buldum." Susup bir tepki vermesini bekledim. Doug bir şey demeyince, "Bu kutuları tanıdın mı?" diye sordum.

Omuzlarını silkti. "İki tane kutu işte."

"İçlerinde ne olduğunu biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Gerçekten mi?"

"Açsak nasıl olur?"

İlk kutunun kapağını açıp Çince gazete kâğıtlarını yere fırlattım ve bir sigorta kutusunu çıkardım. Doug tortop edilmiş gazete kâğıtlarından birini açtı. "Bunu nasıl okuyorlar? Milyon tane harf var. Acaba Çinlilerin daktiloları nasıl? Bilgisayarlarının klavyeleri çarşaf gibi olmalı. Bunu nasıl yapıyorlar?"

"Bilmiyorum."

"Bu kutular benim kamyonetimde miydi?" dedi Doug, gazete kâğıdını yere atıp.

"Evet. Diğer kutu da aynı malzemelerle dolu. Bir sürü priz, sigorta kutusu var."

"İlginç," dedi.

"Bunlar tanıdık değil mi?"

"Bunlar elektrik tesisatı malzemeleri. Elbette hepsinin ne olduğunu biliyorum. Ama kamyonetimde ne aradığını bilmiyorum. Bir ara aldığımız malzemeler herhalde. Sen kamyonetine koyduğun her şeyi hatırlıyor musun?"

"Bunlar standartlara uygun değil," dedim. "Denizaşırı bir ülkede üretilmişler. Parçaları sahte."

"Öyle mi?"

"Evet. Wilsonların evinde yangın çıkmasına neden olan şey bunlar."

"Bu kutulardaki malzemeler mi? Ama bunlar yanık değil."

"Hayır, bunlara *benzer* malzemeler demek istiyorum. Bugün itfaiyeden Alfie aradı."

Doug elimdeki parçayı aldı. "Gayet sağlam görünüyor."

"Üstünde üretim damgası yok. Gerçi bazılarında damga var ama onlar da sahte."

Parçayı elinde evirip çevirdi. "İnanılmaz. Gerçeğinden farkı yok."

Parçayı geri alıp kutuya attım. "Theo Stamos'u, Wilsonların evinde bu malzemeleri kullanmakla suçladım. Korkunç bir tartışma yaşandı aramızda. Onun suçu olmadığına yemin etti. Ona inanmadım. Hâlâ da inanmıyorum. O evde bu malzemeleri kullandığını sanıyorum. Ama şimdi bunların sahte olduğunu bilmeden mi kullandı acaba diye düşünmeye başladım."

"Bilmeden mi?"

"Belki birileri kullanacağı malzemeleri alıp yerine sahte olanları koymuştur."

"Biri neden böyle bir şey yapsın ki?" Doug gerçekten de bu kadar aptal mıydı yoksa numara mı yapıyordu?

"Gerçek olanları sahte malzemelerle değiştirip satabilirsin. Epey kâr etmiş olursun."

"Evet, olabilir. Bir dakika. *Benim* yaptığımı mı söylüyorsun?"

"Bunu anlamaya çalışıyorum, Doug. Senin yapıp yapmadığını öğrenmek istiyorum."

"Tanrım, dalga mı geçiyorsun? Böyle bir şey yapabileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Eskiden olsaydı aklımdan bile geçmezdi ama artık emin değilim. Arkamdan iş çevirip Sally'den avans istedin. Bu yaptığın yanlıştı. Beni vergi kurumuna şikâyet etmekle tehdit ettin, boğazına kadar borç içindesin ve karın evde para basıyormuşsun gibi çılgınca harcamalar yapıyor."

"Ciddi olamazsın. Bu çok ciddi bir suçlama."

"Biliyorum. Bu kutuların neden kamyonetinde olduğunu öğrenmek istiyorum."

Doug yutkundu ve sağa sola bakındı. "Sana yemin ederim ki bu konuyla ilgili hiçbir şey bilmiyorum, Glen."

"Hiçbir şey bilmiyorsun demek."

"Gerçekten bilmiyorum." Biraz düşündü. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Ne?"

"Birinin bana tuzak kurduğunu."

"Suçu sana atmak için birinin bunları kamyonetine koyduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet."

"Bunu kim yapabilir, Doug?"

"Bunu bilseydim, sana söylemez miydim? Belki de KF'dir."

"Ken Wang mi?"

"Ken Çinli," dedi. "Belki de gazete kâğıtları ona aittir."

"Ken Amerika'da büyümüş. Çince bildiğinden bile emin değilim."

"Çince konuştuğunu duydum. Öğle yemeğine gittiğimiz Çin restoranını hatırlıyor musun? Ken restoranın sahibiyle Çince konuşmuştu."

"Hatırlamıyorum."

"Ben hatırlıyorum. Akıcı konuşuyordu. Esas onunla konuşman gerek."

"Kutular *senin* kamyonetindeydi, Doug."

Betsy başını ön kapıdan dışarı uzatıp seslendi. "Neler oluyor?"

Doug, "İçeri gir!" diye bağırınca Betsy gözden kayboldu.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" dedim.

"Ne?"

"Arkamdan iş çevirdiğini. Beni büyük hayal kırıklığına uğrattın."

"Hayır, Glen. Birbirimizi senelerdir tanıyoruz."

"Zaten beni üzen de bu. Başını büyük bir belaya soktuğunu biliyorum, Doug. Kaçacak yerin kalmadı. Ama yardım istedin. İnsan arkadaşına ihanet etmez. Sahip olduğu her şeyi tehlikeye atmaz."

"Bak, o kutularla ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

"Yarın ofise gelme, Doug. Uğrayıp kamyonetini alırsın."

"Ya ondan sonraki gün? Ne demek istiyorsun?" Aklına bir şey gelmiş gibi sustu. "Eşyalarım barakada kalabilir mi?"

Kamyonetin arka bölmesini kapatıp ön tarafa yürüdüm. Doug da peşimden geldi.

"Yapma, Glen! Hayatımın en kötü gününde beni işten mi atıyorsun? Beni kovuyor musun? Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

Kamyonete binip kapıyı çarparak kapattım ve kilitledim. Pencere kapalı olmasına rağmen Doug'ın hâlâ bağırdığını duyabiliyordum.

"Bir de arkadaşım olacaksın! Seni hergele! Bunu bana neden yapıyorsun? Ha? Baban bana asla böyle davranmazdı!" Biraz soluklandı. "Seni yangından kurtarmamalıydım!"

Gaza bastım ve New Haven Caddesi'ne çıkınca bir benzinliğe girdim. Arabayı durdurdum, dirseklerimi direksiyona

yasladım ve avuçlarımı alnıma bastırıp derin nefesler almaya çalıştım.

"Kahretsin, Doug," diye fısıldadım. Hayatımda hiç bu kadar derin bir hayal kırıklığı ve ihanet hissetmemiştim.

İnsanları iyi tanıdığımızı düşünürüz.

"Artık kimseyi tanımıyorum," dedim kendi kendime.

Eve vardığımda hava kararmaya başlamıştı.

Boş bir eve dönmek kötü bir histi. Kelly'yi büyükannesine yollamanın verilebilecek en doğru karar olduğunu biliyordum ama o an keşke burada olsaydı diye düşündüm. Yalnız kalmak istemiyordum. Belki onunla, Sheila'yla dertleştiğim gibi dertleşemezdim –Doug'ın beni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını ona anlatamazdım– ama ona sıkı sıkı sarılabilirdim. O da bana sarılırdı ve belki bir nebze olsun rahatlardım.

Bitkin bir halde ön kapıya gittim ve tam anahtarımı kilide sokmak üzereyken kapının aralık olduğunu fark ettim.

Evden çıktıktan sonra kapıyı kilitlediğimden emindim.

Kapıyı hafifçe itip içeri girebileceğim kadar açtım. Biri mutfakta dolapları karıştırıyordu.

Dileğim gerçekleşmişti. Evde gerçekten biri vardı.

OTUZ DOKUZ

Slocum kızını neşelendirmek için bir şeyler almaya gittiği Connecticut Post Alışveriş Merkezi'nden çıkıyordu. Ona birkaç keçeli kalem, bir resim defteri, pelüş bir köpek ve Beverly Cleary isimli bir yazarın kitaplarından almıştı. Mağazadaki kadın bunların sekiz yaşındaki çocuklara uygun kitaplar olduğunu söylemişti. Tam dışarı çıkarken birisi seslendi. "Memur Slocum? Biraz vaktiniz var mıydı?"

Slocum otoparka doğru gitmek üzereyken durup arkasını döndü.

"İsmim Arthur Twain," dedi adam. "Birkaç dakikanız var mı?"

"Hayır, yok."

"Öncelikle eşiniz için çok üzüldüm, Bay Slocum. Size eşinizin işiyle, verdiği çanta partileriyle ilgili birkaç soru sormam gerek. Şirketim bir ticari marka hakkı ihlali olayını araştırıyor. Neden söz ettiğimi biliyorsunuz sanırım."

Slocum başını salladı. "Size anlatabileceğim hiçbir şey yok."

Otoparka göz atıp kamyonetini nereye park ettiğini hatırlamaya çalıştı. Nerede olduğunu görünce hızla oraya doğru yöneldi.

Twain peşinden gitti. "Memur Bey, o malları nereden aldığınızı öğrenmek istiyorum. Sommer isimli birini tanıyor musunuz?"

Slocum yürümeye devam etti.

"Sommer'ın Manhattan'da üç kişinin öldürüldüğü bir olayda zanlı olduğunu biliyor muydunuz? Eşinizle birlikte, ciddi suçlar işlemiş bir adamla iş yaptığınızı biliyor muydunuz?"

Slocum uzaktan kumandaya basıp arabasının kilidini açtı.

"Bana yardımcı olmanızın faydalı olacağını düşünüyorum," dedi Twain. Hızlı hızlı konuşmaya başlamıştı. "Bu tür işlere bulaştınız mı kurtulmak çok zor olur. Benimle konuşmak isterseniz, birkaç gün Just Inn Time'da kalıyor olacağım..."

Slocum direksiyonun başına geçip kapısını kapattı ve arabayı çalıştırdı. Twain onun otoparktan çıkıp gidişini izledi.

Dedektif Rona üçüncü kez rıhtıma gitmeden önce havanın kararmasını bekledi.

Güneş battıktan sonra hava hızla serinlemişti. Yedi sekiz derece civarında olmalıydı. Yanına bir atkı ve bir çift eldiven alması gerekirdi. Sivil aracından indi, montunun fermuarını boğazına kadar çekti ve ellerini ceplerine soktu.

Bir hafta öncesine kıyasla rıhtımda çok daha az tekne vardı. Tekne sahiplerinin çoğu teknelerini karaya çıkarıp garajlarına götürmüşlerdi. Senenin bu vaktinde rıhtım terk edilmiş gibi olurdu. Yazları cıvıl cıvılken geriye kalan birkaç tekne etrafa hüzünlü bir hava katardı.

Ann Slocum'ın arabası artık orada değildi. Wedmore'un talimatıyla bir polis garajına çekilmişti.

Bagaj kapağında gördüğü çizikler aklına takılmıştı. Ayrıca yeni bir bilgi edinmişti. Biri tekerleğin yan duvarına bir bıçak sokup lastiği patlatmıştı. Ann bir çivinin üstünden geçmemiş ve arabayı patlak bir lastikle kullanmamıştı. Lastiğin havası araba durduktan sonra boşalmıştı.

Bu sözümona kaza, ortaya çıkan her yeni ayrıntıyla bir kaza olmadığını düşündürüyordu.

Slocum'ın yalan söylediğini biliyordu. Ann'in, Belinda Morton'dan önce başka biriyle telefon görüşmesi yaptığını bilmediğini söylemişti. Ama Wedmore, Glen Garber'la konuştuktan sonra Slocum'ın bir şeyleri örtbas etmeye çalıştığını anlamıştı.

Kafasını boşaltmak için eşinin arabayla dolaşmayı sevdiği iddiası da yalandı. Wedmore şüpheli bir duruma işaret eden bunca ayrıntı varken, bir suç mahallindeki tutarsızlıkları görmek üzere eğitim almış bir polis memurunun neden eşinin bir kazada öldüğünü bu kadar çabuk kabul ettiğini merak ediyordu.

Tabii karısını Slocum öldürdüyse, davranışları gayet normaldi.

Wedmore, Memur Darren Slocum'la ilgili söylentileri duymuştu. Bir narkotik baskınında paraları cebe indirdiği söyleniyordu. Tutuklamalar sırasında insanlara çok sert davrandığı da biliniyordu. Adam çılgının tekiydi. Herkes eşinin yasa dışı bir iş yaptığını ve Slocum'ın ona yardım ettiğini biliyordu.

Slocum onu öldürmüş olabilirdi. Onun o gece evden çıkmadığına dair gerçek bir görgü tanığı yoktu. Kızı uyurken evden çıkmış olabilirdi. Ama bundan şüphelenmek ve bunu kanıtlamak iki farklı şeydi. Çiftin yaptırdığı hayat sigortası konusu da vardı. Hayat sigortası, özellikle de maddi sorunlar yaşadıkları bir zamanda cinayet sebebi olabilirdi ama Slocum'ın suçlu olduğunu kanıtlamaya yetmezdi.

Slocum'ın ilk karısına gelince, Wedmore onun gerçekten de kanserden öldüğünü teyit etmişti. Rona bu konuda aceleci davrandığı için kendisine kızmıştı. Konuyu açmadan önce araştırma yapması gerekirdi. Kendini kötü hissetmişti.

Gecenin serinliğinde rıhtımda durdu ve sorularının yanıtları sihirli bir şekilde dalgalarla kıyıya vuracakmış gibi körfezi izledi. İç çekti ve arabasına doğru yürürken ışığı fark etti.

Işık demir atmış, üstü kapalı bir tekneden geliyordu. Pencerelerden birinde birilerinin gölgelerinin hareket ettiğini görebiliyordu.

Wedmore iskeleye doğru yürürken çizmelerinin topuk sesleri yankılandı. Tekneye yaklaşınca konuşma sesleri duydu. Eğilip teknenin gövdesine vurdu. "Merhaba. Kimse var mı?"

Konuşma sesleri kesildi ve kabinin kapısı açıldı. Altmışlı yaşlarının sonlarında ya da yetmişlerinin başlarında görünen, ağarmış sakalları özenle kesilmiş, okuma gözlüklü bir adam çıktı dışarı.

"Evet?"

"Merhaba!" diye seslendi Wedmore. Milford polis teşkilatında bir dedektif olduğunu söyledi. *Böyle durumlarda ne denirdi?* diye düşündü. "Tekneye çıkabilir miyim?"

Adam çıkmasını işaret edip yardım etmek için elini uzattıysa da Wedmore tek başına tekneye çıkmayı başardı. Adam onu beyaz saçlı bir kadının masaya oturmuş sıcak çikolata içtiği kabine davet etti. İçeriye tatlı bir kakao kokusu hâkimdi.

"Bu hanımefendi bir polis dedektifi," dedi adam. Kadın sanki epeydir duyduğu en ilginç şey buymuş gibi gülümsedi.

Kendilerini Elliot ve Gwyn Teale olarak tanıttılar. Emekli olduktan sonra Stratford'daki evlerini satıp tam zamanlı olarak teknelerinde yaşamaya karar vermişlerdi.

"Kışın bile mi?" diye sordu Wedmore.

"Elbette," dedi Elliot. "Radyatörümüz, suyumuz var. Teknede yaşamak o kadar da zor değil."

"Tekne hayatına bayılıyorum," dedi Gwyn. "Ev işleri yapmaktan hiç hoşlanmıyordum. Tekneyle uğraşmak çok daha kolay."

"Market alışverişi yapmamız ya da çamaşır yıkamamız gerektiğinde, bir taksi çağırıp işlerimizi hallediyoruz," diye açıkladı Elliot. "Evet, içerisi biraz sıkışık ama ihtiyacımız olan her şey var. Çocuklarımız bizi ziyaret etmek istediklerinde bir otelde kalıyorlar. Pratik çözümler bulunuyor."

Wedmore yaşlı çifte hayran olmuştu. Bütün sene bir teknede yaşanabileceğini bilmiyordu ve Ann Slocum'ın ölümünü araştıran polis memurlarının teknelerde birilerinin olup olmadığını kontrol etmediklerini tahmin ediyordu.

"Size geçen gece burada ölen kadınla ilgili birkaç soru sormak istiyordum."

"Hangi kadın?" diye sordu Elliot.

"Hemen burada, rıhtımda öldü. Cuma gecesi. Kadın suya düşmüş. Düşerken başını çarpmış ve boğulmuş. Bir polis memuru arabasını kapısı açık, motoru çalışır halde bulmuş, onu da suda görmüş."

"Bundan haberimiz yoktu," dedi Gwyn. "Ama bir televizyonumuz yok. Radyo da dinlemeyiz pek ve gazete aboneliğimiz de yok. Bir bilgisayarımız olmadığı için de internete bağlanamıyoruz. İsa gelip burada bir tekne kiralasa ruhumuz duymazdı."

"Doğru," dedi Elliot.

"Peki, cumartesi sabahı buraya gelen polis arabalarını da mı görmediniz?"

"Birkaç polis arabası gördüm, evet," diye onayladı Elliot. "Ama bizi ilgilendirmez diye tekneden inmedik."

Wedmore iç çekti. Bir sürü polis arabasının rıhtımda ne işi olduğunu merak etmedilerse, muhtemelen etrafta neler olup bittiğine de dikkat etmemiş olmalıydılar.

"Cuma gecesi geç saatlerde ve cumartesi sabahı sıra dışı bir şey fark ettiniz mi?"

İkisi bakıştılar. "Sadece buradan uzaklaşan o arabaları gördük, değil mi canım?" dedi Gwyn kocasına.

"Evet."

"Arabalar mı? Arabaları ne zaman gördünüz?"

"Bir araba şuradaki rampadan iskeleye doğru geldiğinde far ışıkları yatak odamıza yansır," dedi Gwyn. Gülümseyip teknenin ön tarafındaki alanı işaret etti. Wedmore orada pruvaya doğru uzanan bir yatak olduğunu gördü. "Büyük bir yatak odası değil ama o alanda bir sürü ufak pencere var. On, on bir tane."

"Başka bir şey fark ettiniz mi?"

"Yatakta dizüstü oturup dışarıya baktım," dedi Elliot. "Ama sözünü ettiğiniz olayla ilgisi olduğunu sanmıyorum."

"Neden?"

"İki araba vardı. Tek bir araba gelmedi. Bir kadın arabasından inerken diğer araba arkasına yanaştı."

"İlk araba bir BMW miydi?"

Elliot kaşlarını çattı. "Olabilir. Arabalardan pek anlamam."

"Arkasına yanaşan arabayı hatırlıyor musunuz?"

"Ne yazık ki hayır."

"Kırmızı bir kamyonet olabilir mi?"

Elliot başını salladı. "Hayır, bir kamyonet değildi. Olsaydı hatırlardım. Daha yüksek ve farklı bir şekli olurdu. Gayet sıradan bir arabaydı."

"İçindeki kişiyi görebildiniz mi?"

Elliot yine hayır anlamında başını salladı. "Görmedim. Sonra yatıp uyudum. İnanın ki geceleri tekneye vuran dalga seslerini dinleyerek hayatımda uyumadığım kadar iyi uyuyorum."

Wedmore gülümsedi. "Kulağa ninni gibi geliyor."

KIRK

Kapının hemen önünde durmuş, mutfağımdaki kişinin çıkardığı sesleri dinleyip ne yapacağımı düşünürken kalbim küt küt atıyordu.

Bir anda içeri dalıp içerideki kişiyi şaşırtabilirdim. Ama bu iyi bir fikir olmayabilirdi. Her şeyden önce onu şaşırtmayı başaramayabilirdim. Beni bekliyor olabilirdi. Bu kişi Sommer ise bir silahı olduğunu biliyordum. Benimse silahım yoktu. O yüzden bunu yapmaktan vazgeçtim.

"Kim var orada?" diye seslenip bir riske girebilirdim. Ama bu da önceki plan gibi işe yaramayabilirdi. Beni bekleyen kişi mutfağa girmemi beklemek yerine, mutfaktan çıktığı an beni vurabilirdi.

Üçüncü fikir daha mantıklıydı. Sessizce evden çıkıp polisi arayabilirdim. Ses çıkarmadan telefonumu cebimden çıkardım. 911'i tuşlarken çıkan ses içerideki kişiyi harekete geçirebilir diye dışarı çıkana kadar beklemeye karar verdim.

Tam arkamı dönüp evden çıkmak üzereyken bir kadın çığlık attı.

"Tanrım, ödümü kopardın!"

Bir elinde bira şişesi, diğer elinde bir tabak kraker ve peynir vardı. Ben de korkmuştum ama çığlık atmamayı başardım. "Tanrım, Joan, burada ne işin var?"

Yüzü kireç gibi oldu. "İçeri parmak ucunda yürüyerek mi girdin? Geldiğini duymadım."

"Joan..."

"Tamam, tamam. Önce şu birayı alır mısın?"

Gülümsedi ve bana doğru birkaç adım attı. Üstünde dar bir kot ve sutyeninin belli olduğu tişörtü vardı. "Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyor. Sen gelene kadar bir bira içmeyi düşünüyordum ama sen bunu al. Ben kendime başka bir tane alırım. Biraz atıştırmalık da hazırlamama kızmazsın diye düşündüm."

"İçeri nasıl girdin?"

"Nasıl? Yani Sheila sana söylemedi mi?"

"Neyi?"

"Yedek anahtarın bende olduğunu. Kelly okuldan sonra bana geldiğinde evden bir şey alması gerekebilir diye yedek anahtarı vermişti. Kelly burada *değil*, değil mi? Ufak valizini arabana koyduğunu gördüm. Eve ateş edildiği için bir süre Fiona'da kalacağını düşündüm. Onu Fiona'ya mı götürdün? İyi yapmışsın, çok mantıklı."

Şok içinde, olduğum yerde kalakalmıştım. "Evine git, Joan."

Suratı asıldı. "Özür dilerim. Zor günler geçirdiğini biliyorum. Biri senin için en son ne zaman güzel bir şey yapmıştır diye düşündüm. Uzun zaman olmuştur, değil mi? Sheila bana annesinin sana hiç iyi davranmadığını söylemişti. Son birkaç haftadır sinirlerini bozmuş olmalı."

"Carl Bain'in bir karısı yok," dedim pat diye. "En azından, onunla aynı evde yaşayan bir karısı yok. Carlson bebekken onları terk etmiş."

Joan karşımda donakaldı. Elindeki tabak ağırlaşmış gibiydi.

"Neden böyle bir hikâye uydurdun?" diye sordum. "Anlattığın şey uydurmaydı, değil mi? Çocuk sana babasının annesini

incittiğiyle ilgili bir şey anlatmadı. Sen de Sheila'ya bu konuda ne yapacağını sormadın. Hepsi yalandı, değil mi? Bana yalan söyledin."

Gözleri dolmaya başladı.

"Sadece bunu neden yaptığını söyle," dedim ama nedenini tahmin edebiliyordum.

Paniklediğini fark ettim. "Bana o adamla konuşmadığını söyle."

"Bunu nasıl öğrendiğim önemli değil. Yalan söylediğini biliyorum. Bu yaptığın yanlış." Başımı salladım. "Böyle bir şey yapmamalısın." Elindeki birayı ve peynir tabağını alıp mutfağa götürdüm. Geri döndüğümde hâlâ süklüm püklüm orada dikiliyordu.

"Onun bir gün geri döneceğini düşünüp duruyorum, Glen. Sondaj kulesi batmış olabilir ama Ely'ın bir yere tutunabildiğini, üstünde kimliği olmadan bir gemiye binmiş olabileceğini, hafızasını yitirmiş olabileceğini hayal ediyorum. Şu Matt Damon filmindeki gibi hani. O filmi biliyor musun? Ama sonra her şeyi hatırlayacak ve geri dönecek diye düşünüyorum." Kot pantolonunun cebinden bir mendil çıkarıp gözlerini ve burnunu sildi. "Bunun mümkün olmadığını biliyorum ama onu çok özlüyorum."

"Biliyorum. Çok üzgünüm."

"Ely her zaman yanımdaydı. Beni korurdu. Kollardı. Artık benim için bunları yapan kimse yok. Ben sadece birinin beni bir şeyden korumasını, yanımda olmasını istedim..."

"Bu yüzden de o hikâyeyi uydurdun...

Joan yüzüme bakmaya çalıştı ama beceremedi. "Güzel bir histi." Yüzünü buruşturdu ve gözyaşları akmaya başladı. "Senin burada olduğunu, senden yardım isteyebileceğimi bilmek güzeldi."

"Benden yardım isteyebilirsin," dedim. "Ama gerçek bir sorunla karşılaştığında."

"Ben de biriyle ilgilenmek istedim. Ely benimle ilgilenirdi, ben de onunla ilgilenirdim. Başına gelenlerden sonra senin de buna ihtiyacın var. Birinin seninle ilgilenmesi gerek. Ben... senin için bunu yapabileceğimi düşündüm. Dediğim diğer şey doğru. Tazminat parası gerçekten de gelecek. Yemin ederim. Büyük bir tazminat ödenecek."

Tam ona doğru bir iki adım atacakken vazgeçtim. İzin verdiğim takdirde, çok yanlış şeyler olabilirdi.

"Joan," dedim nazikçe. "Sen iyi birisin. İyi yüreklisin."

"Kadın demedin."

"Elbette, bir kadınsın. Ama... Bunu istemiyorum. Sadece seninle değil, kimseyle istemiyorum. Hazır değilim. Hazır olmaktan çok uzağım. Ne zaman hazır olacağımı bilmiyorum. Şu anda önemsediğim ve ilgi gösterebileceğim tek bir kişi var, o da kızım."

"Elbette, anlıyorum."

İkimiz de sustuk. En sonunda Joan, "Ben gideyim," dedi.

"Tamam."

Kapıya doğru ilerledi.

"Joan," dedim.

Yüzünde belli belirsiz umut dolu bir ifade belirdi. Fikrimi değiştirmiş olabileceğimi, yalnızlığımla ve üzüntümle onun gibi başa çıkmayı istediğimi, onu kollarıma alıp yatak odasına götüreceğimi, sabah Ely'a yaptığı gibi bana da kahvaltı hazırlayacağını hayal ediyormuş gibiydi.

"Anahtar," dedim.

Gözlerini kırpıştırdı. "Ah, tabii." Anahtarı cebinden çıkarıp mutfak masasına bıraktı ve gitti.

Acaba Joan kaç kere haberim olmadan eve girdi, neler yaptı diye düşündüm.

Ayrıca bir an için tanıdığım bir kurs öğretmeniyle ilgilenip ilgilenmeyeceğini düşündüm.

KIRK BİR

Peynir, kraker ve bira eşliğinde o gün yaşanan her şeyin üzerinden bir kez daha geçtim.

Sommer'ın ziyareti. Belinda'nın, teslim etmesi için Sheila'ya verdiği altmış iki bin dolar. İnşa ettiğim evde kullanılan sahte elektrik tesisatı malzemeleri. Theo Stamos'la aramda geçen kavga. Doug Pinder'ın kamyonetinin arkasında bulduğum sahte mallarla dolu kutular.

Başım dönüyordu. O kadar çok şey öğrenmiştim ki –gerçi hâlâ yanıtlanmamış sorular vardı– bunları nasıl bir araya getireceğimi bilemiyordum. Yorgunluğun da bir faydası olmuyordu. Kaç gecedir uykusuzluk çekiyordum.

Biramı bitirip telefonu aldım. Yatmadan önce Kelly'nin iyi olduğunu duymak istiyordum.

Hızlı arama tuşuna bastım. Telefon iki kere çaldıktan sonra yanıt verdi.

"Selam, baba. Tam yatmak üzereydim, aramanı bekliyordum."

"Her şey nasıl gidiyor, canım?"

"İyi gidiyor. Biraz sıkıldım. Büyükannem değişiklik olur diye Boston'a gidelim dedi. Önce güzel olabileceğini düşündüm ama eve dönmek istiyorum. Burada o kadar üzgün olmam

sanmıştım ama büyükannem öyle üzgün ki onun yanında üzgün olmamak çok zor. Ama orada büyük bir akvaryum varmış. Googleheim gibiymiş. Hani şu üst kattan dolaşa dolaşa ilk kata indiğin müze var ya? Akvaryum da öyleymiş. Çok büyükmüş. En üstten başlayıp alt kata iniyormuşsun."

"Kulağa çok eğlenceli geliyor. Büyükannen orada mı?"

"Bir dakika."

Telefonu büyükannesine götürdüğünü duydum. "Seni dinliyorum, Glen."

"Merhaba. Her şey yolunda mı?"

"Evet. Bir şey mi oldu?"

"Kelly'nin sesini duymak istemiştim sadece."

"O gayet iyi. Geziye gideceğimizden bahsetti sanırım?"

"Boston'a, evet."

"Ama gidebileceğimden pek emin değilim."

"Tamam, ne yapacağınızı haber verirsin," dedim. Fiona iyi geceler dileyebilmem için telefonu tekrar Kelly'ye verdi.

Bir saniye sonra telefon çaldı. Ekrana bakmadan yanıt verdim. "Alo?"

"Glen?" Bir adamdı.

"Kimsiniz?"

"Glen, ben George Morton. Bir şeyler içmek için buluşabilir miyiz diye soracaktım."

Devon'daki restoranda bir bölmeye oturmuştu. George için biraz salaş bir yerdi, belki de benim hoşuma gidecek bir yer seçmek istemişti.

Bölmeden birkaç masa ötede dört genç oturuyordu. Girişte kimliklerini sordularsa bile yaşça daha büyük arkadaşlarından

kimliklerini ödünç almış olmalıydılar. Öte yandan burası böyle şeyleri önemseyen bir mekâna da benzemiyordu.

Ben bölmeye yaklaşırken George ayağa kalkmadı. Karşısına geçtim. Bu sefer rahat bir kıyafet seçtiğini fark ettim. Üstünde bir gömlek, altında da kot vardı. Masada bir Heineken şişesi duruyordu.

"Geldiğin için teşekkürler," dedi.

"Telefonda konunun ne olduğunu anlatmadın."

"Telefonda konuşulacak bir konu değil. Bira içer miydin?"

"Olur, tabii."

George garson kızı çağırıp bir Sam Adams istedi. Ellerini masanın üstünde kavuşturdu ve kolları bira şişesinin üstünde ters bir V harfi oluşturdu.

"Konuşmak istiyordun, George."

"Bana evime bıraktığın içi para dolu zarfın neyle ilgili olduğunu söyle."

"Zarftan haberin varsa ve neyle ilgili olduğunu bilmiyorsan, Belinda sana anlatmamış demektir. Zarfı benim bıraktığımı mı söyledi?"

"Seni zarfı içeri atarken gördüm," dedi.

Diğer masadaki gençlere baktım. İçmeye başlamışlardı. Masada üç şişe bira vardı ve bardaklarını doldurmuşlardı.

"Tamam. Bilmek istediğin başka bir şey varsa Belinda'ya sorman gerek."

"Hiçbir bir açıklama yapmadı. Bana sadece bu paranın bir ev için verilen kapora olduğunu söyledi. Bir ev mi satın alacaksın, Glen? Ya da bir evi yıkıp yerine başka bir ev mi inşa edeceksin? İşlerin yavaş gittiğini bildiğim için merak ettim."

Garson kız biramı getirdi, bir yudum aldım. "George, sana bir iyilik ya da açıklama borçlu olduğumu nereden çıkardığını

bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla, Belinda'yı Wilkinsonların avukatlarıyla görüşmeye sen ikna etmişsin. Sheila'nın arada sırada içki içtiğini ve karınla ot içtiğini..."

"İfadesini okuduysan, Sheila'nın karımın yanında ot içtiğini ama Belinda'nın ona eşlik etmediğini görmüşsündür."

"Anladım. Karımın itibarını yerle bir etmekten çekinmiyorsun ama kendi karını koruyorsun demek. Bayan Wilkinson elimdeki her şeyi alırsa sana bir pay vereceğini mi söyledi? Bu yüzden mi Belinda'yı ikna ettin?"

"Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım." Kollarını birbirinden ayırdı ve işaret parmağıyla masaya ritmik bir şekilde vurmaya başladı. "Kocasını ve çocuğunu kaybetmiş olan bir kadın var karşımızda. Karımın yalan söylemesini ve adaleti engellemesini mi istiyorsun?"

"Karımın ot içtiği ve kafası güzelken araba kullandığı gerçek olsaydı, dediğinde haklı olabilirdin, George. Ama bu tür bir geçmişi yoktu ve kafası güzelken araba kullanmazdı. Bu yüzden saçmalamayı kes artık."

Öfkeyle gözlerini kırpıştırdı. "Ben doğru olanı yapmaya inanırım. İnsanların belirli bir standardı tutturması gerek. İçi para dolu, hiçbir açıklaması olmayan zarflar bu standarda uymuyor."

Gençlerden üçü, *"İç! İç! İç!"* diye tezahürat yaparken dördüncü arkadaşları birasını birkaç saniyede kafasına dikti. Arkadaşları bardağını tekrar doldurup tezahüratlara devam ettiler. George'a ve masaya vurduğu parmağına baktım. Birden elimi kolunun üstüne indirip onu masaya mıhladım. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Elini çekmek istedi ama gücü yetmedi.

"Standartlardan konuşalım," dedim. "Karısından başka bir kadının onu kelepçelemesine izin veren bir adamın ne gibi standartları olabilir?"

George kolunu masaya koyduğunda bileğine iyice bakmıştım. Bileğinin çevresi kıpkırmızıydı. Birkaç noktada deri yeni iyileşmeye başlamıştı, yakın zamanda kazınmış gibiydi.

Düşük bir olasılık olduğunu biliyordum. Ama George Morton, Ann Slocum'la aynı çevredendi. Kızımın çektiği görüntülerde, Ann'in o telefon konuşmasını yabancı biriyle yapmadığı belliydi.

"Kes şunu!" diye fısıldadı, elini geri çekmeye çalışarak. "Neden söz ettiğini bilmiyorum."

"Bana bileğindeki bu izlerin nasıl olduğunu söyle. İki saniyen var."

"Ben..."

"Hadi."

"Dikkatim dağıldı. Bunu ben yaptım... Bahçeyle uğraşırken oldu."

"İki kol bileğinde de aynı izler mi kaldı? Bahçede ne tür bir iş yapıyordun?"

George kekeleyip anlamsız bir sesler çıkardı.

Elini bırakıp bira bardağımı tuttum. "Bunu Ann Slocum yaptı, değil mi?"

"Sen neden... Neden söz ettiğini bilmiyorum."

"Dürüstlüğe ve açık sözlülüğe inanan biri olarak neden Belinda'dan bize katılmasını istemiyorsun? Her şeyi iki kere anlatmak zorunda kalmazsın." Telefonu çıkaracakmış gibi yaptım.

Beni engellemek için kolumu tutunca bileğindeki izleri daha net gördüm. "Lütfen," dedi.

Elini ittim ama telefonumu çıkarmadım.

"Anlat."

"Tanrım," dedi ağlamaklı bir sesle. "Tanrım."

Konuşmasını bekledim.

"Ann'in bunu Sheila'ya anlattığına inanamıyorum," diye inledi. "Sheila'nın da sana anlattığına inanamıyorum. Ondan öğrendin, değil mi?"

Her şeyi biliyormuş gibi gülümsedim. Ona bunu kızımın cep telefonuyla çektiği görüntüler ve Ann Slocum'ın çantasından aldığı şey sayesinde bildiğimi açıklamak zorunda mıydım? *Bunu* açıklamak çok daha zor olurdu.

İşin aslı Ann bunu Sheila'ya söylemiş *olabilirdi* ama buna hiç ihtimal vermiyordum.

"Artık biliyorsun," dedi. "Ann'in ona söylediğine hâlâ inanamıyorum. Ne yaptığını anlattığına inanamıyorum. Tanrım, Sheila'ya anlattıysa..."

Elleriyle yüzünü kapattı. Sinir krizi geçirecekmiş gibiydi. "Ne kadar uzun zamandır biri öğrenecek diye korku içinde yaşadığımı bilmiyorsun... Biri öğrenirse..."

"Anlat," dedim. Karşısında lanet olası Buda gibi gayet rahat bir şekilde oturuyordum.

Her şeyi bir çırpıda anlatmaya koyuldu. "Ann'in paraya ihtiyacı vardı. Hep para sıkıntısı çekiyorlardı, çanta satışlarının da faydası olmuyordu. Onu hep... güçlü bulmuşumdur. Çekiciydi. Çok... buyurgandı. Bu tür şeylerle ilgilendiğimi anladı. Ben teklif etmedim. Bunu asla yapamazdım. Ama beni kahve içmeye davet etti ve kendisi teklif etti."

"Bir iş teklifi," dedim.

"Evet. Birkaç kere Milford'daki bir otelde buluştuk ama kasabanın merkezindeki bir yer bize fazla riskli geldi. O yüzden New Haven'daki bir pansiyona gitmeye başladık."

"Seni kelepçelemesi için ona para ödüyordun demek. Başka?"

Bakışlarını kaçırdı. "Kelepçe daha sonra devreye girdi. İlk başlarda, sadece sıradan seksti."

"Evde işler yolunda gitmiyor mu, George?"

Başını salladı. Evinde olanlardan söz etmek istemiyordu. "Ben sadece... farklı bir deneyim yaşamak istedim."

"Ona ne kadar para ödüyordun?"

"Her seferinde üç yüz dolar."

"Avukatların ofisine gidip karımın karakteriyle ilgili ifade verirken bunlardan bahsetmemişsindir herhalde. Ama söz etmemiş olman doğal. Birbirinden tamamen farklı konular."

"Glen, bunu kimseye anlatamazsın, tamam mı?"

"Elbette." *Geri zekâlı herif.*

"Ama sonra Ann daha fazla para istedi."

"Ücreti mi arttırdı?"

"Tam olarak öyle değil," dedi. Soğuk biramı yudumlayıp ona biraz zaman tanıdım. "Ann, Belinda'nın bu durumu öğrenmesinin çok kötü olacağını söyledi. Bunu ilk söylediğinde ben de aynı fikirdeydim. İkinci kere dediğinde, ne istediğini anladım. Sessiz kalmak için daha fazla para istiyordu. Asla anlatmaz diye düşünüyordum. Çılgınlık olurdu. O ve Belinda arkadaşlar. Çok eski arkadaşlar hem de. Ann ona anlattığı an tüm kirli çamaşırlar ortalığa serilirdi. Darren öğrenirdi..."

"Darren bilmiyor muydu?" Mantıklıydı. Ann, Kelly'ye duyduklarını kimseye anlatmamasını söylemişti.

"Darren'ın hiçbir şeyden haberi yoktu. Ann'in anlatacağını sanmıyordum ama risk alamazdım. Ama," dedi sesini iyice kısarak. "Ann bir keresinde beni yatağa kelepçeledikten sonra cep telefonuyla fotoğrafımı çekti. Sadece benim göründüğüm bir kareydi. Sonra, 'Belinda'ya bunu e-postayla yollamak ne kadar komik olurdu, değil mi?' dedi. Aslında fotoğrafı çektiğinden bile emin değilim. Çekiyormuş gibi yapmış da olabilir bilmiyorum. Böylece ona her seferinde fazladan yüz dolar vermeye başladım. Bir süre bu miktar onu tatmin etti. Sonra ..."

"Sonra da öldü."

"Evet."

Bira içen çocuk içmeyi kesmişti. "Daha fazla içemeyeceğim," diye itiraz etti gülerek. "Hayır, içemem."

"Bahse girmek ister misin?" dedi arkadaşlarından biri. Gençlerden biri onu arkadan tuttu, diğeri başını kavradı ve üçüncüsü şişeyi çocuğun dudaklarına yaklaştırdı, şişeyi eğmeye başlayınca bira çocuğun çenesinden gömleğine aktı.

Ama çocuğun Âdem elmasının hareketlerinden biranın büyük bir kısmının boğazından geçtiği belliydi. Çocuk kısa süre sonra zilzurna sarhoş olacaktı. Bu sersem gençlerin araba kullanmaya kalkışmamalarını umdum...

"Kaza geçirince şoke oldum," dedi George. "Resmen hastalandım, olanlara inanamadım. Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama bir yandan da rahatladım."

"Rahatladın mı?"

"Artık kurtulmuştum."

"Tabii o fotoğraf gerçekten de cep telefonunda değilse."

"Telefonunun rıhtımın dibinde olması için dua ediyorum. Polisten telefon gelmediği her gün..."

"O bakımdan şanslı olabilirsin," dedim.

"Evet, umarım öyleyimdir."

Dilimi yanağımın iç kısmında gezdirdim. "Senden bir iyilik isteyeceğim, George."

"Nedir?"

"Belinda'nın o avukatlara verdiği ifadeyi yeniden düşünmesini sağlamanı istiyorum. Ot içme meselesini tamamıyla yanlış anladığını, esrar falan olmadığını, Türk sigarası gibi bir şey içtiğini söylesin. Ayrıca Sheila'nın içki içtiğine tanık olduğu zamanlarda hep çok sorumlu davrandığını da tabii. Zaten gerçek de bu."

George'un mesajı anladığından emin olmak için uzunca bir süre bakışlarımı yüzünden ayırmadım.

"Sen de bana şantaj yapacaksın," dedi. "İstediğini yapmazsam Belinda'ya her şeyi anlatacaksın."

Başımı salladım. "Bunu asla yapmam. Darren'a anlatmayı düşünüyordum daha ziyade."

Yutkundu. "Elimden geleni yapacağım."

"Minnet hissetmediğimi düşünme sakın," dedim.

"Ama o para... Altmış iki bin dolar. Ne içindi?"

"Dediğim gibi, bunu Belinda'ya sorman gerek."

Ann'in ölümünü bir kaza olarak değerlendirmiyor olsalardı, onunla bu anlaşmayı yapmaya yanaşmayabilirdim. Çünkü Ann bir cinayete kurban gittiyse, baş şüpheli George olurdu.

Ayrıca Darren ve Belinda olanları biliyorsa, onlar da şüpheli konumuna düşerlerdi.

O kadar yorgundum ki bu yeni olayları düşünecek halim bile kalmamıştı. Eve gidip yattım. Bu sefer kısa sürede uyuyakaldım. Bir kâbus görmemiş olsaydım, hızla uyuyakalmak bir lütuf olabilirdi.

Sheila bir dişçi koltuğunu andıran, kırmızı deri minderli, parlak krom bir koltuğa bağlanmıştı. Ağzına muhtemelen boğazının gerisine kadar uzanan bir huni yerleştirilmişti. Tavandan sarkan devasa bir şişenin ağzı huniye çevrilmişti. Bir votka şişesiydi. Votka huniden taşıyor, yerlere akıyordu. Basınçlı su işkencesinin içkiyle yapılan versiyonu gibiydi. Sheila debeleniyor, başını çevirmeye çalışıyordu. Ben de aynı odada çığlık atıyor, bunu yapan her kimse durması için avazım çıktığı kadar bağırıyordum.

Ter içinde çarşaflara dolanmış halde uyandım.

Bu kâbusu görmeme neden olan şeyi biliyordum. Restoranda diğer masada gördüğüm gençlerdi. Bira içen gençler. Zihnim sürekli, üçünün diğer arkadaşlarını kollarından tutup zorla daha fazla bira içirdiği sahneye dönüyordu.

Bira şişesini çocuğun ağzına dayamışlardı.

Çocuğun onlar olmadan da sarhoş olacağı belliydi. Ama ya bu niyetle arkadaşlarıyla bira içmeye gitmemişse? Ya sarhoş olmayı istememişse? Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bir insanın aşırı miktarda içki içmesini sağlayabilir, zorla sarhoş edebilirdiniz. Çok zor bir şey değildi. Sonra da *Ya o çocuğu bir arabaya bindirdilerse? Ya onu direksiyonun başına oturttularsa?* diye düşündüm.

Tanrım.

Yatakta doğruldum.

Mümkün müydü? Böyle olmuş olabilir miydi?

Ya birileri Sheila'ya zorla içki içirdiyse? Düzgün karar veremeyeceği kadar içki içip arabaya binmiş olabilirdi. Ya da biri ona zorla aşırı içki içirip direksiyonun başına oturtmuştu. Bu... böyle bir şey olabilir miydi?

Çılgınca bir düşünce miydi bu? Evet, belki.

Ama bunun üzerine düşündükçe, en azından mümkün olabileceğine daha fazla ikna oldum. Yine Edwin'in, Sherlock Holmes'tan yaptığı alıntıyı düşündüm. Bu senaryo, çok düşük bir ihtimal olsa bile, Sheila'nın bile isteye sarhoş olup araba kullanmaya kalkıştığı fikrinden daha mantıklıydı.

Ama böylesine çılgınca bir teoriyi ciddi ciddi düşünecek olduğumda, ortaya çok önemli birkaç soru çıkıyordu.

Sheila'yı aşırı miktarda içki içmeye *kim* zorlayabilirdi?

Ve neden?

Telefon çalınca irkildim. Dijital saat 02.03'ü gösteriyordu. Joan'un arıyor olabileceğini düşündüm. Artık onun sorunlarıyla uğraşacak halim kalmamıştı.

"Alo?"

"Glen, ben Sally." Sesi telaşlıydı. "Bu kadar geç saatte aradığım için özür dilerim ama ne yapacağımı bilemiyorum. Başka kimi arayacağımı da bilemedim..."

"Sally, Sally, sakin ol..." dedim. Tişörtümün ter içinde kalan ön tarafını çekiştirirken. "Şimdi, sakin ol ve ne olduğunu anlat. İyi misin? Sorun ne?"

"Theo," dedi. Ağlamaya başladı. "Onun evindeyim ama o burada değil. Başına bir şey gelmiş olabileceğinden korkuyorum."

KIRK İKİ

Sally bana adresi tarif etti. Adresi yazarken elimin hafifçe titrediğini fark ettim.

Theo, Trumbull'ın batısında, şehir dışındaki boş bir arazide duran bir karavanda yaşıyordu. Merritt'e kadar Milford Otoyolu'nda ilerleyip doğu yönüne saptım. Trumbull'ı geçtikten sonra bu sefer Sport Hill Yolu'ndan kuzeye doğru gittim ve sola sapıp Delaware'e girdim. O noktada mola verip Sally'yi aradım. Araziye uzanan yolu gece vakti görmenin zor olabileceği konusunda beni uyarmış, yaklaşınca onu aramamı, yola çıkıp beni alacağını söylemişti.

Oraya varmam yaklaşık bir saat sürdü. Kenara çektiğimde saat 3.30'a yaklaşıyordu. Sally, Chevy Tahoe'sunun arkasına yaslanmış beni bekliyordu. Arabamın farlarını görünce gelenin ben olduğundan emin olmak için öne doğru birkaç adım atıp yola baktı. Yabancı birinin geldiğinden endişelenmesin diye arabanın iç ışığını açıp kapattım ve el salladım.

Theo'nun karavanı gerçekten de hiçliğin orta yerindeydi. Yolda tek bir eve bile rastlamamıştım.

Sally koşarak yanıma geldi. Teselli etmek için ona sıkı sıkı sarıldım. "İçeride kimse yok ama Theo'nun kamyoneti burada," dedi.

Theo kamyonetini yolun girişinde bıraktığı için Sally yolun kenarına park etmek zorunda kalmıştı. Theo'nun kamyonetinin yanından geçerken, arka tamponundan çıkardığım araba süsünü geri takmadığını fark ettim.

Theo Stamos'un garaj yolunu oluşturan tekerlek izlerini takip ederek karavana gittik. Yoldan karavana kadar yaklaşık yüz adımlık bir mesafe vardı. On beş metrelik, pas kaplı bir karavandı ve yetmişli yıllarda üretilmiş modellere benziyordu. Belirli bir açı oluşturacak ve iki kapılı tarafı –kapılardan biri ön, diğeri arka tarafa açılıyordu– kuzeybatıya dönük olacak şekiilde duruyordu. İçeride yanan ışıklar dışarıyı yeteri kadar aydınlattığından önümüzü görebiliyorduk.

"Ne kadar zamandır burada yaşıyor?" diye sordum.

"Onu tanıdığımdan beri," dedi Sally. "Birkaç senedir. Nereye gittiğini anlayamıyorum. Birkaç saat önce telefonda konuştuk."

"Gecenin birinde mi?"

"O civarlarda."

"Bir telefon görüşmesi için geç bir saat değil mi?"

"Evet ama öncesinde tartışmıştık." İç çekti. "Senin yüzünden."

Bir şey demedim.

"Theo sana çok kızgındı. Senin yanında çalışmam bir suçmuş gibi öfkesini benden çıkarmaya çalıştı."

"Buna üzüldüm, Sally," dedim. Doğruyu söylüyordum.

"Sonra Doug'la bir sorun yaşadığını duydum." Karanlıkta bile yüzünde suçlayıcı bir ifade olduğunu görebiliyordum. "Theo'nun suçsuz olduğunu kanıtlayabilecek bir şey öğrenmişsin."

Ona henüz sahte mallarla dolu kutuları Doug'ın kamyonetinde bulduğumu anlatmaya fırsat bulamamıştım. "Ben de sana bunu anlatacaktım," dedim.

"O sahte mallar Doug'da mıymış? Kutularda mı duruyormuş?"

"Evet."

"O halde yangının Theo yüzünden başlamamış olabileceği aklına gelmedi mi? Yani o parçalar şu an Doug'daysa, Wilsonların evinde yangın çıktığında da onda olmuş olamaz mı?"

"Bilmiyorum. Ama Theo o sahte parçaları elektrik tesisatında kullandı ve aradaki farkı anlamış olması gerekirdi."

"Sana inanamıyorum."

"Doug'ı nereden öğrendin?"

"Beni aradı. Çok üzgündü. Senelerdir arkadaş olduğunuzu, seni yangından kurtardığı halde bunu yaptığına inanamadığını söyledi."

Yüzümü buruşturdum.

"Sonra bunları Theo'ya anlattım. Çok öfkelendi. Sonuncusu saat bire doğru olmak üzere beni arayıp durdu. Ben de en iyisi buraya gelip onu sakinleştireyim diye düşündüm."

"Karavanında değil miydi?"

Karavanın basamaklarına varmıştık.

"Değildi," dedi Sally. "Ama kendisi burada değilse kamyoneti neden burada?"

"İçeri girdin mi?"

Evet anlamında başını salladı.

"Sende anahtar var mı?"

Yine başını salladı. "Ama ben buraya geldiğimde karavanın kapısı açıktı."

"İçeride bayılmış ya da sızmış olmasın?" Hayır der gibi başını salladı. "Yine de içeriye göz atalım."

Metal kapıyı açıp içeri girdim. Bir karavana göre oldukça genişti. Yaklaşık on metrekarelik bir oturma odasına girdim. İçeride bir koltuk, birkaç minderli sandalye, bir müzik setinin

üstünde büyük ekran bir televizyon, bir sürü DVD ve video oyunu vardı. Etrafta birkaç bira şişesi de göze çarpıyordu ama çok dağınık da sayılmazdı.

İçeri girdiğinizde solda kalan mutfak bölümüyse ayrı konuydu. Lavabo kirli bulaşıklarla doluydu. Tezgâhta birkaç boş sipariş yemek kabı ve pizza kutusu duruyordu. Theo'nun kamyonetinin anahtarları masada, birkaç fatura ve işle ilgili evrakların yanındaydı. İçerisi karman çorman olduğu halde tuhaf görünen bir şey yoktu. Sandalyeler devrilmemişti, duvarda kan izine benzeyen bir şey yoktu.

Anahtarları alıp salladım. "Bunlar olmadan çok uzağa gidemez," dedim, anahtarlar bir ipucu veriyormuş gibi.

Mutfağın diğer tarafında karavanın sol tarafı boyunca devam eden dar bir koridor göze çarpıyordu. İki ufak yatak odasına, banyoya ve karavanın en arkasındaki daha büyük bir yatak odasına açılan dört kapı vardı. Daha ufak olan odalar depolara dönüştürülmüştü. İçeride boş müzik seti kutuları, giysiler, aletler, *Penthouse* ve *Playboy* dergileriyle onlardan çok daha müstehcen başka dergiler vardı. Sahte elektrik malzemeleriyle dolu bir kutu gözüme çarpmamıştı.

Banyo bekâr bir erkeğin evindeki tipik bir banyo gibiydi. Otoyoldaki bir benzinliğin tuvaletinden biraz daha temizdi. Etrafa saçılmış giysiler, çizmeler ve dağınık yatak örtüleri yüzünden yatak odası içeride bomba patlamış gibi görünüyordu.

"Sen de burada kalıyor musun?" diye sordum Sally'ye. Ona cinsel hayatıyla ilgili bir şey sormuyordum. Sadece bu dağınıklığa nasıl katlandığını merak etmiştim.

Ürperdi. "Hayır, hayır. Theo bende kalır."

"Evlendiğinizde senin evine mi taşınacak?" Neredeyse babanın evi diyecektim.

"Evet."

"Gözüne garip görünen bir şey var mı?" diye sordum.

"Her zamanki gibi korkunç. Nereye gitmiş olabilir?"

"Belki bir arkadaşıyla dışarı çıkmıştır. Belki birisi uğramıştır ve onunla içki içmek için dışarı çıkmıştır."

Sally biraz düşündü. "O zaman neden anahtarlarını almadı ve çıkarken kapıyı kilitlemedi? Kamyonetinin çalınmaması için en azından bunları yapmış olması gerekirdi."

"Cep telefonunu aradın mı?"

Evet anlamına başını salladı. "Buraya gelmeden önce. Telefonu da burada, iki aramam da sesli mesaja düştü."

"Bir kere daha deneyelim," dedim. Dar koridordan mutfağa dönüp tezgâhtaki telefonu aldım. "Bir dakika," dedim. "Geçmiş aramalara bakalım. Biri onu sabit telefondan aradıysa ve dışarı çıkmayı teklif ettiyse, kim olduğunu öğrenebiliriz."

Geçmiş aramalarda Sally'nin numarasını gördüm ama son birkaç saatte kimse aramamıştı. "Bir tek sen aramışsın," dedim.

"Belki de o birini aramıştır," dedi Sally.

"Olabilir." Aranan numaralar listesini açtım. Sadece son numarayı değil, son on numarayı gösteriyordu. Son sekiz saat içinde üç arama yapmıştı. Sally'nin cebini, ev hattını ve son olarak da çok iyi bildiğim başka bir numarayı aramıştı.

"Doug'ın cep telefonunu aramış," dedim Sally'ye. "Seninle son konuşmasından belki bir saat sonra."

"Doug'ı mı aramış?"

"Evet." Birden içimi kötü bir his kapladı. Theo elektrik tesisatında kullandığı parçaların beş para etmediğini bilmiyorsa ve Doug Pinder'ın yangından sorumlu olduğunu düşünüyorsa, onunla yüz yüze konuşmak istemiş olabilirdi.

Ama Theo'nun kamyoneti oradaydı.

Başka biri onu alıp Doug'a götürmüş olabilir miydi? Ama öyle olsaydı, anahtarlarını yanına almaz mıydı? Kapıyı kilitler ve kamyoneti çalınmasın diye anahtarları yanına alırdı.

"Acaba onu arasam mı?" dedim.

"Kimi? Doug'ı mı Theo'yu mu?"

Doug'ı aramayı düşündüm ama Sally bir süredir Theo'yu aramadıysa, belki de onu aramak daha mantıklı olurdu.

Mutfaktan kapının yanına gidip dışarıya baktım. Theo'nun eve döndüğünü görürüz diye umut ettim.

"Onu aramayı dene," dedim Sally'ye.

Sally cep telefonunu çıkarıp bir düğmeye bastı. Telefonu kulağına götürdü. Birkaç saniye sonra, "Yanıt yok," dedi.

Tam o sırada bir ses duyar gibi oldum. "Tekrar dene," dedim.

Basamağa çıkıp nefesimi tutarak bekledim. Ama sıradan sesler dışında bir şey duymadım. Sonra ağaçların arasında bir telefonun çaldığını duydum.

Sally dışarı çıktı. "Yine denedim ama yanıt vermiyor."

"Evde bir el feneri var mı diye bakar mısın?" Kamyonetimde bir el feneri vardı ama yola kadar yürümek istemiyordum.

Sally tekrar içeri girdi ve birkaç saniye sonra elinde kocaman bir Maglite fenerle döndü.

"Burada bekle," dedim el fenerini alıp. "Onu aramaya devam et."

"Nereye gidiyorsun?"

"Dediğimi yap."

Basamakları inip karavanın bahçesi sayılabilecek alanı geçtim ve ormanın kenarına yaklaştım.

"Aradın mı?" diye seslendim karavana doğru.

"Şimdi arıyorum!"

İleride sağ tarafta bir telefon çaldı. Beş kere çaldıktan sonra ses kesildi. Theo telefonunu beş kere çaldıktan sonra sesli mesaja geçecek şekilde ayarlamış olmalıydı.

Uzun otların arasında ilerlerken el fenerini sağa sola tuttum.

"Tekrar ara!" diye seslendim.

Birkaç saniye sonra telefon yine çalmaya başladı. Yaklaşmıştım.

Sağda sık ağaçlı bir alan vardı. Telefon sesi ağaçların diğer tarafından geliyormuş gibiydi.

Birden ses kesildi.

Feneri sağa sola çevirerek otların arasında yürümeye devam ettim.

"Bir şey görüyor musun?" diye seslendi Sally.

"Telefonunu buralarda bir yerde düşürmüş sanırım. Tekrar ara."

Bu sefer telefon çaldığında irkildim. Ses çok yakından geliyordu. Hatta arkamdan ve sağ taraftan geliyordu. Hızla arkamı döndüm ve el feneri sesin geldiği alanı aydınlattı.

Telefon büyük ihtimalle hâlâ Theo'nun ön ceplerinden birindeydi. Zil tonunu en yüksek ayara getirmiş olmalıydı. Bu da mantıklıydı çünkü gürültülü inşaat alanlarında çalışıyordu. Zil tonu bu kadar yüksek olmasaydı asla duymayabilirdik çünkü yüzükoyun haldeydi.

Kollarını öne uzatmış, bacakları garip bir şekilde yana açılmıştı. Gömleğinin arka tarafındaki kan lekeleri el fenerinin ışığında yağ gibi parıldıyordu.

KIRK ÜÇ

Sally'nin yanıma geldiğini fark etmemiştim. Çığlık atmaya başladığında kalbim duracak gibi oldu. Ona sarılıp Theo'yu görmesin diye diğer yöne çevirdim. Ama el fenerini ağaçlara çevirdiğim için bakmaya çalışsa bile pek bir şey göremezdi.

"Tanrım," diye inledi. "O mu?"

"Sanırım," dedim. "Çok yaklaşmadım ama ona benziyor."

Titreyerek bana sarıldı. "Aman Tanrım, aman Tanrım, Glen..."

"Biliyorum, biliyorum. Karavana geri dönmemiz gerek."

Birden bunu Theo'ya yapan kişinin yakınlarda olabileceğini düşünmüştüm. O ıssız bölgede tehlikede olabilirdik. Oradan derhal uzaklaşmalı ve polisi aramalıydık. Karavanda bunu yapabilecek kadar güvende olacağımızı düşünmüyordum.

"Gel," dedim.

"Nereye gidiyoruz?"

"Kamyonetime. Haydi, çabuk ol."

Onu hemen ormanlık alandan çıkardım, karavanın bahçesinden kamyonetimi bıraktığım yola götürdüm. Sally'yi yolcu tarafına oturtup sürücü tarafına koştum. Bu arada sürekli etrafa bakınıyordum ama bunun hiçbir faydası yoktu. Şafağın sökmesine daha birkaç saat vardı ve Theo'yu öldüren kişinin bizi izleyip izlemediğini anlamaya çalışmak saçmaydı.

Theo'nun vurulup vurulmadığından emin değildim ama öyle olduğunu tahmin ediyordum. Bu kuş uçmaz kervan geçmez yerde birkaç el ateş edip birini vursanız bile sesleri kimse duymazdı. Birileri sesleri duysa bile, muhtemelen bir şey yapmazlardı.

Kamyonete bindiğimiz halde oturduğumuz yerde eğildik.

Ben motoru çalıştırıp vitesi atarken Sally takılmış plak gibi, "Aman Tanrım," diyordu.

"Neden gidiyoruz?" dedi. "Neden kaçıyoruz? Onu öylece orada bırakamayız..." Yine ağlamaya başladı.

"Geri döneceğiz. Ama polisi aradıktan sonra."

Gaza bastım ve etrafa çakıl taşları fırlatarak yola çıktım. Arka lastikler asfalt yola değdiğinde tiz bir ses çıkardı.

Doksan kilometre hızla beş yüz metre kadar ilerlemiştim ki dikiz aynasında bir şey gördüm.

"Merhaba," dedim.

"Ne?"

"Birisi bizi izliyor."

"Ne demek istiyorsun? Bizi *takip* mi ediyor?"

Bir araba mı yoksa kamyonet mi olduğunu göremiyordum ama şu kadarı belliydi: Dikiz aynasındaki far ışıkları giderek büyüyordu.

Hızımı 110'a çıkardım, sonra da 120'ye.

Sally arkaya bakıyordu. "Geride mi kaldı?"

"Sanmıyorum." Birkaç saniyede bir dikiz aynasına bakıyordum. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibiydi. "Tamam, bakalım yavaşladığımda ne yapacak."

Ayağımı gaz pedalından çekince kamyonet tekrar hız limitine yakın ilerlemeye başladı. Dikiz aynasındaki far ışıkları ise büyüyor, daha da göz alıyordu. Işıklar normal bir arabanın

farlarından yüksekteydi. Bir kamyonet ya da arazi aracı olmalıydı.

Lanet herif uzak farlarını açmıştı. Önümü görebilmek için dikiz aynasının pozisyonunu değiştirdim.

Diğer araçla neredeyse dip dibeydik.

"Sıkı tutun," dedim Sally'ye.

Frene bastım. Arkadaki sürücünün bize çarpacağı kadar değil ama benzinliğe girdiğimde tepetaklak olmayacağımız kadar yavaşladım.

Stop lambalarım yandığı anda kamyonetin sürücüsü kornaya bastı. Ben benzinliğe girerken hâlâ kornaya basıyordu. Hafifçe karşı şeride geçti ama yavaşlamak yerine daha da hızlandı. Frene daha sert bir şekilde basarken soluma baktım.

Siyah bir Hummer'dı ve karanlığa karışırken sürücüsü hâlâ kornaya basıyordu.

Loş benzinlikte durduğumuzda ikimiz de nefes nefeseydik.

"Yanlış alarm," dedim.

Cep telefonumu çıkarıp 911'i aradım ve acil durum görevlisine bağlanmayı bekledim.

Olay mahalline geri döndüğümüzde şafak sökmeye başlamıştı. Bir polis arabası benzinliğe gelip bizimle buluşmuştu. Geri dönüp polis memurunu Theo'nun karavanına giden yolun sonuna götürdüm. Etraf aydınlanmaya başladığı için polis memurunu ormanlık alana götürmem ve cesedi bulmam daha kolay oldu. Cesede on adım kadar yaklaştığımızda tam yerini işaret ettim ve Sally'yle birlikte geride kaldım.

Kısa süre sonra beş altı tane daha polis arabası geldi ve yolun bu kısmı kapatıldı. Dillon isimli siyahi bir polis memuru

Sally'nin ve benim ifadelerimizi alıp olayların hangi sırada meydana geldiğini anlamaya çalıştı. Bir dedektifin tekrar ifademizi alacağını söyledi. Dediği doğru çıktı ama bunun için bir saat beklemek zorunda kaldık.

Bize gitmememiz söylendiği için uzunca bir süre kamyonetimde oturup radyo dinledik. Sally uyuşmuş gibiydi. Dakikalarca öylece oturup ön panele baktı.

Birkaç dakikada bir, "İyi misin?" diye sordum. Çoğu zaman başını sadece bir kere sallayarak yanıt verdi.

Bir ara onu teselli etmek için koluna hafifçe vuracak oldum ama kolunu geri çekti.

"Ne oldu?" dedim.

Dönüp dikkatle bana baktı. "Bütün bunları sen başlattın."

"Affedersin?"

"Theo'yu ve Doug'ı suçladın."

"Burada neler olduğunu bilmiyoruz, Sally."

Başını tekrar önüne çevirip göz teması kurmaktan kaçındı. "Sadece olanları söylüyorum. Theo'yla konuştun, sonra Doug'la konuşmak için gittin ve gece ikisi konuştular. Bir şeyler olduğu belli."

Kendimi savunmak, Sally'ye edindiğim bilgiler ve keşfettiğim şeyler doğrultusunda onlarla konuştuğumu söylemek istedim. Böyle bir olayın olmasını asla istemediğimi söylemek istedim. Ama hiçbir şey demedim.

Polis memurlarının bize bilgi vermesini beklemenin daha doğru olacağına karar verdim. Belki de bize neler olduğunu söylediklerinde, Sally'nin haklı olduğunu anlayacaktım.

Öyle olduğu takdirde bu durumla o zaman uğraşacaktım.

Julie Stryker isimli başdedektife Theo'nun arama listesinde Doug Pinder'ın telefon numarasını gördüğümüzü söyledik.

Polislere onu nerede bulabileceklerini, kayınvalidesinin evinde kaldığını da söylemek zorunda kaldım.

"Ama iyi bir adamdır," dedim. "Asla böyle bir şey yapmaz."

"Aralarında bir anlaşmazlık var mıydı?" diye sordu Stryker.

Tereddüt ettim. "Pek sayılmaz. Ama birkaç konuyu açıklığa kavuşturmak istemiş olabilirler. Dün bazı gelişmeler oldu."

Dedektif Stryker tam olarak ne olduğunu sordu. Ona itfaiye teşkilatından Alfie'nin anlattıklarını ve bunların Theo'yla neden ilgisi olduğundan bahsettim. Sonra Doug'ın kamyonetinde bulduklarımı ve bunların konuyla olan bağlantısını anlattım.

"O halde bu iki adam üstünde çalıştığınız evde yaşananlar için birbirlerini suçlamış olabilirler."

"Olabilir. İsterseniz Doug'ı arayabilir..."

"Hayır, Bay Garber. Onu aramayın. Biz Bay Pinder'ı ziyaret edeceğiz."

Ken Wang aradı.

"Selam, patron. Stew ve ben işe başlamaya hazırız ama burada kimse yok," dedi güneyli aksanıyla. "Sally nerede? Genellikle ofisi o açar."

"Sally yanımda."

"Ne?"

Kaşlarının havaya kalktığını hayal edebiliyordum. "Gece bir sorun yaşadı. Doug'ın da ofise geleceğini sanmıyorum. Beni dinle, Ken. Bu konuşmayı yüz yüze yapmak isterdim ama senden bir şey isteyeceğim."

"Tabii. Nedir?"

"İşlerin başına geçmeni, Doug'ın yerine geçmeni istiyorum. Sağ kolum olacaksın."

"Vay be. Doug'a ne oldu?"

"Bunu yapabilir misin?"

"Tabii. Zam da alacak mıyım?"

"Görüştüğümüzde konuşuruz. Bugün top sende. Neler yapılması gerektiğini kontrol et ve yap." Yanıt vermesine fırsat vermeden telefonu kapattım.

Stryker geri döndüğünde sorularımızı yanıtlamadı ama Theo'nun vurulduğunu öğrenmişti. Sırtına üç el ateş edilmişti.

Sally metanetli davranmaya çalışıyor ama pek başarılı olamıyordu.

"Kim bir insanı sırtından vurur?" dedi.

Bu soruya yanıt vermedim. "Theo'nun ailesi buralarda mı yaşıyor?" diye sordum.

Sally biraz toparlanıp bana Theo'nun Boston'da evli bir erkek kardeşi ve Utica'da yeni boşanmış bir kız kardeşi olduğunu söyledi. Babası hâlâ Yunanistan'da yaşıyordu. Annesi üç sene önce ölmüştü. Sally, Theo'nun yakınlarına haber verilirken erkek kardeşiyle başlamalarının daha doğru olacağını söyledi. Hem becerikli biri olduğunu hem de cenaze töreni ayarlamalarını yapabileceğini ve karavanı boşaltabileceğini söyledi.

"Onu benim aramamı ister misin?" diye sordum.

"Bunu polis yapmayacak mı?"

"Evet, yaparlar herhalde."

"Ben yapamam," dedi Sally. "Yapamam."

"Bak, herhangi bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Yaşlı gözlerle bana baktı. "Sana çıkıştığım için özür dilerim."

"Sorun değil."

"Doğru olanı yaptığını biliyorum. Sadece Theo'nun tek şansım olduğunu düşündüm. Yani Bay Kusursuz değildi ama beni sevdiğine inanıyordum."

Birkaç dakika boyunca ikimiz de konuşmadık. Aklıma bir şey takılmıştı. Uyuyakaldığımdan beri, hatta son birkaç saatte

yaşadığımız dehşet verici olaylar sırasında bile zihnimi meşgul ediyordu. Bir an olsun aklımdan çıkmamıştı.

"Sana bir şey sormam gerek," dedim.

"Evet?"

"Kulağına çılgınca gelecek ama sormam gerek."

"Theo'yla mı ilgili?"

"Hayır, Sheila'yla ilgili."

"Evet, elbette. İstediğini sorabilirsin, Glen."

"Sheila'nın nasıl öldüğünü biliyorsun. O kaza bana hiç mantıklı gelmiyor."

"Haklısın," dedi alçak sesle.

"Sheila'nın sarhoş olup direksiyon başına geçeceğine asla inanmadığım halde, olanlar için mantıklı bir açıklama bulamamıştım. Ama şimdi aklımda bir açıklama var."

Başını merakla yana eğdi. "Nedir?"

"Aslında çok basit. Ya biri ona *zorla* içki içirdiyse?"

"Ne?"

"Belki de adli tıp raporları doğrudur. Sheila kaza sırasında sarhoştu. Ama ya biri iradesi dışında ona içki içirdiyse?"

"Glen, bu çılgınca bir fikir. Kim Sheila'ya böyle korkunç bir şey yapabilir?"

Direksiyonu sıkı sıkı tuttum. "Kesin olarak bilmiyorum ama son zamanlarda çok fazla garip olay oldu. Hepsini anlatmam çok uzun sürse de..."

"Evine ateş edilmesi gibi mi?"

"Evet, o ve bir sürü başka olay. Sheila'nın öldüğü gün teslimat yapmış olması gereken bir adam var. Ann'in çanta partileriyle ilgili. Belinda da işin içindeymiş. Üstelik sadece çanta satmıyorlarmış."

"Nereye varmaya çalıştığını anlamadım, Glen."

"Önemli değil. Sheila o adamla buluşmadığından teslimatı da yapmamış."

"Bir dakika, bunları yeni duyuyorum. Önce Theo'dan şüphelendin, şimdi de Sheila'yla ilgili bu teoriyi ortaya atıyorsun. Tanrım, Glen, *kaza* yapması için birinin Sheila'ya zorla içki içirdiğini mi söylüyorsun? Böyle bir durumda o kişinin kaza yapacağını kesin olarak nasıl bilebilirsin? Sheila motoru çalıştırırken sızabilir ya da yanından geçtiği ilk hendeğe düşebilirdi. Bağlantı yoluna girip kaza yapması garanti değil ki."

Bıkkınlıkla iç çektim.

"Özür dilerim," dedi.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedim. "İnan ki anlıyorum. Ama ilk kez bu olayla ilgili bir teori geliştirdim. Sheila'nın nasıl ölmüş olabileceğiyle ilgili gerçek bir teori. Belki de... arabası bağlantı yoluna bırakılmadan önce ölmüştü. Birisi onu sarhoş edip öldürmüş ve arabaya koymuş olabilir."

Sally'ye baktım. Yüzündeki acıma ifadesini görünce utandım.

"Ne oldu?"

"Senin için çok üzülüyorum," dedi. "Onu ne kadar sevdiğini biliyorum. Senin yerinde olsaydım, ben de aynı şeyi yapardım. Böyle bir kazanın nasıl meydana geldiğini anlamaya çalışırdım. Ama Glen..."

Uzanıp elini tuttum. "Tamam, önemli değil. Özür dilerim. Zaten çok üzgünsün. Bir de benim çılgın teorilerimi dinlemene gerek yok."

Öğleye doğru polisle işimiz bittiğinde, Sally'yi aracına götürüp emniyet kemerini bağladığından emin oldum. "Araba kullanabilecek kadar iyi olduğundan emin misin?"

Evet anlamında başını salladı ve oradan uzaklaştı.

Kendi kamyonetime atlayıp polis memurlarından önce Doug Pinder'ı bulmak için yola çıktım.

Önce cep telefonundan ulaşmaya çalıştım ama yanıt vermedi. Betsy'nin ya da annesinin telefon numarasını bilmediğim için doğrudan yanına gitmeye karar verdim. Saat bir gibi eve vardığımda, sokağın karşısında bir polis arabası duruyordu. Garaj yolundaki tek araba Betsy'nin annesine ait olduğunu tahmin ettiğim eski bir Chevy Impala'ydı.

Ben kamyonetimden inerken polis arabasından da bir polis memuru indi. "Affedersiniz, efendim!"

Durdum.

"İsminizi öğrenebilir miyim?"

"Glen Garber."

"Kimliğinizi görmem gerek." Giderek bana yaklaşıyordu. Cüzdanımı çıkarıp ehliyetimi uzattım. "Buraya ne için gelmiştiniz?"

"Doug Pinder'la görüşmek istiyordum. Siz de mi onu bekliyorsunuz?"

"Bay Pinder'ın nerede olabileceğini biliyor musunuz?"

"Bunu sorduğunuza göre kendisi burada değil."

Polis memuru, "Nerede olabileceğine dair bir tahmininiz varsa bize söylemeniz gerek. Onunla mutlaka konuşmamız gerekiyor."

"Biliyorum. Stamos'un evinden geliyorum. Olaydan haberdarım. 911'i ben aradım. Betsy evde mi?"

Evet anlamında başını salladı. Başka soru sormayacağını anlayınca eve doğru yürüyüp kapıyı çaldım. Altmışlı yaşlarının ortalarında bir kadın kapıyı açtı. Birkaç kedi ayaklarına dolandı, üçü de dışarı fırladı. "Evet?"

"Ben Glen," dedim. "Betsy'nin annesi olmalısınız." Kadın hayır demeyince, "Kendisi evde mi?" diye sordum.

"Bets!" diye seslendi kadın. "Yemin ederim ki burası bir sirkten farksız."

Betsy oturma odasından çıktığında, beni gördüğüne mutlu olmadığı belliydi. "Glen, ne oldu?"

"Doug'ı arıyorum," dedim içeri adım atıp. Kapıyı kapatırken kedileri ezmemeye çalıştım.

"Sen, yanında da lanet olasıca bir T. J. Hooker.* Neler oluyor?"

"Bilmiyorum," dedim lafı dolandırmadan. "Doug'ı bulup onunla konuşmam gerek."

"Dün onunla yeterince konuştun. Onu suçladın. Arkadaşı olduğunu sanıyordum."

"Arkadaşıyım," dedim ama bunun inandırıcı olmayacağını biliyordum. "Evden ne zaman çıktı?"

"Hiçbir fikrim yok. Gecenin bir yarısı benim arabamla gitti." Bildiğim kadarıyla Doug'ın kamyoneti hâlâ ofisteydi. Betsy'nin arabasını almış olması mantıklıydı. "Hiçbir yere gidemiyorum. Hangi cehennemde bu adam? Polis neden onunla konuşmak istiyor? Bir sürü sorunla uğraştığımızı bilmiyorlar mı? Evlerini kaybeden insanlara böyle mi davranıyorlar? Onlara suçlu muamelesi mi yapıyorlar? Bugün bankayla görüşüp evimizi geri almaya çalışacaktık. Doug böyle çekip giderse bunu nasıl yapacağız?"

---

* T.J. Hooker, 1982'den 1986'ya kadar yayınlanan aynı adlı televizyon dizisinde William Shatner tarafından canlandırılan bir polis karakteri. (e.n)

Doug geri geldiği takdirde beni aramasını söyleyecektim ama polis memurları dışarıda onu beklediği için bunu yapabileceğini sanmıyordum.

"Ne yaptığını düşünüyorlar?" diye sordu Betsy.

"Doug, Theo'yu görmeye gideceğini söyledi mi?"

"Hiçbir şey söylemedi bana. Şu Yunanlı elektrikçiden mi söz ediyorsun?"

"Evet."

"Ne olmuş ona?"

"Öldü," dedim.

"Öldü mü?"

"Dün gece birisi Theo'yu vurmuş. Polisin Doug'la konuşması gerek. Dün gece onu görmeye gittiyse, bir şey görmüş ya da duymuş olabilir. Theo'yu vuran kişinin yakalanmasına yardımcı olabilir."

"Yani polis Doug'ın bu olayla ilgisi olduğunu mu düşünüyor? Onu görgü şahidi olarak mı arıyorlar?"

"Sadece onu bulmaları gerek, Betsy. O kadar."

"Eh, umarım onu bulduklarında arabam da orada olur çünkü bankaya gidip lanet olasıca evimizi geri almaya çalışacağım."

Ofise bakmaya karar verdim. Garber İnşaat'ın bahçe kapısı kilitliydi. Ofise göz kulak olacak kimse olmadığı için Ken işe gitmeden önce kapıyı kilitlemek zorunda kalmıştı. Betsy'nin Infiniti'si görünürde yoktu ama sokağın karşısında bir polis arabası daha vardı. Bir polis memuruna daha Doug Pinder olmadığımı açıklamak zorunda kaldım.

Doug içeri girmenin bir yolunu bulmuş olabilir mi diye merak ettim. Polis memurunun sorularından sonra içeri girip ofisi

ve barakayı dolaştım. Doug'ın arka tarafa bıraktığı kamyonetinde olup olmadığını kontrol ettim. Kamyoneti hâlâ oradaydı ama Doug yoktu.

Ofisi tekrar kilitledikten sonra Doug ve Betsy'nin bir gün önce kaybettikleri eve doğru yola koyuldum. Artık orada yaşamıyorlardı ama Doug içeri girip kendilerine tanınan o kısacık sürede alamadıkları eşyalarını almak istemiş olabilirdi.

Köşeyi dönünce garaj yolunda Infiniti'yi gördüm. Doug evin ön basamağında oturuyordu. Kollarını dizlerine dayamıştı, bir elinde bira şişesi, diğerinde de sigara vardı.

"Selam, ortak," dedi gülümseyerek. "Soğuk bir bira ister misin?" Konuşmasından birkaç birayı devirdiği belliydi.

Yanına gittim. "Hayır, teşekkürler."

Kapının kilidi zorla açılmış gibi durmuyordu. Doug eve girmenin bir yolunu bulduysa bile ön kapıdan girmemişti.

"Burada ne işin var?" diye sordum.

"Burası benim evim. Neden burada olmayayım?"

"Burası artık bankaya ait, Doug."

"Hatırlattığın için teşekkürler," dedi keyifsizce. Birasından bir yudum aldı. "Ama burada oturup bira içmeyi her zaman sevmişimdir." Eliyle basamağa vurdu. "Bir sandalye çek."

Beton basamağa oturdum.

"Neredeydin?" diye sordum.

"Biraz dolaştım." Sigarasından bir nefes alıp dumanını burnundan dışarı verdi. "Bir bira istemediğinden emin misin?" Ayaklarının dibindeki altılı bira paketini işaret etti. Geriye sadece bir bira kalmıştı.

"Eminim, evet. Dün gece Theo'yu görmeye gittin mi?"

"Ne? Bunu nereden biliyorsun?"

"Seni aramış."

"Evet. Neyse ki cep telefonum çalınca evde kimse uyanmadı çünkü bodrum katında uyuyorum." Sigarasının dumanını dışarı verip birasını yudumladı.

"Nasıl yani?"

"Evet, doğru duydun. Betsy'nin annesi Betsy'yle aynı odada kalmama izin vermiyor. Evinde seks yapan birileri olduğu düşüncesi onu huzursuz ediyormuş. O yüzden ben bodrum katındayım, Betsy de üst katta. Annesi bize evli olmayan ergenlermişiz gibi davranıyor. Buna inanabiliyor musun? Aramızda kalsın ama annesi benden pek hoşlanmıyor galiba. Ama kızıyla seks yapacağımdan endişelenmesine gerek yok. Zaten Betsy'yle epeydir bir şey yaptığımız yok. Betsy de annesiyle geç saatlere kadar beni çekiştirebilmek için bu kurallara sesini çıkarmıyor."

"Theo sana ne dedi?"

"Benimle konuşması gerektiğini söyledi. Ben de gecenin bir yarısı arayacağı kadar önemli olan konunun ne olduğunu sordum. 'Kıçını kaldır da buraya gel, anlatırım,' dedi."

"Sen de oraya gittin."

"Bir sorun mu var, Glenny?"

"Bana ne yaptığını anlat."

"Arabaya atlayıp oraya gittim. Yolu tarif etti ve yanına gittim. Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Ne?"

"Bana bir eşek şakası yaptığını."

"Neden?"

"Oraya kadar gittim ama o lanet herif orada değildi."

"Öyle mi?"

"Hayır." Başını salladı.

"Etrafa bakındın mı?"

"Kamyoneti oradaydı ama o yoktu. Karavanına da baktım. Adam bir karavanda yaşıyor. Bunu biliyor muydun?"

"Evet."

"İçeri girip etrafa bakındım ama o gerzeği göremedim."

"Sonra ne yaptın?"

"Arabayla dolaştım." Birasını bitirip şişeyi yere attı. "Sonuncuyu istemediğinden emin misin?"

"Eminim. Belki sen de içmesen..."

"Beni merak etme." Birayı alıp kapağını açtı. "Biraz ılınmış. Neyse."

"Sadece arabayla mı dolaştın peki?"

"Zaten uyanmıştım. Betsy'yle annesini görmek istemedim. O ev hiç eğlenceli değil. Hem Infiniti'yi sürmek çok keyifli. Tanrı bilir onu elimizden ne zaman alacaklar? Biraz kumsala indim. Bir ara uyumuş olmalıyım. Gözlerimi açtığımda onu geçiyordu."

"Sonra?"

"Bira aldım ve burada oturup geleceğimi düşünmeye karar verdim." Sırıttı. "Durum hiç iç açıcı görünmüyor."

"Theo'yu hiç görmedin mi?"

"Hatırladığım kadarıyla, hayır," dedi gülerek. Sigarasını bitirip şişenin yanına fırlattı.

"Sence seninle ne hakkında konuşmak istiyordu?"

"Bilmiyorum ama benim ona sormak istediğim bir şey vardı."

"Neydi?"

"Sahte parçalarla dolu kutuları neden kamyonetime koyduğunu."

"Bunu yaptığını söyledi mi?"

"Kesinlikle hayır."

"Yani sen onun yaptığını düşünüyorsun, öyle mi? Son konuştuğumuzda KF'den şüpheleniyordun."

Abartılı bir tavırla omuzlarını silkti. "Sanırım biraz ırkçı davrandım, Glenny. Kendimden utanmalıyım." Diğer eliyle birayı tuttuğu eline bir şaplak indirdi. "Theo'ya gelince... Zaten ondan şüpheleniyordum. O parçaları yanan evde kullandıysa, benim kamyonetime koymuş olması mantıklı. Bunu senin neden düşünemediğini anlamıyorum. Ona beni neden suçlu gibi göstermek istediğini sormak istiyordum. O alçağı gördüğümde mutlaka soracağım."

"Theo öldü," dedim ve tepki vermesini bekledim.

Yorgun yorgun gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Theo öldü, Doug."

"Bu durumda onunla konuşmam zor olacak." Son birasından uzunca bir yudum aldı. "Ne olmuş, elektriğe mi kapılmış? Tam ona yaraşır bir ölüm olurdu."

"Hayır. Vurulmuş."

"*Vurulmuş* mu?"

"Evet, Doug. Bana bunu yapanın sen olmadığını söyle."

"Tanrım, gerçekten de inanılmazsın. Önce beni üstünde çalıştığımız evi yakmakla suçluyorsun, şimdi de insanları vurduğumu mu düşünüyorsun?"

"Yanıtın hayır o halde," dedim.

"Hayır dersem bana inanacak mısın? Son zamanlarda hiçbir dediğimi umursamıyorsun."

"Özür dilerim, Doug. Bilemiyorum... Belki de bunun bir açıklaması vardır..."

"Bu da ne?" dedi sokağa bakarak.

Bir polis arabası gelmiş, siren çalmadan ve ışıklarını yakmadan sessizce sokağa girmişti. Araba garaj yolunun sonunda durdu ve bir kadın polis memuru indi.

"Douglas Pinder?"

Doug elini salladı. "Benim, canım."

Kadın omzuna iliştirilmiş olan telsize bir şey söyledi ve bize doğru yürümeye başladı.

"Bay Pinder, ifadenizi almak için sizi karakola götürmem gerek."

"Bir şey sormak istiyorsanız burada sorun."

"Hayır, efendim. Benimle gelmeniz gerek."

"Tamam, biramı bitirebilir miyim?"

"Doug, memur hanımın söylediğini yap," dedim. Kadına döndüm. "Biraz içki içmiş ama zararsızdır."

"Siz kimsiniz, efendim?"

"Glen Garber. Doug yanımda çalışıyor."

Doug bana döndü. "İşimi geri mi veriyorsun? Bak bu iyi haber işte. Çok vakit kaybettik ama hâlâ yapabileceğimiz birkaç iş olabilir. Benden düzgün çivi çakmamı bekleme. Ağır iş makineleri kullanmasam da iyi olur."

Sokağa iki polis arabası daha girdi.

"Bu ne böyle, konferans mı var?" dedi Doug. "Glenny, neler oluyor?"

"Efendim, benimle gelmeniz gerek," dedi polis memuru. "Sorun çıkarmadan."

"Tamam, tamam," dedi Doug birasını yere bırakıp. "Ama önce karıma arabasını teslim etmem gerek." Sırıttı. "O kaltak kesin alışverişe çıkmak istiyordur."

"Efendim, şuradaki Infiniti size mi ait?"

Diğer polis arabaları durmuştu ve içlerinden polis memurları iniyordu.

"Betsy'nin arabası. Aslında arabayı geri götürmesem daha iyi olur. Bir de sarhoş araba kullandığım için ceza yemeyeyim."

Kadın bize yaklaşmakta olan polis memuruna başını sallayınca, adam Infiniti'nin kapısını açıp içini kontrol etti.

"Biraz dolaşmak isterseniz anahtarlar cebimde bir yerde," dedi Doug.

"Efendim," dedi kadın biraz daha sert bir sesle.

Doug sallanarak ayağa kalktı. "Tamam, ne yapıyoruz? Bana ne sormak istiyorsunuz?" Bana baktı. "Theo'yla mı ilgili?"

"Hiçbir şey söyleme," dedim onu uyarmaya çalışarak.

"Neden?" diye sordu polis memuruna. "Konu Theo Stamos'la mı ilgili? Patronum onun vurulduğunu söyledi. Çok garip çünkü dün gece o hergeleyi görmeye gittim."

"Doug," dedim. "Tanrı aşkına."

"Benimle gelin, lütfen," dedi kadın, onu arabaya yönlendirerek. Doug itiraz etmedi.

Infiniti'yi kontrol eden polis memuru doğruldu, cebinden bir lateks eldiven çıkardı. Eldiveni takıp parmak kısımlarını güzelce parmaklarına oturttu ve tekrar arabanın içine eğildi.

"Araba *o* kadar da pis değil," dedi Doug yanlarından anından geçerken.

Arabayı inceleyen polis memuru tekrar doğrulduğunda parmaklarında bir şey sallanıyordu. Bir silah.

"İnanmıyorum," dedi Doug, diğer polis arabasının arka koltuğuna otururken. "Hey, Glen, şuna bak! Betsy arabada bir silah bulunduruyormuş! Ona kesinlikle daha iyi davranmaya başlayacağım."

KIRK DÖRT

Doug Pinder'ın karakola götürülüşünü izlerken, diğer polis memuru Infiniti'ye kimseyi yaklaştırmak istemiyormuş gibi arabanın önüne geçti. Betsy'nin arabasına kısa sürede kavuşamayacağını tahmin ettim. Arabayı ve içinde buldukları silahı incelemek için götüreceklerdi.

Ne rezalet ama.

Betsy'ye olanları haber versem mi düşündüm ama polis memurları onu da ziyaret edeceklerdi. Annesinin evinin önünde bekleyen polis memuruna Pinder'ın bulunduğunu ve Betsy'nin arabasına el konulduğunu haber vereceklerdi. *Acaba Betsy hangisine daha çok üzülecek?* diye düşündüm: kocasının bir cinayet soruşturmasında zanlı olduğuna mı yoksa pahalı arabasını kaybettiğine mi?

Son yirmi dört saat içinde dünyaları her açıdan altüst olmuştu. Birçok nedenden dolayı onlara çok üzülüyordum ama en çok da Doug'ın birini öldürebileceğine inanmadığım için üzgündüm. Sahte elektrik tesisatı parçaları kullanarak biraz para kazanmak istediğine inanmıştım ama onun bir katil olduğuna inanmak tamamıyla farklı bir şeydi.

Ama Doug'ın, Theo'yu ziyaret etmiş olması büyük bir sorundu. Ayrıca oraya kızgın gitmişti. Arabada bir silah bulmuşlardı.

Belki de onu gerçekten vurmuş, zilzurna sarhoş olunca da bunu yaptığını unutmuştu ya da tetiği çekerken bile kafası güzeldi.

Üç kere.

Birini karanlık bir ormanda üç kere vurabilmek için insanın ayık olması gerekirdi.

Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Kamyonetime atlayıp ofise geri döndüm. Bahçe kapısının ve ofisin kilidini açtım. Kendimi hafta sonu ofise gitmişim gibi hissettim. İçeride kimse yoktu ve ortam çok sessizdi.

Telefonun ışığının yanıp söndüğünü fark ettim. Ahizeyi kaldırıp sesli mesaj düğmesine bastım. On yedi tane mesaj bırakılmıştı. Bir kâğıt kalem alıp mesajları not etmeye koyuldum.

Alçı panellerle çalışacağımız yere geldik, Glen. Neredesiniz? Bugün kimse çalışmıyor mu? Bugün tatildi de bana söylemeyi mi unuttunuz?

Geçen hafta aramıştım. Geçen yaz evimizin arka tarafına bir oda yapmıştınız. Odada sürekli arılar var. İçeri girebilecekleri bir yer bulmuş olmalılar. Gelip bakmanız mümkün mü?

İsmim Ryan. Size bir özgeçmiş bırakmak için uğramak istiyordum. Annem bir iş bulamazsam beni evden atacağını söylüyor.

Mesajlar devam ediyordu. Sally'nin önceki gün fark ettiği gibi, hiçbiri potansiyel işlerle ilgili değildi. Her şey gerçekten de boktan bir hal almaya başlamıştı. On yedi mesajı da not ettikten sonra mesaj bırakanları geri aramaya başladım. Saat beşe kadar taşeronlarla, tedarikçilerle ve eski müşterilerle görüştüm.

Konuşmalar bana kendi sorunlarımı unutturmaya yetmedi ama en azından bir süreliğine dikkatimi başka konulara verip iyi yaptığım bir işe odaklanabildim.

Elimden geldiğince çok kişiyi aradıktan sonra sandalyemde geriye yaslandım ve bitkin düşmüş bir halde iç çektim.

Sheila'nın masamdaki fotoğrafına bakıp, "Ne yapıyorum ben?" diye sordum.

Aklıma babam öldükten sonra garajını temizlemek için evine gitmem gereken gün geldi. Birden kendi evimde yapılması gereken bir sürü iş olduğunu fark etmiştim. Birkaç gevşek çatı kiremidini sabitlemiş, kırık bir tel kapıyı tamir etmiş, verandanın çürümeye başlamış basamaklarından birini değiştirmiştim.

Sheila yanımda dikilip verandanın basamağı için bir tahta paneli kesişimi izlemişti. Elektrikli testereyi kapattığımda, "Babanın eşyalarını görmemek için projelerle uğraşmaya başladıysan komşulara da uğrayabilirsin," demişti. "Jacksonların bacasını tamir etmek gerek."

Bir şeyden kaçtığımı her zaman anlardı. O gün de öyle yapıyordum. Tatsız bir işten kaçmaktan fazlasını yapıyordum.

Gerçeklerden kaçıyordum.

Ofiste işleri toparlayarak, telefon mesajlarını not alarak vakit geçirmiştim ama ele almadığım çok daha büyük bir sorun vardı. Hortum bulutları sadece bir blok ötedeyken, ben hâlâ garaj yoluna savrulmuş yaprakları süpürüyordum. Beni dinlemeye hevesli herkese Sheila'nın sarhoş araba kullanacak bir insan olmadığını anlatıp duruyordum. Ama ona zorla içki içirildiği düşüncesine kapıldığımdan beri zihnimde korkunç görüntüler dönüp duruyordu. Kâbustaki kadar dehşet verici görüntüler. Bunlar uyanık olduğum her an gözlerimin önünde belirip kayboluyordu.

Birinin Sheila'ya korkunç bir şey yaptığına inanmaya başlamıştım.

Ölümüne neden olan biri vardı. Bir şekilde onu tuzağa düşürmüştü.

"Biri onu öldürdü," dedim.

Bunu yüksek sesle söylemiştim.

"*Biri* Sheila'yı öldürdü."

Elimde somut kanıtlar yoktu. Tek bir kanıt bile yoktu. Ama Ann Slocum, kocası, Sommer denen serseri, Belinda ve Sheila'nın onun için teslim etmesini istediği atmış iki bin dolarla ilgili dönüp duran bir hortumun yarattığı içgüdüsel bir hisse kapılmıştım.

Bunların hepsi bir araya gelince anlamlı oluyordu.

Bir araya geldiklerinde bir cinayete işaret ediyorlardı. Birisi karımı sarhoş edip o arabaya koymuş ve öldürmüştü.

İki kişiyi daha öldürmüştü.

Bundan adım gibi emindim.

Telefonu alıp Milford polisini aradım ve Rona Wedmore'u bağlamalarını istedim.

"Eşinizin kazası benim görev bölgemde değildi," dedi Wedmore kahve içmek için buluştuğumuzda. Ben onu aradıktan bir saat sonra Bridgeport Caddesi'ndeki McDonald's'da buluşmayı kabul etmişti. Evime kimin ateş ettiğini ortaya çıkıp çıkmadığını merak ettiğimi sanmıştı. Bunu yapan kişiyi biliyorsa bana söylemesini istemiştim. Bilmediğini söyleyince, başka bir konudan bahsetmek istediğimi söylemiştim.

"Bunu bir olayı incelememek için mazeret olarak kullanacak birine benzemiyorsunuz," dedim.

"Bu, bir mazeret değil," dedi. "Gerçek. Başka bir bölümün araştırdığı bir vakaya karışırsam bundan hoşlanmazlar."

"Peki ya yerel bir olayla ilgiliyse?"

"Ne gibi?"

"Ann Slocum olayı gibi."

"Devam edin."

"Karımın bir kazada öldüğüne inanmıyorum. Sonradan Ann'in ölümünün de göründüğü gibi olmayabileceğini düşünmeye başladım. İkisi arkadaştı, kızlarımız birlikte oyun oynarlardı ve ikisi de farklı derecelerde de olsa, ekstra para kazandıkları bir iş yapıyordu. Çok fazla tesadüf söz konusu. Ayrıca Darren'ın, Kelly'nin kulak misafiri olduğu konuşmayla ilgili gerildiğini de biliyorsunuz. Tamam, ben bir polis memuru değilim ama bunu evlere benzetiyorum. Bir ev çoğu kişiye sorunsuz görünebilir ama ben bir eve girdiğimde, başkalarının görmediği ayrıntıları görürüm. Ufak bir yerde sıva eğretidir, belki su sızıntısını önlemek için duvar aceleyle sıvanmıştır ya da iş postallarımın altında parkelerin oynadığını hissederim ve parkelerin altına izolasyon malzemesi döşenmediğini anlarım. Kısacası bir terslik olduğunu hissederim. Karımın kazasıyla ilgili de öyle hissediyorum. Ann'in kazası da farklı değil."

"Bay Garber, elinizde Ann Slocum'ın ölümüyle ilgili bir kanıt var mı?"

"Ne gibi?"

"Duyduğunuz ya da gördüğünüz bir şey var mı? Söylediklerinizi destekleyen kesin bir şey?"

"Kesin bir şey mi? Size neye *inandığımı* söylüyorum. *Gerçek* olduğunu düşündüğüm şeyi söylüyorum."

"Bana bundan fazlası gerek," dedi Wedmore ısrarcı bir tavıra.

"Hiç iç sesinizi dinlemez misiniz?"

"*Kendi* iç sesimi dinlerim," dedi hafifçe gülümseyerek.

"Yapmayın, size söylediğim şeye inanmadığınızı mı söylüyorsunuz? Ann Slocum gecenin bir yarısı o çılgın telefon konuşmasından sonra dışarı çıkıyor ve rıhtıma gidip suya düşüyor. Kocası bunu sorgulamadan kabul mü ediyor?"

"Kocası bir Milford polis memuru." Wedmore onu koruyor, şeytanın avukatlığını mı yapıyordu?

"Lütfen," dedim. "Ona karşı yöneltilen suçlamaları duydum. Ayrıca karısıyla sahte çanta ticareti yaptıklarını da biliyorsunuzdur. O tür malları gidip bir Walmart mağazasından almazsınız. Bu tür bir işe yatıracağınız parayı da bankadan istemezsiniz. Tekinsiz insanlarla iş yapmak zorunda kalırsınız. Slocumlar sahte mal ticaretine başkalarını da bulaştırmışlar ve sadece çanta satışıyla uğraşmamışlar. Sattıkları şeyler arasında reçeteli ilaçlar ve inşaat malzemeleri de var."

O anda aklımdan ilk kez yangın çıkan evdeki sigorta kutusunu da Slocumların temin etmiş olabileceği geçti. Sally'nin, Theo'nun bir kere Slocumlar için bir iş yaptığını söylediğini hatırlıyordum. Parçalar gerçekten de Doug aracılığıyla iş yaptığımız evde kullanıldıysa, o da bu işin içindeydi. Betsy bizim evimizde verilen çanta partisinde Ann'le tanışmıştı. Tanışmaları çok daha eskiye dayanıyor bile olabilirdi.

"Sheila öldüğü gün Belinda için bir şey yapacaktı," dedim. "Sommer isimli bir adama para götürecekti. O sahte mallar için ödenmesi gereken paraydı. Ama Sheila parayı teslim edemedi. Kaza yaptı. Sommer denen bu lanet adam önceki gün evime geldi. Arthur Twain onun New York'taki bir vakada üç kişinin ölümünden sorumlu olabileceğini de söyledi."

"Ne?" Wedmore not defterini çıkarıp not almaya başlamış, Twain ve üçlü cinayet olayından söz ettiğimde başını kaldırıp bana bakmıştı. "Arthur Twain kim? Üç kişinin öldürüldüğü cinayet olayı hangisi?"

Ona dedektifin beni ziyaret ettiğini ve neler anlattığını söyledim.

"Sommer evinize mi geldi? Sizi tehdit etti mi?" diye sordu.

"Paranın ben de olabileceğini, arabada yanmamış olabileceğini düşünmüş."

"Arabada yanmış mıydı?"

"Hayır. Parayı evde buldum. Sheila o gün parayı yanına almamış."

"Tanrım," dedi Wedmore şaşkınlıkla. "Ne kadar paradan söz ediyoruz?" Miktarı söylediğimde gözleri fal taşı gibi açıldı. "Parayı *ona* mı verdiniz?"

"Bu arada Belinda beni aramıştı. Telefonda bana içinde para olan bir zarf bulup bulmadığımı sormuştu. Sanırım Sommer parayı ödemesi için onu sıkıştırıyordu. O parayla hiçbir ilgim olmasını istemedim."

Wedmore kalemini bıraktı. "Belki de telefon görüşmesi bununla ilgiliydi."

"Kelly'nin kulak misafiri olduğu konuşma mı?"

"Hayır, Darren'ın duyduğunu itiraf ettiği konuşma. Bayan Slocum dışarı çıkmadan hemen önce onu Belinda Morton aramış. Ama Bayan Slocum arkadaşının neden aradığını söylememiş."

"Onunla konuştunuz mu?"

Wedmore evet anlamında başını salladı. "Evine gittim."

George Morton ile Ann Slocum'ın arasındaki o rezil ilişkiden ve Ann'in ona şantaj yaptığından söz etsem mi diye düşündüm. Bu bilgi George'un Belinda'yı ifadesini değiştirmeye

ikna etmesi için elimdeki tek kozdu. Kızımın ve benim gelecekteki maddi durumumuzu kurtarmakla Wedmore'a her şeyi anlatmak arasında gidip geldim. Ancak o an yapılacak en doğru şeyin kendimi sağlama almak olduğu geldi ve sessiz kalmaya karar verdim. Ama George Morton'ın kelepçeli oyunlarının Sheila'nın kazasıyla en ufak bir ilgisi olduğunu keşfedecek olursam –Sheila durumdan haberdar olmamışsa ve bu durum başını derde sokmamışsa, bir ilgisi olamazdı– Wedmore'a bildiğim her şeyi anlatacaktım.

"Bir şey mi söyleyecektiniz?" diye sordu Wedmore.

"Hayır. Şimdilik söyleyeceklerim bu kadar."

Wedmore birkaç not aldı. Sonra bana baktı.

"Bay Garber," dedi test sonuçlarımı beklerken doktorumun endişelenmememi söylediği ses tonuyla. "Bence şu anda yapabileceğiniz en iyi şey eve gitmek. Bu konuyu araştıracağım. Birkaç telefon açacağım."

"Sommer denen adamı bulun. Darren Slocum'ı sorguya çekin ve onu biraz sıkıştırın."

"Sizden sabırlı olmanızı ve işimi yapmama müsaade etmenizi rica ediyorum."

"Şimdi nereye gideceksiniz? Buradan çıktıktan sonra ne yapacaksınız?"

"Evime gidip kendime ve kocama akşam yemeği hazırlayacağım." McDonald's menüsüne baktı. "Belki de hazır bir şeyler alırım. Yarın bütün endişelerinize gereken dikkati vereceğim."

"Aklımı yitirdiğimi düşünüyorsunuz."

"Hayır," dedi gözlerimin içine bakarak. "Aklınızı yitirdiğinizi düşünmüyorum."

Dediklerimi ciddiye aldığına inanıyordum ama bu konuyla ertesi gün ilgileneceğini söylemesi beni tatmin etmemişti.

Bu nedenle o gece benim bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Tekrar konuşacağımızı söyleyerek kalktı ve sipariş sırasına girdi. Bir an için arkasından baktım ama sonra donakaldım.

Wedmore'un önünde iki genç vardı. Şakalaşıyorlar, birinin elindeki bir iPhone'a ya da başka bir cihaza bakıyorlardı. Çocuklardan birini tanıyordum. Markette Bonnie Wilkinson'a rastladığımda yanındaki çocuk buydu. Annesi bana günümü göreceğimi söylerken çocuk da oradaydı. Kısa süre sonra da bana dava açtıklarını öğrenmiştim.

Corey Wilkinson. Sheila'nın arabası bağlantı yolunu kapattığı için erkek kardeşi ve babası ölen çocuk. Yemeklerini alıp yanımdan geçmelerini istemedim. Çocuğa bakmakta bile zorlanıyordum.

Tam kamyonetime binmiş kontağı çevirmek üzereydim ki iki çocuk ellerinde McDonald's kese kâğıtlarıyla ve içecekleriyle dışarı çıktılar. Otoparkı hızlı adımlarla aştılar ve gümüş rengi ufak bir arabaya bindiler. Corey yolcu tarafına binerken arkadaşı direksiyonun başına geçti.

Araba doksanların sonlarında üretilmiş bir Volkswagen Golf'tü. Arabanın tavanının arkasındaki ufak antenin üstüne, tenis topundan biraz daha ufak, sarı renkli bir top asılmıştı. Araba yanımdan geçerken topun üstünde bir *Mutlu Yüz* resmi olduğunu gördüm.

KIRK BEŞ

Arthur Twain, Just Inn Time'daki otel odasındaydı. Yatağa uzanmış, dizüstü bilgisayarını kucağına almış, cep telefonunu yanına koymuştu. Kesinlikle buradan çok daha iyi yerlerde kalmıştı ama kasabadaki bütün oteller doluydu.

Pek ilerleme kaydedememişti. Belinda Morton onunla konuşmak istememişti. Darren Slocum da keza. Bir tek Glen Garber'la konuşmayı başarmıştı. Ama elinde başka isimler de vardı. Ann Slocum'ın çanta partilerine katılan kadınların isimleri. Sally Diehl. Pamela Forster. Laura Cantrell. Susanne Janigan. Betsy Pinder. Milford'da bir iki gün daha kalıp onlarla görüşmeye karar vermişti, kasabada satılan çantaların kaç farklı yerden geldiğini anlamaya çalışacaktı.

Twain'in emin olduğu tek şey şuydu. Slocum ve ölen karısı bir tekerleğin merkezi gibiydiler. Connecticut'ın bu bölgesine çeşit çeşit mal getirmişlerdi. Ann çanta satışı yapıyordu ve reçeteli ilaçları onlardan alıp yeniden satan birkaç kişi daha vardı. Hatta işe bazı inşaat malzemelerini de katmışlardı. Bunlar elektrik tesisatı malzemelerinin parçaları gibi kolay satılan şeylerdi. Zehirli prefabrik kaplama gibi zor malzemeler değildi.

Twain diğer malları önemsemiyor değildi ama ona ücretini ödeyen kişiler o moda şirketleriydi. Reçeteli ilaçların peşine

düşmek ona sahte çantalarla ilgili bilgi verecekse harikaydı ama öyle olmadığı takdirde, diğer malları araştırmayacaktı. Bir keresinde sahte Fendi çantaların izini sürerken Boston'daki bir evin bodrum katında sahte DVD laboratuvarı keşfetmişti. Adamlar her gün –bazıları o sırada sinemalarda gösterimde olan filmler de dahil– beş bin film kopyalıyorlardı. Twain bu tür suçlarla ilgilenen birimlere telefon açmış ve ev bir hafta içinde baskına uğramıştı.

Araştırmalarının nasıl gittiğine dair ofisine bir e-posta yazarken kapı çalındı.

"Bir saniye!" diye seslendi. Dizüstü bilgisayarını yatağa bırakıp ayağında çoraplarıyla kapıya gitti. Altı adımda kapıya vardı ve gözetleme deliğinden baktı. Dışarısı simsiyah görünüyordu. Daha önce hiç gözetleme deliğinden bakmamıştı. Belki de camı kırıktı ya da birisi dışarıdan üstüne bir sakız yapıştırmıştı. Orası bu tür şeyleri yapabilecek insanların kaldığı ve temizlik personelinin bunları fark etmeyeceği bir yerdi.

"Kimsiniz?" diye seslendi.

"Glen Garber."

"Bay Garber?"

Ona kaldığı otelin ismini söylediğini hatırlamıyordu. Hatta onu ziyaret ettiğinde, henüz rezervasyon bile yaptırmamıştı. Garber'a sadece kartvizitini verdiğinden emindi. Peki, Garber neden onu aramak yerine oraya kadar gelmişti?

Belki de telefonda konuşmanın güvenli olmadığını düşündüğü bir şey anlatmak istiyordu.

Tabii gelen kişi gerçekten de Garber ise.

"Kapıdan biraz uzaklaşır mısınız?" dedi tekrar gözetleme deliğinden bakarak. "Sizi göremiyorum."

"Ha, tabii," dedi koridordaki adam. "Şimdi nasıl?"

Gözetleme deliğinden hâlâ bir şey görünmüyordu. Ya kırıktı ya da adam hâlâ parmağını deliğin üstünden çekmemişti.

"Biraz müsaade eder misiniz? Duştan yeni çıktım da."

"Tabii, sorun değil," dedi adam.

Twain'in evrak çantası masanın üstündeydi. Çantasının kapağının altındaki bölmeden kısa namlulu bir tabanca çıkardı ve sağ elinde güven veren ağırlığını hissetti. Yatağın yanında duran ayakkabılarına bakıp giyse mi diye düşündü ama buna vakit harcamamaya karar verdi. Kapıya gidip yine delikten dışarı baktı.

Hâlâ bir şey görünmüyordu.

Sol eliyle zinciri çekti ve kapı kolunu hafifçe çevirdi.

Her şey saniyeler içinde oldu.

Kapı muazzam bir güçle Twain'e çarptı. Sadece gövdesine çarpmış olsaydı bile canı çok acırdı. Ama kapının altı Twain'in ayakkabısız sol ayağının parmaklarını ezdi. Acı içinde bağırarak yere yığıldı.

İçeri biri girdi. Hiç ses çıkarmadan ve hızla girmişti. Twain onunla hiç karşılaşmamıştı ama kim olduğunu anlamıştı. Sommer'ın eldiven taktığını ve elinde bir tabanca olduğunu gördü. Hissettiği acıya rağmen kendi tabancasını düşürmemişti. Sırtüstü ezilmiş tırtılları andıran sanayi tipi halıya yayılmış, bacakları iki yana açılmıştı. Kolunu hızla kaldırdı ve nişan almaya çalıştı.

Dan.

Twain sağ kolunun altında sıcak bir şey hissetti ve silahını düşürdü. Tekrar almak istedi ama ayak parmaklarındaki acıdan farklı, yeni bir acı hissediyordu. Öylesine yoğun bir acıydı ki enerjisini bir anda tüketti.

Sommer ona yaklaşıp silahını alamasın diye koluna bastı. Twain, Sommer'ın tabancasının namlusuna bakınca ucundaki susturucuyu gördü.

Dan.

İkinci mermi doğrudan alnına saplandı. Birkaç kere sarsıldıktan sonra hareketsiz kaldı.

Sommer'ın cep telefonu çaldı. Tabancasını cebine sokup telefonunu çıkardı.

"Evet?"

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Darren Slocum.

"Bana söylediğin meseleyi hallediyorum."

Slocum soru soracakmış gibi duraksadı ama sonra vazgeçti. "Parayı almak için Belinda'ya gideceğini, Garber'ın akşam onunla konuşmanı söylediğinden bahsetmiştin."

"Evet, Belinda'yı aradım. Paranın onda olduğunu ama bir sorun çıktığını söyledi. Kocasıyla ilgili bir sorunmuş."

Sommer yere baktı ve cesetten bir adım uzaklaştı. Etrafa yayılan kanların ayakkabılarına bulaşmasını istemiyordu.

"George. Salak bir adam olabiliyor."

"Bir sorun olmaz."

"Ben de seninle geleyim. Para Belinda'daysa, onun 8000'i bana ait. Cenaze masraflarını ödeyeceğim."

KIRK ALTI

Kamyoneti çalıştırıp gümüş rengi Golf'ün peşine takıldım.

Evime ateş edildiği gece komşum Joan Mueller, polis memuru Wedmore'a anteninde sarı renkli yuvarlak bir şey olan, gümüş rengi bir araba gördüğünü söylemişti.

Corey Wilkinson'ın arkadaşının arabası bu tanıma tıpatıp uyuyordu.

Yan şeride geçip arkalarından ilerlemeye başladım. Ön panele yapıştırdığım bir not defterine plaka numarasını yazdım. Aslında o an onları takip etmeyi bırakabilir ve plaka numarasını polise bildirebilirdim ama bu meseleyi bu şekilde çözmek istemiyordum.

Onları Post Alışveriş Merkezi'ne kadar izledim. Arkadaşı Corey'yi, Macy's'e yakın bir yerde kapının önüne bıraktı. Corey arabadan inerken boşalmış McDonald's torbalarını alıp yakınlardaki bir çöp bidonuna attı. Tam alışveriş merkezinin basamaklarından çıkmaya başladığında kamyoneti kenara çektim ve camı indirip ona seslendim.

"Hey, Corey!"

Çocuk durup arkasına baktı. Üç saniye kadar yüzüme baktıktan sonra kim olduğumu anladı. "Ne istiyorsun be?" der gibi bir bakış atıp basamakları çıkmaya koyuldu.

"Hey!" diye seslendim. "Penceremle ilgili bir konu var."

Yine durdu ama bu sefer daha da isteksiz bir şekilde arkasını döndü. Elimi sallayıp yanıma gelmesini işaret ettim ama kıpırdamadı bile. "Ya biraz konuşuruz ya da hemen polisi arayabilirim," dedim. "Arkadaşının plaka numarasını aldım. Sence o hangi seçeneği tercih ederdi?"

Basamaklardan aşağı inip arabadan bir adım kadar uzakta durdu. "Bin arabaya," dedim.

"Derdin ne senin?"

"Bin dedim sana, Corey. Yoksa polisi ararım."

Corey birkaç saniye düşündü ama sonra arabaya bindi. Gaza basıp 1 numaralı karayoluna doğru ilerledim.

"Arkadaşın kim?" diye sordum.

"Hangi arkadaş?" dedi bakışlarını yoldan ayırmadan.

"Corey, onun kim olduğunu öğrenebilirim. Neden aptala yatmayı kesip bana onun ismini söylemiyorsun?"

"Rick."

"Soyadı ne?"

"Rick Stahl."

"Geçen gece ne yaptınız? Arabayı Rick mi kullanıyordu? Eve sen mi ateş ettin?"

"Neden söz ettiğini bilmiyorum."

"Tamam, bir dakika. Burada bir U dönüşü yapmam gerek."

"Neden, ne yapıyorsun?"

"Seni doğruca karakola götüreceğim ve Dedektif Wedmore'la tanıştıracağın. Onu seversin."

"Tamam, tamam! Derdin ne?"

Ters bir bakış fırlattım. "Derdim mi? Bunu mu soruyorsun gerçekten? *Derdimin* ne olduğunu mu öğrenmek istiyorsun? Siz palyaçolar evime ateş ettiniz ve kızımın yatak odasının

penceresini parçaladınız." Parmağımı yüzüne doğrulttum. "Kızımın odasına ateş ettiniz! Üstelik o sırada odadaydı! İşte derdim bu."

"Ama biz..."

"Babanı ve erkek kardeşini kaybetmene çok üzüldüm ve bu kazanın sorumlusunun kim olduğunu düşündüğünü biliyorum ama karımın bütün aileni yok ettiğini düşünüyorsan bile umurumda değil. Kızımın odasına ateş edemezsin." Kolunu sıkıca tutup salladım. "Dediklerimi duyuyor musun?"

"Ah! Evet," diye mırıldandı.

"Yanıtını duyamadım."

"Evet!"

Kolunu bırakmadım. "Eve kim ateş etti?"

"Odada birinin olduğunu bilmiyorduk," dedi. "*Kimin* odası olduğunu bile bilmiyorduk." Kolunu biraz daha sıktım. "Bendim. Ben ateş ettim. Rick arabayı kullandı. Ben daha ehliyet almadım. Arka koltuğa geçip pencereyi açtım ve evin önünden geçerken ateş ettim. Yemin ederim ki sadece duvara ya da arabana isabet edeceğini düşündüm. Merminin pencereye isabet edeceğini ya da içeride birisinin olacağını düşünmemiştim."

Kolunu canını acıtacak kadar büküp bıraktım. Sonraki birkaç kilometre boyunca ikimiz de bir şey demedik. En sonunda, "Bana sadece şunu söyle," dedim.

"Neyi?"

"Aklınızdan ne geçiyordu?"

"Aklımızdan ne mi geçiyordu?"

Neredeyse gülecektim. "Tamam, bunu pek düşünmediğiniz belli ama ne yapmaya çalıştın?"

"Sadece bir şey yapmak istedim," dedi alçak sesle. "Annem sana dava açıyor ama ben de bir şey yapmak istedim." Bana

baktığında gözleri dolmuştu. "Sevdiklerini kaybeden bir tek o değil. Ben de kaybettim. Babamı ve erkek kardeşimi kaybettim."

"Bizi korkutmak istedin."

"Öyle sanırım."

"Eh, bunu başardın. Beni korkuttun. Başka kimi korkuttuğunu biliyor musun?"

Bunu söylememi bekledi.

"Kızımı. Sekiz yaşında. Daha sadece sekiz yaşında. Duyuyor musun? Sekiz... Mermi pencereden içeri girdi ve ondan altı adım öteye saplandı. Avazı çıktığı kadar bağırdı. Yatağı cam kırıklarıyla kaplanmıştı. Dediklerimi duyuyor musun?"

"Duyuyorum."

"Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun? Sana hiçbir zararı dokunmamış küçük bir kızı korkuttuğun için erkek kardeşine ve babana olanlar konusunda kendini daha iyi hissediyor musun? Aradığın adalet bu muydu?"

Corey yanıt vermedi.

"Kimin silahıydı?"

"Rick'in. Daha doğrusu Rick'in babasının. Bir sürü silahı var."

"Sana yarım saat vereceğim."

"Ama ben..."

"Yarım içinde geri gelmezsen, polisi arayacağım ve ne yaptığınızı anlatacağım. Şimdi, hemen arkadaşın Rick'i ara. İkiniz yarım saate kadar o silahı evime getirecek ve bana teslim edeceksiniz."

"Babası ona izin..."

"Yarım saat," dedim. "Bir şey daha var."

Endişeyle bana baktı.

"Anneni de getireceksin."

"Ne?"

"Ne dediğimi duydun." Kamyoneti yolun kenarına çekip durdum. "İn."

"Burada mı? Burada hiçbir şey yok."

"Evet."

Kamyonetten indi. Oradan uzaklaşırken, dikiz aynasından cep telefonunu çıkardığını gördüm.

Otuz yedi dakika içinde geldiler. Wedmore'u aramadan önce onlara kırk beş dakika süre vermeye hazırdım. İki genç çok endişeli görünüyordu ve yanlarında Corey'nin annesi de vardı. Bonnie Wilkinson solgun ve yorgun görünüyordu. Bana tiksinti ve korku karışımı bir ifadeyle baktı.

Rick'in elinde bir kese kâğıdı vardı.

Kapıyı açıp hepsine içeri girmelerini işaret ettim. Kimse konuşmadı. Rick bana kese kâğıdını uzattı. Hafifçe aralayıp içine baktım.

Tabancayı getirmişti.

Bonnie Wilkinson'a, "Söylediklerimi size de anlattılar mı?" diye sordum.

Evet anlamında başını salladı.

"Sırf o yapmış olsaydı, polisi arardım," dedim Rick'i işaret ederek. "Ama oğlunuzu ele vermeden onu polise teslim edemem." Çocuk babasını ve erkek kardeşini yeni kaybetmişti. Bonnie'nin bana açtığı korkunç davaya rağmen, Wilkinson ailesi için daha fazla üzüntüye sebep olamazdım.

"Ama ikisi bir daha böyle bir şey yapmayı denerlerse, kızıma bir kere bile ters bir bakış atarlarsa, şikâyetçi olurum."

"Anlıyorum," dedi Bayan Wilkinson.

"Babam silahının evde olmadığını fark ettiğinde ne yapacağım?" dedi Rick.

"Bilmiyorum."

"Ben onunla konuşurum," dedi Bayan Wilkinson ona. Bir süre kimse bir şey demedi. En sonunda, "Corey böyle aptalca bir şey yapacağını bilmiyordum. Bilseydim buna asla izin vermezdim," dedi.

Bunu bildiğimi söylemek istedim. Bizi sokakta değil, mahkeme salonunda mahvetme stratejisini takdir ettiğimi söylemek istedim. Ama başımı sallamakla yetindim.

Çocuk korkuyla bana baktı.

"Polisler fark etmeden önce antenindeki o sarı topu yok et," dedim.

KIRK YEDİ

Onlar gittikten kısa bir süre sonra telefon çaldı.

"Bay Garber, ben Julie Stryker." Theo Stamos cinayetini araştıran dedektifti. "Size bir şey soracağım. Theo Stamos size neden bir mektup yazmış olabilir?"

"Bir mektup mu?"

"Evet."

"Bir tehdit mektubu muydu? Ona artık yanımda çalışamayacağını söylemiştim. Bu tür bir mektup mu buldunuz?"

"Mutfak masasında birkaç kâğıdın altındaydı. Size bir mektupta ya da belki de telefonda söyleyeceği şeylerle ilgili notlar yazmış. Düşüncelerini toparlayabilmek için."

"Notlarda ne yazıyordu?"

"Bir özür, hatta bir itiraf yazmaya çalışmış. Size itiraf etmek isteyebileceği bir şey geliyor mu aklınıza?"

"Size benim için elektrik tesisatı döşediği evde yangın çıktığını söylemiştim."

"Önceki gün ikiniz biraz tartışmışsınız. Hank Simmons isimli biriyle görüştüm. Bay Stamos onun için bir iş yapıyormuş."

"Doğru." Bunu er ya da geç öğrenebileceğini tahmin etmiştim. "Ona öğrendiklerimi yüz yüze anlatmak istedim. İtfaiyeden, Stamos'un kullandığı elektrik tesisatı malzemelerinin sahte olduğunu öğrendim. Yangının nedeni buymuş."

"Bunu bana daha önce söylememiştiniz." Stryker buna pek memnun olmamıştı.

"Size o sahte parçalardan söz etmiştim."

"Bay Simmons bana sizin... Bay Stamos'un kamyonetindeki plastik hayaları kestiğinizi söyledi."

"Evet"

Duraksadı. "O konuda size hak veriyorum doğrusu."

Onunla konuşmanın benim için tehlikeli olabileceğini hissettim. *Telefonu kapat ve Edwin'i ara*, diye düşündüm. Gerçekten de bir avukata ihtiyacım olabilirdi. Theo'yla aramda geçen tartışma beni bir cinayet zanlısına mı dönüştürecekti? Ne de olsa ben de karavan eve gitmiştim. Cesedini ben bulmuştum. Stryker cinayetle bir ilgim olduğunu mu düşünüyordu?

Ama benden şüphelenmiş olsaydı, beni telefonda mı sorguya çekerdi? Evimin önünde geri dönmemi bekleyen bir polis arabası olmaz mıydı? Hem Doug da karakolda gözaltındaydı.

"Bu yüzden mi özür dilemek istemiş? Yangın yüzünden mi?"

"Bunu söylemek zor. Sayfanın en üstünde isminiz yazıyordu. Altında da birkaç sözcük vardı. Size bunları okuyayım. Unutmayın, okuyacağım şeyler pek mantıklı değil. Sadece çok zor okunan bir el yazısıyla yazılmış birkaç ifade. Sözcükleri doğru da yazmamış. Bir saniye... tamam. 'Garber, beni yargıladın, adil değil' ve 'Wilson için üzgünüm.' Wilson kim?"

"Evi yanan kişi."

"Tamam. Sonra, 'Sadece ekmeğimi kazanmaya çalışıyorum' ve 'parçaların standartlara' yazmış. Uyum gibi gözüken bir sözcük var."

"Muhtemelen 'uygun' yazmıştır. Parçaların standartlara uygun olduğunu sanıyormuş."

"Bir de 'Bunu daha fazla örtbas edemem' yazmış. Bu, ne anlama geliyor olabilir?"

"Bilmiyorum."

"Son olarak, 'Karın için üzgünüm' yazmış. Neden karınızla ilgili böyle bir şey yazmış olabilir, Bay Garber?"

Kanımın donduğunu hissettim. "Başka bir şey var mı?"

"Bu kadar. Karınız için neden üzgün olduğunu söylemiş? Karınız yanınızda mı? Kendisiyle görüşebilir miyim?"

"Karım öldü." Sesimin bomboş çıktığını fark ettim.

"Anlıyorum," dedi Stryker. "Ne zaman?"

"Üç hafta önce."

"Çok yakın bir tarih."

"Evet."

"Hasta mıydı?"

"Hayır. Bir trafik kazasında karımın arabasına çarptılar. Kazada öldü."

Dedektifin giderek meraklandığını hissedebiliyordum. "Bay Stamos'un kazayla ilgisi var mı? Neden özellikle üzgün olduğunu yazmış olabilir?"

"Nedenini bilemiyorum. Diğer arabanın sürücüsü o değildi."

"O halde kazayla hiçbir ilgisi yok."

"Doğru... Bir ilgisi yok," dedim.

"Biraz tereddüt ettiniz."

"Hayır," dedim. Bu notlar ne anlama geliyordu? Theo neden öyle yazmıştı. Elbette, son birkaç haftadır birçok kişi bana olanlara ne kadar üzüldüğünü söylüyordu. *Sheila için çok üzgünüm.* Ama Theo'nun bunu notlarına yazmış olması garipti. Mantıklı değildi.

"Anlamıyorum," dedim. "Size bir sorum var."

"Tabii."

"Doug konusunda emin misiniz? Gerçekten de Theo'yu öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz?"

"Onu içeri aldık, Bay Garber. Sorunuzun yanıtı bu."

"Arabada bulduğunuz silahla ilgili neler öğrendiniz? Theo o silahla vurulduysa bile, üstünde Doug'ın parmak izlerinin olmadığından eminim."

Duraksadı. "Neden böyle dediniz?"

"Son zamanlarda Doug'ın yanında olamadım. Ama şu anda yanındayım. Theo'yu onun öldürdüğünü düşünmüyorum. Cinayet işleyecek biri değildir."

"O halde cinayeti kim işledi?" diye sordu Stryker. Ben yanıt veremeyince iç çekti. "Aklınıza bir şey gelirse beni arayın."

Tam o sırada ön kapı çalındı.

"Betsy," dedim şaşkınlıkla kapıyı açtığımda.

Bir elini beline dayamış verandada dikiliyordu, canıma okumak istermiş gibi bir hali vardı. Evin önünde bir araba duruyordu, direksiyonun başında da annesi vardı.

"Doug'ın kamyonetini almaya geldim," dedi.

"Affedersin, anlamadım."

"Polis arabama el koydu. İnceleme yapmak üzere bir suç laboratuvarına götürmüşler, bir arabaya ihtiyacım var. Doug'ın kamyonetini istiyorum."

"İstersen yarın ofise gittiğimde uğra."

"Kamyonetinin anahtarları var ama ofisin bahçe kapısının anahtarları yok. Anahtarı verirsen gidip kamyoneti alabilirim."

"Betsy, sana hiçbir şeyin anahtarını veremem. Yarına kadar annen seni gitmen gereken yere götürebilir."

"Bana güvenmiyorsan, o değerli aletlerini alıp kaçacağımı düşünüyorsan en azından benimle gelip bahçe kapısını aç ki kamyoneti alabileyim. Beş dakika bile sürmez."

"Yarın," dedim tekrar. "Yorucu bir gün oldu ve yapmam gereken işler var."

"Öyle mi?" dedi iki elini de beline dayayıp. "Demek *senin* için kötü bir gün oldu. Önce evimi kaybettim, bir gün sonra da kocam cinayet suçundan tutuklandı. Ama *sen* kötü bir gün geçirdin, öyle mi?"

İç çektim. "İçeri gelmek ister miydin?"

Biraz düşündü ve hiçbir şey demeden içeri girdi.

"Doug nasıl?"

"Nasıl mı? Sence nasıl olabilir? Onu *hapse* tıktılar."

"Betsy, onun ne durumda olduğunu soruyorum. Durumu iyi mi?"

"Bilmiyorum. Onu görmedim."

"Onunla konuşmana izin vermiyorlar mı?"

Betsy bu sorudan hoşlanmadı ve bakışlarını benden kaçırdı. "Henüz onu ziyaret etmeye fırsatım olmadı. Ama büyük ihtimalle ziyaret edemeyeceğim bir yere tıkmışlardır." Bir an için titreyen ellerine baktı. "Tanrım, sinirlerim harap oldu." Ellerini daracık kotunun ceplerine soktu.

"Ona bir avukat buldun mu?"

Güldü. "Bir avukat mı? Dalga mı geçiyorsun? Bir avukat tutacak param mı var?"

"Mahkemenin atadığı bir avukat yok mu?"

"Vardır ama o tür bir avukat ne kadar iyi olabilir?"

Ofisimdeki panelin arkasına gizlediğim parayı düşündüm. O parayla Doug için bir avukat tutabilirdim.

"Hem yapmam gereken işler vardı," diye devam etti Betsy.

"Kamyoneti almak gibi mi? Bir numaralı önceliğin bu mu?"

"Bir araca ihtiyacım var. Annemin kendi arabasına ihtiyacı var."

"Onu hayatından çıkarıyor musun, Betsy? Bunu mu yapıyorsun? Doug'a ne olduğu umurunda değil mi?"

"Elbette umurumda. Ama onu hapse tıktılar. Ellerinde kanıt olmasaydı bunu yapamazlardı. Annem öyle dedi. Theo'nun karavana gittiğini biliyorlar. Başka ne tür bir kanıta ihtiyaçları olabilir? Açıkçası onun bir tabancası olduğunu bile bilmiyordum." Başını salladı. "İnsan hayat arkadaşını tanıdığını sanıyor."

"Bu kadar acımasız olduğunu bilmiyordum, Betsy."

"Ben sadece iyi bir hayat sürmek istiyorum," dedi öfkeyle. "Bundan daha iyisini hak ediyorum. Bu yüzden suçlu mu sayılıyorum yani?"

"Doug bir keresinde bana şaka yollu senin bir kenarda paran olup olmadığını merak ettiğini söylemişti. Sence neden böyle dedi?"

"Bir yerlerde param olsaydı, annemle yaşıyor ve kocamın boktan kamyonetini almak için yalvarıyor olur muydum?"

"Bu, bir yanıt değil, Betsy. Doug böyle düşünmekte haklı mıydı? Ondan gizlediğin bir para var mı? Mutfağınızda birikmiş faturalara rağmen alışverişe gitmekten geri durmadığını fark ettim. Muhtemelen kredi kartlarınız iptal edilirken hâlâ bir yerlerde gizlediğin bir para vardı."

"Sana inanamıyorum. Cidden inanamıyorum. Gizli kapaklı işler çevirdiğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır," dedim ama Ann Slocum'la ilgili öğrendiklerimden sonra böyle bir şey olsa şaşırmazdım.

Öfkeyle başını salladı. "Bazen annem yardım ediyor. Arada sırada bana para veriyor."

"Betsy, bana doğruyu söyle."

"Annem bolluk içinde yaşıyormuş gibi görünmeyebilir ama biraz parası var. Birkaç sene önce amcasının evinin satışından 80.000 dolar aldı. Tek akrabası olduğu için bütün para anneme kaldı."

"Doug'ın bundan haberi yok muydu?"

"Yoktu tabii. Aklımı yitirmedim. Annem elimiz darda olduğunda ya da kartların asgari tutarlarını ödeyemediğimizde yardım etti." Güldü. "Farklı bankalar bize kredi kartı yolladığında, onları kullanmamak elde değildi. Ayağıma kadar gelen fırsatı tepecek değildim."

"Bu yüzden evinizi kaybettiniz, Betsy."

Ellerini ceplerinden çıkarıp yine beline dayadı. "Ne zamandan beri herkesten daha iyi olduğunu düşünüyorsun? Doğuştan mı böyleydin yoksa sonradan mı böyle oldun?"

"Doug, Theo'ya gittiğinde sen ne yapıyordun?"

"Ne? Neden söz ediyorsun?"

"Sadece soruyorum, Betsy. Doug dışarı çıktığında, sen ne yaptın?"

"Sabah kalkıp arabamın orada olmadığını görene dek onun dışarı çıktığını bile bilmiyordum. Neden ne yaptığımı soruyorsun? Evde uyuyordum."

"Hiç Theo'nun evine gittin mi?"

"Ne? Hayır. Neden gideyim?"

"Onun bir karavanda yaşadığını nereden biliyorsun?"

"Ne?"

"Az önce Theo'nun bir karavanda yaşadığını söyledin. Bunu nereden biliyorsun?"

"Ne demeye çalışıyorsun? Polis memurları söylemiş olmalı, bilmiyorum. Derdin ne senin? Kamyoneti alabilecek miyim alamayacak mıyım?"

"Yarın ofise gel," dedim. "Ben yoksam Sally ya da KF orada olabilir. Biri illaki yardımcı olur. Ama şu anda ofis kapalı."

Onu dışarı itip kapıyı yüzüne kapattım. Beni rahatsız eden bir şey vardı. Aklımdan sürekli Doug'ın, Betsy'yle annesinin evinde bile aynı odada kalmadıklarını söylediği an geçiyordu. Doug, Theo'yu görmeye gittiğinde Betsy evde bile olmayabilirdi.

Bununla nereye varacağımı, Betsy'den neden şüphelendiğimi bilemiyordum. Doug'ın başına gelenleri umursamıyor olması beni rahatsız etmiş olabilirdi. Tutuklandığından beri Doug'ı ziyaret bile etmemişti. Darren Slocum gibi Betsy Pinder da gerçekleri öğrenmekle ilgilenmiyordu. Olanları kurcalamaya niyeti yoktu.

KIRK SEKİZ

Sommer, Chrysler'ını Belinda Morton'ın evinden yaklaşık yarım blok ötede durdurdu, farları söndürdü ve motoru kapattı.

Yolcu koltuğundaki Slocum, "Sana bir şey soracağım," dedi.

Sommer ona baktı.

"Garber'ın çocuğunu öldürmeye çalışmadın, değil mi? Penceresine ateş ederken onu hedef almadığını söyle."

Sommer bıkkınlıkla başını salladı. "Ateş edenler bir arabayla oradan geçen iki gençti. Ben arabamda beklerken hızla sokaktan geçtiler. Olaydan sonra oralarda görünmek güvenli olmayacağı için Garber'ı ertesi sabah ziyaret ettim."

"Tanrım, bunu bana daha önce söyleyemez miydin? Kızımın en iyi arkadaşını öldürmeye çalıştığını düşündüm."

"Ama hâlâ buradasın ve benimle iş yapıyorsun," dedi Sommer.

"Twain'e ne oldu? Sen...

Sommer elini kaldırdı. "Bu kadar yeter. Benimle içeri girecek misin?"

"Hayır," dedi Slocum. "Bana payımı verdiğin sürece içeri girmeme gerek yok."

Sommer anahtarı kontakta bırakıp arabadan indi. Arabanın tepe ışığı yanarken uyarı zili bir süre çınladı. Slocum, Sommer'ın kararlı adımlarla Mortonların evine doğru yürüyüşünü

izledi. Sokak lambalarının altında bir karaltı gibi ilerleyen adamın ölüme benzediğini düşündü.

*

George Morton oturma odasında, kırk iki inçlik plazma televizyonda *Judge Judy* programını izliyordu. "Canım, gel de şunu izle," dedi. "Judy bu kadını fena benzetecek."

O geceki programda, aile arabasını izinsiz alıp reşit olmayan çocukların içki içtiği partiye giden oğlu için milyon tane mazeret uyduran bir anne vardı. Oğlunun sarhoş arkadaşlarından biri biraz gezmek için arabalarını alıp pert etmişti. Şimdi de bu anne, oğlu arabayı izinsiz almamış ve sarhoş bir arkadaşının kullanmasına izin vermemiş olsaydı, bunların asla yaşanmayacağını göz ardı ederek diğer çocuğun ebeveynlerinden hasarı karşılamalarını talep ediyordu.

"Geliyor musun gelmiyor musun? Bana hâlâ kızgın değilsin, değil mi? Canım, seninle bir şey konuşmak istiyorum."

Belinda mutfak tezgâhının başında dikiliyor, emlak işiyle ilgili belgeleri gözden geçiriyor ama dikkatini bir türlü önündeki işe veremiyordu. Kızgın olmak mı? George onun *kızgın* olduğunu mu düşünüyordu? O kadar öfkeliydi ki cinayet bile işleyebilirdi. Sommer parasını bekliyordu ama gerzek kocası hâlâ parayı ona vermemişti. Paranın neyle ilgili olduğunu öğrenene kadar da vermeyeceğini söylüyordu. George bu kadar yüksek miktardaki nakit işlemlerinin uygunsuz olduğunu söyleyip duruyor, senin suçlularla işin yok diyordu.

George banyoya girdiğinde, Belinda onun sosyal güvenlik kartının numarasını, plaka numarasını, doğum gününü, hatta –yıllar içinde karısının bile doğum tarihini unutmasına

rağmen– asla unutmadığı annesinin doğum tarihini deneyerek kasayı açmaya çalışmıştı. Ama henüz doğru şifreyi bulamamıştı.

Böylece mutfağa geri döndü. Yeni bir strateji oluşturmaya çalışıyordu. Daha çarpıcı bir plan yapmalıydı. Bodrum katına inip kocasının alet kutusundan çekici alacaktı. Sonra onu çalışma odasına çağıracaktı. George kadını birkaç sene önce inşa etmek için çok çabaladığı kalyon maketinin yanında bulacaktı. Belinda hemen kasayı açmadığı ve para dolu zarfı ona vermediği takdirde, çekiçle maketi parçalayacağını söyleyerek onu tehdit edecekti. Bunu kesinlikle yapmaya hazırdı. Maketi geriye bir öbek kürdan kalana dek parçalayacaktı.

George, "Dediğimi duydun mu, canım?" diye seslendi. "Seninle bir şey konuşmak istiyordum."

Belinda oturma odasına girdi. George uzaktan kumandayı alıp televizyonunun sesini kıstı. *Önemli bir konu olmalı*, diye düşündü Belinda. *George koluna ne yapmış öyle?* diye de düşündü. Kocasının bileğindeki izleri ilk kez fark ediyordu. George son birkaç gündür ondan uzak durmuş, onu çıplak görmesine izin vermemiş ve sürekli uzun kollu gömlekler giymişti.

"Wilkinson denen kadının Glen'e açtığı davayı düşünüyordum," dedi George.

Belinda devam etmesini bekledi. George'un görüşlerine değer vermediğini öğrendiği için sessiz kalıp konuşmaya devam etmesini bekleyecekti.

"Korkunç bir olay," dedi George. "Glen'in hayatı mahvolabilir. Tek başına bir çocuk yetiştirmek zorunda. Kızını asla üniversiteye yollayamaz. Wilkinson davayı kazanırsa, Glen senelerce durumunu düzeltmek için didinip duracak."

"İyi de doğru olanı yapmak gerektiğini söyleyen sendin."

"Şu anda, tam olarak neyin doğru olduğundan emin değilim. Yani Sheila'nın ot içmek gibi bir şeyi deneyimlemiş olması, kazanın meydana geldiği gece de ot içtiği anlamına gelmiyor. Duyduğum kadarıyla zaten kanında uyuşturucu değil, alkol bulunmuş."

"Neler oluyor, George? Sen hiçbir konuda fikrini değiştirmezsin."

"Sadece avukatlarla tekrar görüştüğünde, belki de bazı konularda yanıldığını söyleyebilirsin. İlk ifadenden bu yana olayları daha net hatırlamaya başladığını, Sheila'nın yanlış bir şey yapmadığını söyleyebilirsin."

"Fikrini neden değiştirdin?"

"Sadece doğru olanı yapmak istiyorum."

"Doğru olanı mı yapmak istiyorsun? O zaman o lanet olasıca kasayı aç."

"Belinda, o apayrı bir konu. Hâlâ bana o paranın neyle ilgili olduğunu *söylemeni* ve bu konuda esnek davranacağımı *bilmeni* istiyorum. Belki de hayatımda ilk kez çizgiyi aştım ve..."

"Bileğine ne oldu?"

"Ne? Hiçbir şey."

Belinda birden kocasının kolunu tutup gömleğinin kolunu sıyırdı. "Bileğine ne yaptın? Bunlar yeni izler değil. İyileşmeye başlamış gibi. Ne zaman oldu bu? Günlerdir bileğini saklıyorsun. Bu yüzden mi son zamanlarda tuhaf davranıyorsun? Bu yüzden mi seni çıplak görmeme izin vermiyorsun ve benimle yatmıyorsun? Bir dakika, *iki* bileğinde de mi sorun var?"

"Döküntü gibi bir şey," dedi George. "Sakın dokunma, sana da bulaşmasın. Çok bulaşıcıymış."

"Ne? Zehirli sarmaşık gibi mi?"

"Onun gibi bir şey. Ben sadece seni korumaya..."

Kapı zili çaldı. İkisi de suspus oldu.

"Biri geldi," dedi George. "Kapıyı sen açar mısın?"

Belinda ona ters bir bakış fırlatırken, George televizyonun sesini açıp *Judge Judy*'i izlemeye devam etti. Ön kapıya gidip kimin gelmiş olabileceğini düşünmeden açtı. Karşısında Sommer'ı göreceğini tahmin etmiyordu. Ona aramasını ve ertesi gün için bir buluşma saati ayarlayacaklarını söylemişti. O zamana kadar da kasayı açması için George'u ikna etmeyi umuyordu.

Ama planlarda bir değişiklik olmuştu anlaşılan.

"Aman Tanrım," dedi. "Yarın için sözleşmemiş miydik? Benim biraz daha...

"Vakit kalmadı," dedi Sommer. İçeri girip kapıyı arkasından kapattı.

"Kim geldi?" diye seslendi George.

"Kocam evde," diye fısıldadı Belinda.

Sommer ona, "Ne olmuş yani?" der gibi baktı. "Para *sende*."

Belinda başıyla kocasının sesinin geldiği yönü işaret etti. "Parayı buldu, şüphelendi ve ben ona neyle ilgili olduğunu söyleyene dek kasada tutacağını söylüyor."

"O halde neyle ilgili olduğunu söyle."

"Ona bir ev için verilen bir kapora olduğunu söyledim. Ama bana inanmadı. George yasalara uygun evrak işleri, makbuzlar ve belgeler konusunda çok titizdir."

Sommer iç çekti ve oturma odasına baktı.

"Ona birkaç belge göstereyim o zaman."

Belinda, *Göstersin bari, ben elimden geleni yaptım*, diye düşündü.

Slocum cep telefonunu çıkarıp bir düğmeye bastı ve telefonu kulağına götürdü.

"Selam, baba," dedi Emily Slocum.

"Selam, canım."

"Janice teyzemle mi konuşmak istiyorsun?"

"Hayır, sadece sesini duymak istedim."

Darren Slocum gözlerini sokağın ilerisindeki eve dikti ve Sommer'ın kısa sürede geri gelmesini umdu. Onun nasıl bir adam olduğunu iyi biliyordu. Neler yapabileceğini de. Ann ona Canal Sokağı'nda neler yaptığını gördüğünü söylemişti. Arabada otururken Sommer'ın ne kadar ileri gidebileceğinden endişelenmeye başladı.

Ama Sommer parasını alır ve bu durum bir olay yaşanmadan çözülürse, her şey sona erebilirdi. Paranı aldın artık, derdi ona. Mallarını satmak için başka birilerini bul. Slocum, Ann'in ölümünden sonra artık bu işi yapmamaya karar vermişti. Artık çanta partileri vermek, Belinda'nın satması için reçeteli ilaçlar almak yoktu. Theo Stamos için inşaat malzemeleri de.

Slocum bu işi bitirmek, bir daha da bulaşmamak istiyordu. Milford'dan gitmek istiyordu.

Bir polis memuru olarak uzun süre çalışamayacağını anlamıştı. Patronları hâlâ narkotik baskınında kaybolan paranın peşindeydi. Slocum bu parayı bir iş kurmak için kullanmayı planlıyordu. Patronları parayı onun aldığını kanıtlayamazlarsa bile, içinde bulunduğu durum giderek bir çıkmaza dönüşecekti. Belki rozetini teslim edip işini bırakırsa soruşturmadan vazgeçerlerdi. Teşkilattan ayrılması onları tatmin ederdi. Taşınırdı. New York eyaletinin kuzeyine yerleşebilirdi. Pittsburgh'e gidebilirdi. Güvenlik alanında bir iş bulabilirdi.

Böyle anlarda Slocum seçtiği yoldan, yaptığı seçimlerden, iş yaptığı insanlardan utanıyordu. Kızını aradı. Kızını seven bir adam o kadar da kötü olamaz, diye düşünmüştü.

Ben iyi bir adamım. Küçük kızım benim için her şeyden önemli.

Böylece Sommer'ın geri dönmesini beklerken kızını aradı.

"Neredesin, babacığım?"

"Arabada birini bekliyorum," dedi Darren. "Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Bir şey yapıyorsundur."

"Janice teyzemle bilgisayarın başındaydık. Ona kaç arkadaşım olduğunu, en sevdikleri şeyleri gösteriyordum. Keşke eve gelsen." Emily üzgün gibiydi.

"Yakında geleceğim. Birkaç işim daha var."

"Annemi özlüyorum."

"Biliyorum. Ben de özlüyorum."

"Janice teyze tatile çıkmamız gerektiğini söyledi. Senin ve benim."

"Güzel fikir. Nereye gitmek istersin?"

"Boston olur mu?"

"Neden Boston?"

"Kelly oraya gidebileceğini söyledi."

"Kelly Garber, Boston'da mı?"

"Şu anda değil. Büyükannesinde kalıyor."

"Bence ikimizin tatile çıkması çok iyi olur. Boston'a gitmek istiyorsan gidebiliriz."

"Orada bir akvaryum varmış."

"Eğlenceli olabilir," dedi Slocum. Sokağın başında bir arabanın farlarının parladığını gördü. "Farklı balık türlerini, köpek balıklarını ve yunusları görürüz."

"Okula ne zaman geri dönmem gerekiyor?"

"Önümüzdeki hafta sanırım," dedi Slocum.

Araba Mortonların evine yanaşıyordu. Farları söndü.

"Hayatım, şimdi kapatmam gerek. Seni tekrar arayacağım."

Belinda, Sommer'ı oturma odasına götürdü. George karısının içeri girdiğini hissedince deri televizyon koltuğunda kıpırdandı. Uzaktan kumandayı alıp yine televizyonun sesini kıstı.

"Ne oldu?" dedi, önce sadece Belinda'yı görmüştü.

"Seni görmek isteyen biri var," dedi Belinda.

George boynunu uzatınca Sommer'ı fark etti.

"Merhaba. Tanıştığımızı sanmıyorum..."

Sommer, George'u ensesinden yakaladığı gibi koltuğundan kaldırdı ve başını doğrudan *Judge Judy*'ye doğru itti. Plazma televizyon yere devrildi.

Farlar söndükten sonra arabadan kimse inmedi. Fakat Slocum sürücünün Mortonların evine baktığını görebiliyordu. Belki de ne yapacağını düşünüyordu.

Slocum, *Arabadaki kim olabilir?* diye düşündü.

Televizyon paramparça olmuştu. George ve Belinda çığlık attılar.

Sommer, George'u sürükleyerek televizyondan uzaklaştırdı. George'un başı kanıyordu ve Sommer'a vurabilmek için çılgınlar gibi kollarını savurdu. Ara ara attığı tokat yerini bulsa da Sommer istifini bozmadı.

"Nerede?" diye sordu Sommer.

"Ne?" diye bağırdı George acı içinde. "Neyi soruyorsun?"

"Para."

"Çalışma odamda. Para çalışma odamda."

"Beni oraya götür," dedi Sommer, George'u gömleğinin arkasından sıkıca tutarak.

"Bunu yapmak zorunda değildin!" diye bağırdı Belinda ona. "Başı kanıyor!"

Sommer diğer elini doğrudan Belinda'nın sol göğsünün üstüne dayayıp onu geri itti. Belinda geriye doğru sendeleyip kapı koluna çarptı.

"Para bir kasada, değil mi?" dedi Sommer.

"Evet, evet, bir kasada," dedi George, onu çalışma odasına sokup masasının etrafından dolaştırarak. "Şu duvardaki tablonun arkasında hemen."

"Kasayı aç," dedi Sommer. George'u, yüzünü babasının portresine dayanacak kadar ileri itti.

George'un elini portreyi indirip kasanın yerini gösterebileceği kadar gevşetti.

George, "Demek bu tür insanlarla iş yapıyorsun," diye bağırdı Belinda'ya.

"Seni aptal!" diye bağırdı Belinda. "Bunu sen istedin!"

George elini kasanın kadranına götürdü ama eli titriyordu. "Ben... bunu yapabileceğimden emin değilim."

Sommer iç çekti. George'un gömleğini sol eliyle tutup kadranı kendisi çevirebilmek için onu yana itti. Onun eli hiç titremiyordu.

"Söyle," dedi.

"Tamam, tamam. Birkaç kere sağa çevir, sonra yirmi dört kere sola, on bir kere sağa..."

İnanamıyorum, diye düşündü Belinda. *Doğum günümü kullanmış.*

George tam Belinda'nın da tahmin ettiği üçüncü rakamı söylemek üzereyken odada bir ses çınladı.

Bir cep telefonu çalıyordu.

Belinda evdeyken telefonunu üstünde taşırdı ama bu, onun telefonunun zil tonu değildi. George da evde olduğunda telefonunu hep kapatırdı. Dolayısıyla Sommer'ın telefonu çalıyor olmalıydı. Ama bir eliyle George'u tuttuğu, diğer eliyle de kadranı çevirdiği için telefonun sesini duymazdan gelmekten başka seçeneği yoktu.

* *

Sürücü kapısı açıldı. Slocum gözlerini kısıp araçtan inenin kim olduğunu görmeye çalıştı.

Adam sokağın karşısına doğru yürümeye başladı.

"Sokak lambasının altına geç, lambanın altına geç," diye fısıldadı Slocum çenesini sıkarak.

Adam onun bu sözlerini duymuş gibi aniden durdu. Bir an için sokak lambasının altında duraksadı. Hâlâ eve bakıyordu. Slocum onun kim olduğunu görebildi.

"Kahretsin," diye fısıldadı. Cebinden cep telefonunu çıkardı. Kapağını açıp Sommer'ın numarasını tuşladı.

"Aç şunu, aç şunu, aç."

Sommer son rakamı da çevirdi, kilidin açıldığını duydu ve kasanın kapağını açtı. Telefonunun sesi kesilmişti. George'un gömleğini bıraktı ve para dolu zarfa uzandı.

"Nihayet," dedi.

Kaçmak için bir fırsat yakaladığını düşünen George harekete geçti. Ama zarfı bırakıp dönen ve onu kolundan yakalayıp

deri ofis sandalyesine savuran Sommer'dan kurtulamadı. George sandalyeye çarpıp yere düştü.

Sommer ceketinin iç cebinden tabancasını çıkardı. Direkt George'a doğrultup, "Aptallık edeyim deme," dedi.

Ama Belinda tabancayı görünce çığlık attığı için George, Sommer'ın uyarısını duymadı.

Kapı zilini ise üçü de duymadı.

KIRK DOKUZ

Betsy ve annesi gittikten sonra üst kattaki banyoya gidip yüzüme su çarptım. Aynada gözlerimin altındaki torbalara baktım. Hayatımda hiç bu kadar yorgun olduğumu hatırlamıyordum.

Banyodan çıktım ve Sheila'yla paylaştığım yatağın kenarına oturdum. Elimi onun yattığı tarafın üstünde gezdirdim. Her gece orada dinlenir, umutlarımızı ve hayallerimizi paylaşır, güler, ağlar ve sevişirdik. Kelly orada var olmuştu.

Dirseklerimi dizlerime dayadım, başımı ellerimin arasına aldım ve birkaç saniye öylece kaldım. Gözlerimin dolmaya başladığını hissedebiliyordum ama ağlamamak için direniyordum. Ağlamanın sırası değildi.

Derin nefesler alıp incinmişliği, acıyı ve hüznü bastırmaya çalıştım.

"Toparlan artık," dedim kendime. "Gitmen gereken yerler, görmen gereken insanlar var."

Tam olarak nerelere gitmem ya da kimlerle konuşmam gerektiğinden emin değildim. Ama yerimde duramıyordum. Rona Wedmore keyifle Big Mac'ini ve patates kızartmalarını yerken, yatağa giderken ve bir şeyleri araştırmak için ertesi günü beklerken, elim kolum bağlı halde oturamazdım. Olanları hemen öğrenmek istiyordum. Durmamalı ve sorular sormaya devam etmeliydim.

Sheila'ya neler olduğunu öğrenmeliydim.

Yanımda olsaydı ne diyeceğini çok iyi biliyordum: *"Meşhur listelerinden birini yap.*

Gece uyanıp, *Bugün Bernsteinların mutfağının tezgâhı takılacak. Sabah kalkınca hemen marangozları arayayım,* gibi şeyler düşündüğümde, not alabilmek için komodinimin üstünde bir not defteriyle kalem bulundururdum. Yapacağım işleri unutmamak için notlar alırdım.

Kalemi elime aldığımda, bir yapılacak işler listesi değil, yanıtsız kalan soruları yazdığımı fark ettim.

Sheila son saatlerinde ne yapmıştı? Nasıl o kadar sarhoş olmuştu? Artık kesin olarak inandığım gibi bir cinayete mi kurban gitmişti? Sheila öldürüldüyse, Ann de mi öldürülmüştü?

Ann, kocası Darren ya da şantaj yaptığı George Morton, hatta olanları öğrenmiş olabilecek Belinda tarafından öldürülmüş olabilir miydi? Arthur Twain'e göre bir cinayet zanlısı olan Sommer da vardı. Slocumlar bu adamla iş yapıyorlardı.

İçlerinden herhangi biri katil olabilirdi. Ann'i öldüren kişinin Sheila'yı da öldürmüş olması mümkün müydü?

İçimdeki ses evet diyordu. Ama bu sesi destekleyen sağlam kanıtlar yoktu. Belinda şüpheli miydi? Dediğine göre, Sommer'a teslim etmesi için Sheila'ya parayı o vermişti. Belinda'nın bana söylediğinden daha fazlasını bilip bilmediğini merak ettim. Onunla tekrar konuşmak istiyordum ama George'un yanımızda olmamasını tercih ederdim.

Son olarak, geriye Theo kalıyordu. Onun cinayeti bunların arasında ne anlama geliyordu? Olanlarla ilgili miydi yoksa apayrı bir konu muydu? O ve Doug tartışmışlar, bunun sonucunda da Doug onu vurmuş muydu?

Bilemiyordum ama not almaya devam ettim.

Son sorunun altını dört kere çizdim: *Theo neden bana Sheila için üzgün olduğunu söyleyen bir not yazmıştı?*

Yazdığım her şeye baktım ve bu bilinmeyenlerin hepsi birbiriyle bağlantılı olabilir mi diye düşündüm. Bu sorulardan biri yanıtlandığı takdirde, tüm sorular aydınlığa kavuşur muydu?

Önce kiminle konuşmak istediğimi biliyordum.

Kapıdan çıkarken içinde tabanca olan kese kâğıdını da aldım. Silahı Long Island Körfezi'ne, Milford Limanı'na ya da Gulf Gölü'ne atacaktım. Bu silahı sonsuza dek gizleyebilecek kadar derin bir yere atmalıydım.

Kapıyı kilitleyip kamyonetime atladım ve silahı koltuğumun altına koydum. Garaj yolundan çıkarken farları yaktım. Uzun bir mesafe kat etmeyecektim. Sadece bir Milford mahallesinden diğerine gitmem gerekiyordu.

Eve varınca yavaşladım. Kamyoneti sokağın karşısına park ettim, bir an için eve baktım ve neler diyeceğimi düşündüm. Bu sorulardan bazılarını sormak zor olacaktı. Ama içlerinden biri belki de beni sonuca götürecekti.

Nihayet kamyonetin kapısını açıp indim ve sokak lambalarının ışığı altında sokağın karşısına geçtim. Birkaç ev ötede duran, köşeye park edilmiş bir araba dışında sokak boştu.

Kapıya gidip zili çaldım. Beklemeye başladım. Zili tekrar çaldım. Tam üçüncü kez basacaktım ki birinin yaklaştığını duydum.

Kapı açıldı.

"Selam, konuşmamız gerek," dedim.

"Tabii," dedi Sally. Beni gördüğüne şaşırmış gibiydi.

"İçeri gelsene."

ELLİ

İçeri girdikten sonra Sally bana sıkıca sarıldı. Beni oturma odasına götürdü.

"Nasılsın?" diye sordum.

"Çok iyi sayılmam," dedi.

"Biliyorum. Hâlâ şok geçiriyor olmalısın."

"Evet, öyle sanırım. Theo'nun öldüğüne hâlâ inanamıyorum."

"Biliyorum."

"Theo'nun erkek kardeşi Boston'dan aradı. Otopsiden sonra cenaze törenini ayarlamak için buraya gelecek. Babası da yarın ya da öbür gün burada olacak."

"Yunanistan'dan mı geliyor?"

"Evet, galiba." Hüzünlü bir ifadeyle gülümsedi. "Bir gün oraya gitmeyi planlıyorduk."

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Duygularım karmakarışık. Onu seviyordum ama kusurları olduğunu da biliyordum. Hayatımı onunla paylaşmak istediğimden bile emin değildim. Ama bazen bir kadın sonsuza dek yanız kalmamak için elindeki seçeneği kabul eder."

"Sally."

"Sorun değil, iltifat etmeni beklemiyorum. Gerçi birkaç güzel söz duymak iyi olabilirdi."

Yine acı acı güldü ve gözünden bir damla yaş süzüldü. "Banyomdaki işi *tamamlamak* üzereydi. İnanabiliyor musun? Zemin gayet iyi ısınıyor ama yine de birkaç karoyu değiştirmesi ve küveti izole etmesi gerekiyordu. Önümüzdeki hafta sonuna kadar birlikte köpük banyosu yapabiliriz diye düşünüyordum."

Bakışlarımı başka yöne çevirmiş olmalıydım.

"Seni utandırıyor muyum?" diye sordu.

"Hayır, kesinlikle hayır. Ben sadece... üzüldüm."

"Ne ikiliyiz ama değil mi?" dedi. "Üç hafta önce babamı kaybettim, sen Sheila'yı kaybettin. Şimdi de Theo."

Hafifçe gülümsedim. "Evet, resmen şans getiren tılsımlar gibiyiz."

O an aklıma gelen bir şeyi sordum. "Sally, baban hayattayken onun ilaçlarını Sheila'dan ya da Belinda'dan almadın, değil mi? Yani eczane dışında bir yerden temin etmedin, değil mi?"

Sally'nin, babasının ölümüne etkisiz, sahte ilaçların yol açmış olabileceği gibi korkunç bir ihtimal geçmişti aklımdan.

Sally şaşırdı. "Ne? Neden Sheila'dan ya da başka birinden ilaç alayım?"

Derin bir oh çektim. "Sheila ölmeden önce ufak bir iş kurmayı, sıradan eczanelerde satılandan çok daha düşük fiyatlara, yaygın olarak kullanılan bazı ilaçları satmayı düşünüyordu da."

Sally şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Benim işime yarardı doğrusu."

"Hayır, onlar temin etmek isteyeceğin türden ilaçlar değil. Muhtemelen, hiçbir etkisi olmayan ilaçlar." Karşılıklı oturduk.

"Doug'la ilgili son haberler nasıl?" diye sordu Sally.

"Sadece onu tutukladıklarını biliyorum."

"İnanamıyorum."

"Ben de."

"Senelerce birlikte çalıştık. Böyle bir şey yapabileceği hiç aklıma gelmezdi."

Sally'nin "İnanamıyorum" ifadesi benimkinden bir hayli farklıydı. Hayretler içinde kalmıştı ama bunu Doug'ın yaptığını kabullenmişti. Oysa ben buna inanmıyordum.

"Sanırım neler olduğunu biliyorum," dedi. "Elbette, bu sadece bir teori. Ama Theo, Doug'ın o sahte parçaları gerçek olanların yerine koyduğunu anladığı anda bir tartışma yaşadılar. Sonra da Doug, Theo'nun bunu sana anlatacağından korktu."

"Olabilir," dedim keyifsizce. "Ama Doug normalde böyle davranmaz. Birini sırtından vurduğuna bir türlü inanamıyorum."

"Son zamanlarda birçok kişi bize mantıklı gelmeyen şeyler yaptı," dedi Sally. Sheila'dan söz ediyordu.

"Buraya sana bir şey sormak için gelmiştim," dedim. Sally merakla bana baktı. "Dedektif Stryker aradı. Theo'nun muhtemelen öldürülmeden kısa bir süre önce bir not yazdığını söyledi."

"Ne tür bir not? Neredeymiş?"

"Karavanın mutfağının tezgâhında, birtakım kâğıtların altında bulmuş sanırım. Stryker notları bana yazdığını düşünüyor. Bana ne söyleyeceğini toparlayabilmek için."

"Theo bunu yapardı," dedi Sally. "Aslında yazmayı pek beceremezdi. Bir mektup yazmadan önce aklındaki düşünceleri kısa notlar şeklinde bir kenara yazardı. Peki, ne yazmış?"

"Birbirinden kopuk, pek de mantıklı olmayan şeyler yazmış ama içlerinden biri ilginçti. 'Karın için üzgünüm,' gibi bir ifade kullanmış mesela."

"*Sheila* için üzgün olduğunu mu yazmış?"

Evet anlamında başımı salladım. "Ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Bir şey ima etmiyor olabilir. Sadece Sheila'nın ölümüne üzüldüğünü söylemek istemiş olabilir."

Başımı salladım. "Bana mantıklı gelmiyor. Theo ve ben yakın arkadaş değildik. Özellikle de aramızda geçen tartışmadan sonra. Hem Sheila'yı kaybetmemin üzerinden haftalar geçti. Neden üzgün olduğunu bu kadar zaman sonra söylemek istesin ki?"

Sally başını salladı. "Garip, değil mi?"

"Sana bu yüzden onu ne kadar iyi tanıdığını sormuştum. Sence Theo'nun, Sheila'nın ölümüyle ilgisi olabilir mi?"

Sally ayağa kalktı. "Tanrım, Glen. Bunu söylediğine inanamıyorum."

"Sadece soruyorum."

"Ondan hoşlanmadığını, özenli çalışmadığını düşündüğünü, o kamyonetten sarkan şeyin ilkelerine ters düştüğünü biliyorum ama dalga mı geçiyorsun? Theo'nun karını öldürmüş olabileceğini mi düşünüyorsun? Glen, Sheila'yı kimse *öldürmedi.* Sheila'nın ölümünden sorumlu tutulabilecek tek kişi kendisi. Bak, bunu duymanın ne kadar üzücü olduğunu biliyorum ama gerçekleri söylüyorum. Bunları ne kadar çabuk kabullenirsen, o kadar çabuk hayatına devam edebilir ve geri kalanımıza işkence etmekten kurtulabilirsin."

"Ama Theo'nun bu notu bana, bir konuda suçluluk hissettiğini düşündürdü."

Başını salladı. Öfkeden yanakları kızarmıştı.

"Bu, bana söylediğin en saçma şey."

Ayağa kalktım. Konuşmanın bittiği belliydi. "Üzgünüm, Sally. Bunun sana karşı bir saldırı gibi olması gerekmiyordu."

Ön kapıya doğru gitti. "Gitsen iyi olacak, Glen."

"Peki."

"Sana istifa dilekçemi de vereceğim."

"Ne?"

"Artık şirketinde çalışabileceğimi sanmıyorum."

"Sally, lütfen."

"Üzgünüm ama hayatıma devam etmem gerek. Özel hayatımda ve iş hayatımda değişiklik yapmam gerekiyor. Belki her şeye sil baştan başlarım. Eminim ki bu evi iyi bir fiyata satabilir ve başka bir yere taşınabilirim."

"Sally, gerçekten de çok üzüldüm. Sana çok değer veriyorum. Olayların biraz durulmasını beklememiz gerek. Hepimiz çok gerginiz. Son bir ayda çok şey yaşadık. İkimiz de. Birkaç hafta izin al. Biriyle konuşup destek alabilirsin. Açıkçası bunu ben de düşünüyorum. Bazı günler çıldıracakmışım gibi hissediyorum. Lütfen...

Kapıyı açtı. "Artık git, Glen. Lütfen, git."

Çıkıp gittim.

ELLİ BİR

Rona Wedmore evine iki Big Mac ve büyük boy patates kızartmasıyla gitmişti. Kola ya da milkshake almamıştı. Evde içecek vardı. Evde olan bir şey için fazladan para ödemenin anlamı yoktu. Hem McDonald's'da bira satılmıyordu.

Stratford'daki evinin garaj yoluna girip aracını park etti ve evine girdi.

"Ben geldim," diye seslendi. "McDonald's'dan bir şeyler aldım."

Yanıt gelmediyse de Dedektif Wedmore endişelenmedi. Televizyonun sesini duyabiliyordu. Kocası *Seinfeld*'in bir bölümünü izliyor olmalıydı.

Lamont, *Seinfeld*'e bayılırdı. Rona günün birinde bu diziyi izlerken gülebileceğini umut ediyordu.

Kemerinden silahını çıkardı ve çalışma odası olarak kullandığı yedek yatak odasındaki masanın çekmecesine kaldırdı. Evde kısa bir süre bile kalacaksa olsa, mutlaka silahını çıkarıp onu güvenli bir yere kaldırırdı.

Sonra mutfağa girip evin arka tarafına, Lamont gitmeden önce tamir ettikleri ufak odaya girdi. Büyük bir oda değildi ama iki kişilik bir koltuğun, bir fiskos sehpasının ve bir televizyonun sığabileceği kadar genişti. Orada birlikte çok vakit geçirmişlerdi. Lamont hemen hemen bütün vaktini orada geçirirdi.

"Selam, bebeğim," dedi, kese kâğıtlarıyla içeri girerken. Eğilip kocasını alnından öptü. Kocası bakışlarını Jerry, Elaine, George ve Kramer'ın maceralarına dikmişti. "Yemekte bira içmek ister misin?" Lamont yanıt vermedi. "Tamam, hemen getiriyorum."

Fiskos sehpaya iki yemek tepsisi koyup mutfağa gitti. Big Macleri tabaklara yerleştirdi ve patatesleri ikisine paylaştırdı. Lamont'un tabağına biraz ketçap sıktı. Kendisi sade yemeyi severdi.

Tabakları tepsilere yerleştirip tekrar mutfağa gitti. Kendisi için bir bardak su ve buzdolabından bir şişe bira aldı. Oturma odasına döndü. Lamont hamburgerini ya da patateslerini yemeye başlamamıştı. Hep onu beklerdi. O günlerde pek "Lütfen" ve "Teşekkür ederim" demiyordu ama Rona yanına gelene dek de yemeğine başlamazdı.

Rona, Big Mac'inden bir ısırık aldı. Lamont da aynı şeyi yaptı.

"Zaman zaman bu diziler insanı çok rahatlatıyor, değil mi?"

Doktor, Lamont'un konuşmamasının Rona'nın kendisiyle konuşmasını da istemediği anlamına gelmediğini söylemişti. Rona son birkaç aydır bu tek taraflı konuşmaları yapmaya alışmıştı. Lamont'un dönüp, "Tanrı aşkına, sesini keser misin artık?" diyeceği kadar işinden, hava durumundan ve Barack Obama'nın ikinci dönem başkanlık yapıp yapamayacağından söz etmesinden bıkmasını umuyordu.

Bunu duymak onu çok mutlu ederdi.

Lamont patates kızartmalarından birini ketçaba batırdığı gibi ağzına attı. Kramer'ın hızla bir kapıyı açıp Jerry'nin dairesine girişini izledi.

"Bu sahne beni asla sıkmıyor," dedi Rona. "Her seferinde komik geliyor."

Reklamlar başlayınca ona gününden söz etmeye koyuldu. "Bugün ilk kez bir polis memuruyla ilgili araştırma yapmak zorunda kaldım," dedi. "Bu olayla ilgili çok dikkatli davranmam gerek. Ama bu adamda ciddi bir tuhaflık var. Karısının neden öldüğünü hiç merak etmiyor. Sen ne düşünüyorsun?"

Lamont bir patates kızartması daha yedi.

Doktor onun bu halinin ertesi gün, bir ay, belki bir sene sonra düzelebileceğini söylemişti.

Hiçbir zaman düzelmeme ihtimali de vardı.

Ama en azından evde olabilecekti. Bazı işlevlerini yerine getirebiliyordu. Duş alabiliyor, giyinebiliyor, kendisine bir sandviç hazırlayabiliyordu. Hatta Rona evi arayabiliyordu ve Lamont arayan numaraya bakıyor, karısının aradığını görürse yanıt verebiliyordu. Böylelikle Rona işteyken de ona söylemek istediğini söyleyebiliyordu, Lamont'un yanıt vermesi gerekmediği sürece. Gerçi Rona bunu hiç dert etmiyordu.

Bazen sırf onu sevdiğini söylemek için arıyordu. Hattın diğer tarafından ses gelmese de.

"Duydum seni, bebeğim," diyordu yine de. "Ne dediğini duydum."

Bir dedektif olarak çok şey görmüştü. Milford'da L.A., Miami ya da New York'taki polis memurlarının yaptığı türden şeylere şahit olmamıştı ama yeteri kadar vakayla karşılaşmıştı.

Ama Lamont'un Irak'ta nelere şahit olduğunu hayal bile edemiyordu. Ona oradaki olaylardan söz edilmişti –Iraklı küçük çocukların nasıl el yapımı bombalara kurban oldukları anlatılmıştı– ve bunu hâlâ kabullenemiyordu.

Lamont'un da kabullenemediğini tahmin ediyordu.

Kocası yemeğini bitirdikten sonra Wedmore tabakları mutfağa götürdü ve tepsileri kaldırdı. Odaya dönüp Lamont'un yanına oturdu.

"Biraz dışarı çıkmam gerek," dedi. "Uzun süreceğini sanmam. Ama bugün, karısı birkaç hafta önce trafik kazasında ölmüş bir adamla konuştum. Bu adamla kızının neler yaşadığına inanamazsın. Adam karısının kazasıyla ilgili şüpheli bir durum olduğunu düşünüyor. Ben de öyle düşünüyorum."

Lamont uzaktan kumandayı alıp kanalları gezmeye başladı.

"Ona yarına kadar bu işle ilgilenmeyeceğimi söylediğim halde, bu akşam biriyle konuşmaya çalışacağım. Biraz dışarı çıkmamın sakıncası olmadığından emin misin?"

Lamont bir kanalda *Uzay Yolu*'nun bir bölümünü buldu. Kirk ve Spock'un da olduğu bölümlerden biriydi.

Wedmore onu tekrar alnından öptü. Silahını kemerine takıp montunu giydi ve evden çıktı.

Köprüden Milford'a girdi. Yangından sonra hâlâ yeniden inşa edilmekte olan Riverside Honda'dan geçti. Belinda Morton'ın yaşadığı mahalleyi ve evi bulup sokağın karşısına park etti. Bir an için eve bakıp arabadan indi. Alışkanlıktan sokağı şöyle bir kolaçan etti. Birkaç ev ötede siyah renkli bir Chrysler gördü. Sokak sessizdi.

Eve gidip zili çaldı.

Aslında komik sayılabilecek bir andı. Zile bastığı anda, evdeki biri zil sesinden korkmuş gibi çığlık atmıştı.

Rona hızla üç şey yaptı. Telefonunu çıkarıp bir numarayı aradı. "Polis memuru yardım istiyor," dedi. Hızla adresi söyledi. Telefonunu cebine koyup tabancasını aldı. Bu sefer zili çalmak yerine kapıyı yumrukladı.

"Polis!" diye seslendi.

İçerideki kadın hâlâ çığlık atıyordu.

Wedmore destek ekibinin gelmesini bekleyemezdi. Kapıyı açmayı denedi, kilitli olmadığını fark edince de itip açtı. Büyük bir hızla kapının önünden yan tarafa geçti. Tabancasını iki eliyle sıkıca tutarak kollarını kaldırdı ve başını dikkatle içeri uzattı. Antre boştu.

Çığlıklar kesilmişti ama çığlık attığını tahmin ettiği kadın bu sefer yalvarmaya başlamıştı. "Lütfen, onu öldürme! Lütfen. Parayı al ve git."

Bir adam, "Bana zarfı ver," dedi.

Wedmore sesleri takip etti. Yemek odasından, bir kenarı eğilmiş, ekranı çatlamış büyük bir televizyonun önünden geçti.

İkinci bir adamın çaresiz ses tonunu duydu. "Özür dilerim! Özür dilerim. Parayı al!"

Wedmore seçeneklerini düşündü. Destek gelene dek antrede mi kalmalıydı? Seslenip polisin evde olduğunu mu söylemeliydi? Yoksa...

Kadın yine çığlık attı. "Onu vurma! Hayır!"

Wedmore seçeneklerinin tükendiğini düşündü. Kapıdan içeri daldı ve odadaki manzarayı gördü. Bir çalışma odasındaydı ve odanın karşı tarafında büyük, meşe bir çalışma masası vardı. Duvarların önünde kitaplarla dolu kitaplıklar göze çarpıyordu. Sağda arka bahçeye bakan bir pencere vardı.

Masanın arkasındaki duvarda çerçeveli bir portre yana kaymış ve hemen arkasındaki duvar kasası ortaya çıkmıştı.

Rona Wedmore'un Belinda Morton olduğunu bildiği kadın yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle bir kenarda duruyordu. George Morton olduğunu tahmin ettiği orta yaşlı, başının tepesi kel bir adam da dizlerinin üstüne çökmüştü ve kendisine doğrultulmuş silahın namlusuna bakıyordu. Silahı tutan adam ince, uzun, şık giyimli ve siyah saçlı biriydi. Wedmore onu tanımıyordu.

Kollarını önünde tutup tabancasını sıkıca kavradı ve kendisinin bile güçlükle tanıdığı bir sesle, "Polis! Silahını at!" diye bağırdı.

Adam tahmin etmediği kadar hızlı bir şekilde hareket etti. Silahını Belinda Morton'ın kocasına doğrultmuşken, bir anda belinden yukarısını tamamen yana çevirerek doğrudan Wedmore'a baktı.

Silahı da onula birlikte hareket etti. Namlu artık Wedmore'un gözüne siyah bir noktadan biraz daha fazlasıydı.

Wedmore hızla sağa sıçradı. "Silahını..."

Dan diye bir ses duyar gibi oldu.

Ama acıyı hissetmemesi mümkün değildi.

Bir el ateş ederek karşılık verdi ama merminin adama isabet edip etmediğini göremedi.

Yere düşmüştü.

ELLİ İKİ

Sokakta, Chrysler'ın içinde bekleyen Darren Slocum silah sesini duydu.

"Kahretsin," dedi yüksek sesle.

Hâlâ kontakta olan anahtarları kaptığı gibi arabadan indi ve aracın kapısını kapatmadan ne yapması gerektiğini düşündü. Pek çok şey kimin vurulduğuna bağlıydı. Tabii, birisi vurulduysa. Bir uyarı ateşi de olabilirdi. Birisi ateş etmiş ama hedefi ıskalamış da olabilirdi.

Slocum'ın bildiği tek şey o eve kimin girdiğiydi. Rona Wedmore'un arabasından indiğini, sokağın karşısına geçip zili çaldığını görmüştü. Evden gelen çığlık seslerini duyar gibi olmuştu ama emin değildi. Wedmore'un telefonunu çıkarıp birine kısaca bir şey söylediğini, tabancasını kılıfından çıkarıp eve girdiğini görmüştü.

Bunlar iyiye işaret değildi.

Wedmore, Sommer'ı vurduysa yapabileceği en akıllıca şey ortadan kaybolmak olurdu. Ancak Sommer'ın arabasıyla kaçamazdı. Anahtarları arabaya atıp Chrysler'ı orada bırakması, Mortonların evine Sommer'ın tek başına geldiği izlenimini yaratması daha iyi olacaktı. Slocum arabada beklerse ve polis evin dışında kimseyi bulamazsa, Sommer'ın bir suç ortağı olduğunu anlarlardı.

Darren kimsenin bir suç ortağı aramaya başlamasını istemiyordu. Belinda ya da George'un evde meydana gelen karmaşada vurulmuş olması da mümkündü tabii. En kötü senaryoysa Milford polis dedektifi Rona Wedmore'un vurulmasıydı.

Sommer tarafından.

Bu durumda Slocum dışarıda bir polis memurunun katilini bekliyor olurdu.

Bu da iyi olmazdı.

Lütfen, Sommer vurulmuş olsun, dedi içinden. En iyi seçenek bu olurdu. Sommer ölürse konuşamazdı. Darren ve karısıyla ne tür bir bağlantısı olduğunu anlatamazdı. Zamanında bir polis memuru olarak çok tehlikeli insanlarla karşılaşan Darren gibi biri için bile Sommer son derece ürkütücüydü. Darren o adamın öldüğünü bilerek başını yastığa daha rahat yaslayabileceğini biliyordu.

Arabanın yanında dururken ve aklından bunlar geçerken ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Arabada mı kalmalıydı? Eve mi girmeliydi? Kaçmalı mıydı? Cloverdale Caddesi'nden Harborside'daki evine yürüyerek on dakikada gidebilirdi.

Ya sonra? Ya polis arkadaşları parçaları birleştirirse? Ya Sommer öldüğü ve hiçbir şey anlatmadığı halde, kapısına dayanıp onu kelepçelediklerinde ne olacaktı?

Eve gittiğinde Emily'nin eşyalarını toplayıp derhâl kaçmalı mıydı? Ama ne kadar uzağa kaçabilirdi? Bu tür bir şeye hazırlıklı değildi ki. Kendisine sahte bir kimlik hazırlatmamıştı. Elindeki bütün kredi kartları kendi adınaydı. Yetkililerin onu bulması ne kadar sürerdi? Yanında küçük bir kızla kaçmaya çalışan bir adam ne kadar sürede yakalanırdı?

Bir gün mü? Tabii bir gün boyunca kaçmayı başarabilirse.

Ne yapacağına karar veremedi. O evde neler olduğunu öğrenip...

Tam o sırada biri evden dışarı fırladı.

Sommer'dı. Silahı da elindeydi.

Adam arabaya doğru koşmaya başladı. Slocum da ona doğru koştu. "Neler oldu içeride?" diye bağırdı.

"Arabaya bin," dedi Sommer. Sesini yükseltmemişti ama ses tonu sertti. "Parayı aldım."

Slocum ısrar etti. "İçeride biri mi vuruldu? Neler oldu?"

Sommer'la karşı karşıya duruyorlardı. "Lanet olası arabaya bin dedim sana."

"Rona Wedmore'un içeri girdiğini gördüm. O, polis teşkilatına bağlı çalışan bir dedektif! Ve sen tek başına dışarı çıktın. Neler oldu?" Slocum, Sommer'ın ceketinin yakasına yapıştı. "Kahretsin, ne yaptın orada?"

"Kadını vurdum. Arabaya bin şimdi."

Uzaktan siren sesleri geldi.

Slocum yavaşça Sommer'ın ceketini bıraktı ve kollarını iki yana sarkıttı. Durduğu yerde üstüne tuhaf bir huzur çökmüş gibi birkaç kere başını iki yana salladı.

"Hemen," dedi Sommer.

Ama Slocum kıpırdamadı. "Bitti. Her şey bitti." Eve baktı. "Kadın öldü mü?"

"Kimin umurunda?"

Slocum verdiği yanıta kendisi de şaşırdı. "Benim! O, kadın benim gibi bir memur. Benden çok daha iyi hem de. Bir meslektaşım vurulduğunda ona yardım ederim."

Sommer silahını ona çevirdi. "Hayır," dedi. "Edemezsin." Tetiği çekti.

Slocum sol tarafında kemerinin hemen üstündeki bir noktayı tuttu. Parmaklarının arasından akan kanı gördü. Önce dizlerinin üstüne düştü, sonra da ellerini oynatamadan yere serildi.

Sommer arabaya gidip yolcu tarafının kapısını kapattı. Arabanın diğer tarafına dolanıp direksiyonun başına geçti. Motoru çalıştırmak istedi.

"Bu da ne?"

Anahtarlar kontakta değildi. Tepe ışığının yanıp anahtarların yerde olup olmadığını görebilmek için kapıyı hafifçe araladı.

Siren sesleri yaklaşıyordu.

"Kahretsin!" diye bağırdı. Arabadan inip hızla, hâlâ yarasını tutmakta olan Slocum'ın yanına gitti. Slocum âdeta bilincini yitirmemeye çalışıyordu.

"Anahtarlar. Bana anahtarları ver."

"Canın cehenneme," dedi Slocum.

Sommer eğilip Slocum'ın ceplerini yokladı. Elleri kana bulandı. "Nerede lanet anahtarlar? Nerede?"

O anda başını kaldırıp Mortonların evine bakacak oldu.

Bir eliyle silahını, diğer eliyle omzunu tutan Rona Wedmore'un sendeleyerek ön kapıdan dışarı çıkmaya çalıştığını gördü. Rona arkasına bakıp, "Siz orada kalın!" diye bağırdı.

Sommer durumun bundan daha kötüye gidemeyeceğini düşündü. Derken bir kamyonet köşeyi döndü ve sokağa girdi.

ELLİ ÜÇ

Evden çıkmadan Sally'den sonra Belinda'ya da uğramaya karar vermiştim. Sally'nin evinden çıkarken çok kötü hissettim. Hem bir çalışanım hem de bir arkadaşım olarak onu kaybedecektim. Ama Theo'nun Sheila için neden üzüldüğünü ve neden bunu bana söylemek istediğini ona sormadan edemezdim.

Bu, sadece bir insanın ölümüne üzülen birinin ifadesi değildi. Arkasında başka şeyler yatıyordu.

Kamyonetime doğru yürürken tüm bu bağlantıları bir kez daha düşündüm. Theo sahte elektrik tesisatı parçalarını Darren ve Ann Slocum'dan almış olabilirdi. Tabii bunları ona temin eden kişi Doug değilse. Ayrıca Darren ve Ann'in yaşadıkları, Sheila'yla benim sorunlarımla çok daha yakından ilişkiliydi.

Ama bunların ne şekilde birleştiğini hâlâ bilemiyordum.

Belinda'dan sonra Slocum'ı da ziyaret ederim diye düşündüm. Onlara tam olarak ne soracağımı ya da nasıl bir yaklaşım benimseyeceğimi bilemiyordum. Özellikle de Slocum'a karşı. Onu son gördüğümde, cenaze evinde ona yumruk atmıştım.

Cloverdale Caddesi'ne saptığımda ve Mortonların evine yaklaştığımda bir terslik olduğunu hemen anladım.

Evden siyahi bir kadın çıkmıştı. Sendeliyordu. Sol eliyle sağ omzunu tutuyordu, diğer elindeyse bir tabanca vardı.

Bu kadının Milford Polis Teşkilatı'na bağlı çalışan dedektif Rona Wedmore olduğunu fark ettim. İleride, sokağın benim şeridimde, park halinde olan araba da ona aitti.

Mortonların evinden üç ev ilerideyse köşede, bana dönük, siyah bir Chrysler 300 gördüm. Önceki sabah parayı istemek için evime geldiği sırada Sommer'ın kullandığı arabaydı. Sürücü kapısı açıktı ama içeride kimse yoktu.

Sonra Chrysler'ın biraz ilerisinde, sokakla kaldırım arasında, çimlerin üstüne eğilmiş bir adam fark ettim. Kamyonetle sokağa girdiğimde aracımın farları adamı aydınlatmıştı ve adamın bir şeyin üzerine doğru eğildiğini gördüm. Yerde yaralı biri vardı.

Yere eğilmiş olan adam Sommer'dı. Yaralı adamı seçemiyordum ama Sommer'ın onun ceplerinde bir şey aradığını görebiliyordum.

El frenini çekip arabadan indim.

Rona Wedmore beni gördü ve ayaklarım asfalta değer değmez, "Hayır! Arabadan çıkma!" diye bağırdı.

"Neler oluyor?" dedim. Kamyonetimin kapısı beni hâlâ koruyordu.

Mortonların veranda ışığının altındaki Wedmore'a daha da dikkatle bakınca, omzuna bastırdığı parmaklarının arasından kan aktığını gördüm. Bir an için verandanın direklerinden birine yaslandı, sonra elini yarasından çekti ve tırabzanlara tutunarak basamaklardan indi.

Siren seslerinin yaklaştığını duydum.

Aşağı inen Wedmore tabancasını Sommer'a doğru sallayıp bana seslendi. "Git buradan! Silahı var!"

O an Sommer kendi tabancasını kaldırdı ve Wedmore'a doğrulttu. Ateş sesini güçlükle duydum, sustucu takmış olmalıydı,

ama Wedmore'un birkaç saniye önce tutunduğu tırabzanlar paramparça olmuştu.

Sommer yerdeki adamın ceplerinde bir şey aramaya devam etti, aradığı şeyi buldu ve Chrysler'ın açık kapısına doğru koştu.

Dönüp kendi kamyonetime baktım. Koltuğun altında kese kâğıdı duruyordu. Çocukların bana verdiği tabancadan henüz kurtulamamıştım.

O anda yapılacak en akıllıca şey, kendimi kamyonetime atmak ve Sommer uzaklaşana dek eğilip gizlenmek olurdu. Ama Wilsonların evinde çıkan yangında alevleri söndürmeye çalıştığım ve dumanların arasında kaldığım zamanki gibi en akıllıca şeyi yapmadım yine.

Kese kâğıdını yırtıp içindeki tabancayı aldım.

Tabancayı incelememiştim. Ne marka olduğunu bilmiyordum. Ne zaman ya da nerede üretildiğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

Dolu olup olmadığını da bilmiyordum. Corey Wilkinson ve arkadaşı Rick içi dolu silahı evime getirmek gibi bir aptallık etmiş olabilirler miydi? Evime ateş etme aptallığında bulunmuşlardı sonuçta. Bu yüzden silahın dolu olabileceğini düşündüm.

Sommer arabasına binerken tabancayı sıkıca tuttum. Arabayı çalıştırdığını duydum. Farları alev alev yanan gözler gibi parıldadı. Rona Wedmore sendeleyerek Mortonların bahçesinden sokağa doğru koşmaya başlamıştı. Tabancasını kaldırmış, Sommer'ın sokaktaki arabasına doğrultmuştu.

Chrysler hızla ileri atıldığında lastikleri tiz bir ses çıkardı.

Wedmore köşeye vardığında ve sağ ayağı asfalta değdiğinde birden dengesini yitirdi. Tökezledi ve yanlamasına yere düştü. Sommer arabayı üstüne sürdü.

Kamyonetimin açık kapısının etrafından dolanıp Wedmore'un düştüğü noktaya koştum. Siyah araba hızla üstüne geliyordu. Durup ayaklarımı sıkıca yere bastım ve iki elimle silahı tutup omuz seviyesine kaldırdım.

Rona Wedmore bağırarak bir şey söyledi ama ne dediğini duyamadım.

Tetiği çektim.

Klik.

Hiçbir şey olmadı.

Araba üstümüze doğru geliyordu.

Tetiği ikinci kere çektim.

Geri tepen tabanca kollarımın yukarı savrulmasına neden oldu. Yarım adım kadar geriye sendeledim. Chrysler'ın ön camının yolcu tarafı örümcek ağı gibi olmuştu. Sommer direksiyonu sert bir şekilde sola çevirdi ve on adım yanımdan hızla geçti. Ezilmemek için sokağa yuvarlanıp Wedmore'un birkaç santim yanında durdum.

Büyük bir gümbürtü koptu. Asfaltın üstünde metalik bir sürtünme, arkasından da çarpışma sesi duyuldu.

Neler olduğunu görmek için arkamı döndüğümde, Chrysler çoktan sokağın köşesinden bir bahçenin ortasına fırlamış ve bir ağaca toslamıştı.

"Yere yat!" diye bağırdı bana Wedmore.

Ama tabanca elimde ayağa fırlamıştım bile. Kalbim öyle hızlı atıyor, içime öyle muazzam bir adrenalin yayılıyordu ki o anda mantıklı ya da sağduyulu davranamazdım.

Chrysler'a doğru koştum. Polislerin televizyonda yaptıklarını gördüğüm gibi sessizce arkadan yaklaştım. Arabanın altından eğri büğrü, gri, metal bir şeyin sarktığını fark ettim. Sommer ağaca çarpmadan önce sokak tabelasını ezmiş olmalıydı.

Her zamanki boğuk ses yerine bir karıştırıcıya atılmış çiviler gibi ses çıkarmaya başlamış motor çalışmaya devam ederken, eğrilen kaportanın altından dumanlar çıkıyordu.

Arabaya yaklaşınca, devreye giren hava yastığını ve biraz daha yaklaşınca Sommer'ı gördüm. Azami hız 40 km yazan, beyaz, metal tabelanın kenarı Sommer'ın alnına saplanmış ve kafasının tepesinden büyük bir parça koparmıştı.

ELLİ DÖRT

Olay mahalline iki ambulans geldi. Önce durumu Rona Wedmore'dan daha ciddi görünen Darren Slocum, Milford Hastanesi'ne götürüldü. Mermi sol tarafını delip geçmişti ve kimse tam anlamıyla emin olamasa da vurulduğu yerdeki hayati organları zarar görmemiş olabilirdi. Kurşun Wedmore'un omzunu sıyırmıştı ve biraz kan kaybettiği halde, ilk yardım görevlileri onu zorla sedyeye yatırmadan önce kendi başına ayakta durabiliyordu.

Mortonlar iyi sayılırdı ama George televizyona savrulduğunda başı yarılmıştı. Elbette ikisi de travma geçirmişti. Belinda bana evde olanları anlattı. Wedmore bir anda çalışma odasına dalmış, Sommer nişan alıp ateş edince kendisini korumaya çalışmıştı. Sommer para dolu zarfı alıp kaçmıştı. Dedektifin destek istediğini tahmin etmiş olmalıydı ve fazla vakti olmadığını biliyordu.

Çok uzun süre titremem kesilmedi. Yaralanmamıştım ama ilk yardım görevlileri yine de iyi olduğumdan emin olmak için beni battaniyelere sarıp bir yere oturttular.

Polis bana bir sürü soru sormak istiyordu. Neyse ki Wedmore hastaneye götürülmeden önce benim için birkaç güzel söz söylemişti.

"Bu salak az önce iki polis memurunu öldürmeye çalışan bir adamı hakladı," demişti, onu ambulansa bindirirlerken.

Silahla ilgili sorular sordular.

"Tabanca size mi ait?"

"Öyle sayılır."

"Kayıtlı mı?"

"Bildiğim kadarıyla değil," dedim.

Bu yüzden epey laf işiteceğimden emindim ama büyük bir ceza almayacaktım. Polis bunu göze alamaz, içlerinden birini sokağın ortasında ezilmekten kurtaran adamı kötü duruma düşürmezdi.

Beni dostane bir tavırla sorguladıkları halde, güneş doğana dek karakoldan çıkamadım. Saat yedi gibi beni kamyonetime götürdüler ve nihayet eve dönebildim.

Derhal yattım.

Üç gibi uyandım. Telefon çalıyordu.

"Bay Garber?"

"Evet?"

"Bay Garber, ben Rona Wedmore."

Birkaç kere gözlerimi kırpıştırıp uykulu gözlerle saate baktım. "Merhaba, nasılsınız?"

"İyiyim. Hâlâ hastanedeyim. Birkaç dakikaya beni taburcu edecekler. Sadece yaptığınızın bugüne kadar gördüğüm en aptalca, ahmakça, gerzekçe şeylerden biri olduğunu söylemek istedim. Teşekkürler."

"Rica ederim. Darren Slocum'ın durumundan haberiniz var mı?"

"Yoğun bakımda ama iyileşecek gibi görünüyor." Duraksadı. "Teşkilat onu sorguladıktan sonra yaptıklarından pişman olabilir."

"Başı büyük derde girecek," dedim.

"Sommer'la birlikte Mortonların evine gitti. İkinci derece suç ortağı olmakla ve Tanrı bilir başka nelerle suçlanacak."

"Başka neler öğrendiniz? Eşimle ya da Darren'ın eşiyle ilgili yeni bir gelişme var mı?"

"Bay Garber, hâlâ bilmediğimiz çok şey var. Sommer öldü; bu yüzden ondan bilgi alamayacağız. Belalı bir adamdan söz ediyoruz. Herhangi bir varsayımda bulunamayız ama eşinizin ve Bayan Slocum'ın ölümünden sorumlu olduğunu öğrenmek beni şaşırtmazdı. Ayrıca Just Inn Time Oteli'nde Arthur Twain isimli özel bir dedektifin öldürülmesinden de sorumlu olabilir."

Yatakta doğrulup örtüyü üstümden attım. "Arthur Twain'den mi söz ediyorsunuz?"

"Evet."

Donakaldım.

"Sommer'ın bunu nasıl yaptığını tam olarak bilmiyorum ama belalı bir adam olduğundan Sheila'yı da öldürmüş olabileceğini düşünüyorum. Er ya da geç ona birinin çarpacağını bildiği için bir şekilde onu sarhoş etmiş ve arabaya yerleştirmiş olabilir."

Wedmore bir şey demedi.

"Dedektif?"

"Buradayım."

"Size mantıklı gelmedi mi?"

"Sommer insanları vurdu," dedi Wedmore. "Karşısına çıkan herkesi. Birini öldürmek için dediğiniz gibi bir olay kurgulamaya ihtiyacı yoktu." Duraksadı. "Bay Garber, size saygısızlık etmek istemem ama belki de eşinizin kazasının gerçekten de göründüğü gibi olduğunu kabullenmeniz gerekiyordur. Bunun

kolay olmayacağını biliyorum ama bazen gerçekleri kabul etmek zor da olsa gereklidir."

Bu sefer sessiz kalan ben oldum.

Pencereden ön bahçemizdeki büyük karaağaca baktım. Üstünde bir avuç yaprak kalmıştı. Birkaç hafta sonra kar yağmaya başlayacaktı.

"Her neyse, sadece teşekkür etmek istemiştim," dedi Rona Wedmore. Telefonu kapattım.

Yatağın kenarına oturup başımı ellerimin arasına aldım. Belki de her şey böyle sona eriyordu. İnsanlar ölüyor ve sırlarını mezara götürüyorlardı. Sorularımdan ancak bazılarının yanıtlarını alabilecektim.

Belki de yapabileceklerim bundan ibaretti. Belki de bu mesele kapanmıştı.

ELLİ BEŞ

Kelly'yi aradım.

"Bugün gelip seni alacağım."

"Ne zaman? Saat kaçta geleceksin?"

"Bu akşam. Önce birkaç işimi halletmem gerek."

"Eve gelmem güvenli mi?"

Hemen yanıt vermedim. Sommer ölmüştü. Slocum hastanedeydi. Evimize kimin ateş ettiğini de biliyordum. Tehdit oluşturabilecek başka birisi varsa bile kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu.

"Evet, tatlım. Eve gelmen güvenli. Ama sana söylemem gereken başka bir şey daha var."

"Nedir?"

Sesinden endişeli olduğu belliydi. O kadar çok şey yaşamıştı ki hep kötü şeyler olmasını bekliyordu.

"Emily'nin babasıyla ilgili. Bir olayda yaralandı."

"Ne oldu?"

"Çok kötü bir adam onu vurdu. İyileşeceğini düşünüyorum ama bir süre hastanede kalabilir."

"Onu vuran kötü adamı yakaladılar mı?"

Kelly büyük ihtimalle olanları benden olmasa bile başka birinden duyacaktı. Ama ayrıntıları o an anlatmama gerek yoktu. O yüzden, "Evet," diye yanıt verdim.

"Öldü mü?"

"Evet."

"Son zamanlarda çok insan öldü."

"Artık ortalığın sakinleşeceğini düşünüyorum," dedim.

"Emily'nin babasının neden ölmediğini biliyorum."

Bu sözlerine şaşırdım. "Neden, canım?"

"Çünkü Tanrı bir kızın *hem* annesini *hem de* babasını kaybetmesine izin vermez. Aksi takdirde ona bakacak kimse kalmaz."

"Hiç böyle düşünmemiştim."

"Sana bir şey olmayacak, değil mi? Sen de ölmezsin, değil mi?"

"Bana hiçbir şey olmayacak," dedim. "Olamaz çünkü bir numaralı önceliğim sensin."

"Söz mü?"

"Söz."

Bir süre evde oyalandım. Kahve yaptım, bir kâseye yulaf ezmesi koydum. Saatlerdir kapının önünde duran gazeteyi aldım. Önceki gece olanlarla ilgili hiçbir haber yoktu. Sabah haberlerine yetişmemiş olmalıydı. İnternette yayınlanmış olabilirdi ama açıp bakacak enerjim kalmamıştı.

Birkaç telefon açtım. Önce hâlâ işlerin başında olduğunu söylemek için Ken Wang'i aradım. Sonra Sally'yi aradım ama ne cebine ne de ev telefonuna yanıt verdi. Bir mesaj bıraktım. "Sally, konuşmamız gerek. Lütfen."

Kısa bir süre sonra telefon çaldığında, onun geri arıyor olabileceğini düşündüm ama yine Wedmore arıyordu. "Önceden haber vermek istedim," dedi. "Olanlarla ilgili bir basın toplantısı yapılacak. Sizin de isminiz geçiyor. Bir kahramansınız."

"Harika," dedim.

"Bence medya üstünüze çekirge sürüsü gibi üşüşecek. Bundan rahatsız olmazsanız keyfine bakın."

"Uyarı için teşekkürler."

Evden bir an önce çıkmak iyi olacaktı. Yukarı kata çıkıp duş aldım. Duştan çıkarken telefonun çaldığını duydum. Kaymamaya çalışarak parmak uçlarımda yürüyerek yatak odasına gittim. Gizli bir numara arıyordu. İyiye işaret değildi.

"Alo?"

"Glen Garber'la mı görüşüyorum?"

"Kendisine bir mesajınız varsa iletebilirim."

"Ben *Register*'dan Cecilia Harmer. Ne zaman döneceğini ya da ona ne zaman ulaşabileceğimi biliyor musunuz?"

"Şu an burada değil. Ne yazık ki kendisine ulaşamıyorum."

Kurulanıp temiz giysiler giydim. Telefon tekrar çaldı ama bu sefer açmadım. Ken'e söylemeyi unuttuğum bir şeyi hatırladım ama onunla konuşacak enerjim kalmamıştı. Ona bir e-posta yollarsam, BlackBerry'sinde hemen görürdü.

Bodrum katındaki ofisime gidip paranın panelin arkasında olup olmadığını kontrol ettim. Oradaydı. Bilgisayarımın düğmesine bastım, açılınca e-posta hesabıma girdim.

Birkaç istenmeyen posta dışında pek bir şey yoktu. Ama dikkatimi çeken bir şey oldu. E-postalardan biri Kelly tarafından yollanmıştı.

Slocumların yatak odasındaki gardıropta gizlenirken çektiği videoyu bana yollamasını istediğimi unutmuştum. Videoyu tekrar inceleme fırsatı bulamamıştım ve artık bir anlamı kalmadığı halde meraklandım.

Ne de olsa son birkaç gündür yaşamakta olduğum kâbusu başlatan şey Kelly'nin arkadaşına yatıya gitmesi olmuştu. Elbette, gerçek kâbus Sheila'nın öldüğü gece başlamıştı ama

hayatımızı yavaş yavaş yoluna koyacağımı umduğum anda Ann Slocum'ın telefon konuşması işleri karıştırmıştı.

Mesaja tıklayıp videoyu açtım. İmleci "oynat" kısmına getirip videoyu başlattım.

"Selam. Müsait misin? Evet, yalnızım... Tamam, umarım bileklerin daha iyidir... Evet, izler geçene dek uzun kollu giysiler giy... bir sonraki... sana da uygunsa çarşamba olabilir belki? Ama bil ki masraflar için daha fazla... Bir dakika, biri arıyor. Sonra... Alo?"

Videoyu durdurdum. Bu konuşmanın neyle ilgili olduğunu biliyordum. Ann, George'la kelepçe izleriyle ilgili konuşuyordu. Videoyu başa alıp tekrar oynata tıkladım ama bu sefer devamını da dinledim.

Ann Slocum şöyle devam ediyordu: *"Neden bu... arıyorsun? ... telefonum kapalı... şu anda olmaz... kızımın arkadaşı ... kalıyor... Evet, o... Bak, anlaşmayı biliyorsun. Ödeme yaparsın ve... karşılığında... mahsus... başka bir teklifin varsa yeni bir anlaşma yapmayı düşünebilirim.*

Sonra görüntü birden bulanıklaşıp kararıyordu. Kelly o noktada telefonunu kaldırmış olmalıydı.

En başa alıp tekrar oynata tıklarken, *Önemli bir bilgi olmasa da bunu Dedektif Wedmore'a yollamam gerek*, diye düşündüm. Kelly, Ann'in birinin kafasına kurşun sıkmakla ilgili şeyler söylediği kısmı da kaydedebilmiş olsaydı, işe yarar bir bilgi edinebilirdik.

Yine de özellikle Ann'in ikinci kişiyle yaptığı görüşmeyi merak ediyordum. Bu kişi mi Ann'le buluşmak istemişti? Ann bu yüzden mi o gece dışarı çıkmıştı?

Dinlemeye devam ettim.

"Neden bu... arıyorsun? ... telefonum kapalı... şu anda olmaz."

Ann'in konuşması kesik kesik duyuluyordu. Bilgisayarın sesini açıp görüntüyü tam ekran yaptım. Belki duyamadığım yerleri Ann'in dudak hareketlerinden tahmin edebilirdim.

"Neden bu... arıyorsun? ... telefonum kapalı...

Bu cümleyi başa aldım. Ann'in ilk boşlukta "numarayı" dediğinden emindim. Bir iki sözcük daha vardı.

Tekrar oynata tıkladım. Dinlerken Ann'in dudak hareketlerini izledim. Evet. "Cep" diyordu. Diğer sözcükleri de tahmin edebiliyordum. Ann, *"Neden bu numarayı arıyorsun? Ha, evet, cep telefonum kapalı,"* diyordu.

Bir kâğıt kalem alıp duyduklarımı yazmaya koyuldum.

Konuşmayı durdura durdura dinleyince boşlukları doldurabilmeye başladım.

"Neden bu numarayı arıyorsun? Ha, evet, cep telefonum kapalı. Şu anda olmaz. Kızımın arkadaşı... kalıyor."

Bir sonraki sözcüğü duyamıyordum ama "yatıya" dediğini tahmin ettim.

Başa dönüp tekrar dinledim.

"Neden bu numarayı arıyorsun? Ha, evet, cep telefonum kapalı. Şu anda olmaz. Kızımın arkadaşı yatıya kalıyor." Ann'in bir şey söylemediği ve konuştuğu kişiyi dinlediği altı yedi saniyelik bir boşluk vardı. Sonra, *"Evet, o mutfakta. Bak, anlaşmayı biliyorsun. Ödeme yapar ve karşılığında bir şey alırsın,"* diye devam ediyordu.

Bu kısmı anlamam neredeyse yirmi dakika sürdü. Devam ettim.

mahsus... teklifin varsa yeni bir anlaşma yapmayı düşünebilirim.

İlk boşlukta çok kısa bir şey söylüyordu.

Tekrar oynatıp Ann'in dudaklarını izledim. Dudakları açılıp kapandı. "M" harfiyle başlayan bir şey söylüyordu.

Görüntüyü tekrar oynattım.

Sonra tekrar oynattım.

Bu sefer anladığımdan emindim. "Ben..." demişti.

mahsus... Bir teklifin varsa yeni bir anlaşma yapmayı düşünebilirim.

Ama bu cümle mantıklı değildi. Cümleyi yüksek sesle okudum.

mahsus... Bir teklifin varsa yeni bir anlaşmayı düşünebilirim.

Kahretsin.

"Mahsus" demiyordu.

Marcus diyordu.

"Marcus, bir teklifin varsa yeni bir anlaşma yapmayı düşünebilirim.

Derhal Kelly'yi almalıydım.

ELLİ ALTI

"Dışarı çıkmamın bir sakıncası olmadığından emin misin?" diye sordu Fiona torununa. Fiskos sehpasının önündeki koltukta oturan torununu oyalamak için elinden geleni yapıyor, bir yandan da beyaz şarabını yudumluyordu.

"Eminim, evet," dedi Kelly.

"Çok üzücü bir haber aldın. Emily'nin babasının başına gelenler korkunç."

"Ben iyiyim."

"Evde pek bir şey kalmadı. Baban erken gelemeyeceğini söylediğinden, akşam yemeği hazırlamak için bir şeyler almam gerek çünkü kesinlikle pizza gibi bir şey sipariş etmeyeceğiz."

Sonra abartılı bir hareketle şarap kadehini masaya koydu ve ayağa kalktı.

"Bizi merak etme, yapacak eğlenceli bir şeyler buluruz," dedi Marcus küçük kızın başını okşayarak. "Değil mi, canım?"

Kelly ona bakıp gülümsedi. "Tabii. Ne yapmak istersin?"

"Bir film izleyebiliriz," dedi Marcus.

"Canım pek film izlemek istemiyor."

"Neyse, ikinizin bir şeyler bulacağından eminim," dedi Fiona.

"Neden yürüyüşe çıkmıyoruz?"

"Olabilir," dedi Kelly isteksizce.

Fiona çantasını alıp arabasının anahtarlarını çıkardı. "Geç kalmam. Bir saate kadar dönerim."

"Tamam," dedi Marcus.

Fiona gider gitmez Kelly cep telefonunu evde unuttuğunu fark etti. Antredeki masada şarja takılıydı.

"Önemli değil," dedi Marcus. "Geç kalmayacak." Kelly'ye arka verandada oturmayı teklif etti. Veranda bakımlı arka bahçeye ve ilerideki Long Island Körfezi'ne bakıyordu.

"Demek bugün eve dönüyorsun," dedi Marcus.

"Öyle sanırım." Kelly hasır sandalyelerden birine oturup ayaklarını salladı.

"Galiba sen buraya geldiğinden beri ikimiz ilk kez yalnız kaldık."

"Evet."

"Büyükannen bana olanları anlattı. Evde işler yoluna girmiş. Babanın endişelendiği konular çözülmüş. İyi bir gelişme, değil mi?"

Kelly evet anlamında başını salladı. Babasının onu hemen almasını istiyordu. Akşam yemeğini onunla yemeyi tercih ederdi. Büyükannesi ve Marcus'la vakit geçirmek güzeldi ama onlarla birlikte yaşamak çok sıkıcıydı. Fiona hep ya kitap ya da meşhur insanların oturduğu evlerle ilgili dergiler okuyordu. Marcus da televizyon izliyordu. İlginç bir şeyler izleseydi sorun olmazdı ama sadece haberleri takip ediyordu. Kelly orada yaşamak, okula gitmek ve bütün hafta babasından ayrı kalmak istemediğinden emindi. Büyükannesi ile Marcus... yaşlıydı. Babası da yaşlıydı ama onlar kadar değil. Fiona zaman zaman onunla birlikte bir şeyler yapıyor, ama sonra ona *sessizce* yapabileceği bir aktivite bulmasını söylüyordu. Dahası Marcus'un sürekli

gülümsemesi de sinir bozucuydu. Yaşlı insanların o sahte gülümsemesi gibiydi.

Tıpkı o anda gülümsediği gibi.

"Senin için çok hareketli bir dönem oldu," Marcus. "Her şey arkadaşına yatıya gittiğin gece başladı."

"Doğru," dedi Kelly.

"Fiona... Büyükannen sana arkadaşının gardırobunda gizlenirken neler olduğunu sorduğunda çok huzursuz olduğunu fark ettim."

Kelly evet anlamında başını salladı. "Evet, biraz."

"Tabii, haklısın."

"Bundan söz etmemem gerekiyordu. Emily'nin annesi bundan söz etmemi yasakladı ve babam da söz etmememi tembihledi. Özellikle de Emily'nin bu konuya sinirlenen ve neler duyduğumu öğrenmek isteyen babasına bir şey söylememi istedi."

"Ve sen de ona bir şey anlatmadın, değil mi?"

Kelly başını hayır dercesine iki yana salladı.

"Eh, artık kötü adam öldü," dedi Marcus. "Bunların bir önemi kalmadı. Artık olanları unutabilirsin."

"Belki artık videoyu telefonumdan silebilirim."

Marcus gözlerini kırpıştırdı. "Video mu? Hangi videodan söz ediyorsun, Kelly?"

"Gardıropta gizlenirken çektiğim videoyu diyorum."

Marcus öksürdü. "Gardıropta gizlenirken bir video mu çektin? Ann Slocum'ı telefon görüşmesi yaparken mi çektin?"

Kelly evet anlamında başını salladı. Marcus'un gülümsemesinin zoraki olduğunu fark etti.

"Telefonun yanında mı?" diye sordu Marcus. Kelly yine başını sallayınca, "Videoyu bana gösterir misin?" dedi.

Kelly ön cebinden telefonunu çıkarıp birkaç tuşa bastı ve Marcus videoyu izleyebilsin diye yanına oturdu.

"Tamam, şimdi oynata bastığımda başlayacak."

"Selam. Müsait misin?"

"Bu da ne?" dedi Marcus. "Bu konuşma ne zamandı?"

"Odaya girdiğinde. Bileklerini incitmiş biriyle konuşuyordu."

"... sana da uygunsa... Ama bil ki...

"Kiminle konuşuyor?"

Kelly omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Konuştuğu iki kişinin de kim olduğunu bilmiyorum."

"İki kişiyle mi konuştu?"

"Evet, çok konuştuğun için dediğimi duymadın," diye azarladı Kelly onu. "Bir arama gelince, ilk konuştuğu kişiyle yaptığı görüşmeyi bitirdi. Geriye alayım da en baştan dinle."

"Neden bu... arıyorsun? telefonum...

"İşte şimdi ikinci kişiyle konuşuyor."

"Hişt!"

Marcus o kadar sert bir sesle onu susturmuştu ki Kelly tokat yemiş gibi hissetti. Üstelik Marcus artık gülümsemiyordu.

karşılığında bir şey alırsın... mar...

"Videoyu kapat," dedi Marcus.

"Ama konuşma biraz daha devam ediyor," dedi Kelly.

"Durdur şunu. Hemen kapat."

Kelly adamın bu kadar merak ettiği videoyu izlemekten aniden vazgeçmesinin komik olduğunu düşündü.

Kelly hasır koltukta ondan uzaklaştı. Marcus ayağa kalktı. Kaşlarını çatmıştı. Kelly yetişkinlerin ruh hallerinin bir anda olumsuz yönde değişmesinin garip olduğunu düşündü.

"Haydi, yapacak bir şeyler bul," dedi Marcus aksi bir tavırla.

"Tamam. Umarım babam çabuk gelir."

Kelly kaldığı misafir odasına gitti ve çekmeceden birkaç parça kıyafet çıkardı. Marcus böyle garip davrandığı için evine döneceğine memnundu. Birkaç dakikada çantasını hazırladı ve videoyu silmek için telefonunu çıkardı. Ama Marcus videoyu sonuna kadar izlemesini engellediği için tekrar izlemeye karar verdi.

Müzik dinlemek için yanına aldığı kulakları taktı. Sonra videoyu başlattı.

Kaydı en baştan izledi.

Sonra bir kere daha izledi.

Marcus'un neden kızdığını bilmiyordu ama daha önceden fark etmediği ilginç bir ayrıntıyı fark etmişti.

Marcus aksi davrandığı halde, kulaklıklarını çıkarıp onu bulmaya karar verdi. Marcus mutfakta volta atıyordu.

"Çok garip bir şey duymak ister misin?" dedi Kelly.

"Neymiş?" dedi Marcus. Hâlâ sinirli görünüyordu.

Kelly telefonu kaldırıp, "Videoda Emily'nin annesi senin ismini söylüyor," dedi.

ELLİ YEDİ

Önce Fiona'nın evini aradım. Telefon beş kere çaldıktan sonra sesli mesaja düştü. "Fiona, beni ara," dedim. Cep telefonunu denedim ama bu sefer de telefon sekiz kez çaldıktan sonra sesli mesaja düştü. "Fiona, ben Glen. Evi aradım ama kimse yanıt vermedi. Bu mesajı dinler dinlemez bana geri dön. Cebimden ara. Bana cepten ulaşabilirsin."

Sonra Kelly'nin telefonunu denedim. Telefonunu beş kere çaldıktan sonra sesli mesajın devreye gireceği şekilde ayarlamıştı. O anda da öyle oldu.

"Selam! Ben Kelly! Bir masaj bırakın!" Kelly esprili bir kayıt oluşturabilmek için mesaj yerine masaj demeyi tercih etmişti.

"Kelly, ben baban. Bunu dinler dinlemez beni cebimden ara, tamam mı?"

Kamyonetimin anahtarlarını kaptım ve hızla ön kapıyı açtım.

"Bay Garber! Bay Garber!"

Verandaya uzanan patikada elinde bir mikrofon tutan, şık giyimli, sarışın bir kadın ve onun yanında da bir kameraman duruyordu. Garaj yolunun sonuna bir haber minibüsü park etmişti.

"Bay Garber, sizinle konuşmak istiyorduk!" diye seslendi kadın. "Polis iki Milford polis memurunu vurup yaralayan adamı yakaladığınızı söylüyor. Acaba bu konuda..."

"Minibüsünüzü çekin yolumdan," dedim kadının yanından geçip. Kameramanı kenara ittim.

"Hey, hareketlerine dikkat et, dostum."

"Bay Garber, lütfen. Sadece..."

Kamyonetime bindim. Muhabir de kameraman da minibüsü yolumdan çekmek için bir girişimde bulunmadı. Bekleyecek vaktim yoktu. Kamyoneti çalıştırıp geri geri gittim, çimlere daldım ve ağaca çarpmaktan kıl payı kurtulup büyük bir gümbürtüyle yola çıktım.

Hızla yola koyulurken bu yeni bilginin mantıklı olduğunu düşündüm. Marcus, Ann Slocum'la evimizdeki çanta partisinde tanışmıştı. Ann'i izlediğini fark etmiştim. Ann'le görüşmeye başlamışsa...

Ya Ann, Marcus'a da George'a oynadığı oyunu oynamışsa? Onunla görüşmeye başlamış ve sonra Fiona'ya her şeyi anlatmakla tehdit etmişse? Para verdiği takdirde sessiz kalacağını söylemiş olabilir miydi?

Videoda ne diyordu? Marcus ödeme yapıyor ve karşılığında bir şey alıyordu. Aldığı şey Ann'in sessizliğiydi. Belli ki Marcus onunla yeni bir anlaşma yapmaya çalışıyordu. Belki de şantaj yapmasını engellemeye çalışıyordu?

Ann'i bu yüzden görmek istemişti.

Ann o gece Marcus'la buluşmak için dışarı çıkmıştı.

Hızla paralı geçide doğru ilerlerken sarı ışıkta geçtim ve dur tabelalarını görmezden geldim. Batı yönüne uzanan 95 numaralı otoyola çıkınca gaza bastım. Darien yaklaşık yarım saat uzaktaydı. Trafik çok sıkışık olmadığı takdirde, yirmi dakikada oraya varabilmeyi umuyordum. Kamyonetim hız yapmaya uygun değildi ama zorlarsam yine de 120'ye ya da biraz daha üstüne çıkabilirdim.

Neden üçünün de telefonlarına yanıt vermediğini merak ettim.

Anladığım kadarıyla Ann, Marcus'la buluşmaya gitmişti. Rıhtımda aralarında bir tartışma çıkmıştı. Sonra Ann ölmüştü. Artık emindim. Marcus Kingston, Ann Slocum'ı öldürmüştü.

Peki, bu konunun Sheila'nın ölümüyle de ilgisi olabilir miydi? Zamanla bu iki olayın bağlantılı olduğunu düşünmeye başladım.

Marcus'un, Sheila'nın ölümüne neden olan kazayı planlamış olması mümkün müydü? Onu sarhoş edip arabasını bağlantı yoluna götürüp birinin ona çarpmasını beklemiş olması muhtemel miydi?

Bunu gerçekten yaptıysa, nedeni neydi? Sheila onun Ann'le ilişki yaşadığını mı biliyordu? Sheila onu bu ilişkiyi annesine anlatmakla mı tehdit etmişti? Marcus onu bu yüzden mi öldürmüştü?

En ufak bir fikrim yoktu.

Bildiğim tek şey, kızımın o adamla aynı evde olduğuydu. Çok korkunç bir şey yaptığından kuşkulandığım adamla.

Tekrar Fiona'nın ev telefonunu aradım. Yanıt veren olmadı. Fiona ve Kelly de cep telefonlarına yanıt vermediler. Böyle bir şey daha önce olmuş muydu? Hiçbirinin telefonuna yanıt vermediği bir zaman olmuş muydu?

Aramam gereken başkaları da vardı ama numaralarını bilmiyordum ve o kadar hızlı gidiyordum ki telefondan numaralarını bulmam mümkün değildi.

Hızlı arama tuşlarından birine bastım. Telefon birkaç kere çaldıktan sonra Sally'nin mesajını duydum.

"Sally Diehl'a ulaştınız. Şu anda aramanıza yanıt vermiyorum ama lütfen bir mesaj bırakın."

"Kahretsin, Sally. Ben Glen. Oradaysan telefonu aç. Kelly'nin başı dertte..."

Bir klik sesi duydum. "Glen?"

"Sally, yardıma ihtiyacım var."

"Ne oldu?"

"Şu anda her şeyi anlatamam ama Marcus'un, Ann Slocum'ı öldürdüğünü düşünüyorum. Sheila'yı da öldürmüş olabilir."

"Tanrım, neden söz ediyorsun..."

"Beni dinle! Şu adresi yaz: Elli iki...

"Bir dakika, bekle. Bir kalem almam gerek. Tamam, şimdi söyle."

Ona Fiona'nın Darien adresini okudum. "Kelly onlarla dışarı çıkmadıysa evdedir. Dedektif Rona Wedmore'u araman gerek."

"Bir dakika. Rona... Wedmore."

"Bugün Milford Hastanesi'ndeydi ama taburcu olmuş olması gerek. Karakolun santralini arayıp onunla *derhal* konuşman gerektiğini söyle. Ona ulaşamazsan başka biriyle konuş. Onlara Darien polisini aramalarını ve bu adrese birini yollamalarını söyle."

Hız göstergesine baktım. Hemen hemen 140'la gidiyordum. Kamyonet sarsılıp garip sesler çıkarmaya başlamıştı ve yolun üstünde deta süzülüyordu.

"Anladın mı?" dedim.

"Evet Glen ama bunlar kulağa..."

"Dediklerimi yap!"

Bir traktöre çarpmaktan kıl payı kurtulup telefonu kapattım. Traktörün yanından geçtim, kamyonetin arka kısmının hafifçe havalandığını hissettim ama ayağımı gaz pedalından çekmedim.

ELLİ SEKİZ

"Şunu bir dinleyelim," dedi Marcus, telefonu Kelly'den alıp.

Videoyu baştan sona oynattı.

"Duydun mu?" dedi Kelly. "Bayan Slocum, 'Marcus, yeni bir teklifin varsa,' gibi bir şey diyor. Sen de duydun mu?"

"Evet, duydum sanırım."

Tam o sırada ev telefonu çalmaya başladı. Marcus yanıt verme girişiminde bulunmayınca Kelly, "Ben açayım mı?" diye sordu.

"Hayır, bırak çalsın. Önemli bir şeyse mesaj bırakırlar."

Birkaç saniye sonra Fiona'nın antredeki masada olan cep telefonu çalmaya başladı.

"Büyükannemin telefonuna bakayım mı peki?"

"Yok, boş ver," dedi Marcus, ona telefonunu geri vermeden. Telefon elindeyken çalmaya başlayınca Kelly panikledi.

"O telefon benim! Yanıt vermem gerek."

Marcus telefonu havaya kaldırdı. "Şu anda yanıt vermeyeceksin. Konuşmamız bitmedi."

"Kimin aradığına bakabilir miyim?"

Marcus başını iki yana salladı. "Sonra bakarsın."

"Ama haksızlık bu," diye itiraz etti Kelly. "O *benim* telefonum."

Telefon sustuktan sonra Marcus onu pantolonunun ön cebine soktu. Kelly adamın böyle bir şey yaptığına inanamıyor, hayretler içinde onu izliyordu.

"Kelly, bunu videoda ilk kez mi fark ettin?" diye sordu Marcus.

"Neyi?" Kelly hâlâ büyükannesinin kocasının telefonuna el koyduğuna inanamıyordu. "Ha evet, ilk kez fark ettim."

"Başka biri fark etmiş olabilir mi sence?"

"Sanmıyorum. Videoyu bir tek babam izledi. Ona e-posta olarak yolladım."

"Demek bunu sadece ikiniz izlediniz?"

"O gece neden Emily'nin annesiyle konuşuyordun?"

"Lütfen, konuşmayı kes."

"Telefonumu geri ver o zaman."

"Birazdan vereceğim, kızım. Şimdi düşünmem gerek."

"Neyi düşüneceksin?" dedi Kelly. "Lütfen, telefonumu verir misin? Burada hep uslu davrandım. Etrafı dağıtmadım ve dediklerinizi yaptım."

"Hani daha önce, yürüyüşe çıksak mı diye düşünmüştük ya? Bence şimdi tam sırası olabilir."

Kelly, Marcus'un yüzündeki ifadeden hoşlanmadı. Marcus zoraki bir biçimde gülümsemeye bile çalışmıyordu. Kelly eve gitmek istiyordu. Hem de hemen. "Telefonumu verirsen babamı arayacağım."

"Telefonunu sana geri vermeye hazır olduğumda vereceğim," dedi Marcus.

Kelly birden arkasını dönüp odadan çıktı ve en yakındaki ev telefonuna yöneldi. Ahizeyi kaldırıp babasının cep numarasını tuşlamaya koyuldu.

Marcus ahizeyi elinden kapıp telefonu sert bir şekilde kapattı.

"Hiç kimseyi aramayacaksın, seni küçük kaltak."

Kelly'nin dudakları titredi. Fiona'nın kocası daha önce onunla hiç böyle konuşmamıştı. Marcus, Kelly'nin bileğini tutup sıktı. "Kes sesini, tamam mı?"

"Canımı acıtıyorsun," dedi Kelly. "Bırak! *Bırak beni!*"

"Otur şuraya." Marcus onu fiskos sehpasının önündeki koltuğa itti. Bir yere gitmesin diye yanında durdu. Küçük kız ağlamaya başladı.

"Sinirime dokunuyorsun," dedi Marcus. "Sesini kesmezsen, boynunu kırarım."

Kelly ses çıkarmamaya çalışınca boğazından tuhaf sesler yükseldi. İşaret parmağını burnunun altında gezdirip gözyaşlarını yanaklarından silmeye çalıştı.

Marcus birkaç dakika boyunca kendi kendine homurdanarak yanında dikildi. "Bir şey yapmam gerek," dedi. Aniden eğilip küçük kızın kol bileğini kavradı. "Yürüyüşe gideceğiz. Haydi, dışarı çıkıyoruz."

"Gitmek istemiyorum ama," dedi Kelly.

"Eğlenceli olacak. Dışarı çıkmak insana iyi gelir."

"Hayır!" diye bağırdı Kelly. "Gitmek istemiyorum dedim!"

Birden ön kapı açıldı ve Fiona içeri girdi. "Cep telefonumu almadan çıktığıma inanamıyorum..."

Karşılaştığı manzara oldukça ilginçti. Marcus kıpkırmızı kesilmişti, titriyordu ve Kelly'nin bileğini tutuyordu. Kelly ağlıyordu ve gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı.

"Büyükanne!" diye bağırdı Kelly. Marcus'un elinden kurtulmaya çalıştı ama Marcus onu bırakmadı.

"Neler oluyor?" dedi Fiona. "Marcus, bırak çocuğu."

Marcus onu bırakmadı. Kelly ağlamaya devam etti.

"Marcus!" diye bağırdı Fiona. "Sana çocuğu..."

"Kes sesini, Fiona. Kapa çeneni."

"Aklını mı yitirdin? Derdin ne senin?"

Marcus, "Az önce sana ne dedim? Ne dediğimi duydun mu? Kes sesini dedim," diye haykırdı. "Sesini kesmezsen kızın boynunu kırarım. Yemin ederim ki yaparım bunu."

Fiona tereddütle öne doğru birkaç adım attı. "Marcus, bana neler olduğunu..."

"Anahtarların nerede?"

"Ne?"

"Arabanın anahtarları. Nerede?"

"Marcus, ne yapmayı düşündüğünü bilmiyorum ama çıldırmış gibi davranıyorsun."

Marcus kolunu küçük kızın boynuna doladı.

"Anahtarlar arabada. Kontakta bıraktım."

"Çekil önümden. Kelly ve ben dışarı çıkacağız."

"Marcus, lütfen bana neler olduğunu anlat."

"Emily'nin annesiyle ilgili," dedi Kelly.

"Ne?"

"Ona kulak asma," dedi Marcus. "Çocuk işte, saçmalıyor."

Dışarıda bir kamyonetin kapısının kapandığını duydular.

ELLİ DOKUZ

Fiona'nın oturma odasına daldığım an gördüğüm ilk şey Marcus'un kolunu Kelly'nin boynuna dolamış olduğuydu. Fiona beti benzi atmış halde onlara bakıyordu.

"Yaklaşma," dedi Marcus. Olduğum yerde durdum.

"Her şey yoluna girecek, canım," dedim Kelly'e. "Sorun yok. Artık buradayım."

"Fiona'nın arabasının arkasına mı park ettin?" dedi Marcus. "İkimiz çıkıp gideceğiz."

"Çok geç, Marcus. Her şeyi biliyorum. Polisin de haberi var."

"Hiçbir şey bilmiyorlar."

"Neyi?" dedi Fiona. "Neden söz ediyorsunuz?"

"Ann o gece seninle buluşmak için dışarı çıktı, değil mi?" dedim. "Çünkü sana şantaj yapıyordu. O gece onu öldürmeyi planladın ve dışarı çıkması için bir bahane uydurdun."

Marcus'un gözlerinde şimşekler çaktı. "Doğru değil bu." Fiona'ya baktı. "Doğru değil."

Fiona önce bana, sonra da hayretle eşine baktı. "Sendin," diye devam ettim. "Ann videoda senin ismini söylüyor."

"Ben sadece onunla konuşmak istemiştim. Suya düştü. Bir kazaydı. Polise sorabilirsin. Lastiği patlamıştı. Lastiğe bakmak için arabadan indi."

Bunu kendisi yapmamış olsa bilemezdi.

Fiskos sehpanın yanında duran Fiona, "Marcus, kulaklarıma inanamıyorum," dedi.

"Her şey bitti, Marcus," dedim. "Ann'in senin ismini söylediği videoyu listemdeki herkese yolladım. Herkes öğrenecek, Marcus. Şimdi, Kelly'yi bırak."

Ama Marcus bunu yapmadı.

"Lütfen," dedim. "O küçük bir çocuk."

"Avantajlı bir başlangıç yapmak istiyorum. Onu yanıma alacağım, bana yarım saat verirsen onu bir yere bırakırım."

"Hayır," dedim. "Ama Kelly'yi bırakırsan gitmene izin veririm. Bir de bir sorumu yanıtlarsan."

"Neymiş?"

"Sheila," dedim.

"N'olmuş ona?"

"Neden Sheila?"

Marcus yüzünü buruşturdu. "Neden söz ettiğini anlamadım."

"Tam olarak ne yaptığını bilmiyorum ama nedenini öğrenmek istiyorum. Sheila olanları biliyor muydu? Ann'le bir ilişkin olduğundan haberdar mıydı? Seni annesine anlatacağını söyleyerek tehdit mi etti? Bunları bu yüzden mi yaptın?"

Fiona'nın ağzı açık kalmıştı. Geçirdiği şok yüzünden âdeta dili tutulmuştu ama sonra fısıldayarak, "Olamaz bu," dedi.

Marcus kadınla göz göze geldi "Fiona, Glen saçmalıyor. Yalan söylüyor..."

"Sheila'yı, kızımı mı öldürdün?"

Marcus kolunu Kelly'nin boynuna daha da sıkı doladı. Kelly öksürüp Marcus'un kolunu itmeye çalıştı ama yetişkin bir adama karşı koyacak kadar güçlü değildi.

"Kenara çekil ve buradan gitmeme izin ver," dedi Marcus.

"Kaçamazsın. Polis seni bulur. Kelly'yi incitirsen, durum senin için daha da kötüye gidecek. Buradan onunla birlikte çıkamazsın. Buna izin vermem."

Kelly biraz daha debelenip adamın kolunu itmeye çalıştı. Fiona'ya baktım. Öfkeden patlamak üzereymiş gibiydi.

Marcus başını salladı. "Hayır, buradan gidiyorum. Bana doğru bir adım bile atarsan, kızının boynunu kırarım. Yemin ederim ki... *Ah!*"

Kelly sağ bacağını hızla yukarı kaldırdı ve topuğunu var gücüyle Marcus'un ayağına indirdi. Çığlık atarken Marcus'un eli biraz gevşedi. Fiona bu fırsatı kaçırmadı. Fiskos sehpanın üstündeki şarap kadehini alıp masanın kenarına indirdi. Elinde kırılan kadehin parıldayan tırtıklı alt kısmı kaldı.

Kelly nihayet Marcus'un elinden kurtulup yanıma koştu.

Fiona öne atılıp vahşi bir çığlıkla elindeki kırık parçayı Marcus'a doğrulttu. Marcus'un yanına varamadan kesilen elinden kanlar akmaya başlamıştı. Ama elinin kesildiğinin farkında bile değildi. Yapmak istediği tek şey kocasını öldürmekti.

Müdahale etmek istedim ama Kelly bana sımsıkı sarılmıştı.

Marcus kendini korumak için kollarını kaldırdı ama Fiona ondan beklenmeyecek bir güç sergiliyordu. Elindeki kırık parçayı kocasının boğazına doğrulatarak ona yaklaşmaya devam etti.

Kırık cam parçası hedefini buldu. Marcus'un boğazının birkaç yerinden kanlar fışkırmaya başladı. Acı dolu boğuk sesler çıkardı ve elleriyle boğazını tuttu. Parmaklarının arasından kanlar akıyordu.

"Fiona!" diye bağırıp Kelly'yi kenara ittim. Elindeki kırık cam parçasını hâlâ savurmakta olan Fiona'yı arkasından yakaladım.

Marcus yere yığıldı.

Kelly'ye döndüm ve sakin bir ses tonuyla, "Güvenlik sistemindeki polis düğmesine bas," dedim.

Marcus kanamayı durdurmak için boğazını tutmaya çalışırken Fiona'ya döndüm. "Tamam, sakin ol. Başardın, kaçmasını engelledin."

Ona sarıldığımda Fiona hüngür hüngür ağlamaya başladı. Elindeki kırık kadehi yere fırlattı, döndü ve kanlı kollarını boynuma doladı.

"Ne yaptım?" dedi gözyaşları arasında. "Ben ne yaptım?"

Marcus'a yaptığından söz etmediğini biliyordum. Bu adamı hayatına sokarak ailesine verdiği zarardan bahsediyordu.

ALTMIŞ

Kelly güvenlik sistemindeki düğmeye bastıktan saniyeler sonra güvenlik sistemindeki nöbetçi yetkililer aradı. Aramaya yanıt verip bir ambulans yollamalarını ve polisi aramalarını istedim.

Telefonu kapattıktan birkaç saniye sonra polis arabaları geldi. Ama bunlar Sally'nin, Milford polisini aramasından sonra Darien'daki polisin haberdar edilmesiyle gelen memurlardı.

İlk yardım görevlileri derhal Marcus'la ilgilendiler. Durumunu stabil hale getirmeyi başardıklarını görünce şaşırdım. Öleceğini sanmıştım. Ambulans acı bir siren sesiyle garaj yolundan yola çıktı.

Marcus boğuk sesler çıkararak yerde kıvranırken Kelly'yi evden uzaklaştırmıştım. Daha fazlasını görmesini istemiyordum. Kollarını boynuma dolayan kızımı kucaklayıp dışarı çıkardım. Sürekli sırtını hafifçe okşuyor, sakinleşmesi için iki yana sallıyordum. "Bitti artık," dedim.

Ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Emily'nin annesini öldürdü."

"Evet," dedim.

"Ya annemi?"

"Bunu bilmiyorum, tatlım ama öyle görünüyor."

"Beni de öldürecek miydi?"

Ona daha sıkı sarıldım. "Seni incitmesine asla izin vermezdim." Oraya beş dakika daha geç varsaydım, her şeyin çok daha farklı gelişebileceğinden bahsetmedim tabii.

İlk yardım görevlileri gelmeden önce Fiona, Marcus'la evin içinde kaldı. Bir ara onun ölmesini bekliyormuş gibi fiskos sehpanın kenarına oturduğunu gördüm. Marcus'a değil ama kendisine zarar verebileceğinden endişe ettim. Bir süre çıldırmış gibiydi. Çığlık çığlığa ağlayarak yaptığı şeyi ve tüm bunlara nasıl yol açmış olabileceğini sorguladı. Yanında kalmamın iyi olacağını söyledi. Ama benim tek bir önceliğim vardı. Kelly'yi o evden dışarı çıkarmalıydım.

Polis arabaları geldikten sonra görevlilere içerideki kadının travma geçiriyor olabileceğini söyledim –hepimiz geçiriyor olabilirdik– ve bir iki dakika içinde Fiona'yı da dışarı çıkardılar.

Fiona taş kesilmişti.

Ön bahçesindeki ufak bir banka oturdu ve sessizce beklemeye başladı.

"Fiona," dedim alçak sesle. Beni duymuyor gibiydi.

"Fiona."

Ağır ağır başını çevirdi. Bana bakıyordu ama beni gördüğünden emin değildim. En sonunda, "Nasılsın, tatlım?" dedi.

Kelly omzuma yasladığı başını çevirip ona baktı. "İyiyim, büyükanne."

"Güzel. Bu sefer ziyaretin iyi geçmediği için üzgünüm."

Polis memurlarıyla konuşurken elimden geldiğince Fiona'yı korudum. Marcus'un kolunu torununun boğazına doladığını, boynunu kıracağı tehdidini savurduğunu anlattım. Marcus, Ann Slocum'ı öldürdüğünü itiraf etmiş sayılırdı. Kaçabilmek için Kelly'yi rehin almaya çalışmıştı. Kelly sertçe ayağına basınca

Fiona'nın eline kocasını durdurmak için büyük bir fırsat geçmişti. Tek bir fırsatı vardı ve onu iyi değerlendirmişti.

Üstelik Fiona ona kızını öldürdüğünü düşünerek saldırmıştı.

Karımı...

Marcus, Sheila'nın ölümüyle ilgisi olduğunu itiraf etmemişti. Fiona'yı savunurken bunu söylemekte bir sakınca görmemiştim ama bu durum beni huzursuz etmişti. Çok üstünde durmadıysam da içim rahat değildi.

Marcus neden Ann'in ölümünde parmağı olduğunu itiraf ettiği halde Sheila için aynı şeyi yapmamıştı? Belki de diğer suçlarını itiraf ettikten sonra Fiona'nın yanında kızını da öldürdüğünü itiraf edememişti. Belki bunu da itiraf etmesi haddinden fazla suçu itiraf etmesi anlamına gelecekti.

Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Marcus karımı öldürmüş de olabilirdi öldürmemiş de. Belki de cinayeti başka birisi işlemişti.

Ayrıca her zaman bir başka olasılık daha vardı. Rona Wedmore'un ima ettiği olasılık.

Sheila'yı kimse öldürmemişti. Bu kazaya o neden olmuştu. Sarhoş olup direksiyon başına geçmiş ve kaza yapmıştı. Çok uzun zamandır olayın bu şekilde gerçekleşmiş olabileceğine inanmayı reddediyordum. Sheila'nın etrafında dönüp duran onca ayrıntı yüzünden –bir katile teslim edilmesi gereken binlerce dolarlık para, sahte mallar, şantajcı ve evli kadınlar– ölümünün bunlarla ilişkili olması kaçınılmaz gibiydi. Milford'da bu kadar gizli kapaklı olay yaşanırken, Sheila'nın bunlarla hiçbir ilgisi olmayan bir kazada ölmüş olması mümkün müydü gerçekten?

Başlarda böylesine aptalca bir şey yaptığı için Sheila'ya çok kızmıştım. Sonraları, yani onun suçsuz olduğuna inanmaya

başladıktan sonra, ilk hislerimden ve onunla zihnimde yaptığım hesaplaşmadan ötürü suçluluk duymuştum.

Artık ne hissedeceğimi bilemiyordum.

Son birkaç gündür yaşadıklarımdan sonra aklımda birtakım şüpheler oluştuysa da eskisinden daha fazla bilgi sahibi değildim.

Belki de bazı şeyleri hiçbir zaman öğrenmemek daha iyiydi.

ALTMIŞ BİR

Her şeyin normale döndüğünü söylemek yanlış olurdu. Hayatımızın gerçek anlamda normalleşeceğinden emin değildim. Ama birkaç gün içinde biraz olsun rutin bir tempoya dönmeyi başarmıştık.

Ama ilk gece değil.

Fiona'nın evindeki dehşet verici olaylara şahit olan Kelly iyi uyuyamadı. Sürekli dönüp durdu ve bir ara çığlık atmaya başladı. Odasına koşup onu oturur pozisyona getirdim. Gözleri açıktı, bana bakıyordu ama bakışlarına daha önce hiç görmediğim donuk bir ifade yerleşmişti. "Hayır! Hayır!" diye bağırırken hâlâ uykuda olduğunu anladım. Gözlerini kırpıştırıp uyanana dek defalarca ismini söyledim.

Bodrum katında bulduğum uyku tulumunu yatağının yanına serdim ve sabaha kadar orada uyudum. Elimi yatak örtüsünün üstüne koydum. Kelly de sabaha kadar elimi bırakmadı.

Kahvaltı için yumurta pişirdim. Okuldan, filmlerden söz ettik. Kelly şarkıcı Miley Cyrus hakkında ilginç şeyler anlattı ve arkadaşı olmasını isteyebileceği biriyken berbat bir kıza dönüştüğünü söyledi.

"Bugün okula gitmek zorunda değilsin," dedim. "İstediğin zaman geri dönebilirsin."

"Belki on iki yaşında gitmek isteyebilirim."

"Rüyanda görürsün, ortak."

İşte o an gülümsedi.

O gün onu ofise götürdüm. Benimle birkaç işe çıktı ve ofise döndüğümüzde bilgisayarda oyun oynadı. Ofis darmadağınıktı. Onlarca yanıtlanmamış sesli mesaj ve ödenmemiş fatura vardı.

Ken Wang işleri düzenli idare edebilmek için elinden geleni yaptığını ama Doug ve Sally olmadan havanda su dövdüğünü söyledi.

"Doug'a neler oldu?" diye sordu. "Ona ihtiyacımız var."

"Bilmiyorum. Onu hâlâ gözaltında tutuyorlar."

"Ne düşünüyorum biliyor musun? Gerçekten de Theo'yu öldürdüyse, Theo bunu hak etti. Benim de birkaç kere aklımdan geçmedi değil. Peki, Sally nerede?"

"Artık burada çalışmıyor."

"Yok artık."

"Bunu kendisi söyledi."

"Sana bir dost tavsiyesi vereyim. Dizlerinin üstüne çöküp yalvarman gerekse bile o kadının geri dönmesini sağla. Burayı tek başına idare edebileceğini sanıyor olabilirsin ve bu yanılsamayla yaşamaktan dolayı mutluysan tamam ama burayı çekip çeviren kişi Sally."

İç çektim. "Geri gelmeyecek."

"Patronumsun biliyorum ve umarım bana kızmazsın ama Sally'nin işten ayrılması için çok boktan bir şey yapmış olmalısın... Pardon, Kelly."

"Sorun değil," dedi Kelly çalışma sandalyemde dönerken. "Son zamanlarda daha kötü şeyler de gördüm ve duydum."

Kelly, Emily'yle internette ve telefonda konuşuyordu. Darren Slocum henüz hastaneden çıkmadığı için küçük kıza teyzesi Janice bakıyordu. Darren bir hafta daha hastanede kalacaktı ve eve geri döndükten sonra da biraz yardıma ihtiyacı olacaktı.

"Emily artık babasının bir polis olmayacağını söyledi."

"Demek öyle?"

"Farklı bir iş yapacakmış. Taşınmayı düşünüyorlarmış. Buradan gitmesini istemiyorum."

Başını okşadım. "Biliyorum. O iyi bir arkadaş ve birbirinize ihtiyacınız var."

"Yarın akşam için beni evine çağırdı. Belki pizza yeriz. Ama *yatıya* kalmam. Bir daha asla birinin evinde kalmaya gitmeyeceğim."

"İyi plan," dedim. "Onu ziyaret edebilirsin sanırım. Bunu yarın konuşuruz."

"Yarın üstünde çalıştığın hangi evlere gideceğiz?"

Rona Wedmore benimle konuşmak için ofise geldi. Kolu askıya alınmıştı.

"Omzunun yaralandığını sanıyordum," dedim.

"Kolumu oynatmazsam omzumun daha hızlı iyileşeceğini düşünüyorlar. Seni haberlerde gördüm. Evinden çıkarken kadın muhabire bağırıyordun. Süperdi."

Gülümsedim.

"Departmanım sana bir ödül vermek istiyor. Onları vazgeçirmeye çalıştım, çılgının teki olduğunu söyledim ama ödül konusunda ısrarcılar."

"Gerçekten de hiçbir şeye gerek yok," dedim. "Olanları unutmak, hayatıma devam etmek istiyorum."

"Ya eşin? O konuyu kurcalamaktan da vazgeçebilecek misin?"

Bir evrak dolabına yaslanıp kollarımı göğsünde kavuşturdum. "Bu konuda pek seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Bildiğim tek şey başının derde girdiği ve o gece kontrolünü kaybettiği. Kendisini hiç olmadığı kadar zor bir durumda bulduğu için beklenmedik bir biçimde davrandığı. Ama sorun her neyse, benimle bunu konuşması gerekirdi. Mutlaka bir çözüm bulurduk."

Wedmore anlayışlı bir tavırla başını salladı.

"Her şeyin bir nedeni olduğuna inanır mısın?"

"Sheila öyle olduğuna inanırdı," dedim. "Ben hiçbir zaman öyle düşünmedim."

"Ben de senin gibiyim. Daha doğrusu öyleydim. Artık emin değilim. Bir nedenden dolayı vurulduğumu düşünüyorum."

Kollarımı indirip ceplerime soktum. "Altı ay ücretli izin vermedikleri takdirde vurulman için iyi bir neden düşünemiyorum."

"Haklısın." Bir an için gözlerini kaçırdı. "Hastaneye kaldırıldığımda, gidip kocamı getirdiler. Beni gördüğünde ne dediğini biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Bana, 'İyi misin?' diye sordu."

Ne demek istediğini anlamamıştım, ama kocasının bu tepkisi onun için çok önemli gibiydi.

"Oraya giderken kek götürmeliyim," dedi Kelly. "Emily pizza sipariş edecekse ben de tatlıyı götürmeliyim."

"Tamam."

Emily'ye ertesi gün gidecekti. Janice'i arayıp Kelly'nin gelmesinin gerçekten sorun olup olmadığını sormuştum. Janice de yeğeninin bütün gün en iyi arkadaşının ziyaretinden söz ettiğinden bahsetti.

Oraya giderken fırından bir şeyler almayı teklif ettim ama Kelly süpermarkete gidip dondurulmuş Sara Lee çikolatalı pastalarından almak istediğini söyledi. "Emily'nin en sevdiği pasta o. Neden başını ovuşturuyorsun, baba?"

"Son birkaç gündür başım çok ağrıyor canım. Sanırım stresin etkisi."

"Evet, olabilir."

Garaj yoluna girdiğimizde, Emily geldiğimizi görüp bizi karşılamak için evden dışarı fırladı. Janice de peşinden dışarı çıktı. Kızlar sarmaş dolaş olup birlikte eve girdiler.

Janice benimle konuşmak için dışarıda kaldı. "Yaptıkların için, yani Darren'ı vuran adamı durdurduğun için teşekkür etmek istedim."

"Kendimi de korumaya çalışıyordum," diye yanıtladım.

"Olsun," dedi hafifçe koluma dokunarak.

"Darren'a ne olacak?"

"Polis teşkilatından ayrıldı ve iyi bir avukat tuttu. Bildiği her şeyi açıklamayı, Sommer'ın neler yaptığını, kimlere çalıştığını anlatmayı teklif etti. Hapis cezası alsa bile birkaç aydan uzun olmayacağını umuyorum. Sonra Emily'ye bakabilir. Onu her şeyden çok seviyor."

"Elbette. Emily'nin iyiliği için her şey yolunda gider umarım. Birkaç saat sonra Kelly'yi almak için geri gelirim, olur mu?"

"Tabii."

Kamyonete bindim ama eve gitmedim. Bir yere daha uğramam gerekiyordu.

Beş dakika sonra farklı bir evin önünde durdum. Kapıya gidip zili çaldım.

Birkaç saniye sonra Sally Diehl kapıyı açtı. Lastik eldivenler takmıştı ve elinde bir silikon tabancası vardı.

"Konuşmamız gerek," dedim.

ALTMIŞ İKİ

"Geri dönmen gerek," dedim. "Sana ihtiyacımız var."

"Sana işi bıraktığımı söylemiştim."

"Başım sıkıştığında, mesela geçen gün Kelly'ye giderken yardıma ihtiyacım olduğunda seni aradım. Sen her şeyin nasıl yapılması gerektiğini biliyorsun. Her zaman başımı dertten kurtaran kişi oldun, Sally. Seni kaybetmek istemiyorum. Garber İnşaat çökmek üzere ve işleri toparlamak için bana yardımcı olmanı istiyorum."

Yüzüne düşen saçları geriye attı.

"Silikon tabancasıyla ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Küvetle ilgili işleri tamamlamaya çalışıyorum. Theo yeni banyonun tesisatını döşemişti ama işleri bitirememişti."

"İçeri gelmeme izin ver."

Bana şöyle bir baktıktan sonra kapıyı ardına kadar açtı. "Kelly nerede?"

"Emily'de. Pizza yiyecekler."

"Babası vurulan arkadaşı mı?"

"Evet."

Sally, Fiona'nın evinde neler olduğunu sordu. Hoşuma gitmeyen bir konu olmasına rağmen ona her şeyi anlattım.

"Tanrım," dedi. Silikon tabancasını bırakıp eldivenlerini çıkarmış, mutfak masasına oturmuştu. Ben de tezgâha yaslanmıştım.

"Evet, inanılmaz," dedim. Parmaklarımla şakaklarımı ovuşturdum. "Çok kötü bir baş ağrısı başlamak üzere."

"Demek Ann'i Marcus öldürmüş."

"Evet."

"Ya Sheila'yı?"

"Bilmiyorum. Belki konuşacak kadar düzeldiğinde bize her şeyi anlatır ama bundan şüpheliyim. Yavaş yavaş bu olayın sorumluluğunun Sheila'ya ait olduğunu düşünmeye başladım."

Sally'nin yüz ifadesi yumuşar gibi oldu.

"Sana bunu anlatmaya çalıştım ama beni dinleyecek durumda değildin."

"Biliyorum." Başımı salladım. Başım hâlâ çok ağrıyordu.

"Ya Theo?"

"Cenaze dündü. Çok korkunçtu, Glen. Herkes ağlıyordu. Tabutu mezara indirirlerken, bir an için erkek kardeşinin üstüne atlayacağını sandım."

"Orada olmalıydım."

"Hayır, buna gerek yoktu."

"Söylediklerimden dolayı pişmanım, Sally. Belki de Theo karımla ilgili üzgün olduğunu yazarken herhangi bir şey ima etmiyordu. Bunu ben yanlış yorumlamış olabilirim." Başımı ovuşturdum. "Baş ağrısı için bir ilacın var mı? Başım çatlayacak gibi."

"Arkandaki çekmecede," dedi.

Arkama dönüp çekmeceyi açtım ve çekmecede bir sürü farklı ilaç olduğunu gördüm. Ağrı kesiciler, sargı bezleri, şırıngalar. "Eksiksiz bir ilk yardım setin var," dedim.

"Onların çoğu babam içindi. Henüz onunkileri atamadım. Ama bir ara o işe de el atmam gerek."

Baş ağrısı ilacını bulup çekmeceyi kapattım ve ilaç kutusunun kapağını açtım.

"Lütfen, bana en azından işe geri dönmeyi düşüneceğini söyle," dedim. "KF sinir krizi geçirmek üzere."

Şişeden iki hap alıp tezgâha koydum. Sheila'yla araba yolculuğu yaparken başım ağrıdığında ve arabada su olmadığında, torpido gözünde bulundurduğum ilaçları alabilmem için bir yerde durup su almam için ısrar ederdi.

"Su içmeden yutma, boğazına yapışır," dedi Sheila.

"Bir bardak alabilir miyim?"

"Bulaşıklıktan alabilirsin."

Musluğun yanındaki bulaşıklığa baktım. Orada birkaç bardak, bir tabak ve birkaç çatal bıçak vardı. Bardağa uzanırken beni şaşırtan bir şey gördüm.

Bir fırın kabı.

Üç haftadan uzunca bir süredir görmediğim lazanya kabıydı bu.

Koyu turuncu renkli olan.

Sheila'nın hep "hurma" rengi dediği.

ALTMIŞ ÜÇ

Lazanya kabını dikkatle alıp tezgâha koydum.

Sally güldü. "Su içmek için onu mu kullanacaksın?"

"Bunun burada ne işi var?" diye sordum tane tane.

"Neyi diyorsun?"

"Lazanya kabını. Kime ait olduğunu biliyorum. Sheila'nındı. Burada ne işi var?"

"Emin misin? Benimki olduğundan eminim."

Sheila'yla senelerdir izlediğimiz bir rutin vardı. O akşam yemeğini pişirirdi, ben bulaşıkları yıkardım. Senelerce aynı kapları, kâseleri, bardakları ve tencereleri yıkadıktan sonra bunları avcunuzun içi gibi bilirdiniz. O fırın kabı bize aitse, alt köşelerin birinde fiyat etiketinin bıraktığı ufak bir leke olmalıydı.

Kabın altına bakınca lekeyi gördüm.

"Hayır," dedim. "Bizimki bu. Sheila'nın lazanya pişirdiği fırın kabı."

Sally sandalyeden kalkmış, fırın kabına bakmak için yanıma gelmişti. "Bir bakayım." Kabı inceledi. İçine ve altına baktı. "Bilemiyorum, Glen. Öyle diyorsan öyledir."

"Burada ne işi var?"

"Tanrım, bilmiyorum. Uçarak pencereden içeri girmemiştir herhalde. Sheila bir ara bana lazanya getirmiş olmalı. Kabı geri vermeyi unutmuşumdur. Evet, suçluyum."

"Sheila kaza geçirdiği gün lazanya yapmıştı. Kelly ve benim için iki tabak ayırmıştı. Ama geri kalanı evde değildi. Geçen gün lazanya yapmak istedim ama fırın kabını bulamadım." Kabı havaya kaldırdım. "Çünkü buradaydı."

"Lütfen, Glen, ne demek istiyorsun?"

"Baban Sheila'yla aynı gün öldü. Sheila evden çıkmadan önce babanın öldüğünü haber verdim. Senin için bir şeyler yapmamız gerektiğini söyledi. Telefonu kapattığı anda lazanyanın geri kalanını sana getirmeye karar vermiş olmalı. Evet, böyle yapmış olmalı. Birisi öldüğünde hep yakınlarına yemek götürürdü. Pek iyi tanımadığı kişiler olsa bile. Şu kurs öğretmeni gibi."

"Glen, beni gerçekten de korkutmaya başladın."

"Sheila buraya geldi, değil mi? Seni görmek, teselli etmek için geldi ve bu yüzden o gün şehre inmedi. Para bu yüzden yanında değildi. Şehre inemeyeceği için eve saklamıştı."

"Ne parası? Neden söz ediyorsun?"

"O kadar parayı yanında taşımak istemedi. Babanı kaybettiğin için sana destek olmak istedi ve lazanya getirdi. O öğleden sonra sana geldi. Belinda'nın işini halletmektense, babasını kaybeden bir arkadaşıyla ilgilenmenin daha önemli olduğunu düşündü. Sheila o gün sana geldiyse, bunu neden bana söylemedin?"

"Tanrım, Glen," dedi. Fırın kabını bırakmadan diğer eliyle ilaçları işaret etti. "İlaçları al. Baş ağrın zihnini bulandırmaya başladı galiba."

Fırın kabının neden orada olduğunu düşünürken başım daha da kötü ağrımaya başlamıştı. Bakışlarımı bir an için ondan ayırıp haplara baktım ve tam o sırada aklıma ona söylemek istediğim başka bir şey geldi.

Arkama döndüm. "Neler olduğunu anlayabilmek için kafa patlatırken..."

Gördüğüm tek şey fırın kabının hızla üstüme geldiğiydi. Sonra her şey karardı.

Grip aşısı olmak için doktordaydım.

"Canın hiç yanmayacak," dedi doktor iğneyi yaparken. Ama iğne derimi delip damara girerken acı içinde bağırdım.

"Bebek gibi davranma," dedi. İğneyi yaptı ve kolumdan çıkardı.

"Bu da canını yakmayacak," dedi, eline bir başka şırıngayı alırken.

"İğneyi yaptın ya? Neden tekrar yapıyorsun?"

"Bebek gibi davranma," dedi. İğneyi yaptı ve kolumdan çıkardı.

"Bu da canını yakmayacak," dedi, eline bir başka şırıngayı alırken.

"Bir dakika! Dur! Ne yapıyorsun? Dur dedim! O lanet şeyi çek kolumdan, seni..."

Gözlerimi açtım.

"Güzel, ölmedin demek," dedi Sally. Parfümünün kokusunu hissedebileceğim kadar yaklaşmıştı. Gözlerimi kırpıştırıp onu ve etrafımı daha net görmeye çalıştım.

Her şey yanlamasına ve tepemdeydi. Sally'nin mutfağında yerde yatıyordum. Sheila'nın, daha doğrusu bir zamanlar ona ait olan lazanya kabının kırık parçaları birkaç adım ötemde linolyum zemine saçılmıştı. Paramparça olmuştu.

"Başın dayanıklıymış doğrusu," dedi Sally yanıma çömelirken. "Sana fazla sert vurduğumu, öldüğünü sandım. Ama şimdi işime devam edebilirim."

Geri çekildiğinde elinde bir şırınga olduğunu gördüm. "Sanırım bu kadarı yeterli olacak. Şu anda kocaman bir şişeyi içmiş gibisin. Doğrudan damardan verdim. İçiyor olsaydın, daha fazlası gerekirdi."

Arkama bakabilmek için yana dönmeye çalıştım ama arkamda bir şey vardı. Bir anda ellerimin arkamda olduğunu fark ettim. Ellerimi arkamdan bağlamıştı. Kol bileklerimde yapış yapış bir şey hissettim. Bileklerimi de yapışkanlı bantla sarmıştı. Bandı birkaç kere bileklerimin etrafında sıkı sıkıya dolamıştı.

Mutfağın diğer tarafına gidip bir sandalye aldı ve yere sürterek yanıma getirdi. Sandalyeyi ters çevirip bacaklarını iki yanına attı ve yüzü bana dönük olacak şekilde oturdu. Kollarını sandalyenin sırtına dayadı. Elinde bir tabanca vardı.

"Çok üzgünüm, Glen. Seni ve Sheila'yı kıyaslayınca... Sheila fazla iyi yürekliydi ama sen dünyanın en dik kafalı adamısın."

Başım çatlayacak gibiydi ve ağzımda kan tadı vardı. Alnımda derin bir yarık olduğunu ve yüzümün kanla kaplı olduğunu hissedebiliyordum.

Ama baş ağrısından farklı bir şey de hissediyordum.

Garip bir histi. Sersemlemiş gibiydim. Oda etrafımda dönüyordu. Önce başımdaki yara yüzünden olduğunu sandım ama emin değildim.

Tıpkı... fazla sarhoş olmuş gibi hissediyordum.

"Etkisini göstermeye başladı, değil mi?" dedi Sally. "Ayakta duramayacak kadar sarhoş hissediyorsundur. Babama insülin iğneleri yapmaya alışmıştım. Ama sana insülin iğnesi yapmadım. Şu anda damarlarında votka akıyor."

"Sheila," dedim. "Ona da aynı şeyi yaptın."

Bir şey demedi. Sürekli bir bana, bir saatine bakıyordu.

"Neden, Sally? Bunu neden yaptın?"

"Lütfen, Glen, buna direnme. Birazdan kendini çok iyi hissedeceksin. O zaman her şey önemini yitirecek."

Doğruyu söylüyordu. Başıma lazanya kabıyla bir darbe almaktan çok daha derin bir sersemlik yaşıyordum.

"Lütfen, anlat," diye yalvardım. "Bilmem gerek."

Dudaklarını birbirine bastırdı. Bakışlarını önce başka bir yöne çevirdi ama sonra doğrudan bana baktı.

"O henüz ölmemişti," dedi.

Ne dediğini anlayamadım.

"Ben... Ne diyorsun?"

"Babam," dedi. "Henüz etkisini göstermemişti."

"Ne... dediğini anlamıyorum."

"O sabah seninle konuştuğumuzda, yani sana babamın öldüğünü söylediğimde babam ölmemişti ama ölmek *üzereydi.* Ona iki doz heparin vermiştim ve iç kanama geçirip ölmesini bekliyordum. Ama o yaşlı hergele buna direndi. Derken Sheila lanet lazanyasıyla buraya geldi. Kapıyı bile çalmadan girdi içeri. 'Ah, Sally, babana çok üzüldüm. Sana yemek getirdim. Buzdolabına koy, daha sonra yersin,' dedi. Sonra güçlükle nefes alan babamı gördü. 'Baban hayatta mı?' dedi şaşkınlıkla. Hemen bir ambulans çağırmamız gerektiğini söyledi."

Gözlerimi kırpıştırdım. Sally'yi bulanık görmeye başlamıştım. "Babanı mı öldürdün?"

"Artık dayanamıyordum, Glen. Kendi evimden çıkıp –hem kira ödeyip hem onun ilaçlarına yetişemiyordum– buraya taşındım ama ilaçlara hâlâ param yetmiyordu. Çok geçmeden onu bir huzurevine yatırmam gerekecekti ama huzurevlerinin ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun? Burayı da satmam gerekecekti. Bu kriz döneminde bu çöplük beş para etmezdi. Kendimi

sokakta bulacağımı, babamın da er ya da geç öleceğini düşündüm. Bir şeyler yapmalıydım."

İç çekti. "Sheila'nın polise gidip babamı öldürdüğümü söylemesine izin veremezdim. Başına vurup onu bayılttım ve damarına içki enjekte ettim."

"Sally, bunları uyduruyor olmalısın..."

"Kendini nasıl hissediyorsun, Glen? Etkisini hissediyorsun, değil mi? Baş ağrın geçmiş olmalı."

"O ... kaza," dedim. Düzgün konuşmaya çalıştım ama dilim dolanıyordu.

"Bunu unut artık," dedi. "Böylesi daha iyi."

"Kazayı... nasıl ayarladın?"

Yine iç çekti. "Theo yardım etti. Buraya geldi, durumu görünce büyük bir şok geçirdi ama Slocumlardan o sahte malları satın aldığını ve Wilsonların evinde kullandığını biliyordum. Bana yardım etmek zorunda kaldı. Sheila'nın arabasını bağlantı yoluna götürüp onu direksiyonun başına oturttum. Sonra Theo beni eve geri getirdi. Ama bu akşam bunu tek başıma yapmak zorundayım."

"Sally, Sally," dedim. Damarlarımda akan alkol beni fena halde sersemlettiği halde düzgün düşünmeye çalıştım. "Sen... ailemden biri gibiydin..."

Evet der gibi başını salladı. "Biliyorum. Ben de kendimi kötü hissediyorum. Biliyor musun Glen, son zamanlarda son derece küstahtın ve hayatımla ilgili en iyi seçimleri yapmıyormuşum gibi davranıyordun. Ben kendimi kollamayı seçtim. Çünkü benim için bunu kimse yapmayacaktı."

"Theo'nun notu," dedim. "Üzgün olduğunu yazmıştı..."

"Sana kaba davrandığını biliyorum ama vicdan sahibi bir adamdı. İçi içini yiyordu. Yangın. Sheila. Olanları itiraf etmek istedi."

"Doug," diye fısıldadım. "Ona tuzak kurdun... değil mi? O kutuları kamyonetine koydun ve Theo'yu kurtarmaya çalıştın."

"Bundan söz etmek istemiyorum, Glen. Olanlar çok üzücü."

"Nasıl... Bir dakika... Theo'yu sen öldürdün. Onu öldüren kişi sendin."

O anda Sally'nin yüzünde ilk kez gerçekten de hüzünlü bir ifade belirdi. Gözlerini ovuşturdu. "Sadece yapmam gerekeni yaptım, tamam mı? Şu anda yaptığım gibi. Ne yapmam gerekiyorsa onu yapıyorum."

"Sen... Nişanlını..."

"Beni karavanından aradı, daha fazla sessiz kalamayacağını söyledi. Doug'a olanların onun suçu olmadığını söylemek istiyordu. Ben de beni beklemesini, ben gelmeden bir şey yapmamasını söyledim. Oraya gittiğimde, Doug'ı çağırmasını ve yüz yüze konuşmasını söyledim. Bunun daha onurlu olacağını söyledim. Theo onu çağırıp telefonu kapattığı an onu ormana götürdüm. Yanıma babamın silahlarından birini almıştım."

Yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzüldü.

"Arabamı gizledim, Doug karavana kadar yürümek zorunda kalsın diye Theo'nun kamyonetini yolun sonuna park ettim. Doug karavanın etrafından dolanırken silahı arabasına koydum. Betsy'nin arabasına."

Neler dediğini anlıyordum ama zihnim bulanmaya başlamıştı.

"Aslında evli olmaktansa bekâr olmayı tercih ederim, Glen. Hayatımın sonuna kadar bir hücrede çürümek yerine özgür olmayı tercih ederim. Kalkman gerek."

"Ne?"

Sandalyeden kalkıp yanıma çömeldi. Bir eliyle silahı tutarken, diğer eliyle dirseğimi kavradı ve beni çekiştirdi. "Haydi. Kalk. Kalk dedim!"

"Sally," dedim. Dizlerimin üstüne çökmüş, sallanıyordum. "Beni de mi bir bağlantı yoluna bırakacaksın?"

"Hayır. Farklı bir şey yapmam gerek."

"Ne... Nasıl?"

"Yapma, Glen. Bu noktadan sonra gidişatı değiştiremezsin. İkimiz için de zorluk çıkarma."

Beni sert bir şekilde çekip ayağa kaldırdı. Sally her zaman formda kalmaya özen göstermişti ve bu açıdan benden üstündü. Ayrıca benim gibi sarhoş değildi. Bileklerimi çözmeye çalıştım ama bantları bileklerimin etrafına dolamıştı. Yeteri kadar zamanım olsaydı bantları çözebilirdim. "Nereye gidiyoruz?"

"Banyoya."

"Neden? Tuvalete gitmem gerekmiyor." Biraz düşündüm. "Aslında gidebilirim."

Sallandım. Kesinlikle çok sarhoştum.

"Buradan, Glen. Yavaş adımlar at." Sabırla beni mutfaktan çıkardı, bir sandalyeye çarptığım yemek odasından geçirdi. Ardından yatak odalarına ve banyoya giden koridora çıkardı.

Tam olarak ne planladığını bilmiyordum ama bir şeyler yapmalıydım. Kaçmaya çalışmalıydım.

Aniden ağırlığımı ona verdim ve onu omzumla duvara ittim. Üstünde Richard Nixon'ın portresi olan bir Wedgwood plaketini çarpıp yere düşürdü. Plaket kırıldı.

Koşmaya çalıştım ama ayağım halıya takıldı ve yere kapaklandım. Düşerken bir yere tutunamadığım için elmacık kemiğimi yere çarptım. Çeneme korkunç bir acı hissi yayıldı.

"Kes şunu! Glen, aptallık etme!" diye bağırdı Sally. Başımı çevirince tepemde dikildiğini ve silahı başıma doğrulttuğunu gördüm. "Hemen kalk. Bu sefer kalkmana yardım etmeyeceğim."

Ağır ağır ayağa kalktım. Tabancayla banyonun kapısını işaret etti. "İçeri gir," dedi.

Sally'nin tadilattan geçen banyosunun önünde durdum. Theo'nun işçiliğini görebiliyordum. Klozet, lavabo ve küvet bembeyaz, parlak, porselen parçalardı. Yerler düzensiz bir şekilde siyah beyaz karolarla kaplanmıştı. Derz dolgunun bir kısmı çatlamıştı ve dikkatle baktığınızda karoların altından geçen ısıtma kablosu belli oluyordu. Kablo gerektiği gibi kapatılmamıştı.

Yeni küvetin sadece yarısının etrafı silikonlanmıştı. Küvet daha önce hiç kullanılmamış gibiydi.

Ama o sırada içi suyla doluydu.

"Dizlerinin üstüne çök," dedi Sally.

Sarhoşluğun yarattığı sersemlikle bile neler olduğunu anlamaya başlamıştım. Sheila gibi ben de kanımda çok yüksek bir alkol oranıyla kamyonetimde ölü bulunacaktım. Ama beni bir bağlantı yolunda bulmayacaklardı.

Beni suda boğulmuş bir halde bulacaklardı.

Şayet ben bunu birine yapıyor olsaydım, onu Gulf Gölü'ne atardım. Kurbanımı direksiyonun başına oturtur, kamyoneti suya iter ve batmasını sağlardım. Oradan da evime kaçardım. Cesedi çıkardıklarında ciğerleri suyla dolmuş olurdu.

"Bu işten... sıyrılamazsın," dedim. "Er ya da geç parçaları birleştirecekler."

"Dizlerinin üstüne çök," dedi yine. Sesi biraz daha sabırsız çıkıyordu. "Küvete dön."

"Bunu yapmayacağım. Ben..."

Sağ dizimin arkasına sert bir tekme attı ve külçe gibi yere yığıldım.

Karolar dizlerimi acıttı. Üstümde pantolonum olmasına rağmen zeminden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Sol dizim

iki eğri karonun üstüne denk gelmişti. Karolardan biri ağırlığım altında çatlayınca Theo'nun kalitesiz malzeme kullandığını anladım.

Karolar çatlaksa, su karoların arasına sızarsa...

Her şey bir anda oldu. Sally tabancasını lavabonun yanına fırlattı ve vücudumun üst kısmına çullandı. Tüm ağırlığını omuzlarına verip başımı küvete itti.

"Tanrım, hayır..." diyebildim ama başım suya girdi.

Nedense suyun ılık olacağını sanmıştım ama buz gibiydi. Ağzım ve burnum anında suyla doldu. Nefessiz kaldığımı hissedince paniğe kapıldım.

Bir anlığına onu arkaya itip başımı sudan çıkardım ve nefes almaya çalıştım. Ama Sally beni yine suya itti; bir eliyle başımı suda tutabilmek için saçlarımı kavradı, diğer eliyle de arkadan kot pantolonumun kemerini kavrayıp beni öne doğru devirmeye çalıştı. Kollarım bağlı olduğu halde her yere su sıçradı.

Suların yere sıçraması daha iyi.

Aklımdan bin bir türlü düşünce geçiyordu. Bilincimi yitirmeden, ciğerlerimdeki oksijen tükenmeden, çaresizlik içinde Sally'nin elinden kurtulmak için bir yol düşünmeye çalıştım. Küvetin kenarından destek alarak başımı suyun altında tutabiliyordu. Ona direneceğimi ve geriye itmeye çalışacağımı biliyordu ve beni engelleyecek konumdaydı. Aniden direnmeyi kessem ve vücudumun geri kalanını da küvete atsam onu geriye itebilir miyim diye düşündüm.

Bunu yapmayı denedim.

Birden başımı daha da suya daldırdım. Alnım küvetin dibine çarptı. Sally'nin elinin kemerimden kaydığını hissettim. Diğer yöne dönüp doğruldum ve başımı sudan çıkardım. Şimdi kıçım altta, sırtım duvara dayalı bir şekilde oturuyordum.

Tekrar nefes alıp ciğerlerimi mümkün olduğunca havayla doldurmaya çalıştım. Küvetin içinde debelenirken suyun taşmasına neden oldum.

Sular zemine yayıldı, ısıtma kanalına ve karolar arasındaki çatlaklara doldu. Sağa sola dönüp suyu biraz daha taşırmaya çalıştım. Böylece hem Sally'nin başımı suya itmesi zorlaşacak hem de istediğim yerler suyla kaplanacaktı.

Tanrım, lütfen Theo burada da özensiz çalışmış olsun.

Bacaklarımı karnıma çektim ve var gücümle Sally'nin göğsüne indirdim. Aldığı darbeyle sırtüstü yere düştü ama ben de küvette yana kaydım. Bacaklarımdan biri hâlâ küvetin kenarından dışarı sarkıyordu.

Sally düşerken hızını kesebilmek için ellerini geriye atmıştı. Avuçları dümdüz karolara dayandığında su neredeyse kol bileklerine ulaşmıştı.

Derken bir şey oldu.

Bir yerden kıvılcım çıkmış gibi bir ses duydum. Sally donakaldı. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Banyonun ışıkları titredi ve tamamıyla söndü. Ama koridorun ışığı hâlâ içeriyi az da olsa aydınlatıyordu. Sally'nin yere düştüğünü ve etrafa sular sıçradığını gördüm.

Tavana bakar vaziyette hareketsiz kaldı.

Zeminden ısıtma sistemi. Küvetten akan sular sistemi kısa devreye uğratmış, Sally'nin elektriğe kapılmasına neden olmuştu.

Tesisat doğru döşenmiş, kaliteli tesisat malzemeleri kullanılmış ve karolar doğru şekilde yerleştirilmiş olsaydı, asla böyle bir sorun çıkmazdı.

Theo. Usta elektrikçi. Hayatımı kurtarmıştı.

Sendeleyerek küvette ayağa kalktım. Ayakkabılarım ve giysilerim sırılsıklamdı. Işıklar söndüğünde, sigortanın patladığını ve küvetten çıkmanın güvenli olduğunu anladım.

Güçlükle mutfağa gidip geri geri bir çekmeceye yaklaştım ve açıp bir bıçak almayı başardım. Ayık olsaydım, bileklerimdeki bantları kesmem bir iki dakikamı alırdı ama neredeyse on dakika sürdü. Birkaç kere bıçağı düşürdüm.

Bantlardan kurtulduktan sonra Sally'nin telefonundan iki numarayı aradım. İkinci numara 911'di ama ilki Kelly'nin cep telefonuydu.

"Selam, tatlım," dedim. "Her şey yolunda, merak etme ama Sally'nin evinde ufak bir sorun var. Biraz geç kalacağım."

ÜÇ HAFTA SONRA

Son Söz

Büyük bir karton kutuyu bantladıktan sonra, "Elini üstünde gezdir de kenarlara iyice yapışsın," dedim Kelly'ye.

İki elini birden birkaç kere bandın üstünde gezdirdi. "İyice yapıştı," dedi.

"Bu konuda için rahat mı?" diye sordum.

Bana bakıp evet anlamında başını salladı. Bakışları hüzünlüydü ama bir yandan da kararlıydı. "Annem bunu yapmamızı isterdi. İnsanlara yardım etmeyi severdi."

"Evet. Annen öyleydi." En yakında duran, neredeyse tamamıyla boşalttığımız dolaba baktım. "Sonuncusu bu sanırım. Kutuyu ön kapıya götürsek iyi olacak. Kamyonetin on ila on iki arasında geleceğini söylediler."

Kutuyu alt kata taşıdık ve kapıya yakın bir yere koyduğumuz, aynı büyüklükteki dört kutunun yanına yerleştirdim. Her şeyi büyük çöp torbalarına da doldurabilirdim ama bu şekilde yollamak doğru gelmemişti. Her şeyi güzelce katlayıp yerleştirmek istemiştim. Eşyalar gitmesi gereken yere vardığında, onları kullanacak kişinin karmakarışık bir sürü şeyle karşılaşmasını istemiyordum.

"Sence Darien'daki evsiz kadına da bunlardan yollarlar mı?" diye sordu Kelly.

"Bilmiyorum. Onun eline geçmeyebilir. Ama Milford'da yaşayan birilerine yollanabilir. Hem geçen gün o kadını görmemiş ve haline üzülmemiş olsaydık, kasabamızda yaşayan biri de bunlara sahip olamazdı."

"Peki, o kadın ne olacak?"

"Belki de Darien'da yaşayan biri, Milford'da, New Haven'da ya da Bridgeport'ta yardıma ihtiyacı olan birini görür ve giysi bağışladığında bir kısmı da o kadına gider."

Kelly'nin ikna olmadığı belliydi.

Birlikte beş kutuyu ön basamağa çıkardık. İşimiz bittiğinde Kelly abartılı bir hareketle alnını sildi. "Biraz bisiklete binebilir miyim şimdi?" diye sordu. Son zamanlarda fazla korumacı davranmış, onu gözümün önünden ayırmamıştım.

"Sadece bizim sokakta kalmak şartıyla. Nereye gittiğini görebileyim."

Tamam anlamında başını salladı. O sırada kapısı açık olan garaja gidip bisikletini çıkardı.

"Emily'nin babası taburcu olmuş," dedi.

"Evet, duydum."

"Gerçekten de taşınıyorlar. Babasının Ohio'da akrabaları varmış, oraya taşınmaya karar vermişler. Ohio buraya uzak mı?"

"Uzak sayılır."

Kelly bunu duyduğuna üzülmüş gibiydi. "Büyükannem bugün geliyor, değil mi?"

"Geleceğini söyledi. Akşam yemeğe çıkarız diye düşündüm."

Fiona da taşınıyordu ama Ohio'ya değil. Bize yakın olabilmek için Milford'da bir daire satın alacaktı. En azından Kelly'ye yakın olabilmek için. O olaydan beri kendi evine girmemişti. Bir otelde kalıyordu. Evini satılığa çıkarmıştı ve eve bir daha girmemek için her şeyi toplayacak bir nakliye şirketi

ayarlamıştı. Ayrıca Marcus'tan boşanabilmek için işlemlere başlamıştı. Marcus taburcu olduktan sonra güzel bir hapishane hücresine transfer edilecek ve Ann Slocum cinayetiyle ilgili açılacak davada yargılanacaktı. Şu ana dek kimse savunmasını üstlenmiş değildi.

Marcus'a saldırdığı için Fiona'ya dava açılmamıştı ve açılması da olası değildi. Zaten açılmış olsaydı bile, kendine en iyi avukatı tutabilecek kadar parası olduğu anlaşılmıştı. Marcus onun saadet zinciri olayına para kaptırdığı konusunda yalan söylemişti. Kelly'nin onlarla yaşamasını istemiyordu ve Fiona'nın, torununu özel bir okula yollayacak durumu olmadığına inanırsam buna asla izin vermeyeceğimi düşünmüştü.

Kelly kaskını başına geçirip kayışını taktı ve bisikletini yolun sonuna doğru sürdü. Sola sapıp çılgınlar gibi pedal çevirdi.

Tıpkı annesine benziyordu. Sheila'nın eşyalarını yoksul kişilere giysi yardımı yapan bir kuruma bağışlamak onun fikriydi. Ama ikimizin de saklamak istediği şeyler vardı. Sheila'nın takıları gibi. Sheila elmas takılara düşkün değildi ama belki ona bu tür şeyleri daha çok hediye etmiş olsaydım, bundan hoşlanabilirdi de. Annesiyle birlikte koltuğa kıvrılıp televizyon izlediklerinde Kelly'nin yanağına yumuşacık geldiğini söylediği, kırmızı renkli, kaşmir bir kazak vardı. Kelly o kazağı kendisine saklamak istemişti.

Çantaların hiçbirini istemedi.

Kelly okula geri dönmüş ve durum düzelmeye başlamıştı. Gazeteler ve haber programları herkesin olanları öğrenmesini sağlamıştı. Gerçekler, özellikle de Wilkinsonların ölümünden Sheila'nın sorumlu olmadığı anlaşıldığında, çocuklar onu rahatsız etmeyi kesmiş, Bonnie Wilkinson 15 milyon dolarlık tazminat davasından vazgeçmişti. Şahit olduğu trajediyle başa

çıkabilmesine yardımcı olmak için Kelly'yi bir terapiste yollamaya başlamıştım ve seansların faydası oluyor gibiydi. Ama hâlâ iki günde bir onun odasında, uyku tulumunda uyuyordum.

Yeniden yanımda çalışmaya başlayan Doug Pinder'a açılan davalar da düşmüştü. Betsy annesiyle kalmıştı. Doug, Golden Hill'de, tek yatak odası olan bir daireye yerleşmişti. Boşanmaya karar vermişlerdi ama mülk paylaşımı konusunda anlaşmazlık yaşamaları beklenmiyordu.

Beni affedebilecek miydi bilemiyordum. Onu yapmadığı şeylerle suçlamış, masum olduğunu söylediğinde ona inanmamıştım. Panelin arkasına gizlediğim paranın birazını kullanarak Edwin Campbell'ı avukatı olarak tutmuş, tahliye sürecini hızlandırarak kendimi biraz olsun affettirmeye çalışmıştım.

Bana en çok suçluluk hissettiren şeyse Doug'ın affedici tavrıydı. Ona kendimi ne kadar berbat hissettiğimi anlatmaya çalıştığımda elini sallamış, "Sorun değil, Glenny," demişti. "Bir daha yanan bir bodrum katında mahsur kaldığında, seni kurtarmadan önce gidip bir bira içeceğim."

Hâlâ halledilmesi gereken sorunlar vardı. Wilsonların evinde çıkan yangınla ilgili sigorta şirketimle boğuşuyordum. İhmalkâr davranmadığımı, bir suça kurban gittiğimi öne sürüyordum. Edwin kazanacağımdan umutluydu.

İşler düzeliyor gibiydi. O hafta üç yeni iş için teklif vermiştim ve ofiste çalışıp işleri idare edecek birisi mülakata gelecekti.

Kelly sokağın köşesine kadar gitmiş, geri dönüyordu. "Bak!" dedi. "Gidonu tutmuyorum!" Ama ellerini gidondan sadece bir saniyeliğine çekebildi. "Bir dakika, bir daha yapacağım."

Ufak bir nakliye kamyoneti ağır ağır sokakta ilerliyor, şoför evlerin numaralarına bakıyordu. Kalkıp verandadan indim ve el sallayarak eve doğru gelmesini işaret ettim.

Adam evin önünde durdu. Bahçeye girip kapıya doğru yürümeden önce kamyonetin arka kapısını açtı.

"Güzel bir gün," dedi. "Ama belli olmaz, birkaç güne kadar kar başlayabilir."

"Doğru."

"Kutuların hepsi mi gidecek?" diye sordu.

"Evet."

"Kullanılmayan eşyalardan kurtulmak güzel, değil mi?" dedi adam neşeli bir tavırla. "Eşinizin eski giysilerini veriyorsunuz, böylece gardırobunda yenileri için yer açılıyor."

Bütün kutuları kamyonete taşıdık. Son kutuyu da diğer torbaların ve kutuların yanına koyarken, "Bu biraz ağırmış," dedi.

"Onun içinde çantalar var," dedim.

Adam kamyonetin arka tarafını kapatıp, "Teşekkürler, hoşça kalın," dedi ve kamyonetine bindi. Aracı çalıştırıp uzaklaştı.

İşte tam o an onun sesini duydum. Diğer zamanlardan, neler söyleyebileceğini hayal ettiğim diğer anlardan farklıydı.

"Her şey yoluna girecek."

"İlk başından beri biliyor olmalıydım," dedim. "Ama seni suçladım, senden şüphelendim."

"Bunların hiçbiri önemli değil. Kızımıza iyi bak yeter."

"Seni özlüyorum," dedim.

"Hişt. Bak."

Kelly kollarını iki yana açarak hızla yanımdan geçti. "Gidonu tutmuyorum!" diye bağırdı. "Başardım!"

Sonra gidonu tuttu ve kayarak bisikleti durdurdu. İki ayağını yere koydu. Başındaki kaskı çıkarmadan ve sırtı bana dönük bir halde, sokağın sonundan köşeyi dönmekte olan kamyoneti izledi. Kamyonet gözden kaybolana dek on saniye boyunca arkasından baktı. Belki o da babası gibi kamyonetin geri geleceğini, fikrimizi değiştireceğimizi umut ediyordu.

TEŞEKKÜR

Ne mutlu bana ki yapmam gereken tek şey bu kitabı yazmaktı. Kitabın oluşumuna katkıda bulunan pek çok kişi var. En başta Juliet Ewers, Helen Heller, Kate Miciak, Mark Streatfeild, Bill Massey, Susan Lamb, Paige Barclay, Libby McGuire, Milan Springle ve Marsh Agency'e teşekkür etmek isterim.

Ayrıca kitaplarım için hazırladıkları çok sayıdaki tanıtım filmi için oğlum Spencer Barclay'ye ve *Loading Dog Productions* ekibine –Alex Kingsmill, Jeff Winch, Nick Storring, Eva Kolcze– teşekkür ederim.

Son olarak çok değerli kitapçılara ve okurlarıma teşekkürlerimi sunarım. Onlar olmasaydı bunların hiçbiri gerçekleşmezdi.

KAZA

Müteahhit olan Glen'in işleri konut kriziyle sarsılmıştır ve eşi Sheila iyi bir iş bulma şansını artırmak için akşamları kursa gitmektedir. Fakat bir gece eve dönmez. Sekiz yaşındaki kızları uyurken Sheila'nın dönüşünü bekleyen Glen, çok geçmeden kötü haberi alır: Sheila, iki kişiyle bir araba kazasında ölmüştür. Üstelik polis kazadan Sheila'nın sorumlu olduğunu iddia etmektedir.

Glen bunun imkânsız olduğuna, eşini iyi tanıdığına ve asla böyle bir kazaya sebebiyet vermeyeceğine inanmaktadır. Ama Glen'in banliyö hayatının huzur dolu sakinliğinin perdelediği yasadışı işlerle, kapalı kapılar ardındaki tehlikeli sırlarla yüzleşmesi çok yakındır. Eşinin intikamını alıp çocuğunu koruyabilmesi ise kendinden saklanan her şeyi tek tek ortaya çıkarmasına bağlıdır.

Yazdığı polisiyelerle dünya çapında büyük başarı yakalayan Linwood Barclay'in bu yeni romanı, yazarın alametifarikası haline gelen ters köşelerle kimsenin tahmin edemeyeceği bir sona doğru ilerleyen sıradışı bir serüven...

KDV'den muaftır
ISBN: 978-625-6353-32-9
9 786256 353329